

Sahte İlişki Vancouver Fırtınası -2 - Stephanie Archer

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

RORY

Vancouver Storm'la ilk maçında kaleye doğru kayarken kulaklarımda kan zonkluyor. Uzatmalarda berabere kaldık ve ben geri çekilip diski kaleye attığımda seyircilerden artan bir gürültü geliyor.

Üst direğin sesi duyuldu ve Vancouver taraftarları hep birlikte hayal kırıklığı içinde inledi.

Yıldızlar gol atıyor. Kanadalı hokey efsanesi babam Rick Miller bunu yıllar boyunca pek çok kez söyledi ve ben de pakı oyuncuların arasından çekip açılıncaya kadar geriye doğru kayarken kendi kendime bu şarkıyı söylüyorum.

Düdük çalıyor, oyun duruyor ve bütün gece dikkatimi çeken güzel kıza bakıyorum.

Takımın fizyoterapistlerinden biri olan Hazel Hartley - çarpıcı ve keskin dilli, uzun koyu kirpikleri, pembenin mükemmel tonunda yumuşak bir ağzı ve şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı mavi-gri gözleri olan - filenin arkasında onunla oturuyor. Kardeşim Pippa, sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyor.

Hazel Hartley, lise öğretmenim, erkek arkadaşı vardı, bana katlanamıyor ve artık hokey oyuncularıyla çıkmıyor. Pippa'nın arkasında nişanlısı kaleci Jamie Streicher'in adının yazılı olduğu Storm forması giymesine ve Hartley'nin takım için çalışmasına rağmen onu liseden beri formayla görmemiştim. Bu gece bakışlarım at kuyruğu şeklinde topladığı kestane rengi saçlarına ve soluk

mor şişme ceketine takıldı. Eminim kışını her zaman inanılmaz gösteren siyah tayt giyiyordur.

Ona göz kırpıyorum; gözlerini deviriyor.

Sırıttıyorum; esniyormuş gibi yapıyor.

İleri geri gidişimizde damarlarımda elektrikli ve bağımlılık yapıcı bir şey dolaşiyor. Liseden beri bizde bu hep böyleydi.

Oyuncular yüzleşmek için sıraya giriyor ve ben dikkatimi tekrar oyuna çekiyorum. Arenanın etrafındaki taraftarlar kaygılı ve galibiyet için çaresiz durumdalar. Düdük çalıyor ve ben pakı yeniden kaleciye doğru itiyorum.

Koç Ward yedek kulübesinden "Hadi gidelim Miller" diye sesleniyor.

Kararlılık içimde alevleniyor. Tate Ward ligin en golcü oyuncusunu istiyordu, bu yüzden ona neye para ödediğini göstermem gerekiyor. Oyuncu olduğundan beri onu putlaştırdım.

Bu sezon onun için oynamak kafamda yanlış giden her şeyi düzeltecek. Zorundadır.

Vancouver savunma oyuncusu Hayden Owens'ın kapısı açık. Ağda net bir şutu var ama yıldızlar gol atıyor ve ben pakı pas vermek için burada değilim.

Diski kaleciye doğru fırlatıyorum; filelerin arka kısmına çarpıyor ve maçı kazandıran golü attığımda arena gürültüyle patlıyor. Kale kornası çalıyor, arenanın ışıkları yanıp sönüyor ve Vancouver takımının geri kalanı etrafımı sarıyor. Yedek kulübesinde adamlar tezahürat yapıyor. Sessiz ve ciddi Koç Ward bile alkışlıyor. Bu anın getireceği o tüketen, gururlu duyguyu göğsümde bekliyorum.

Hiç bir şey. Taraftarlar bardağı tıngırdatıyor ve takım etrafımı sarıyor ama ben boş, sessiz bir boşluk hissediyorum.

Bok.

Eskiden umurumdaydı. Gol atmak kendimi dünyanın zirvesinde hissetmemi sağlıyordu, sanki hiçbir şey bana dokunamayacakmış gibi. Şimdi kendimi düz hissediyorum, sanki bir kutuyu işaretliyormuşum gibi.

Profesyonel hokey oynamak, ligin en iyisi olmak eskiden hayalimdi ama bugünlerde bana iş gibi geliyor.

Ward adına oynamak, en iyi arkadaşım kaleci Jamie Streicher ile oynamak için Vancouver'a gelmem; bunların bunu değiştirmesi gerekiyordu.

"Canlı görün, Miller." Owens beni omuzlarımdan tutuyor ve kafama geçirmeye çalışıyor. "Az önce oyunu kazandın."

Gülüyorum ve onu itiyorum, fileyi geçerek yedek kulübesine doğru kayarken tüm tuhaf düşünceleri uzaklaştırıyorum. Hazel'ın yanından geçtiğimizde, onu kızdırdığını bildiğim ukala, kendini beğenmiş sırtışımı ona yöneltiyorum.

Hayranlar, sopamı cama vurduğumu izliyor ve o da bakışlarını benimle buluşturmak için kaldırıyor, kaşını sanki "ne, pislik?" dermiş gibi kaldırıyor.

İmza ister misin? Ağzımı açarak havada imza hareketi yapıyorum.

Dudaklarının serin bir gülümsemeyle kıvrılmasını izliyorum. Dilersen öylece dururken bana karşılık veriyor.

Göğsüm gergin, heyecanlı bir hisle genişliyor. Kimse benimle Hartley gibi konuşmuyor. Onun bu özelliği her zaman hoşuma gitmiştir.

Peki bu günlerde onunla tartışıyor musun? Gerçekten bir şeyler hissettiğim tek zaman bu.

Yanındaki Pippa bana sırtarak el sallıyor. Bardağın üzerinden, "Güzel gol, Rory," diye seslendi.

Owens cama vurarak ona el sallıyor ve nişanlısı Streicher kayarak onu sessiz bir gülümsemeyle sHazelmlarken gülüyor, gözleri parlıyor.

Pippa'nın ona öpücük göndermesini izlerken bir şey kalbimi çekiştiriyor. Arkasında Hartley arenadan çıkan merdivenlerin yarısına ulaşmış durumda, at kuyruğu her adımda zıplıyor.

Tayt giyiyor ve kıcı inanılmaz görünüyor.

Arena müziğinin sesi eşliğinde, gözlerimi onun geri çekilen halinden ayırmadan adamlara, "Sanırım Hartley benden hoşlanıyor," diyorum.

Owens gülüyor ve hatta somurtkan Streicher bile homurdanıyor.

Buzda kayarken Owens sırtıma vurarak, Hiç şansım yok dostum, diye bağırdı.

Yıllar süren hokey ve antrenmanlarla bilenen rekabetçi, kararlı içgüdülerim canlanıyor. Zorluklara göğüs gererim ve kaybetmekten nefret ederim.

Hartley'nin bana günün saatini vermemesi aklıma diken gibi takılıyor. Ondan hoşlanıyorum ama onunla nasıl bir şeyler yapacağımı bilmiyorum. Sanırım içten içe o da benden hoşlanıyor.

Hokey her şeydir, babam her zaman söyler. Hokey ilk sırada gelir.

Bir kıza takılıp kalmak tehlikeli bir oyun ama Hazel Hartley'i unutamıyorum.

Koridordan soyunma odasına doğru ilerlerken Koç Ward, Miller, diye seslendi. "Oyun sonrası basından sonra ofisime uğrayın."

Başımı salladım ve kafam hâlâ Hazel'ın düşünceleriyle doluyken duşlara

doğru ilerledim.

Ward'la görüştüktan sonra soyunma odasına dönüyorum, düşünceler uçuşuyor. Streicher hâlâ orada eşyalarını topluyordu.

Başını sallayarak, "Bu gece iyi maç" dedi.

Boş hissetmeye ve zaferlerin artık o kadar da tatlı olmadığına dair tuhaf düşünceler dışarı taşma tehlikesiyle karşı karşıyayken yanağımın içini ısıriyorum. Streicher ve ben beş yaşımızdan beri birlikte hokey oynuyoruz ve ona herkesten çok güveniyorum ama Ward'ın yukarıda söylediklerinden sonra bunu kendime saklamam gerektiğini biliyorum.

"Pippa'yla mı buluşacaksın?" Bunun yerine çantalarımızı alıp dışarı çıkarken sordum.

Genellikle onu diğer ortaklar ve aileyle birlikte üst kattaki takımın özel locasında bekler. Belki kız kardeşi de yanındadır.

"Doğru eve gitti. Nişan partisi nedeniyle bu gece geç saatlere kadar dışarıda olmak istemedi."

"Sağ." Yarın gece Gastown'da, dairelerinin yakınındaki bir restoranda.

Arena personeline iyi geceler dileyerek salona doğru ilerliyoruz.

"Ward ne istiyordu?"

İçimdeki kaygı artıyor. "Bana kaptanlık teklif etti."

Streicher'in gözleri benim hissettiğim şaşkınlıkla parlayarak benimle buluştu. "Gerçekten mi?"

"Ward yeteneği gördüğünde anlar." Ona en kendini beğenmiş, en ikna edici gülümsememi sunuyorum ama göğsüm hala belirsizlikten dolayı gergin.

Bu sezon hareketlerinizi temizleyin. Yerini kazan Miller, dedi Ward. Bu takımın ihtiyacı olan kaptan olun.

Geçen yıl Calgary'de oynadığımda, işleri düzeltmeden önce Streicher'la buzda kavga etmişim. Başka bir maç sırasında taraftarlara sinirlendim ve onlara orta parmağımı salladım, böylece hem penaltı kazandım hem de haftanın geri kalanında öne çıkan maçlarda yer aldım. Bu gece kale kornası çaldığında ve takımın geri kalanı beni tebrik ederken umurumda değildi.

Bunların hiçbiri iyi bir kaptana yakışmaz. Ben lider tipi değilim. Ben göt herifim. Süperstar. Herkesin nefret etmeyi sevdiği adam.

"Bunu yapacak mısın?" O sorar.

"Mecburum." Boğazım kalınlaşıyor. "1 yıllık sözleşmem var"

Geçen sezon takımla çalışmaya başladığında Ward bir avuç serbest oyuncuyla takas yaptı, onlarla kısa dönemler için sözleşme imzaladı ve basına sadece oyuncu almakla kalmayıp bir takım kurduğunu da belirtti. Sezon sonunda bu adamların yaklaşık yarısı takas edildi.

"Vancouver'da kalmak istiyorsam," diye ekliyorum, "Ward'ı mutlu etmem gerekiyor." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Ve Ward, yanında oynamak istediğim tek kişi."

On yıl önce Tate Ward, dizini kırıp kariyerine son verene kadar profesyonel hokey tarihinin en umut verici oyuncularından biriydi. Posterleri yatak odamın duvarının her yerindeydi. Benim dışımda babamın istatistiklerini geçen tek kişi o.

Jamie'ye "Ward farklı" diyorum.

Streicher ve benim oynadığımız küçük takımı devralan babam da dahil olmak üzere, oynadığım her antrenör, oyuncuları motive etmek için saldırganlık ve gözdağı kullandı. Ward bağırıyor. Bu haftaki antrenmanlarda neredeyse hiç konuşmadı. Oyunları anlattı, izledi. Arada bir, bir oyuncuyu yanına getirir ve onlara sessiz notlar verirdi.

Ben her zaman baba onayına çok düşkün oldum ve Ward'ı gururlandırmak istiyorum.

Otoparka giden asansörlere ulaştığımızda Jamie gırtlğından onaylayan bir ses çıkardı.

"Ve artık sen ve ben yeniden iyi olduğumuza göre," asansör çağırma düğmesine bastım, "aynı takımda oynamayı seviyorum."

Olanlar hakkında konuşmuyoruz; sevgili babamın tavsiyelerini dinleyecek kadar aptal olduğum için Streicher ve benim konuşmadığımız yedi yıl boyunca. Biz draft edildiğimizde, rakip takımdaki adamlarla arkadaş olmayın, demişti.

Rick Miller hiçbir zaman herhangi bir ilişki konusunda uzman olmadı ama bunu anlamam biraz zaman aldı.

Asansörün kat değiştirirken çıkardığı sesleri dinliyoruz ve Streicher başını sallıyor. "Ben de burada olduğun için mutluyum dostum. Pippa da öyle."

Ağzının kenarı seğiriyor, bu huysuz herifin tam bir gülümsemesinin versiyonuydu ve içimde bir şeyler rahatladı.

Belki de bu kaptanlık meselesi ihtiyacım olan kıcıma tekmedir. Belki de sonunda kafamda kırılan her şeyi düzelten şey budur. Yeni bir meydan okuma.

"Hartley'i bütün yıl rahatsız etmek için bu takası aldığını sanıyordum" diye ekliyor.

Bu gece nasıl esnediğini düşünerek ona şakacı bir şekilde gülümsedim. Ne lanet bir velet. "Belki biraz."

Başka bir takımda oynamayı ve dalga geçecek kimsenin olmamasını düşünüyorum ve bu gece golü attıktan sonra hissettiğim o düz, sönük duyguya kapılıyorum.

"Onu görebiliyorum. Sen kaptansın." Sabırsızca asansör panelindeki düğmeye tekrar bastı.

Doğru adam olmadığını biliyorum ama bu durum kanımdaki rekabet ve meydan okuma ateşini yeniden alevlendirdi. Denemek zorundayım.

İkimizin de telefonları cıvıldıyor.

Telefonunu çıkarırken, "Duyuru bu olacak" diyorum.

"Evet." E-postayı okuyarak ekranı kaydirdi. "Rory Miller, Vancouver Storm'un yeni kaptanı."

Sonunda asansör geldi ve içeri girdik; ben bizi otoparka götürmek için düğmeye basarken Streicher hâlâ kitap okuyordu.

"Yeni bir ticaret var" diye mırıldanıyor.

"Kim o?" Gençler ile ligdeki yıllarımız arasında neredeyse herkesle ya da herkese karşı oynadık.

"Connor McKinnon."

İçimden kötü bir his geçerken, donakaldım ve bakışlarımı Streicher'a çevirdim. "Bu..."

"Evet." Telefonuna bakıp tekrar okuyor. "Hazel'in eski sevgilisi."

Omuzlarım gergin. O pislikten nefret ediyorum.

Evet ben ilgi odağı olması gereken kendini beğenmiş, düşmanca bir pisliğin tekiyim. Peki McKinnon? McKinnon pisliğin teki. Bizim liseye gitti. İki yıl boyunca, Hazel'in neredeyse hiç umursamadığı halde ona kahrolası kalp

bakışları atmasını izledim. Onunla konuştu. Onu kovdum. Buzun üstünde ve dışında agresif ve haklı.

Pippa, Hazel'ın üniversitedeki ilk yılının sonuna doğru ayrıldıklarını söyledi. Ne olduğunu bilmiyorum ama Hazel artık hokey oyuncularıyla çıkmıyor.

Koruyucu içgüdüler içimde öfkeleniyor. Onu onun yakınında istemiyorum.

"Fizikisi kim?" diye sordum, boğazımı temizleyip sesimi sıradan tutmaya çalışarak.

Streicher iç çekiyor ve ben şimdiden başımı sallıyorum.

"Hazel" diyor.

Kahretsin. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor.

Yarın Streicher ve Pippa'nın nişan partisinde onunla konuşacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

Hazel

Ertesi akşam nişan partisinde sarılırken Pippa'nın saçına, "Tebrikler," dedim. "Seni seviyorum ve ikiniz adına çok mutluyum, ama eğer kalbinizi kırarsa, onun bezli ve dominatrixli resimlerini photoshoplayıp internette yayınlarım."

Geri çekiliyoruz ve o sırtıyor. Etkinlik için ayırttığım samimi restoran, ailemiz, Vancouver Storm oyuncuları ve onların ortakları ve Pippa'nın bu yaz yeni albümünün tanıtımını yaparken şarkıcı-söz yazarı olarak açtığı turneden birkaç arkadaşla dolu.

Uzun, dalgalı, bal sarısı saçlarının bir tutamını çekiştirerek, "Şaka yapıyorum," diyorum.

Güler. "Biliyorum."

Restoranın yumuşak, loş ışığı altında parlıyor. Belki de kız kardeşim gibi sıırıslıklam düşen insanların başına gelen de budur. Jamie'nin Vancouver'a taşındığında bir asistana ihtiyacı vardı; Nişanlanacağı kişinin lisedeki aşkı olacağını pek bilmiyordu.

Arkasındaki Jamie küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor ve bana kocaman sarılmak için eğiliyor.

"Şaka yapmıyorum," diye fısıldıyorum ve o da homurdanıyor.

"Bunu organize ettiğin için teşekkürler." Bakışları ebeveynlerimiz ve Jamie'nin annesiyle derin bir sohbete dalmış olan Pippa'ya kaydı. "Bu bizim için çok şey ifade ediyor."

Duygu boğazımdan yukarı çıkıyor. "Rica ederim. Siz ikiniz adına gerçekten çok heyecanlandım." Ona geçici bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Onun senin her şeyin olduğunu biliyorum ve onunla ilgileneceksin ve benim kayınbiraderim olacağın için mutluyum."

Kaşını kaldırıyor ama gözlerinde alaycı bir kıvılcım var. "Bir hokey oyuncusu olsam bile mi?"

Bir kahkaha attım. İlişkilerinin başlangıcında, hokey oyuncuları hakkındaki düşüncelerimi (onların tanrı gibi muamele gördüğünü ve istedikleri her şeyi ve her kim olursa olsun almaya hakları olduğunu hissettiklerini) Pippa'ya çok açık bir şekilde ifade ettim. "Sen istisnasın. Kimsenin küçük kız kardeşimle evlenmesine izin vermem."

O sıcak, akıcı duygu yeniden boğazımdan yukarı çıkıyor, omzumu sıkarken gözlerimi yakıyor.

Annem, Pippa ve Jamie'yi işaret ederek, "Akşam yemeğinden önce birkaç fotoğraf çekelim" diyor.

"Bir saniye." Pippa elimi tutup beni uzaklaştırmaya başlıyor. "Hazel'ın bana... bir konuda yardım etmesine ihtiyacım var."

"Ne gibi bir şey?" Beni restorana doğru sürüklerken sordum. "Ben ilgileneceğim böylece sen eğlenebilirsin—"

Restoranın ön tarafındaki sessiz fuaye alanında, ana yemek alanındaki konuklardan uzakta, bana doğru dönüyor. "Benden kaçıyorsun."

"Ah." Takımın yeni takasıyla ilgili yazdığı üç mesaja cevap vermemek için bir bahane arıyorum.

"Connor artık takımda, Hazel."

Son yirmi dört saat içinde onuncu kez midem yere düşüyor. "Biliyorum."

Tek düşündüğüm bu. Yalancı, hile yapan, manipülatif, narsist eski sevgilim artık çalıştığım hokey takımında ve ben de onun fizyoterapisti olarak görevlendirildim.

Bütün gece, bir o yana bir bu yana dönüp durdum.

"Bunun hakkında ne yapıyoruz?" o soruyor.

Vazgeçemem çünkü takım için çalışmak inanılmaz bir deneyim ve aslında işimi seviyorum. Kıdemli fizyoterapistler bilgili ve naziktir ve oyuncularla çalışmak şaşırtıcı derecede ödüllendiricidir. Bir gün kendi fitness stüdyomu açmak için para biriktirirken, Storm için çalışmak hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsat. Uzaklaşmak aptallık olurdu.

Hiçbir şey, dedim ona, umurumda değilmiş gibi tarafsız bir gülümsemeyle. "Hiçbir şey yapmıyoruz."

"Seni aldattı."

Midem kasılıyor ve herkesin fısıldaşarak izlediği üniversitedeki partiyi düşünüyorum. Bana söyledikleri ve yıllardır aklımda kalan şey.

"Çok iyi farkındayım." Birilerinin dönüp bakması ihtimaline karşı sesimi alçak ve yüz ifademi hoş tutuyorum. "O da dahil herkes onun fiziği olduğumu gördü. Şimdi değiştirirsek herkes bilecek..."

Ben kendimi keserken sözlerim havada asılı kalıyor. Bu konunun derinlerine indikçe kalbimin atışı daha düzensiz oluyor. Pippa bile gerçeğin tamamını bilmiyor.

Bana ulaştığını ve olanlardan dolayı hala üzgün olduğumu bilmesini istemiyorum. Kız kardeşim ve en iyi arkadaşım olmasına rağmen Pippa'nın bunu bilmesinden bile hoşlanmıyorum.

Onunla ilgilenen benim, tersi değil.

“Lisede iki yılımı ileriye dönük çalışarak geçirdim ve bu yüzden—” Hakaret cephaneliğimin derinliklerine inmek üzereyim ama Pippa'yı iyi olduğuma ikna etmem gerekiyor. "Böylece üniversiteye birlikte gidebiliriz." Connor benden bir yaş büyük. Ayrı kalmamak için kıcımlı iyice inceledim. İlerlemek için yaz kurslarına gittim.

Gözleri yumuşadı ve bundan nefret ediyorum. Benim için kötü hissetmesinden nefret ediyorum.

“Kaçmayacağım.” Doğruluyorum, omuzlarımı geriye itiyorum ve şu anda ihtiyacım olan tüm sert, güçlü enerjiyi taklit ediyorum. "İlk ben buradaydım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Pippa bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben onun sözünü kestim.

"Bu senin nişan partin. Lütfen, lütfen benimle ilgili bir şey yapmayın, yoksa başka bir tane planlayacağım. Parmağımı dudağıma dokundurup gözlerimi kısıtım. "Duvarların her yerine turda çekilmiş fotoğraflarını resmediyorum. Jamie buna bayılırdı."

Homurdanıyor. "Sen bir tehditsin." Yüzümü incelerken ifadesi isteksiz bir hal alıyor. "İyi olduğundan emin misin?"

"Yüzde yüz iyi." Parlak bir gülümseme takındım. Yüzünden ürktüğünü görünce fazla sert davrandım ama onu restorana doğru nazıkçe ittim. "Gitmek. Sosyalleştirmek. Büyük nişan yüzüğünü etrafta göster.

Bana dilini çıkardı ve o restorana geri dönmeden önce ben de ona karşılık olarak dilimi çıkardım. Jamie yaklaşırken elini uzatıyor ve bir an onları izliyorum. Elini beline koyarak onu yakın tutuyordu. Ona bakarken yumuşak, şefkatli gülümsemesi.

Birinin her şeyi olmak nasıl bir şey acaba? Böyle birine güvenmek mi?

Kalbimin etrafında keskin bir sıkışma var. Pippa gibi kızlar böyle sevilir. Kızlar benden hoşlanır mı? Gündelik yapıyoruz. Erkeklerle yalnızca bir kez yatarım. Bu şekilde daha güvenli. Kimse umutlanmıyor ve kimse incinmiyor.

Restorana geri dönüyorum ama geniş, sert bir sandığa çarpıyorum. "Üzgünüm-"

Rory Miller kibirli, keyifli gülümsemesini bana doğru eğdi. Odadaki tüm hava emiliyor ve midem o sinir bozucu takla atmaya yapıyor.

"İşte buradasın, Hartley."

Bu tepki? Benim hatam değil. Bu onun kahrolası karizması. Karamsar bir okyanusun rengindeki ezici, derin mavi gözlerine gözlerimi kırıştıtararak bakıyorum. Benden neredeyse bir adım daha uzun, koyu sarı saçları biraz fazla uzun. Erkekler buna hokey kılı diyor. Tembel aşırı güveniyle bunu başarır.

Bunu asla kabul edeceğimden değil.

Ama beni kızdıran onun sırtışı. Dudaklarında sürekli eğlenen, çapkın bir eğim vardı. Bu tıpkı bir hokey süperstarının gülümsemesi gibi, sanki her şeye sahip olabileceğini biliyormuş gibi.

Rory Miller'ın aptal, kibirli sırtışından nefret ediyorum. Bundan o kadar nefret ediyorum ki sürekli onu düşünüyorum.

Geri çekildi, bakışlarını kıyafetimin üzerinde gezdirdi - kalp yakalı, koyu kırmızı midi bir elbise ve kırımını inanılmaz gösteren yumuşak, kıvrımlı bir etek - ve alçak bir ıslık çaldı.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun" diyor.

Bana yine o cilveli sırtışını verdi ve sinirlerim uçmaya başladı. Sakinim, sakinim ve Rory Miller'a karşı tamamen ilgisizim ve eğer bunu kendime yeterince söylersem, bu gerçekten gerçekleşebilir.

Boynum ve yanaklarım sıcaktan kızarıyor ve boğazımı temizliyorum. "Teşekkür ederim. Affedersin." Etrafından dolaşmak için hareket ediyorum ama o yoluma çıkıp yolumu kapatıyor.

"Kabul et. Bu elbiseyi benim için giydin."

"Vay canına, Miller." Gülüşüm hafif. "Burası kesinlikle senin o devasa egonla dolu."

Bana azarlayan, alay eden bir ifade veriyor. "Şimdi Hartley, birlikte oyna ve bana benim de iyi görüdüğümü söyle."

Gözlerim takım elbiseli adamın üzerinde geziniyor. Uzun, geniş gövdesine mükemmel şekilde uyarlanmış bu elbise, ısmarlama ve pahalı gibi görünüyor, ama benim bakmaktan vazgeçemediğim şey, zengin lacivert kumaş. Tam olarak gözlerinin rengi.

"Ego desteğine ihtiyacınız yok." Uzaklaşmalıyım ama onun yerine sahte bir hayal kırıklığıyla başımı vuruyorum. "Aman Tanrım. Seks bebeğin için yer ayırmayı unuttum.

Gülümsemesi genişliyor ve midemde kıvılcımlar dans ediyor. Aslında seks bebeği yok -sanmıyorum- ama bu benim en sevdiğim parçalardan biri.

"Ona bu gece izin verdim," diyor alçak bir sesle, şehvetli bir sırıtış ve ısıltılı gözlerle öne doğru eğilerek. "O bunu hak etti."

İsyankar bir kahkaha ağzımdan kaçacakmış gibi görünüyor ama onu tutuyorum. Rory Miller'ın şakalarına gülmeyeceğim. O aslında bir çocuk ve bu onu cesaretlendirecek.

"Rory." Jamie'nin annesi Donna, tuttuğum fotoğrafçıyla birlikte görünüyor. "Sen buradasın." İkimizi işaret ediyor. "Hadi bir fotoğraf çekelim."

Ben birlikte olmadığımıza itiraz edemeden elini belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Kokusu beni sarıyor; sıcak, baharatlı ve odunsu, sandal ağacı ve karanfil gibi. Ya yoğun erkeksi kokusu ya da vücut sıcaklığının beni ısıtması midemi bulandırıyor.

"Sakin ol," diye mırıldandı kulağıma, belimi sıktı. "Çok gerginsin."

Fotoğrafçı odak noktasını belirliyor ve ben de Rory'yi masanın diğer ucuna yerleştirdiğim akşam yemeğine kalan saniyeleri sayıyorum.

Kamera tık sesi çıkarırken sessizce "Hadi dışarı çıkalım" diyor.

İçimden mutluluk fişkirirken bile homurdandım. "Şaka yapıyorsun. Seks bebeğin çok kıskanacak."

Sessiz gülüşü yanağımı gıdıklıyor. "Hayır, onu getireceğim."

Bu sefer gerçekten güldüm ve flaş patladı. Görüşümde yıldızlar patladı.

Fotoğrafçı, "Harika," diyerek uzaklaşıyor. "Ne güzel bir çift."

Ağzımı balık gibi açıp kapatıyorum. Kamera tekrar tıklıyor ve ondan uzaklaşarak aramıza mesafe koyuyorum.

Bana bakarken elleri cebine giriyor, bakışları yakama doğru o kadar hızlı iniyor ki zar zor yakalıyorum. "Haydi, Hartley."

"Ben hokey oyuncularıyla çıkmıyorum ve eminim ki sen benim adımları bile bilmiyorsun."

Bakışları keskinleşiyor, gülümsemesi cilveli bir hal alıyor. "Adını daha fazla söylememi ister misin, Hazel?"

Sırtımdan aşağı tuhaf bir şeyin ürpertisi iniyor. İhtiyacım olan son şey o alçak, baştan çıkarıcı sesini tekrar çıkarması. "HAYIR."

"O zaman arkadaş olalım."

Ağzının eğimi ve gözlerinin üzerimde gezinmesi başımı sallamama neden oldu. Arkadaş olmak istemiyor. Kovalamayı seviyor. Bir insan hokey kariyerinde delicesine rekabetçi olmadan bu noktaya gelemez ve benim onu geri çevirmem kedi nanesi gibidir.

Rory ve Connor gibi adamların sıkılıp bir sonraki heyecana geçmeleri an meselesidir.

"Lisede Miller, sana özel ders vermem için bana şantaj yapmıştın. İstediklerinizi elde etmek için ateşli, yetenekli hokey oyuncusu statüsünü kullandınız. Hokey koçuyla konuştu, o da müdürle, o da öğretmenlerle konuştu. "On birinci ve on ikinci sınıfların tümü için haftada iki öğleden sonramı harcadın." Gözlerine düşen saç tutamını görmezden gelerek ona baktım. "Arkadaşlar bunu yapmaz."

Onunla neden hiçbir şey yapmak istemediğime dair gerçek bu değil ama yüksek sesle itiraf edeceğim tek şey bu, özellikle de ona.

Kaşları kalkmadan önce bir duraklama oluyor. "Ateşli olduğumu mu düşünüyorsun?"

Yüzüm yanıyor. "Bundan çıkardığın sonuç bu mu?"

Omuz silkiyor, şaşkın. "Ders verme olayından ekstra kredi almanı sağladım."

Söyleyecek bir şey bulmaya çabaladım, bir an tökezledim çünkü bunun onun işi olduğunu gerçekten bilmiyordum. Anlaşmayı benim için tatlandırmaya çalıştıklarını sanıyordum.

Etrafıma bakıp Pippa'yı, Jamie'yi, Hayden'ı, Alexei'yi ya da herhangi birini arıyorum. İnsanlar akşam yemeği için yerlerini alıyorlar. "Şimdi oturacağım."

Eli beni durdurmak için koluma geldi. "Devam etmek." Kendini beğenmiş gülümsemesi kaybolup gözlerinde ciddi ve samimi bir şeyler bıraktı. "Ward'ın dün gece gönderdiği e-postayı gördün mü?"

"Evet. Artık kaptansın. Tebrikler."

Kaşlarını çatarak başını sallıyor. Beni dikkatle izleyerek, "McKinnon hakkında," diyor.

"Aman Tanrım," diye bıkkınlıkla iç çekiyorum. "Sırtımda bana boktan eski erkek arkadaşımı sor diye bir tabHazel var mı? ya da başka birşey? Ben iyiyim. Bu iyi." Ellerimi birbirine vuruyorum. "Herşey yolunda."

Kollarını geniş göğsünün üzerinde çaprazlıyor. "Orada birçok kez 'iyi' dedin."

Bir kahkaha attım.

Gözlerimi araştırıyor ve yüzündeki endişe karşısında kalbim boğazıma atıyor. Gerçeği görmeye o kadar yaklaştı ki, ben iyi değilim, çıldırıyorum.

"Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyor musun?"

İnanamamamı belirten boğucu bir ses çıkarıyorum ve insanlar bana bakıyor. "Kesinlikle hayır. Bunu istemiyorum."

Utanç midemi bulandırıyor. İnsanlar böyle mi düşünüyor? Yıllardır Connor için meşale taşıdığımı mı?

"Ward'la konuşacağım," diyor sessizce, çok nazik ve dikkatli, normal kibirli haline hiç benzemiyor. "McKinnon diğer fizyoterapistlerden biriyle çalışabilir. Senin için bununla ben ilgileneceğim."

Onu daha iyi tanımasaydım gözlerindeki endişeyi korumacılık olarak okurdum. Jamie'nin Pippa'nın üzerinde uçması gibi Rory Miller'ın da üzerimde dolaştığı düşüncesiyle nabzım atıyor ama kendimi tutuyorum.

Sahip olamayacağı şeyi istiyor. Bu oynamak istemediğim bir oyunda sadece başka bir hamle.

"Yardıma ihtiyacım yok" diyorum ona. "Bir korumaya ihtiyacım yok ve işime karışmanı istemiyorum."

Sinir bozucu bir ses çıkarıp elini saçlarının arasından geçirdi. Gözlerindeki kararlılık bana bu konuda benimle kavga edecekmiş gibi hissettiriyor ama Adem elması sallanıyor ve çenesini sallayarak başını sallıyor.

"Tamam" diyor basitçe. "Ben karışmayacağım."

"Teşekkür ederim."

Gecenin geri kalanında Pippa, Jamie ve ailemizle meşguldüm ama masanın diğer ucuna her baktığımda Rory'nin beni izlediğini, hâlâ o koruyucu, endişeli kaşlarını çattığını görüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

RORY

"Hartley."

Üç gün sonra takım spor salonunda onun McKinnon'la ilk fizik seansına hazırlanmasını izliyorum.

Gözlerimden kaçınarak ağırlığını yere koyuyor.

Antrenörüm kapıdan içeri giriyor ve ben ona el sallayıp bir anlık hareket yapıyorum, ardından Hazel'a dönüp sesimi alçaltıyorum. "Seninle Ward'a gitme teklifimi yeniden düşünüp düşünmediğini merak ettim."

Omuzları gergin. "Müdahale etmeyeceğini söylemiştin."

"Sana destek olacağım. Ben orada olmasam bile muhtemelen dinleyecektir."

Ağır bir nefes veriyor. O yumuşak, peluş alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış ve kaşlarının arasına kaşlarını çatmış. O gergin.

Ellerim yanlarımda kenetleniyor. Kafamın içinde dönüp duruyor, nişan partisinde McKinnon'dan bahsettiğimde ifadesinin ne kadar gerginleştiğini, onunla çalışmak zorunda olduğu düşüncesiyle içimde oluşan alışılmadık koruyuculuğu düşünüyorum.

"Senin sert bir küçük kurabiye olduğunu biliyorum, Hartley," diyorum ona, endişemi ve kıskançlığımı gizlemek için ona çarpık bir şekilde sıratarak. "Ben sadece senin yeni ticareti öldürmeni engellemeye çalışıyorum."

Gülmüyor ve göğsüm ağrıyor. Neden yardım etmeme izin vermiyor?

Ensesini gösteren güzel at kuyruğunu inceledim. O güzel mavi-gri gözlerin etrafındaki koyu kirpiklerin hayranı. Ağzının yemyeşil kıvrımı.

"Geçmek."

Çok inatçı. Eğer bu kadar sinirli olmasaydım, bunun sevimli olduğunu düşünürdüm.

Serbest ağırlıkları aynanın önüne yere koyarken, "Özür dileyecek" diyor.

"Affedersin?" Adamı yıllardır görmüyorum ama tanıyorum. Erkekler böyle mi? Asla özür dilemezler. Babam da aynı durumda.

Bakışlarımı karşılayarak doğruluyor. "Bana e-posta gönderdi. Konuşmak istediğini söyledi."

Kafamda bir alarm çalıyor. "Muhtemelen tekrar bir araya gelmek istiyor."

Yüzünü buruşturarak, "Bundan şüpheliyim" diyor, "ve şüphe etse bile bu gerçekleşmeyecek."

Alarm susar. En azından bu bir şey.

"Özür dileyecek" diye devam ediyor, "ve ben de yoluma devam edeceğim."

Bu sene ona katlanacak mı? "O bir pislik."

"Sen de öyle."

O hatalı değil. Çirkin duyguyu ukala bir sırtışıla kapatıyorum. "Evet ama ben senin sevdiğin türden biriyim."

Bütün gün düşüneceğimden emin olduğum akıllıca bir cevabı geri çevirmek üzereydi ama McKinnon kapıdan içeri girdi ve tavırları değişti. Adam onu fark ettiğinde gerginleşiyor ve yüzüne hastalıklı, yırtıcı bir sırtış yayılıyor.

Bundan nefret ediyorum. Onunla çalışmak zorunda kaldı ve bu konuda hiçbir şey yapamam.

"Rory." Bana dönüp gözleriyle yalvarıyor.

İçim daralıyor. Hiçbir zaman ilk isimleri kullanmayız. Asla. Liseye bile dönmedim.

"Lütfen," diyor bakışlarımı tutarak, tüm yüzünde endişe yazılıydı. Onun bu versiyonu, dalga geçmeyi sevdiğim rekabetçi, kendine güvenen kadından çok farklı. "Şu anda sadece işimi yapmak istiyorum."

McKinnon bize doğru yürüyor ama bakışlarım onun yüzüne kilitlenmiş, gözlerini inceliyordu. Yardım etmeme izin verseydi bunu çok kolay çözebilirdik. Onu omzuma alıp doğruca Ward'ın ofisine götürme isteği duyuyorum ama muhtemelen beni ısırır ve muhtemelen bundan hoşlanırım.

Müdahaleci düşünceler, sanırım bunlara deniyor. Ben de ona haklı olsam bile karışmayacağımı söyledim.

"Tamam aşkım." Derin bir nefes alıyorum ve dişlerimin gıcırdadığını hissedebiliyorum.

"İşte orada."

McKinnon onu eski bir dostu gibi sHazelmlıyor ama omuzları dikleşiyor. Koruma içgüdülerim harekete geçiyor ve imza niteliğindeki sırtışımla kendimi tam boyda buluyorum.

Dikkati bana yöneldi ve sırtışı bozuldu. Ben her zaman ondan birkaç santim daha uzundum ve bu çok ilkel ve aptalcaydı ama bundan hastalıklı bir tatmin duyuyorum.

"McKinnon." Çenemi ona doğru eğiyorum.

Hartley yardımına hayır diyebilirdi ama bedenim sahiplenme duygusuyla çarpıyor. Geçen yıl Pippa'yla takılırken Streicher'in ne hissetmiş olabileceğine dair aniden çirkin bir fikir edindim.

Soğuk bakışları benimkilerle buluştu ve bana meydan okudu. "Miller. Hala Hazel'in etrafını kokluyorsun, değil mi? Bazı şeyler asla değişmez."

Bu adamdan nefret ediyorum. Midemde rekabetçi bir şey kıvrılıyor, bana doğru kıvrılıp genişliyor ve çenem kasılıyor. Teklifimi kabul etmesi için ona son bir fırsat vererek Hartley'e baktım.

Bakışları vurgulu bir şekilde parlıyor ve antrenörümün beklediği yere anlamlı bir şekilde bakıyor. "Rory tam da antrenmanına gitmek üzere ayrılıyordu."

Tüm içgüdülerim bana burada kalmam, bu pisliğin onu üzecek bir şey söylemesi ya da yapması durumunda onun yanında kalmam için bağılıyor ama bunun yerine McKinnon'a sinir bozucu bir şekilde sırtıyorum.

Bu pisliğin antrenmanda vücut kontrolünü çok sıkı yapacağım.

McKinnon'a bakarken, "Sonra görüşürüz, Hartley," diyorum.

Antrenman sırasında sadece yarı dinliyorum, dikkatimi spor salonunun diğer tarafındaki Hartley ve McKinnon'a tutuyorum, çatışmaları izliyorum, iyi olduğundan emin olmak için vücut dilini izliyorum.

O adama bir an bile güvenmiyorum.

OceanofPDF.com

4. BÖLÜM

OceanofPDF.com

Hazel

Artık Connor McKinnon'dan hoşlanmadığımı görmek beni çok rahatlatmıştı.

Her zaman yakışıklıydı ama çirkin bir şekilde olduğunu fark ettim, tıpkı Game of Thrones'taki kötü adam gibi. Ancak Rory'nin yanında durmak herkesi daha az çekici kılıyor.

Onunla fizyo egzersizleri yaparken kalbim boğazımda atıyor ve hiç bu kadar çekingen olmamıştım.

Eğer ona kaba davranırsam, o sert ve bitkin eski sevgili gibi görüneceğim. Ben de tam olarak böyleyim ama onun bunu bilmesini istemiyorum. En büyük korkum onun benim üzerimde bir etkisi olduğunu bilmesi.

Eğer çok arkadaş canlısı olursam tekrar bir araya gelmek istediğimi düşünecek. Başa çıkmak istemediğim başka bir karmaşa.

Bu yüzden ona diğer oyunculara davrandığım gibi profesyonelce davranıyorum ve içten içe çıldırıyorum. Aynada kendine bakarak öne doğru atılıyor. Formunu bile izlemiyor; sadece çirkin-yakışıklı yüzüne bakıyor.

Eklem çökerken, "Dizine dikkat et," diyorum.

Kendini toparladı ve o aptal sırtışıyla kendine bakmaya devam etti.

Bu sabah bana gönderdiği e-postayı hâlâ açmadı: Fizik seansımızı sabırsızlıkla bekliyorum. Söylemek istediğim bir şey var. Belki seansımızın bitmesini bekliyordur.

Özür dileyecek. Başka ne söylemek isteyebilirdi? Geçmişi geride bırakmak için ihtiyacım olan kapanışı yapacağım. Yaptığı ve söylediği şey korkunçtu ama ya pişmanlık duyuyorsa? Bu işleri değiştirir.

Aklımda, o partinin ortasında kolunu başka bir kıza dolamışken bana söylediği sözleri duyuyorum.

Hiçbir zaman ayrıcalıklı olduğumuzu söylemedim. Yaptın.

Sıkıldım.

Senin gibi kızların sonu benim gibi adamlarla bitmez.

Mide bulantısını gidermek için derin bir nefes alıyorum. Yıllar önceydi. Artık erkek arkadaşının hayatına karışan o kız değilim.

Rory'nin antrenörüyle birlikte çalıştığı yere baktığımda gözleriyle karşılaştım. Sanki her şey yolunda mı der gibi kaşını kaldırıyor bana? ama yüz çeviriyorum.

Rory kendisinden başka kimseyi umursamıyor, bu yüzden neden yardım etmeye bu kadar kararlı olduğunu bilmiyorum. Bir kızın kalbini ne kadar kolay kırabildiğini gördüm.

Egzersizleri tamamlarken Connor irkildi ve uyluğunu ileri geri hareket ettirdi ve yıllar önce o kasa masaj yaptığım ile ilgili hoş olmayan bir anı aklıma geldi. Üniversitedeki ilk yılımda yaşadığı sakatlıktan bu yana kasık sorunları yaşıyor.

"Bana masaj yapacak vaktin var mı?" O sorar. "Dün bütün gün uçakta oturmaktan kasıklarım ağrıyor."

Tiksintimi belli etmemek için tüm çabamı harcıyorum.

Masaj terapisi işimin normal bir parçasıdır. Başka bir oyuncu olsaydı tereddüt etmezdim. Bu adamlar buzda çok zorlanıyorlar ve ben de onların daha iyi hissetmelerine ve daha uzun süre oynamalarına yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum.

Ama bu Connor. Bırakın ona dokunmayı, onunla aynı havayı solumak bile istemiyorum ama eğer ona diğer müşterilerden farklı davranırsam bu onun bana ulaştığı anlamına gelir.

Bunu atlat, diyorum kendi kendime.

"Hala birkaç dakikamız var. Bunun üzerinde çalışacağım," diyorum ona, spor salonunun yan tarafındaki fizyoterapistler ve masaj terapistleri için olan masalardan birini işaret ederek.

O da beni takip edip masaya uzanıyor, ben dolaptan masaj yağını çıkarırken antrenman şortunu kıvrıyor.

Bunu daha önce de yapmıştı. Ben de öyle. Bu normal bir şey. Garip olmayacak.

Yağı avuçlarıma sürüyorum ve ellerimi onun üzerine koyduğumda, bastırıp kayarken parmaklarımın altındaki gergin kasların nasıl hissettiğine odaklanmaya çalışıyorum ama yüzüm ısınıyor.

Bunu onun için yıllar önce yapmıştım. Bunu yaptığımızda...

Aman Tanrım. Cildim taranıyor.

O tahrik olur ve sonra bu sekse dönüşürdü.

Ah. Rahatsızlıktan midem kasılıyor. Bununla ilgili her şeyden nefret ediyorum ama aynı zamanda utandığımdan da nefret ediyorum. Bu onun için özür dilemesi için harika bir zaman olurdu.

Acaba biz birlikteyken yattığı diğer kızlar da bunu onun için mi yaptı?

Bakışlarımız birbirine takıldı ve yanan yüzümü fark ettiği anda kalbim boğazıma takıldı. Sanki beni yapmamam gereken bir şeyi yaparken yakalamış gibi yüzünde yavaş bir gülümseme belirdi.

"Öyleyse" diye başladı, ellerini başının arkasına sıkıştırdı. "Bu kısa bir sohbet için iyi bir zaman."

Sinirden midem bulanıyor ama yüz ifademi nötr tutuyorum. Ellerimin altındaki kaslar gevşiyor çok şükür. "Göreyim seni."

Özür dilediğinde nazik olacağım. Ona hükmetmeyeceğim. Sadece devam etmek istiyorum.

Hafifçe gülüyor, uyluğunun iç kısmındaki ellerime komplocu bir sırıtışla bakıyor. "Geçmişimiz göz önüne alındığında, bu sezon profesyonel olabilir misin?"

Ellerim duraklıyor. Evet, az önce bunu söyledi. Midemdeki hasta his kaynamaya, hafif kaynamaya başlıyor ve ellerimi geri çekiyorum.

"Ne?"

Bana sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bilmiş bir bakış attı. "Hadi. Bu yıl benim fizyoterapistim olman oldukça büyük bir tesadüftü, şimdi de bu mu?" Uyluğunun iç kısmını işaret ediyor.

Tuhaf bir his içimde dolaşüyor, her kalp atışında daha da sertleşiyor. Sanki düşüyormuşum gibi geliyor, sanki midemin içindekiler boğazımdaymış gibi.

Yüzünü buruşturdu. "Sadece bu sene aramızda tuhaf bir durum olmayacağından emin olmak istiyorum."

Ah Hazel. Yine yanlış. Erkekler hakkında bu kadar yanılmam neredeyse gülünç.

Özür dilemeyecek. Onu geri almaya çalıştığımı sanıyor. Yaptığı ve söylediklerinden sonra gerçekten ilgileneceğimi düşünüyor.

Ona göre, herkes onun hakkında fısıldaşırken o partiden ağlayarak çıkan kişi benim. Ben, cahil, aşık bir aptal gibi onu üniversiteye kadar takip edebilmek için yaz kurslarına katılan kızım.

Artık o kişi değilim.

Öfke kanıma damlıyor, ardından da onun yanıldığını kanıtlama ihtiyacı geliyor.

"Ben senin fizyoterapistin olmayı istemedim." Sesim tuhaf geliyor. Gergin.

Bir kaşını kaldırdı. "HAYIR?" Bana inanmadığı açık.

"HAYIR." Utanç boğazımı sıkıyor. Yapışkan, benim hakkımda söylediğini hatırlıyorum.

Senin gibi kızların sonu benim gibi adamlarla bitmez. Tanrım, şu anda bile kelimeler beni kesiyor.

Onun yanıldığını o kadar çok kanıtlamak istiyorum ki.

Rory spor salonunun karşısında izliyor. Tüm seans boyunca bir gözü üzerimdeydi. Daha önceki yardım etme arzusu düşüncelerimde yer ediyor.

Bakışlarımı sabit tutarak biceps ve tricepslerini esneterek bir ağırlık kaldırıyor. Nabzım hızla atıyor çünkü kendini beğenmiş bir sik kafalı olmasına rağmen Rory Miller son derece yakışıklı. Hiçbir zaman onlardan biri olamayacak olsam bile kadınların neden ona aşık olduğunu anlayabiliyorum.

Beklemek.

Birbirlerinden nefret ediyorlar, Rory ve Connor. Hiçbir zaman anlaşılamadılar. Bütün sezon birbirlerinin boğazına sarılacaklar. Rory, Connor'dan daha iyi bir oyuncu ve Connor bunu hiçbir zaman kabul etmese de Rory'yi bu yüzden sevmiyor.

Ve Connor asla ondan daha iyisini yapamayacağını açıkça belirtti.

Rory, takımda egosu Connor'inkini aşan tek oyuncudur. Kendini beğenmiş, kibirli ve son derece rekabetçi ve hepsinden önemlisi Connor'dan neredeyse benim kadar nefret ediyor. Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi Rory'nin ağzı sırtıyor ve tek kaşını kaldırıyor.

O kadar kibirli, o kadar kendinden emin ki.

Bakışlarını aynaya diktiğimde kafa derimin arkası karıncalanıyor. Çok aptalca bir şey yapmak üzereyim ama umurumda değil. Bu utanç verici, güçsüz duygudan kurtulmak için her şeyi yapardım. Eski sevgilime kin besleme arzusu boğazımı sıkıyor.

İçimin derinliklerindeki soğukkanlı orospu-şeytanı çağırıyorum ve Connor'a şaşkın bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Rory ve benim birlikte olduğumuzu biliyorsun, değil mi?"

Tepkisini izlerken kalbim hızla çarpıyor. Sonunda Rory'ye bakıp tamamen sinirlenene kadar ifadesinin kendini beğenmişlikten şaşkınlığa ve şaşkınlığa dönüşmesini izlemek buna değebilir.

"Gerçekten mi?" Connor spor salonunun karşısındaki Rory'ye dik dik bakarak soruyor. "Miller?"

Ben bir kadın öfkesi ve intikam kasırgasıyım ve bunu kesinlikle yapıyorum.

Rory'nin antrenörü bir şeyler söylüyor ama dinlemiyor; sadece Connor'la benim aramıza bakıyor.

Ona cilveli, cilveli bir parmak sallıyorum. Gözleri zafer ve keyifle parlıyor ve Connor'a o sırtışını fırlatırken göz devirmeyle mücadele ediyorum.

Tanrım, bu konuda en kötüsü Rory olacak.

"Hımm." Birkaç dakika önce bana sorduğu soruyu -profesyonel olmakla ilgili olanı- duydum ve kanım yeniden öfkeyle sızladı ama gülümsemeye devam ettim.

Endişe göğsümde titriyor. Rory haksız yere ateşli ve şimdiye kadar keskin dikenler ve hafif eğlenceyle mesafemi koruyabildim ama o her tarafımda

olacak, kulağıma mırıldanacak ve o yoğun çekicilikle elini belime koyacak ve ne gerekiyorsa yapacak. Connor'ın düğmelerine basabiliyor.

Yumuşak, kırılgan yanım duyguları yakalayacağımdan endişe ediyor. Ona aşık olacağımı.

Parmak uçlarım birbirine sürtünüyor ve masaj yağını cildimde hissettiğimde bir porsiyon daha erimiş, öfkeli öfke kanıma karışıyor.

Rory aynı zamanda hayatının kendisine gümüş tepside sunulduğu şımarık bir hokey oyuncusu. Duyguları yakalamayacağım. Connor, bu çizginin bulanıklaşmasına izin verirsem ne olacağını hatırlatıyor.

Rory'nin yardımıyla Connor'ı yaptıklarına pişman edeceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

RORY

"Kuyu." McKinnon gittikten sonra Hartley'nin yanındaki bankta oturuyorum. "Birinin fikri değişti." Hoş bir gülümseme takınıp parmaklarımı kadınsı bir şekilde sallayıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

Sanki gülmek istiyormuş gibi ağzı gerildi. Son bir saattir şahin gibi izlediğim bu gergin, gergin versiyonundan çok hoş bir kopuş.

"Onun ben olmam mı gerekiyor?"

"Sanırım McKinnon'ın özrü beklediğiniz gibi değildi."

İfadesindeki mizah duygusu düşüyor. "Şey dedi." Burun delikleri genişliyor ve burayı ateşe vermemek için kendini tutmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor.

"Ne?"

"Onun fizyoterapisti olmayı istiyormuşum gibi davrandı." Yüzü kızarır. "Sanki ona takılıp kalmışım gibi."

Onu öldüreceğim. "Gerçekten mi."

İçini bir ürperti kaplıyor ama o bunu silkip atıyor. "Ve sonra kasık meselesi."

Hatırlıyorum. Onun üzerinde çalışırken duyduğu rahatsızlığı görünce neredeyse kendimi kaybediyordum. Ona nasıl baktığını görünce. Şimdi bile içimde sıcak bir kıskançlık sızlıyor.

Dili üst dudağına hafifçe vuruyor ve isteksizce bana bakıyor. "Ona çıktığımızı söyledim."

Yüzüme bir gülümseme yayılmadan önce düşüncelerim duruyor. "Gerçekten mi."

Lanet olsun. Bu gün çok daha iyi oldu. Kızarıklığı derinleşirken gülümseme artık kulaktan kulağa yayılıyor. Böyle utandığında çok tatlı oluyor.

Aşağıya bakıyor, parmaklarıyla oynuyor. "Ben... Onu gerçekten geri almak istedim ama o senden nefret ediyor." Bakışları tereddütlü bir şekilde benimkilere doğru kalktı. "Çünkü sen ondan daha iyi bir oyuncusun."

"A, biliyorum." Kalbim bir sinek kuşu gibi göğüs kafesimde atıyor. Bu olayların gidişatı gerçekten çok hoşuma gidiyor.

"Eğer bunu yapmak istemiyorsan—"

"Yaparım." Ona sanki kahrolası bir diş macunu reklamındaymış gibi gülümsüyorum. "Bunu memnuniyetle yapacağım, Hartley."

Gözleri kapanıyor ve başını sallıyor. "Bu konuda bu kadar kendini beğenmiş olacağını biliyordum. Tamam, şartları belirlememiz gerekiyor. Düşünen yüzünü takınıyor. "Yarım sezon boyunca çıkacağız. Ocak ayının ilk ayına kadar." Bakışları üzerimde geziniyor, değerlendiriyor. "Ya da daha erken, eğer ikinizden biri takaslanırsa."

İçime bir ağırlık iniyor. Kaptan olup olmamam önemli değil; Ward gördüklerinden hoşlanmazsa ben yokum.

"Bir ocak. Anlaşmak."

"Biz birlikteymişiz gibi davranırken diğer kızlarla uğraşamazsınız. İllüzyonu mahvedecek."

"Tabii ki değil." Bugünlerde bu gerçekten bir sorun değil.

Gözleri kısıldı. "Neden bunu bu kadar kolay kabul ediyorsun?"

Sinirli bir McKinnon izlerken seviştiğimizi ve aletime kan hücum ettiğini hayal ediyorum. Bakışlarım dolgun ağzına kaydı. Eminim dudakları yumuşaktır. Yumuşak görünüyorlar.

Gözlerinde alarm yükseliyor. Bok. Bir soru sordu ve ondan hoşlandığımı söylemek onu koşturmayla gönderecek.

"Ah." Hazel'in ifadesi düştü. "Anlıyorum."

İçimdeki panik yoğunlaşıyor.

"Kaptan olarak iyi görünmek istiyorsun" diyor.

"Evet," diye aceleyle dışarı çıkıyorum, içim rahatlamış bir halde. "Kesinlikle."

Düşünerek mırıldanıyor. "Geçen yıl Jamie ve Pippa çıkmaya başladığında hayranlar çılgına döndü."

Ward ofisinde bu yılki hareketlerinizi düzeltin, dedi.

Kolunda güzel bir memleket kızı olan bir hokey oyuncusu, itibarını temizlemenin en hızlı yoludur.

Hartley'e pek hoş diyemem ama oyuncular ve organizasyon tarafından çok sevilir. Ward sorumlu bir adam istiyor ve Hartley benim biletim.

"Senin sadık erkek arkadaşını oynayacağım ve McKinnon'ı kızdırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim ona, "eğer takımın ihtiyacı olan kaptan gibi görünmeme yardım edersen. Ward tertemiz imajı olan bir adam istiyor. İşinde harikasın ve herkes seni seviyor."

Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Teşekkürler."

"Gerçek bu."

Omuz silkip boğazımı temizliyorum. Birbirimizle dalga geçiyoruz ama birbirimize bu şekilde iltifat etmiyoruz. Neden kayıp gittiğinden emin değilim.

"Etkinliklere falan benimle gelmene ihtiyacım olacak. Aralık ayında bir yardım etkinliği ve Yılbaşı Gecesi'nde de League Classic maçı var."

Sezon için sayılmayan yerel bir kayak merkezinde ama takımlar orijinal hokey kazaklarını giyiyor ve biz açık hava pistinde oynuyoruz. Bu nostaljik bir şey.

"Ward'la bizim hakkımızda konuşacağım," diye ekliyorum, "ama bunun bir sorun olacağını sanmıyorum." Pippa ve Streicher, Pippa'nın takım için çalıştığı geçen yıl birlikteydiler.

"Teşekkürler." Saçlarının uçlarıyla oynuyor, parmaklarının arasında oynatıyordu. "Cuma günü maça gideceğim. Connor oynuyor, değil mi?"

Başımı salladım ve kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Ben Pippa'nın yanında oturacağım ve sonrasında takımla birlikte dışarı çıkacağız. Eminim orada olacaktır. İşte o zaman..." Gözlerimiz buluştu ve düşünce akışını kaybetmiş gibi görünüyor. "Herkes bizi bir arada görecek."

"Ve sen de benim formamı giyeceksin." Bu görüntü karşısında içimi gurur kaplıyor.

"Hımm. HAYIR." Yüzünü buruşturuyor. "Erkek formaları giymiyorum."

McKinnon'ın formasını giyiyordu ama bu konuyu açmıyorum. "McKinnon'a ulaşmak istiyorsan, her şeyin dahil olması gerekiyor. Onu giyeceksin."

Ben küçük bir baş sallamadan önce uzun bir süre bakışlarımı tuttu. "Ben de Pippa'ya planı anlatmak istiyorum. Aksi takdirde buna inanmayacaktır."

"İkna edici olabileceğimi mi düşünüyorsun?" Elimin altında belinin nasıl hissettiğini, saçlarının ne kadar inanılmaz koktuğunu düşünüyorum. "Fazla ileri gitme ihtimalime karşı muhtemelen sınırlar hakkında konuşmalıyız. Güvenli bir kelime üzerinde anlaşın ve tüm bunlar."

Güzel gözlerinde kararlılık ve öfke parlıyor. "Onunla gerçekten sevişmek istiyorum." Bir ritim. "Fazla uzağa gidemezsin."

Tanrım, Hartley sinirlendiğinde çok ateşli oluyor. Ben yarı sertim. Gözlerim ağzına düşüyor. "Güvenli kelime yok. Anladım."

"Miller."

"Ne?" Hala ağzına bakıyorum.

"Bu sahte."

"Biliyorum."

"Duygulara kapılmayın."

"Yapmayacağım." McKinnon'un önünde onu öpmeme izin verir mi acaba?

Bakışlarımı yakalamak için başını eğiyor. "Ağzıma bakıp salyaların akmadan bunu kabul etmelisin."

İçimden bir kahkaha çıkıyor ve ona göz kırpıyorum. "Salyalarım akmiyordu."

Gözlerini deviriyor ama gülümsüyor. Boğazını temizliyor. "Cidden. Duygulara kapılmayın, çünkü almayacağım."

Tehlikeli. Onunla bu oyunu oynamak çok tehlikeli. Beni tanıyacak ve çılgılık atarak diğer yöne koşacak. Babam ve benim gibi adamlarda işler böyle yürüyor.

Yine de elimi sıkmak için uzatıyorum, nabızı kulaklarımda uğulduyor.

"Bu sadece gösteri için." Onun alanına adım attığımda gözlerinin ilginç bir şeyle parlamasını seviyorum. "Bana iki kere söylemene gerek yok."

Elim onunkini kavlıyor ve odak noktam dokunduğumuz yere daralıyor. Eli narın ve yumuşaktı, tam benimkine uyuyordu. O kadar güzel, acımasız ve mükemmel ki bu beni mahvedecek.

"Ah, Hartley." Ona imza niteliğinde kibirli gülümsememi gönderdim. "Bu çok ama çok eğlenceli olacak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

Hazel

Cuma gecesi maçtan önce geldiğimde Pippa çoktan koltuğuna oturmuştu. Arena heyecanlı hayranlarla, gri ve mavi Storm formalarından oluşan bir denizle ve herkesi coşturan rock müzik çalanlarla dolu. Bir elimde çubuk kraker, diğer elimde bira, filenin arkasındaki koltuklarımıza doğru yürürken vücudum enerjiyle dolup taşıyor.

"MERHABA." Koltuğuma düşüyorum. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Taviz verme çizgisi çok saçmaydı."

Yalan. Oyalanıyordum, arenanın etrafında üç kez dönüp sonunda sıraya girmiştin.

Pippa'nın bakışları tek kelime etmeden formama yöneldi ve kaşları kalktı.

Bu öğleden sonra masamda bir hediye kutusunun içinde duruyordu. Bir sporcunun adını sanki onun malıymışım gibi üzerime giymekten hoşlanmasam da Rory haklı. Eğer bunu satmak istiyorsak onun formasını giymeliyim.

Hala bakıyor. "Forma giyiyorsun."

Kelimelerimi seçerek krakerimden büyük bir ısırık alıyorum. Yüksek sesle kulağa çok aptalca gelecek.

"Hazel." Şimdi gerçekten merak ediyor. "Öne eğil."

Isırığımı yutuyorum. "Bir sonraki albüm üzerinde çalışmaya ne zaman başlıyorsun?"

Tanrım, tam bir tavuğum. Miller'ın adı adeta sırtımda yanıyor.

"Hazel. Sırtında kimin adı var?"

Ağzım kuru ve bu krakerin tadı da tutkal gibi. Ne yani, o stadyumdan çıkana kadar burada mı oturacağım?

Okuyabilmesi için hareket ediyorum. "Göründüğü gibi değil."

Yavaşça göz kırpmıyor. "Bir şeyi mi kaçırıyorum?"

Arenadaki ışıklar sönüyor ve oyuncular buza çarptığında tezahüratlar yükseliyor. Rory kayarak yanımdan geçerken tembel ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bana göz kırpmıyor. Connor hemen arkasında.

Budur. Bu işin sahte kısmı. Bunu yapmak istemesem de bir anlaşma yaptım ve bu rolü oynamak Miller kadar bana da düşüyor.

Rory'ye tipik soğukkanlı gülümsememi gönderip ona göz kırptım. Daha da geniş gülümsedi ve kayarak uzaklaştı. Connor burada otururken bana iki kez baktığında göğüs kafesimin arkasında tatmin duygusu atıyor.

Siktir git Connor.

Pippa, milli marşlar boyunca bana şaşkın bakışlar gönderiyor ve oturduğumuzda, oyuncular yüzleşmek için sıraya girerken sesimi alçaltıyorum.

"Aslında çıkmıyoruz." Ellerimi birbirine kenetledim. Bu çok aptalca gelecek. Connor'ı yedek kulübesinde görünce midem bulanıyor ve her şey ağzımdan çıkıyor. Pippa'ya Connor'ın geçen sabah gönderdiği e-postayı, nasıl özür dileyeceğini düşündüğümü ve sonra aslında ne söylediğini anlattım.

"Ne pislik bir şey," diye nefes alıp yüzümü izliyor ve içimdeki panik artıyor.

Pippa'nın Connor'ın üzerimdeki etkisini bilmesini istemiyorum. O benim küçük kız kardeşim ve onun için her zaman güçlü olan ben oldum. Ailemiz onun müziği sadece bir hobi haline getirmesini istediğinde, ben onu hayallerinin peşinden gitmeye zorladım. Hayata dair sorular sormak için geldiği kişi benim; aramızda hep böyleydi. Ben onunla ilgileniyorum, tam tersi değil.

Ne kadar incindiğimi bilmesini istemiyorum. Onun benim için endişelenmesini istemiyorum.

"Miller ve ben bir anlaşmaya vardık." Bu sene Ward'a nasıl daha iyi bir kaptan gibi görünmek istediğini anlatıyorum ve Connor'a bu konuda yardımcı olmaktan çok mutlu oluyor.

Kısık gözlerle beni inceliyor. "Rory'den nefret ediyorsun. Onun kaptan olmayı isteyip istemediğini neden umursuyorsun?"

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum. Lisede arkadaşına yaptıklarından sonra onun da diğer sporcular gibi hiçbir sonuçla karşılaşmadan her istediğini elde edebilen biri olduğunu biliyorum.

Yine de ondan nefret etmiyorum.

Buzun diğer ucunda oyuncuların diski kapma mücadelesini izliyoruz. "Umurumda çünkü onunla bir anlaşma yaptım. Zaten Ocak ayına kadar süre var. Jamie'ye söyleyebilirsin ama lütfen ondan hiçbir şey söylememesini iste."

Pippa'nın gözleri sanki bana inanmıyormuş gibi kısılıyor, sonra ağzında alaycı bir gülümseme belirliyor ve çenesini formama doğru eğiyor. "Bunu iyi giyiyorsun." Kaşlarını oynatıyor. "Çok şirin."

"Kapa çeneni."

"Bedenini ve her şeyi doğru yaptı."

"Sana her şeyi anlattım böylece benim destekçim olursun." Ona keskin bir bakış attım. "Benimle dalga geçebilmen için değil."

"Ben senin destek kişisinim." Telefonunu çıkarır ve kamera uygulamasını açar. "Ama ben de seni kızdırmayı seviyorum. Rory Miller'la yatıyormuşsun gibi gülümse."

Bunun çılgınlığına gülüyorum ve o da bir sürü fotoğraf çekiyor. "Aman Tanrım. Ben asla."

O geçerken gözlerimiz buluşuyor. Kaymadan önce sırtıyor ve merhaba diyor.

Arkamızdan bir kadın, "Aman Tanrım," diyor. "Bu bana mı yapıldı?"

"Hayır" diye yanıtıyor arkadaşı. "Onun içindi."

Boynumun arkası karıncalanıyor.

Kadın, "Yanındaki Jamie Streicher'in nişanlısı," diye fısıldıyor ve Pippa bana sırtıyor. Her kelimeyi duyabileceğimize dair hiçbir fikirleri yok.

Buzun diğer ucundaki Jamie'ye bakan Pippa, "Babam çok sevinecek" diye ekliyor. Gelecek dönem önümüzde filelere girecek. "Rory'den hoşlanıyor."

İnliyorum. Babamız hokey delisidir. Anlaşmamızın bu unsurunu düşünmedim bile. "Annem ve babam konuyu açarsa onlara durumun ciddi olmadığını söyle."

"Connor'dan beri erkek arkadaşın olmadı." Bana bir bakış attı. "Heyecanlanacaklar."

Önümüzde buzun üzerinde bir hareketlilik var. Rory diski batırıyor ve arenada gürültü oluyor. Işıklar yanıp sönerken ve Vancouver oyuncularını Rory'nin etrafını sararken taraftarlar ayağa fırlıyor ve tezahürat yapıyor. Pippa'nın eli dirseğime geldi ve gözlerini açarak beni ayağa kaldırdı.

"Alkış," diye tıslıyor. "Gol attığı için mutluymuş gibi davran."

Beceriksizce alkışlamaya başladım ve Pippa güldü, bu da beni güldürdü.

Oturduğumuzda ona, "Annemle babamın ona bağlanmasını istemiyorum," dedim. "Onun kendi ebeveynleri var."

Pippa'nın kaşlarını çatması beni duraklattı.

"Ne?" Ben basıyorum.

"Rory'nin hayatında daha fazla iyi insana ihtiyacı var."

Alay ediyorum. "Egosuyla mı? Muhtemelen okul sonrası atıştırmalıklarını altın tabakta yiyerek büyümüştür." Onu camın içinden diskle buzun uzunluğunu hızlandırırken buldum. "Adam 'hayır' kelimesini bilmiyor. Çocukken çok şımarık olduğundan eminim."

Ağzı kıvrılıyor. Annesiyle pek konuşmuyor ve babasının da bizimki gibi olduğunu düşünmüyorum. Rick Miller'ı televizyonda hiç izledin mi?

Spor yorumlarını izlemiyorum. Rick Miller Kanadalı bir hokey efsanesidir. Herkes onun adını biliyor.

"Açıkcısı?" Yüzünü buruşturdu. "O bir çeşit pislik. Kendisi öncelikle Rory'nin menajeri, ikinci olarak da babası."

İçimi bir acı sızlıyor.

"Geçen ay eve gittiğimde," diye devam ediyor, "Babam Vancouver'daki ilk konserimin biletini çerçeveletmişti."

Pippa ve ben Kuzey Vancouver'da büyüdük ve evden taşındığımızda ebeveynlerimiz emekli oldu ve Britanya Kolumbiyası'nın iç kesimlerinde küçük bir kayak kasabası olan Silver Falls'a taşındı.

Kalbim sevgiyle sıkışıyor. "Ken Hartley en iyisi."

Özlem dolu bir gülümsemeye başını salladı. "Evet. O öyle."

Gözlerim buzun üzerindeki Rory'yi buldu ve göğsüm sıkıştı. Pippa ve ben çok iyi bir babaya sahibiz ve belki Rory'den hoşlanmıyorum ama onun için kötü bir baba dilemiyorum.

Gelecek ay buraya bir geziden bahsettiler. Haydi annemi derslerinizden birine davet edelim." Pippa kaşlarını oynatıyor. Takım için fizyoterapinin dışında hem Zoom'da hem de stüdyoda yoga dersleri veriyorum. "Eğlenceli olur diye düşünüyorum."

Maçı izlerken midem bulanıyor. Hayden karşı takımdan bir adamın vücudunu önümüzdeki tahtalara doğru kontrol ediyor. "Muhtemelen bu gerçekleşmeyecek."

"Ya onu bu işe alıştırırsak? Ateşli bir dersle başlamak zorunda değiliz."

Hakem penaltıyı söylerken düdük çalıyor ve etrafımızdaki insanlar aynı fikirde olmadıklarını bağırlıyorlar. Burnumdan uzun bir nefes veriyorum ve midem hayal kırıklığıyla kasılırken kız kardeşime cevabımı toparlıyorum.

"Yoga kıyafetleri içinde kendini rahat hissetmiyor" diye açıkladım. "Yoga stüdyosunda olmak ona dans etmeye başladığından bu yana vücudunun ne kadar değiştiğini hatırlatıyor." Annemiz ergenlik çağında ve yirmili yaşlarının başında bir balerindi. "O bunu yapmayacak."

Onu düşünürken avucumu kazağımın ön kısmına doğru sürükleyerek göğüs kemiğimi ovuşturuyorum.

"Sen eve gittiğinde kaç kez kendine hakaret etti?" Soruyorum. "Kaç kez bedeni hakkında olumsuz yorum yaptı ya da diyet yaptığını söyledi?"

Pippa'nın boğazı çalışıyor. "Çok fazla."

"Kesinlikle." Buza bakıyoruz ve Pippa'nın da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

Annemiz için daha fazlasını istiyoruz. Kendisini sevmesini istiyoruz. Bu yüzden bir gün kendi kapsamlı fitness stüdyomu açacağım. Herkes hareket etmeyi ve vücudunu iyi hissetmeyi hak ediyor. Herkes kendini sevmeyi hak eder.

Taraftarlar kükrüyor ve ben de dikkatimi tekrar oyuna veriyorum. Rory diski kapıyor ve oyuncuların arasından bir kurşun gibi kayarak uzaklaşıyor. Pippa ve benim gözümün önünde kaleye doğru koşuyor. O kadar hızlı hareket ediyor ki, patenleri buza zar zor değiyor, ustalıkla ve tam kontrolle. Onun o kadar güçlü ve odaklanmış ifadesi karşısında nabzım tökezliyor ve çevremdeki seyirciler kendilerini hazırlıyor.

Diski içeri girene kadar göremiyorum.

Gürültü patlıyor; taraftarlar bağırıyor, müzik çalıyor, her gol için korna çalıyor ve kalenin etrafında ışıklar yanıp sönüyor.

Oyuncular Rory'nin etrafında toplanıp kutlama yaparken içimde tuhaf, gururlu bir duygu dolaşüyor.

Pippa gürültünün arasından, "Kabul et," diyor. "Bu inanılmazdı."

Oflayıp kendime rağmen gülüyorum. "Miller'a söyleme."

Oyuncular başka bir yüzleşme için birbirlerinden ayrıldılar ve Rory döndüğünde, onun kendini beğenmiş sırtışına gözlerimi devirmeye hazırlandım.

İfadesi düz, etkilenmemiş ve yorgun. Duygusal türden bir yorgunluk, sizi yıpratın ve her şeyin asla düzelmeyeceği hissine kapılan türden bir yorgunluk. Annemin kusurlarını, vücudunun yeterince iyi olmamasının tüm nedenlerini listelediğini duyduktan sonra hissettiğim yorgunluğun aynısını onda da taşıyor. İçimde büyük bir korku duygusu toplanıyor ve bir tutam pişmanlık hissediyorum.

Rory Miller'ın berbat bir babası olan tükenmiş bir hokey oyuncusu değil, istediği her şeye sahip olabilen kendini beğenmiş bir pislik olması gerekiyor.

Ben daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan disk düşüyor ve Rory onu kapıyor. Tam ağın etrafında sallanırken, diğer takımdan bir oyuncu onu tahtalara doğru çapraz kontrol ediyor, yüzünü ve kaskını cama çarpıyor.

Hakem düdüğü çaldığında taraftarlar yüksek sesle penaltı istiyor. Rory irkilerek dudağını ovuşturuyor. Kanıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum midem düğümlenirken. "O iyimi?"

Pippa'nın bakışları bana kaydı. "Neden umurunda?"

Geçen gün elimin etrafındaki elinin ne kadar sıcak olduğunu ve dokunuşunun tenimde bıraktığı kıvılcımların çınlayan izini düşünüyorum.

"Yapmıyorum." Omuzlarım omuz silkerek kalkıyor. "Yine de onun incinmesini istemiyorum."

Gözleri kısılıyor ama dudakları yukarı kıvrılıyor. "İlginç."

Cama çarpan bir ses kafamızı savurmamıza neden oluyor. Rory diğer tarafta bekliyor, dudağı şimdiden şişmiş durumda. Binlerce gözün üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Beni işaret edip çenesine hafifçe vuruyor. Gözleri alaycı bir eğlenceyle parlıyor.

"Aman Tanrım." Yüzüm yanıyor ve ortadan kaybolmak istiyorum.

Camın arkasından, "Öpsen iyi olur," diyor.

Cildim yanıyor. "HAYIR." Ona sert bir bakış attım.

"Buna ihtiyacım var" diye ısrar ediyor, hâlâ gülümsüyor. "Ve o sen olmalısın."

Bu aptal formanın altında terliyorum. Yüzüm Jumbotron'da görünüyor. Bu, televizyonda olduğu anlamına geliyor. Aman Tanrım.

"Yap!" Birisi arkamdan çığlık atıyor ve Pippa kahkahalara boğuluyor.

Arkamdaki hayranlar "Onu öp, öp onu" diye slogan atmaya başlıyor ve ağzım açık kalıyor.

Bu gerçekleşmiyor.

Rory parlak gözlerle, "Hartley," diye sesleniyor ve sopasını tekrar cama vuruyor. "Herkes bekliyor."

Bunu bırakmıyor. Arkasında, sanki umursamıyormuş gibi ilgisiz bir ifadeyle diğer oyuncularla birlikte bekleyen Connor dikkatimi çekiyor, ama Rory'nin buzda ne kadar ilgi gördüğünü anlattığını hatırlıyorum.

Ellerim kalçasının üzerindeyken nasıl sırtıttığını ve içimde keskin ve sıcak bir öfkenin patladığını düşünüyorum.

Rory'yi sonra öldüreceğim ama şimdilik öne eğiliyorum. Çenesini camın kendi tarafına bastırarak şekilde eğdi. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı camın kendi tarafına bastırıp temiz olması için dua ederken insanlar tezahürat yapmaya ve ıslık çalmaya başlıyor.

Rory kalbini tutarken tezahüratlar yükseliyor. Kayarak uzaklaşmadan önce bana göz kırıyor.

Yani çok kibirli.

Vancouver ekibi kafa karışıklığı ve eğlence dolu ifadelerle bana bakıyor. Hayden'ın gözleri fırladı. Connor kaşlarını çatarak yanından kayarak geçiyor.

Bu utanç vericiydi ama işe yaradı.

Pippa gülümseyerek "Artık herkes biliyor" diyor.

Oyun devam ediyor ama aklıma daha sonra, barda herkesle buluşacağımız zaman geliyor.

Rory başıboş bir top. Sinirden midem bulanıyor. O utanmaz ve kazanmak için her şeyi yapar.

Gece daha yeni başladı ve sanırım o güvenli kelimeye ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

Hazel

Hayden barın kapısından içeri girerken, "Biliyordum," diye seslendi.

Pippa ve ben Filthy Flamingo'da bir standta oturmuş Jamie ve Rory'yi bekliyoruz. Küçük, modası geçmiş Gastown barının girişi, kapının üzerinde kirli bir tabHazel bulunan bir ara sokakta gizlenmiştir. Dışarıdan bakıldığında burası mütevazı, zar zor fark ediliyor ama içerisi tamamen sıcak ahşap panellerle, tavanda parıldayan tel ışıklarla, yüksek sesli klasik rock müziğiyle ve duvarlarda çerçeveli vintage grup posterleriyle dolu. Barın arka tarafında sıralanan içki şişelerinin arkasında müdavimlerin Polaroid fotoğraflarıyla dolu bir deniz var. Arka tarafta Pippa'nın bazen bizim için çaldığı küçük bir sahne var.

Hayden tam önümde, kocaman bir gülümsemeyle keyif yapıyor. "Sen ve Miller mı? Biliyordum."

"Bunu bilmiyordun." Az önce içeri giren adamlara baktım. Connor çoktan birkaç oyuncuyla birlikte masaya oturmuştu. "Kimse bilmiyordu."

Henüz Rory yok. Belki hâlâ maç sonrası basın yapıyordur.

Hayden gülerek göğsünü işaret ediyor. Sarı saçları, parlak mavi gözleri ve bitmek bilmeyen gülümsemesiyle Hayden Owens, insan formunda bir altın av köpeğidir. "Biliyordum," diyor kabinin karşısındaki Pippa'ya. "Şu cilveli şakalaşma olayını yaşıyorlar."

Pippa gözleri eğlenceyle dolu bir şekilde bana gülümsüyor ama ben içkimi yudumlayarak alay ediyorum. "Kendini beğenmiş olma Owens, yoksa bunun acısını fizyoterapide senden çıkarırım."

Sadece gülüyor ve bir içki sipariş etmek için tezgaha doğru gidiyor.

Jamie, Pippa'nın yanındaki kabine girip ona bir öpücük verdi.

"Merhaba" diyor, ağzına doğru gülümseyerek.

Onu tekrar öpmeden önce, Merhaba, diye mırıldandı.

Gözlerimi kaçırıyorum. Birbirlerine fısıldadıklarında göğüs kemiğimin arkasında bir düğüm oluşuyor ve ben de içkimden bir yudum alarak onu temizlemeye çalışıyorum.

Sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve Jamie başını salladı. "Hazel. Pippa bana tebriklerin sıralı olduğunu söyledi."

Tipik ciddi ifadesinde eğlence parlıyordu, bu yüzden ona zaten her şeyi anlattığını biliyordum.

Ona alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Başlama."

Bakışları arkama kaydı ve eğlencesi azaldı. Sadece Pippa ve benim duyabileceğim bir sesle, "Sana sorun çıkarırsa bana haber ver" dedi.

"Miller'ı halledebilirim."

"Miller değil." Kaşlarını çattı. "McKinnon. Eğer bir şey yaparsa bilmek istiyorum. Eminim Miller da öyledir."

Jamie'nin korumacılığına hayran kaldım. Connor'ın ne yaptığını tam olarak bilmiyor -kimse bilmiyor, Pippa bile- ama işte burada, bana destek olmaya hazır.

Ben bir şey söyleyemeden barın kapısı açılıyor. Rory beni formasıyla görünce kibirli bir erkek özgüveniyle sırtıyor. Bardan geçerken bakışları benimkilere kilitlenmişti, alt dudağının yan tarafı bu geceki darbeden dolayı şişmiş ve morarmıştı. Boynumdaki karıncalanma, herkesle birlikte Connor'ın da beni izlediğini gösteriyor. Rory hâlâ bana gülümseyerek kabine girip benim alanıma doğru kayarken, saçlarının hâlâ duştan dolayı nemli olduğunu fark ettim. Onun kokusu beni sarıyor; temiz ve keskin.

Hokey oyuncularının kötü kokması gerekir ama Rory'nin kokusu beynimi tökezletiyor.

"Merhaba bebek." Eğilip şakaklarıma sanki hiçbir şey yokmuş gibi bir öpücük kondurdu.

Kalp atışlarım hızlanıyor ve sakalları bana sürtündüğünde donup kalıyorum. Nefes aldığımı sanmıyorum. Eli belimin etrafında kayıyor ve beni bankta kendisine doğru çekiyor. Masanın karşı tarafında Pippa'nın gözleri parlıyor ve Jamie'de yine o yarım gülümseme var.

"MERHABA." Sesim gergin çıkıyor.

Bakışları gövdeme inmeden önce gözleri parlak ve meraklı bir şekilde yüzümde geziniyordu. "Formamın içindeki görünüşün hoşuma gitti."

Sesi karşısında yüzüm ısınıyor. "Buna alışma." Ben onları durduramadan kelimeler ağızımdan çıkıyor.

Sırıtarak başını sallıyor. "Bundan sonra her maçta onu giyeceksin." Eli belimi sıkıyor ve karın kaslarım geriliyor. Koluma karşı o kadar sıcak ve sağlam ki. "Hadi Hartley, benden hoşlanıyormuş gibi davran."

Pippa eğilmeden önce etrafına bakıyor. Fısıltıyla "Öp, öp, öp," diye bağıyor.

Ona baktım, yüzüm kızardı. "Pippa."

Gülmeye başlıyor. Jamie bile sırtıyor.

"İkinizi de öldüreceğim," diye tısladım onlara ama Rory'nin eli hâlâ belimde olmasına rağmen gülüyordum.

Jamie bembeyaz oldu. "Ne yaptım?"

"Onu cesaretlendiriyorsun. Ben hissediyorum. Sadece..." Kafamı salladım, şaşkındım. Yüzüm sıcak. "Rahat ol." Rory'ye gülümsemeden edemiyorum. "Eğer flört ediyor olsaydık ben de tam olarak böyle davranırdım," diye fısıldadım.

Gözleri parlıyor. "Evet?"

"Hımm. Sana çok kötü davranırdım.

Bakışları ağızıma kaydı ve sıcaklık tüm bedenime yayıldı. Artık beni burada öpmeyecek, değil mi?

Bu anlaşmanın öpüşme kısmını düşünmedim. Elbette bir noktada öpüşeceğiz. Çiftler öpüşür.

Midem bulanıyor. Gözleri sıcak, üzerimde duruyor. Saçlarının tepesi biraz kıvrılmış, kül renginin arasında altın rengi noktalar var, muhtemelen bu yaz güneşte kaldığından. Bakışlarım keskin çene hattında, kirli sakalında ve bu kadar erkeksi bir yüz için fazlasıyla narin görünen burnunda gezindi.

O gerçekten yakışıklı.

Bakışlarım alt dudakındaki mor morluğa takıldı ve göz kırıp başımı temizledim. "Biraz buz daha iyi hissettirir."

"Şimdiden daha iyi hissediyorum." Gülümsemesi tembelleşiyor.

Ona yüzümü çeviriyorum. "Bayat." Eli hâlâ belimdeyken, barmen ve sahibi Jordan'ı bulmak için etrafımda dönüyorum. Birkaç masa geride Connor başka oyuncularla oturuyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda midem endişeyle altüst oluyor.

İlk önce o bakışlarını kaçırdı ve oyun sırasında hissettiğim tatmin duygusunun bir darbesini daha aldım. Rory omzunun üzerinden bakıyor, gözleri Connor'ın masasında takılı kalıyor ama Connor dönüp bize bakmıyor.

Rory ağzını kulağıma yaklaştırdı ve dudaklarının kabuğa değdiği yerden tenimde ürpertiler dolaştı. "Ona bakma. Bana bak." Eli belimden boynumun arkasına doğru kayd; sıcak, sağlam ve garip bir şekilde sakinleştiriciydi. "Bu bende var, tamam mı?"

"Cidden?" Jordan inanamayan bir ifadeyle masanın dibinde duruyor. Avuçlarını masaya yaslıyor ve uzun, siyah saçları omzunun üzerine düşüyor. "Cidden," diye tekrarladı, benimle Rory'nin arasını işaret ederek. "Birlikte misiniz?"

Gülüşümü gizlemek için ağzımı bir çizgiye bastırdım. Jordan benim yaşlarımda ve hokeyden nefret ediyor. Maçlardan sonra grubumuzun barında içki içmesine izin vermesi beni şok etti.

Sadece omuz silkiyorum ve suçlu bir ifade takınıyorum.

"Kahretsin." Kasaya geri döner, kasayı açar ve bir tomar para çıkarır.

Pippa nefes nefese, "Aman Tanrım," dedi. "Unuttum."

Sertleşiyorum. "Neyi unuttun?"

Hayden'in yanımızdaki masasında Jordan parayı yere atıyor. "İşte," dedi bana dehşet içinde bakmadan önce. "Daha uzun süre dayanman gerekiyordu."

Hayden, farkına varmadan önce kafası karışmış görünüyor. "Liste sende mi?" yaşlı bir savunma oyuncusu olan Alexei Volkov'a soruyor.

Pippa, Jamie ve Rory'ye bakıyorum. "Neler oluyor?"

Rory ırkılıyor ama gülümsüyor. "Hartley, bundan hoşlanmayacaksın ama bunun benim fikrim olmadığını bilmen önemli."

İçimde kötü bir his var. "Biri bana hemen anlatsın lütfen."

Hayden barın dikkatini çekmek için ıslık çalıyor. "Miller ve Hazel'ın bu sezon bir araya gelmeyeceğine bahse girerseniz, borcunuzu ödemenin zamanı geldi."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

Hazel

Herkes cüzdanını çıkarıyor. Çenem düşüyor. Midem düşüyor. İçimdeki her şey düşüyor çünkü asıl siktiğim ne?

Bakışlarım Rory'ye kaydı ve söz konusu olanla gözlerimi büyüttüm. "Gerçekten mi?"

"Dediğim gibi" diyor hafifçe, "benim fikrim değil."

Hayden telefonunda "Eisner, Volkov, Chopra," diyor, "Jordan ve Streicher, yüz dolar borcunuz var."

Jamie'ye suçlayıcı bir bakış attım ama o tüm dikkatini birasına verip gözlerini benden kaçıyordu.

Hayden, "Pippa, sen de," diye devam ediyor.

İnanamayarak ağzım açık kalıyor. "Pippa."

Gülerek yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse sezon sonuna kadar dayanabileceğini düşündüm."

Hayden daha fazla bahis sıralarken ona başımı salladım ama gülüyordum. "Hain," diyorum ama sözlerimin hiçbir anlamı yok.

Hayden, "Ve nihayet," diye seslendi ve bara bir sessizlik çöktü. "Kazanan..." Rory'ye dönüyor. "İki bin dolar kazanan Miller."

Tezahüratlar ve kahkahalar yükseliyor ve ona filtresiz bir şokla bakıyorum.

İnsanlar ona nakit verirken "Teşekkür ederim, teşekkür ederim" diyor. Ayağa kalktı ve parayı bar tezgahının üzerine koydu ve Jordan'a başını salladı. "Bu sezon ihlal ettiğimiz her şey için ön ödeme."

Herkes gülüyor ve o kabine geri dönerken ona başımı salladım. "Sezonun ilk ayında bir araya geleceğimize bahse girer misin?"

İfadesi saf masumiyetti, gözleri parlıyordu. "Her zaman kendime bahse girerim."

"Ahh." Hayden beni itip kakıyor ama ben ona bir tokat atıyorum. "O senden hoşlanıyor."

Bu çok aptalca ama gülümsüyorum. Rory'ninki gibi bir özgüvene sahipken neden şaşırdığımı bilmiyorum.

Koca kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne çekti ve bu temas karşısında midem titredi. "Buraya gel, benim küçük, ateş püskürten ejderham."

Pippa gülerek içkisini içerken boğuluyor.

"Bu benim lakabım değil," diyorum ona dirsek atarak.

Rory elleri belime gelip beni kucağına almadan önce sadece gülümsedi.

"Gerçekten mi?" Omzumun üzerinden ona mırıldandım ve barın loş ışığında kızardığımı görmemesi için dua ettim. Tanrım, kucağında otururken bile o kadar uzun ki. Kalçaları altımda sağlam ve sıcaktı ve ben sadece...

Bu çok fazla. O her yanımda. Nabzım çarpıyor. Bu düşündüğümde çok daha yoğun.

Sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi, Rory'nin eli rahatlatıcı bir hareketle sırtımı okşadı.

"İyi oyna, ateş püskürten."

Gergin bir kahkaha daha boğazımda düğümleniyor ve bu takma adı sevmemden nefret ediyorum ama adım dikkatimi çekiyor. Pippa gözlerinde bir soruyla bana bakıyor.

"Aralık ayındaki buz pateni etkinliğinden bahsediyoruz" diye açıklıyor. "Bu, oyuncular ve ortakları için." Gülümsemesi şeytani bir hal aldı ve ben utandım çünkü bunun nereye varacağını zaten biliyordum. Rory'ye bakıyor. "Hazel kayamaz."

"Ne?" Şaşkın durumda. "Bir hokey takımında çalışıyorsun ve kayamıyormusun?"

"Buz üzerinde fizik egzersizi yapmıyoruz."

"Kaymayı bilmen gerekiyor" diyor.

"Kaymayı bilmen gerekiyor. Kaygan bir yüzeyde bıçakların üzerinde denge kurmama gerek yok. Spor ayakkabılarla düzenli zemin benim için iyi."

Pippa, "Çünkü çocukken düşmüş" diye ekliyor.

"Pippa." Ona baktım. Artık susmam bak. Kaşlarını oynatıyor. İfadesi "Beni yap" diyor.

Rory alaycı, anlayışlı bir ses mırıldanıyor ve eliyle sırtımda aşağı yukarı okşuyor. "Zavallı Hazel. Paten yapmaktan mı korkuyorsun?"

"Korkmadım." Sesim çok yüksek. "Korkmuyorum" dedim tekrar normal ses tonumla. "Meşgulüm ve incinmek istemiyorum."

"Sana öğreteceğim." Connor onun sözünü kesiyor ve yüzünde aptal bir sırıtişla kabine oturuyor. Rory'nin kucağında oturan gözleri benim üzerimde geziniyor ve sanki gördüklerinden hoşlanmamış gibi bakışlarında bir keskinlik var.

Rory gerildi, elleri belimi sıktı.

Rory, "Sana öğreteceğim," diyerek sözünü kesti ve kolunu karnıma dolayarak bana meydan okurcasına baktı. Onda buz üzerinde gördüğüm rekabetçilik var. Birlikte oyna, diyor gözleri. "Düşmene izin vermeyeceğim."

İçgüdülerim onunla kavga etmek yönünde ama rol yapmamız ve Connor'ı çılgınca kıskandırmamız gerekiyor, bu yüzden kendimi yumuşak bir gülümsemeye zorladım ve sanki şaşkına dönmüş gibi ona baktım.

Bunu çok isterim, dedim yumuşak bir sesle.

Bu sesi hayatımda hiçbir erkekle kullanmamıştım ve Rory'nin gözlerinin kahkahalarla parıldamasından bunu biliyor olabileceğini düşünüyorum.

"İyi." Sanki bir şey kazanmış gibi ağzı yukarı doğru kıvrılıyor. "Ben de öyle."

Yanaklarımda sıcaklık yükseliyor. Dudaklarımız birbirine o kadar yakın ki aralarında sadece birkaç santim var. Önce bakışlarımı başka tarafa çeviriyorum ve ellerimle bir şeyler yapmak için içkimden bir yudum alıyorum.

"Siz ikiniz çok tatlı değil misiniz?" Connor'ın ses tonu yumuşaktı ama sözlerinin altındaki keskinliği duyabiliyordum. "Erkeğinin formasını falan giyiyorsun."

Onun incelemesi karşısında tüm vücudum geriliyor ama Rory şakağıma hızlı, sıcak bir öpücük daha bastırınca tüm düşüncelerim duruyor.

Bana karşı, "Onu bu konuda boğmak zorunda kaldım" diyor.

Bu gerçek değil çünkü Rory'nin dudaklarını o tatlı, sarhoş edici şekilde tenime değdirmesine imkan yok. Böyle davranmayı nereden öğrendi?

"Ama sorun değil. Hazel'la güreşmek umurumda değil. Aslında," gözleri sıcaktan parlayarak bana bakarken sesi yumuşak ve samimiydi, "bu hoşuma gitti."

Vücudum ısınıyor ve kendime nefes almayı hatırlatıyorum. Beynimin daha fazla oksijene ihtiyacı var çünkü tek bir şey düşünemiyorum. Sadece Rory'ye bakıyorum, sözlerini tekrarlıyorum, ona karşı eritiyorum.

Connor çenesini ovuşturuyor. "O senin lisedeki öğretmenin değil miydi?"

"Elbette öyleydi." Rory'nin ellerinden biri uyluğuma doğru kaydı. "Şanslıyım."

Kafamda uyarı zilleri çalıyor -Connor bununla nereye gidiyor?- ama büyük elin uyluğuma yavaş yavaş, rahatlatıcı dokunuşlar yapması dikkatimi dağıtıyor. Rory'nin dokunuşunun beni gerçekten sakinleştirmesi çok tuhaf.

Connor'ın ağız alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Okulda kızıma asılıyor muydun? Yazıklar olsun sana Miller."

Rory bana gülümsediğinde bu kendimi özel hissettiriyor; kendini beğenmiş ya da kibirli değil, tatlı ve rahatlatıcı. Bir kez olsun aynı takımdaymışız gibi geliyor. "Ben ona asılmadım."

Yüzümü değiştiriyorum. "Yaptın."

Lisedeki özel derslerimizden birinde şaka olsun diye yeni bir sayfa açtı ve sayfanın her tarafında kalplerle HAZEL HARTLEY yazıyordu.

Rory utanmadan sırtıyor. Hangi anıyı düşündüğünü merak ediyorum. "Belki biraz. Ama çoğunlukla seni düşündüm."

Nabzım atıyor. Burada bir rol oynuyor ve Connor'la ipli bir kedi gibi oynuyor ama bu kulağa çok dürüst geliyordu.

Bu konuda çok iyi.

Rory tek kaşını kaldırıyor. "Tek yapmam gereken beklemektir."

Gözlerini benden ayırmadı ve göz ucuyla Connor kollarını göğsünde kavuşturarak kıpırdandı. Rory burnunu boynuma bastırarak şekilde aşağıya iniyor ve derin bir nefes alıyor. Kıvılcımlar çatlayıp cildime çarpıyor.

Sanki Connor orada değilmiş gibi, "Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

Titriyorum ve Pippa'yla bakışıyoruz. Gözleri fal taşı gibi açıldı, bu sahtekarlık işini gerçekten ciddiye aldığını sessiz bir şekilde ifade etti ve ben de gözlerimi ona doğru genişlettim. Biliyorum.

"En ilginç kısmı ne biliyor musun?" Rory soruyor. Bakışlarında hainlik parlıyor. "Görünüşe göre Hartley yıllardır bana karşı bir şeyler besliyor."

Midem boğazıma takılıyor ve içimden hem gülmek hem de Rory'nin meme uçlarından birini bükme geliyor. O kışkırtıcı, eğlendirici gülümsemeyle bakışlarımı tutuyor. "Değil mi bebeğim?"

Bana bebeğim denmesi karşısında neredeyse öğürecektim ama masanın karşısında Connor'ın öldürücü bir ifadesi vardı.

Mükemmel.

Rory'ye, "Bu doğru," dedim ve ona hafifçe gülümsedim.

Rory, Connor'a "İkiniz birlikteyken bile benden hoşlanıyordu" dedi. "Sen de öyle dedin, değil mi Hartley?"

Rory ortalığı karıştırmakta ustadır. Connor'ın sıkılı yumruğunda ve sert bakışlarında yaralanan hassas erkeklik gururunu görebiliyorum.

Onu azarlıyormuş gibi yaparak Rory'ye gözlerimi kısıtım. "Bu bizim sırrımızdı."

"Bir içki daha alacağım." Connor tek kelime etmeden kabinden dışarı çıktı.

İçimde bir zafer duygusu yükseliyor ve gülmek istiyorum.

"Sana ne söyledim?" Rory mırıldanıyor ve nefesi kulağımı gıdıklarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Güven bana."

Dikkatimiz herkesin hararetli bir tartışma içinde olduğu standı çekildi.

Hayden herkese "Yoga sırasında kimse iç çamaşırı giymez" diyor.

Alexei dehşet içinde Hayden'a bakıyor. "Neden bahsediyorsun?"

Pippa o kadar çok kıkırdıyor ki nefes alamıyor. Jamie, Hayden'a şaşkın bir bakış atıp başını salladı.

Hayden etrafındaki herkese bakıyor. "Sağ?"

Herkes gülüyor, iri, sarışın savunmacıya başlarını sallıyor.

"Bunu bana Pittsburg'daki arkadaşım anlattı. O bir yoga öğretmeni." Hayden kaşlarını çatarak düşünüyor. "Victoria."

Alexei başını sallayarak "Veronica," diye düzeltti. "Adının Veronica olduğunu söylemiştin."

Burnum kırışıyor. Hayden, altın kalpli sevimli bir aptal ve muhtemelen takımdaki en sevdiğim oyuncu ama onun her şehirde bir "arkadaşı" var. Onun

tipi uzun boylu, koyu renk saçlı ve kıvrımlı hatlara sahip ve "arkadaş" derken "siktir dostum"u kastettiğinden oldukça eminim.

Hokey oyuncularını. İyi olanlar bile sınırsız seçeneklerinin olduğunu biliyor.

Hayden yalvaran bir ifadeyle bana bakıyor. "Hazel. Hadi. Derslerinizde insanlar iç çamaşırını giymiyor, değil mi?"

Kahkaha attım. "Etrafta dolaşıp kontrol etmiyorum." Rory kıkırdarak beni sarsıyor ve ben de Hayden'a kulak kulak sırtıyorum. "Çok tuhafsın."

Konuşma devam ediyor ve ben dinlemeye çalışıyorum ama Rory'nin eli, taytımın üzerinde sert vuruşlarla kalçalarımın hareket etmeye devam ediyor. Aşırı ısınıyorum. Yüzüm ısınıyor ve serinlemek için biramdan büyük bir yudum alıyorum.

Tanrım, birayı seviyorum. Soğuk ve canlı tadı seviyorum. Baloncukları seviyorum ve hatta ne kadar dolu olduğunu da seviyorum. İçkimi masaya bıraktığımda dudaklarımdaki köpüğü yalarken Rory'nin gözleri ağzımda kalıyor.

"Evet?" Hafifçe soruyorum.

"Ben sadece senin o biranın tadını çıkarışını izlemekten keyif alıyorum."

Bacaklarımda bir sıcaklık oluştu ve kucağında kıpırdandım. Elleri belimi sanki refleks olarak kalkmamı engellemek istiyormuş gibi sıkılaştırdı.

"Beni baskı altına almana gerek yok, biliyorsun. Uçup gitmeyeceğim."

Kaşları kalkıyor ve bakışları kararlı, ilgili bir tavırla bana odaklanıyor. "Seni bastırmak zorunda değilim ama ya istersem?"

Kafamda oynayan görüntüler karşısında yüzüm kızararak ofladım. Eli bileğimde. Dudakları şakaklarıma değiyordu ama gövdesi beni yatağa bastırırken bana yapacağı tüm pis şeyleri fısıldıyordu.

Vay. Sıcak. Bu çok ateşli olurdu.

Hayır. Bu Rory. O da tıpkı Hayden gibi utanmaz bir çapkın. Tek eşlilik kelimesi onun sözlüğünde yok. Onun hakkında bu düşüncelere sahip değilim.

"Peki yoga yaparken iç çamaşırı giymediğin hakkında duyduğum şey nedir?"

Gülmeyi geri tutuyorum. "Son derece uygunsuz, Miller."

"Söyle bana." Sesi kulağımda hafif bir mırıltı halindeydi ve ensemden aşağı ürpertiler akıyordu. "Hadi ama Hartley. Bilmek için ölüyorum."

Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve ona fırlatmak için keskin bir diken arıyorum. "Etrafta dolaş ve öğren."

Gözlerimi tutuyor, ağzının kenarı seğiriyor ve bacaklarımın arasında onunla hiçbir ilgisi olmadığına karar verdiğim bir uğultu var.

"Belki yaparım."

Gözlerim bir tarafı hafifçe yukarı kıvrılmış ağzına kaydı. Geçen gün onu gördüğümde daha fazla sakalı var ve bunun cildimde, parmaklarımın altında nasıl bir his vereceğini düşünüyorum. Bacaklarımın arasında.

Boğazımı temizleyip başka tarafa bakıyorum. "Bu gece güzel gol."

"Teşekkürler." Ses tonu değişiyor ve ona dönüp baktığımda bana tembel gülümsemesinin sulandırılmış bir versiyonunu veriyor. Benimle dalga geçtiği zamanki gibi eğlence gözlerine ulaşmıyor.

Bana ateş püskürten diyen ve formasını giydiğim için benimle dalga geçen Rory Miller tam renkliyse, onun bu versiyonu siyah beyaz, düzleştirilmiş, iki boyutludur. Bu, maç sırasında onda yakaladığım duygusal açıdan tükenmiş ifadenin aynısı.

Bundan hoşlanmıyorum.

Dirseğimle onu dürtüyorum. "Anlaşma ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Oyunu sen kazandın. Ekip heyecanlı ama sen bundan pek memnun görünmüyorsun."

Omuz silkiyor. "Mutluyum."

İkna olmadım ve onu tekrar merkeze çekmek için tuhaf bir istek duyuyorum. Bir kez olsun Miller'ın kibirli, alaycı, kendini beğenmiş versiyonunu geri istiyorum.

"Hayden haklı," diyorum hiç düşünmeden.

Rory bana sorgulayıcı bir bakış attı ve ben de kulağına birkaç santim kadar yaklaştım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum.

"Yoga kıyafetlerinin altına iç çamaşırı giyme konusunda," diye fısıldıyorum.

Gözleri ısındı ve eli kalçama doğru kayarken bakışlarımız birbirine kenetlendi, kanıtı yoklamak için beni okşadı.

Bu gece onu bulamayacak. Kafamın içindeki bir ses ne yaptığımı soruyor ama biz sadece oynuyoruz. Hiçbir şey olmayacak.

Gözleri kapanıyor. "Kahretsin. Çok sıcak."

Memnuniyet içimden geçiyor ve kendi kendime gülümsüyorum.

Masada Rory'nin telefonunun ışığı bir mesajla yanıyor ve telefonun arka planı dikkatimi çekiyor.

"Aman Tanrım," diyor Pippa gülerek ve ona uzanarak ama telefona ilk ben ulaşıyorum ve Rory ile benim on altı ve on yedi yaşlarındaki fotoğrafımıza dehşet içinde bakıyorum.

"Hayır," dedim Rory'ye, başımı sallayarak onunla fotoğraf arasına baktım.

O sırttır. "Evet."

utanıyorum. Okuldan sonra kütüphanedeyiz, kitaplar ve kağıtlar masanın üzerine yayılmış durumda. Biraz grenli ve kolunu sandalyemin arkasına atmış halde bana gülümserken bende küçük, ihtiyatlı bir gülümseme vardı.

"Bunu nereden aldın?"

"Yıllık."

"Yıllardır bu resmi görmemiştim."

Rory on birinci sınıfa başlarken lisemize transfer oldu ve Coğrafya dersinde arkama oturdu, onunla konuşmam için saçlarıma küçük kağıt parçaları koydu.

Bu fotoğraf çekildiğinde Connor'la yeni çıkmaya başlamıştım.

Bazen keşke zamanda geriye gidip kendimi ondan uzak tutabilseydim diyorum ama o zaman bana zarar veren başka biri olurdu.

Telefonu yere koydum. "Bu sizin arka plan fotoğrafınız olmayacak."

"Tabiki öyle. O şirin." Resmi görmek için telefonu eğiyor ve ağzında komik bir gülümseme beliriyor.

"Sana bir tane daha göndereceğim."

"HAYIR." Kolları yeniden beni sarıyor. "Onu saklıyorum. Beğendim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

Hazel

Daha sonra Connor'la çarpıştığım tuvaletten çıkıyorum.

"Ah." Koridor küçülüyor gibi görünüyor. "MERHABA."

Yürümeye devam ediyorum ama boğazını temizliyor. "Hazel."

Gerçekten istemiyorum ama bütün yıl o adamla çalışmak zorundayım. "Naber?"

"Bu yüzden?" Bana beklenti dolu bir bakış attı. "Miller'ın biz birlikteyken ondan hoşlandığın hakkında söylediği saçmalıklar mı?"

Memnuniyet içinde gülümsememek enerjimin her zerresini alıyor. "Peki ya?"

Ses tonumdaki masumiyet Oscar'a layık ve ben dünyanın kraliçesiyim. Gözlerinin sertleşmesinden Connor'ın içinin kaynadığı görülüyor. Rory'yi sevmeyebilirim ama insanları nasıl kızdıracağını çok iyi biliyor.

Connor'ın çenesi titriyor. "Gerçekten mi?"

"Connor, yıllar önceydi. Kimin umurunda?"

"Hiç bizi düşünüyor musun?" diye sordu beni dikkatle izleyerek.

Bu kahrolası hokey oyuncular. Çok rekabetçiler.

Hayır, diye yalan söylüyorum.

Beni izlemeye devam ediyor ve midemde gergin, mide bulandırıcı bir his var. Gerçeği bilmemesi için dua ediyorum.

"Hartley." Rory önümüzde ve ben rahatlıyorum.

Kolu omzuma dolandı, beni kendine doğru çekti ve istemeden onun taze kokusunu ciğerlerime çektim.

"Hadi eve gidelim." Kulağıma alçak, baştan çıkarıcı bir ses kullanıyor. O sesi kullandığında kanım bal gibi yavaş ve yoğunlaşıyor. "Senin sevdiğin şeyi yapacağım."

Eğer bu gerçek olsaydı, bununla ne demek isteyebileceğini hayal ederken, bacaklarımın arasında bir sıcaklık yayılıyor, bacaklarımın arasında çınlıyor.

Bardan, Rory'nin karizma sıçrama bölgesinden çıkmam gerekiyor, sonra yeniden düşünebilirim. "Evet. Ev. Benim uykum gelmeye başladı."

Eli benimkine kaydı ve Connor'a bir kez daha bakmadan beni koridordan dışarı çıkardı.

Herkesle vedalaştıktan sonra dışarı çıkıyoruz, o da ıslık çalıyor. "Yüzünü gördün mü, Hartley?"

"Evet. Tanrım, çok sinirlenmişti."

Ara sokaktan çıkıyoruz ve o benim daireme doğru yürüyor. "West End'de yaşıyorsunuz, değil mi?"

Bunu nasıl biliyor? "Bir korumaya ihtiyacım yok."

Omzunun üzerinden gülümsüyor ve ben ona yetişirken ellerini ceplerine sokuyor. "Seninle şehirdeki en zorlu suçlular arasındaki maça, param her zaman senden. Sen küçük, korkunç bir ejderhasın."

"Ben küçük değilim." Ben 1,70 boyundayım.

"Seni kaldırıp omzuma atabilirim."

"Yapmayacaksın."

Kaşları meydan okurcasına kalktı ve ben yeniden gülme dürtüsünü hissettim. "Olabilir."

Ona dik dik bakıyorum ama ağzımın kenarı seğiriyor. "O halde beni evime bırak. Zaten neredeyse oradayız." Sözlerim sıradan, havalı ve kayıtsız.

Yürürken derin bir nefes alıyor ve yavaşça veriyor. Bakışları gökyüzünde, şehrin tüm ışıkları arasında zar zor görülebilen, koyu karanlıkta süzülen yıldızlarda.

Sessizliği doldurmak için, "Bütün gece su içtin," dedim.

"Evet."

"İçmiyor musun?" Onun sahte kız arkadaşı olarak bunları bilmeliyim.

"İçerim. Bazen. Sık değil. Sezon boyunca pek içmem." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Alkol kışkırtıcıdır."

"Ah." Bu mantıklı sanırım.

"Ben yalnızca bedenimin benim için yapabileceği kadar değerliyim." Düz karnını okşuyor. "Bu sekizli paket kendini koruyamayacak."

Sözleri göğsümü acıtıyor. Annemin yemekten bahsettiği gibi konuşuyorlar.

"Bir bira mükemmel fiziğini mahvetmeyecek, Miller. Ve senin sekizli paketin yok.

Benim alaycı bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık verdi ve midemde kıvılcımlar uçtu. "Görmek istiyorsun? Öyleymişsin gibi geliyor. Vücudum hakkında söylediğin şey neydi? Mükemmel bir fizik mi?

"Kapa çeneni." Kahkahalarla gülüyorum. "Kıyafetlerini üstünde tut."

Kıkırdadı. "Yine de birayı seviyorum. Belki senin kadar değil ama..." Bakışları hemen yakalamak istediğim nostaljik, mutlu bir ifadeyle uzaklara gidiyor. "Yaz aylarında akşam yemeğiyle birlikte verandada soğuk bir bira içmeyi hayal ediyorum."

Bana hiçbir kibir izi taşımayan samimi bir gülümsemeyle gülümsüyor. Sadece saf zevk. Bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Binamın önündeyiz. "Bu benim."

Çantamdan anahtarlarımı çıkardığımda gözleri merakla eski üç katlı binaya doğru kayıyordu.

"Bu gece için teşekkürler." Koridordaki Connor'ı düşünerek yutkundum. "Lisede senden hoşlandığımla ilgili söylediklerin onu kızdırdı. Eğer bunu yapmasaydık bu sezon daha zor olurdu, o yüzden—" Kaldırıma baktım. "Teşekkür ederim Miller."

Kısa bir sessizlik oldu ve başımı kaldırdığımda yumuşak, nazikçe alaycı bir gülümsemeyle beni inceliyor.

"Bana Rory diyebilirsin, biliyorsun."

"Biliyorum." Anahtarlarıma bakıp gülümsedim. "Miller iyi."

"Tamam, Hartley."

Tekrar gülümsedim ve aramızda tuhaf bir şeyler vardı. Biraz arkadaşmışız gibi geliyor.

Rory ellerini ceplerine sokup beni izliyor. "Beni yukarı davet et."

Bir kahkaha patlatıyorum. Arkadaşlar için bu kadar. "HAYIR."

"Hadi." Bana en baştan çıkarıcı gülümsemesini sundu ve yüz ifadem kesinlikle hayır dese de bacaklarımın arasındaki nokta beklentiyle seğirdi. "Yerinizi görmek istiyorum."

Bu kadar ileri geri mi gidiyoruz? Bunu doğrudan yatak odasına taşırdık. Rory'yi yatağa ittiğimi, onun da beni ters çevirdiğini ve üstünlük için benimle mücadele ettiğini hayal ediyorum.

Hayır, diyorum tekrar, onun utanmazlığına gülerek. "Bu gülümseme nedir? Beni ayartmaya mı çalışıyorsun?"

"Çalışıyormu?"

"HAYIR." Evet.

Her zamankinden daha az kibirli, daha az eğlenen bir gülümsemeyle bana bakıyor. Gözleri dudaklarıma kaydı ve gülümsemesi kayboldu. Yüzünde özlem ve sıcaklık parlıyor. Kısa bir an için beni öpmesini istiyorum.

Gözleri tekrar ağzıma kaydı ve kararlılık onları doldurdu. Kalbim çarpıyor. Aman Tanrım. İçimde heyecan çiçek açıyor. İleriye doğru adım atıp benim alanıma girerken onu geri ittiğinde çıldırmam gerekirdi ama değilim.

Ön kapı açılıyor. Birisi dışarı çıkınca sarsılarak yoldan çekiliyoruz. Ciğerlerime derin bir nefes çekip kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Rory'nin elleri üç ay boyunca her tarafımda olacak ve bu her olduğunda kafamı kaybedemem.

Kaşları bir kez kalkıyor. "Bir hafta boyunca seyahat edeceğiz, o yüzden seni göremeyeceğim."

"Tamam aşkım. Güvenli seyahat." Kapı eşiğinde duruyorum. "İyi geceler."

"İyi geceler Hartley."

Daha sonra yatakta uzanıyorum, belimde olan ellerini, boynuma dokunan ağzını düşünüyorum. Beni yukarı davet et. Kendi kendime homurdandım. Asla.

Eminim buzda olduğu kadar yatakta da rekabetçi ve kararlı olacaktır. Dilini tenimin üzerinde gezdirip tepkimi izlerken bana o alçak, alaycı ses tonuyla Hartley derdi.

Bir milyon yıl geçse de bu asla gerçekleşmeyecek. Bir kere bile değil. Çünkü çok iyi olurdu, bunu biliyorum ve yaptığımız bu şey sahte.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

RORY

Ertesi gün uçakta oturup diğer oyuncuların uçağa binmesini beklerken, sosyal medyamda paylaştığım fotoğrafı inceliyorum. Streicher ve Pippa'nın nişan partisinde ben ve Hazel'dan bir tanesi; elim Hazel'ın beline dolanıyor, ağzı onu gerçekten güldüren bir şey söylediğinde hoş bir gülümsemeye dönüşüyor ve gözlerim onun üzerinde.

Ona olan hislerim o kadar açık ki komik bile değil.

Telefonum gelen bir çağrıyla titriyor: babam. Omuzlarım gerildi ama cevap verdim. Eğer görmezden gelirse aramaya devam edecek.

"Hey."

"Rory." Ses tonu her zamanki gibi tamamen iş havasındaydı. "Sözleşmelerin geri kalanını bu sabah gönderdim."

Babam, Kanada'nın en büyük hokey oyuncularından biri, şöhretler arasında yer alması ve spor programlarında konuk yorumcu olmasının yanı sıra, aynı zamanda benim menajerimdir. O her zaman benim menajerimdi. Hokey dünyasının içini dışını biliyor ve bu en kolayıydı.

"Evet. Onları gördüm."

"İyi. Diyetisyenle konuştum. Makrolarınızda bazı değişiklikler yapacak."

Çantalarımızı uçağa yüklerken pencereden dışarı bakıyorum. Babam diyetisyenin bir yemek dağıtım servisinde çalışmasını ayarladı çünkü yeterli protein almak benim için bir zorluk.

"Anladım."

"Yediğiniz her şeyi kaydediyor musunuz?"

"Her zaman."

"Alkol yok, kırmızı et yok, şeker yok, trans yağ yok" diye listeliyor.

Hazel'in geçen gece birasını içerken duyduğu mutluluk ifadesini düşünüyorum ve böyle bir yemekten keyif almanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Ben hatırlıyorum."

"İyi. En iyi olmak istiyorsanız, en iyiler gibi yemelisiniz. Gıda yakıttır. öp içeri çöp dışarı. Sana orada hızlı ve keskin bir şekilde ihtiyacımız var, Rory. Geçen gece ikinci periyotta o şutu kaçırdın. Bu senin olabilirdi."

Ben yarım kulak dinlerken babam kaçırdığım fırsatlardan söz edip duruyor. Ligin en iyisi olsam bile daha iyi olabilirim. En hızlı ben olsam bile küçüklerde benim yerimi almayı bekleyen genç bir adam var. Şekere bile baksam iltihap beni yavaşlatır.

"Oraya bir gezi yapmayı düşünüyorum" diyor; kız arkadaşıyla birlikte Toronto'da yaşıyor. Omuzlarım daha çok öküyor. Geçen yıl Calgary'de oynadığımda bunu yapmıştı. "Belki birkaç ay kalabiliriz."

"Bir kaç ay?" Kaşlarımı attım. "Kız arkadaşının sakıncası olmaz mı?" Orada bir işi var ama ne olduğunu hatırlamıyorum. Geçen yıl onunla yalnızca bir kez kısa bir süreliğine tanıştım.

Diğer tarafta bir duraklama var. "Artık birlikte değiliz."

Elbette. Babamda kadınların gitmesine neden olan bir şey var. Takıntı mı? Amansız rekabet mi? Hiçbir şey yeterince iyi olmuyor mu? Çok yakından bakmak istemiyorum çünkü her ne ise, bana miras kaldı.

Boğazımı temizliyorum. "Üzgünüm."

"Bu iyi." Başka bir garip duraklama.

Yalnız olduğu için birkaç ay mı kalmak istiyor? Kahretsin. Bu düşünce kalbimi kırıyor ve bunu kabul etmek dilimin ucunda ama bu yılın farklı olması gerekiyor.

Ward beni kaptan yaptı ve babamın sesi kulağımda, kafamda bana nasıl olacağımı söylemeden onu gururlandırmak istiyorum. Maçlardan sonra barda adamlarla takılmak mı? Babam şehirdeyken bu olmuyor.

Peki Hazel'la vakit geçirmek? Asla onaylamazdı.

Babama, "İyi bir zaman değil," diyorum, kalın boğazımdan yutkunarak. "Ben... Hala takıma uyum sağlamaya çalışıyorum."

"Birinin seni itmesine ihtiyacın var, Rory."

Hayatım boyunca beni zorladı ama artık işe yaramıyor. Artık eskisi gibi en iyi olma arzusunu hissetmiyorum çünkü ne yaparsam yapayım kale direkleri her zaman hareket ediyor. Peki bunu ona nasıl söylerim? Asla anlamazdı.

"Artık kaptan olduğuna göre oyun kurucusun" diye devam ediyor. "Bu iyi görünmek için mükemmel bir fırsat."

İçimden bir ses bana fayda sağlayacak oyunları seçme fikriyle çalkalanıyor. Kalkacağımızı söyleyerek hemen bir bahane uyduruyorum ve telefonu kapatıyorum ve bir saniye sonra Streicher yanımdaki koltuğa oturuyor.

"Hey dostum." Ruh halim hafifliyor. "Columbus'a hazır mısınız?"

Kalecilikleri berbat ama hücumları güçlü. Maç boyu şut atacak.

"Ben hazırım." Telefonunu çıkarır. Arka planında köpekleri Pippa ve Daisy'nin bir resmi var.

Acaba Hazel bir gün köpek isteyip istemediğini merak ediyorum. O ve Pippa, Daisy'yi her zaman Vancouver çevresindeki patikalarda yürüyüşe çıkarıyorlar.

McKinnon uçağa adım atıyor ve geçerken çantası normal bir insanın özür dileyebileceği kadar güçlü bir şekilde Streicher'in omzuna çarpıyor. Bunun yerine McKinnon yürümeye devam ediyor.

Streicher'in eli gerildi ve bana yan gözle baktı. "Birlikte kalacağınızı duydum."

Bazen antrenörler adamlarla yolda otel odalarını paylaşıyor. Ward'a seninle aynı odada kalabilir miyim diye sordum ama hayır dedi. Uyandığımda onun kahrolası yüzünü görmek zorunda olduğum için bu bir lanet mi, yoksa onunla sevişebildiğim için bir lütuf mu, bilmiyorum."

Streicher homurdanıyor. "Geçen gece seni ve Hazel'ı görünce çok sinirlendi."

Hartley'nin bana camın arkasından öpücük vermesini sağladığımda maçıdaki ifadesini hatırlayarak gülümsedim. Onun koridordaki görüntüsü karşısında sırtışı azaldı. Adam ona doğru bakarken omuzları kulaklarına kadardı.

O lanet pislik. Aklım McKinnon'la aynı odada kalacağımızı öğrendikten sonra çantama koyduğum şeye gitti ve içimi heyecan kapladı.

Onunla sevişmek için sabırsızlanıyorum.

Jamie, "Yani Hazel'la olan olay" diyor.

Endişe göğüs kafesimin arkasını kasıyor. Bugünlerde aramız daha iyi ama yine de askere alındığımız anda adamı terk ettim. O andan bu yana geçen tüm yıllar boyunca hâlâ bir pisliktim. Geçen seneki kavgamızın görüntüleri kafamın buzunun tekrarıydı; elmacık kemiğime vuran yumruğunun ıslak sesi, yarık dudağından damlayan kan.

"Bana o eski onu yarala ve öl olayını anlatacağını söyleme, Streicher."

Son oyuncular uçağa binerek yerlerini alırlar. "Yapmayacağını biliyorum."

Kafamda dördümüzün -Jamie, Pippa, Hazel ve benim- bir görüntüsü belirdi. Barbeküdeyiz, takılıyor. Pippa Jamie'ye doğru kıvrılmış, Hazel da benim yanıma kıvrılmıştı. Kolumu onun omzuna doladım ve bana gülümsedi.

"Ne yaptığını biliyor musun?"

"Numara yapmak hakkında mı?" Sesimi alçak tutarak soruyorum ve o da başını salladı.

İçimdeki çirkin duygu kabarırken kaşlarımı çatarak pencereden dışarı baktım. Sahte olduğunu düşünüyor. Ya Ocak ayı gelirse ve hâlâ gerçek bir şey istemiyorsa? Sonuçta ben Rick Miller'ın oğluyum. Onun karbon kopyası. Kadınlar babamı tanıyor ve çok geçmeden çantalarını topluyorlar.

"Elbette," diye cevapladım, boğazımı temizleyip koltuğumda kıpırdandım.

Hayatım boyunca beni yönlendiren o eski rekabet odağı içimden akıyor. Hartley'e her zaman kendime bahse girdiğimi söylerken yalan söylemiyordum.

"Onlara ne oldu?" Ona soruyorum. "Neden ayrıldılar?"

"Pippa onu aldattığını söylüyor ama ayrıntıları bilmiyor."

Telefonumun kilidini açıp sohbetimize başlamadan önce onu düşünerek tekrar pencereden dışarı bakıyorum.

Sana paten yapmayı öğretmek konusunda ciddiym, ona mesaj atıyorum.

Yanıtı bir süre sonra ortaya çıkıyor. Lanet olsun hayır. Sadece evet dedim çünkü Connor denedi ama ben istemedim.

Bunu söylemek yanlıştı çünkü artık ona daha fazlasını öğreten kişi olmak istiyorum. Telefonum Streicher'dan gelen bir mesajla titriyor. Ona meraklı bir bakış attım ama gönderdiği bağlantıyı açtım.

Kor Yoga. Hareket sevginizi ateşleyin.

"Hartley'nin çevrimiçi yoga dersleri mi?"

Bana yandan uzun bir bakış attı. "Ona bunu sana benim gönderdiğimi söyleme."

Kapsayıcı ve teşvik edici bir ortamda yoga. Tüm vücut tipleri, yaşlar, etnik kökenler, milliyetler, dinler, cinsiyetler ve cinsel yönelimler memnuniyetle karşılandı.

Bu gece ne yapacağımı tam olarak biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

RORY

Akşam yemeğinden sonra McKinnon içeri girdiğinde otel odasında eşyalarımı boşaltıyorum. Hartley'nin çerçeveli fotoğrafını çantamdan çıkarıp komodinin üzerine koyuyorum. Bu, nişan partisindeki fotoğrafın yakınlaştırılmış hali, ben de kırılmış haldeyim.

"Sizin için sorun değil, değil mi?" McKinnon'a soruyorum.

Fotoğrafi görünce dudakları kıvrıldı ve barda herkese Hartley'nin birlikteyken benden hoşlandığını söylediğim geceyi düşündüğünü biliyorum.

"Umurumda değil." Benden uzaklaşıp çantasından protein tozunu çıkarıp mikser kabına boşaltıyor.

"İyi." O içkisini karıştırırken ben de ileri geri dönerek masaya oturuyorum.

"Özellikle" diye ekliyor, "çünkü işi batırdığında ben burada olacağım." Kendi kendini beğenmiş gülümsemesiyle omzunun üzerinden bakıyor ve benimki biraz düşüyor.

Sahiplenici bir duygu içimden sekiyor. "Bu ne anlama geliyor?"

İçkisini alırken tezgaha yaslanıyor. Hartley'e karşı her zaman bir şeyler hissettiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Şu anda seninle eğleniyor olabilir," son sözün oyalanmasına izin veriyor, "ama önce onu yakaladım." Gülümsemesi acımasız ve soğuk bir hal alıyor ve omuz silkerken içime öfke akıyor. "Hazel ve benim işimiz henüz bitmedi."

"McKinnon, bu çok üzücü." Ses tonum küçümseyiciydi ama kalbim koruyucu bir öfkeyle çarpıyordu.

"Göreceğiz."

Birbirimize baktık ama telefonumun alarmı çalarak beni rahatsız etti. Sesini susturmak için düğmeye bastım ve ona sahte olduğu açıkça belli olan özür dileyen bir bakış attım.

"Artık kız arkadaşımın özlemini çektiğini biliyorum, bu çok tuhaf olacak." Dizüstü bilgisayarımı uyandırıyorum, kulaklıklarımı takıyorum ve Zoom görüşmesine katılıyorum.

Bir dakika sonra Hartley'nin yüzü ekranımı dolduruyor.

Kulaklıklarına, "Merhaba," dedi ve aniden düşene kadar bana hoş bir gülümseme sundu. "Sen Bert Randy misin? Bu ismin sahte gibi geldiğini biliyordum."

Kıkırdadım ve McKinnon'ın omzumun üzerinden beni izlediğinin farkında olarak sandalyeye yaslandım. "Ben de seni özledim. Bana dün gece gönderdiğin gibi daha fazla çıplak fotoğraf gönder."

Dehşete düşmüş bir halde, "Miller," diyor. "Çalışıyorum. Çekip gitmek."

"Senin için çok iyi olacağım bebeğim." McKinnon'ı arkamda görebilmesi için dizüstü bilgisayarımı dürttüm. "Ben de dikkatin dağılmasın diye gömleğimi üzerimde tutacağım."

Anlayış onun özelliklerinden geçiyor. "Beni duyabiliyor mu?"

"Hayır." Kulaklıkları işaret ediyorum.

"İyi. Bana bebeğim deme." Burun delikleri genişledi ve sinirlenmesi karşısında daha da gülümsedim. Benim için uyuşturucu gibi. Onunla oynamayı, onu ateşlemeyi seviyorum. "Onun önünde rol yapmamız gerektiğini anlıyorum ama... aman tanrım. Komodinin üzerindeki benim fotoğrafım mı?"

Arkamda McKinnon gürültü yaparak odada dolaşmaya başlıyor. "Yoldayken seni deli gibi özlediğimi biliyorsun."

Sanki bir kahkahayı gizlemeye çalışıyormuş gibi avucunu ağzının üzerine bastırıyor. "Gördü mü?"

"Evet." Ona sırtıyıyorum, o da homurdanıyor.

McKinnon, "Bütün gece konuşacaksanız koridora gidin" diyor.

Omzumun üzerinden ona ilgisiz, dalgın bir bakış atıp kulaklığımı işaret ediyorum. "Seni duyamıyorum. Hartley'nin yoga dersine gidiyorum."

Hartley kulağıma, "Hayır, değilsin" diyor.

Onu görmezden gelip McKinnon'a omuz silkiyorum. "Katılabilirsin," diye yalan söylüyorum. Hoş karşılanmıyor. "Esnekliğiniz üzerinde çalışmak istiyorsanız."

"İyiyim" diyor, telefonunu ve cüzdanını alırken kaşlarını çatıyor.

Sandalyemi dizüstü bilgisayarına doğru döndürüyorum ve otel odasının kapısı McKinnon'un arkasından kapanırken Hartley'e gülümsüyorum. "Bu eğlenceliydi."

Ağzının köşesi kalkıyor.

"Kabul et."

Gülümsemesi daha da yükseldi ve dizim sekti. "Tamam aşkım. Eğlenceliydi. İyi geceler."

"Ders için kalıyorum."

"Miller. Bu benim işim. Connor'la uğraştık ve şimdi gerçekten bir ders vermem gerekiyor."

Hoş olmayan bir şey mideme saplanıyor. Ben McKinnon gibi değilim. Çalışmaya çalışırken onun için işleri zorlaştırmayacağım.

"Hey." Sesim samimi ve ikna edici bir hal aldı ve eğlencemi bastırdım. "Sadece iyice esnemek istiyorum, tamam mı? Sorun yaratmak için burada değilim."

İkna olmuş gibi görünmüyor. "Denesiniz de denemeseniz de sorunlara neden oluyorsunuz."

Güldüm. "Yanlışı değilsin ama kendimi susturacağım. Burada olduğumu bile bilmeyeceksin." Kaşlarım kalkıyor. "Web siteniz herkesin hoş karşılandığını söylüyor. Sırf mükemmel bir fiziğim var diye beni kapı dışarı edemezsin."

Yemin ederim kızarıyor. "Onu asla bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır." Kesinlikle kızarıyor.

"Tek şartla kalabilirsin." İfadesi ciddileşiyor. "Bu öğrenciler profesyonel sporcu değiller. Onlar normal insanlar. Normal vücutları var. Benim işim, neye benzedikleri veya yetenekleri ne olursa olsun, herkesin hoş karşılandığını hissetmesini sağlamak." Bana uzun uzun baktı, yüzünde hiçbir kızgınlık ya da hayal kırıklığı izi yoktu. "Şişman insanlara, sıska insanlara, gençlere, yaşlılara, farklı engelli insanlara... herkese ders veriyorum. Herkes hareketin tadını çıkarmayı ve vücudunda iyi hissetmeyi hak ediyor."

İçimi çirkin bir his kaplıyor. Gerçekten benim profesyonel sporcu olmadığım için insanlarla dalga geçecek kadar pislik biri olduğumu mu düşünüyor?

"Eğer birisini rahatsız edersen" diyor ve sesi sert. "Seni sınıftan alırım."

Ona göz kırpiyorum. "Yapmazdım Hartley. Bunu asla yapmam."

Aşağıya bakıp başını sallıyor. "Tamam aşkım. İyi."

Onu incelerken kaşlarım çatılıyor. Az önce Hartley'in ilginç bir kısmını buldum ve çok daha fazlasını bilmek istiyorum. Aynı zamanda bu kuralları benim için belirleme ihtiyacı hissetmesinden de hoşlanmıyorum. İnsanlara saygılı davranmak sağduyunun gereğidir. Ben asla-

Geçen sene Streicher'la nasıl kavga ettiğimizi düşünüyorum. Buz üzerinde insanları nasıl düşmanlaştırdığımı. Herkes beni babamla karşılaştırıyor.

Bir dakika sonra altı video karesi daha beliriyor.

"Ah, güzel, yeni etimiz var!" Altmışlı yaşlarındaki bir kadın beni görür görmez şöyle diyor. Kısa, dikenli platin sarısı saçları, iri gözleri var ve oturma odasındaki yoga matının üzerinde oturuyor, bir çocuk gibi enerjiyle zıplıyor.

Genişçe sırtıyorum. "MERHABA. Ben Rory'yim."

Kadın, "Ben Hazeline" diyor ve arka planda turuncu bir kedi yürüyor. "Bu Archie."

Diğerleri kendilerini tanıtıyorlar: Bana kalçasını yeni aldığını söyleyen seksenli yaşlarındaki Clarence; Benim yaşlarımda sessiz, iri gövdeli bir kadın olan Laura; Hamileliğinin ilerleyen dönemlerinde olduğu görülen Vatsi; ve yirmi yaşlarında görünen ve yurt odasındaymış gibi görünen Hyung.

"Seni sınıfa getiren şey nedir, Rory?" Clarence soruyor.

Hartley'nin matını ve aksesuarlarını hazırladığı ekranına bakıyorum. "Ben Hartley'nin erkek arkadaşıyım."

Hazeline keyifle nefesini tuttu. "Hazel, bize bir erkek arkadaşın olduğunu söylememiştin."

"Bana karşı olan hislerinden bunalmış durumda." Hartley yavaşça kameraya dönüp bana hançerlerle bakarken eğlence omurgamda bir aşağı bir yukarı dans ediyor. "Birine bu kadar aşık olmayalı uzun zaman olmuştu."

Hartley kamerasına bakıyor ve dikkatinin üzerimde olduğunu, yüzümde hareket ettiğini hissedebiliyorum.

Hazeline elini kaldırıyor. "Binlerce sorum var."

Hartley bana kaşlarını kaldırarak, "Kendini susturman gerekiyordu," dedi.

Sessiz düğmesine bastım ve sırtarak ellerimi havaya kaldırıp sessiz olacağımı işaret ettim.

"Hadi başlayalım" diyor ve ben de toplantı ayarlarını, onun videosu tüm ekranımı kaplayacak şekilde ayarlıyorum. "Senin için nasıl rahatsa otur."

Yere doğru hareket ediyorum, onu görebilmek için dizüstü bilgisayarımın ekranını eğiyorum ve onun minderin üzerinde bağdaş kurarak hareket etmesini izliyorum.

"Burnunuzdan birkaç derin, yavaş nefes alın. Akciğerlerinize doğru genişleyin, midenize doğru genişleyin, altınızdaki zemini veya desteği hissedin. İstersen gözlerinizi kapat."

Gözlerimi onun üzerinde tutarak birkaç nefes alıp veriyorum.

"Nefesini bul."

Sesi yumuşak ve sakin bir şeye dönüşüyor. Nefeslerimi beşte bir içeri, beşte dışarı doğru sayarken kalp atışlarım yavaşlıyor. Gözleri kapalı, koyu renk saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve ön kısmında birkaç parça gevşek. Bana Dokunma yazan bir tişört ve her tarafında takımyıldızları olan lacivert yoga taytı giyiyor.

İçler acısı, azgın tarafım, bana taytının altına külot giymediğini söylemesini düşünüyor.

"Bu dersi istediğin gibi yapacaksın" diye ekliyor. "Siz vücudunuzun patronusunuz. İyi bir patron ol ve onu dinle."

Otoriter ama nazik konuşması beni gülümsetiyor.

Hazel'in ekranının arka planını taradım. Arkasında, dar bir fırın ve ocağın yanındaki tezgâhın üzerinde mini bir buzdolabı duruyor. Dizüstü bilgisayarı yerde olduğundan tezgahtaki pembe su ısıtıcısı dışında pek bir şey göremiyorum. Ekranın sol tarafında kanepenin yanına koyu renkli maun bir sehpa yerleştirilmiş, sağ tarafta ise yatağının kenarına benziyor.

İsa. Hartley'nin evi küçük.

"Niyetini belirle," diye devam ediyor, gözleri hâlâ kapalı. "Niyetim bedenimde iyi hissetmek, zihnimi sakinleştirmek ve yatmadan önce iyice esnemek."

Bir maçta amacım herkesten daha fazla gol atmak olurdu. Antrenörleri etkileyin. Kaslarım yanana, ciğerlerim yanana kadar çalışacağım.

Hartley bizi yin pozlarında yönlendiriyor ve uzanmış kelebeğe geçtiğimizde içimden hafif bir inilti çıkıyor. Tanrıya şükür sustum. Esneme gergin omuzlarımdan uyluklarımın iç kısmına kadar uzanıyor. Gevşemenin sıcak, uyuşuk sisi içimden akıyor, uzuvlarımı ağırlaştırıyor ve düşüncelerimi yavaşlatıyor.

"Nefesini bul," diye mırıldanıyor ve ben beşe kadar sayıyorum, beşe kadar sayıyorum. "Çeneni gevşet."

Azı dişlerimi çözüyorum. Sırtüstü uzanmış, nefesiyle birlikte karnı yükselip alçalıyor.

Öldüğünde rahatlayabilirsin, dediğini duydum babamın. Onun spora olan acımasız yaklaşımı böyle bir şey değil.

"Aklının başka yere gitmesi sorun değil" diyor ve sanki doğrudan kulağıma fısıldıyormuş gibi geliyor. Sırtımdan aşağıya bir ürperti iniyor. "Geri davet et. Nefesini bul."

Son olarak avuç içlerimiz tavana bakacak şekilde sırt üstü duruyoruz. Onun yumuşak sesini dinlerken bedenim rahatlıyor ve zihnim hoşnut bir dinginlikle uğultu yapıyor.

"Bugünkü antrenmanı bitirirken, seni neyin değerli hissettirdiğini düşünmeni istiyorum."

İçimdeki karışıklık artıyor. Saygıdeğer. Kelimeyi kafamda tekrarlıyorum. Neye layık?

Kendi kendine gülümseyerek şöyle diyor: "Benim için kız kardeşimle takılmayı seviyorum. Pippa benim en iyi yönlerimi ortaya çıkarıyor ve eve her zaman çok mutlu ve minnettar hissederek dönüyorum."

Büyülendim. O çok güzel. Keşke bunu kaydedip tekrar tekrar dinleyebilseydim.

“Koşmayı seviyorum” diye devam ediyor. “Öfleyip üflerken, gözlerimde ter ve yüzüm domates gibi kırmızı olsa bile, vücudumda güçlü hissetmeyi seviyorum. Vücudumun benim için yapabileceklerini seviyorum.

“Ve son olarak işim kendimi değerli hissetmemi sağlıyor. İnsan vücudunun neler yapabileceğini görmeyi seviyorum. Ne tür bir bedene taşınırsak taşınalım, hepimiz inanılmaz şeyler yapma yeteneğine sahibiz. Bunda rol oynamayı seviyorum. Durdu. “Şimdi senin sıran. Amacınızı nerede buluyorsunuz? Seni ne gülümsetir? Sevildiğini hissetmeni sağlayan şey nedir?”

Saygıdeğer. Kelime kafamın içinde dönüp duruyor, inecek bir yer arıyor. Amacım mümkün olan en iyi hokey oyuncusu olmaktır ve bundan azı başarısızlıktır.

Sevildiğini hissettiren şey nedir?

Bir anı kafamda uçuşuyor. On bir yaşındaydım ve annemin gitmesinden önceki yazdı. Kuzey Vancouver'daki evimizin yakınındaki patikalarda yürüyorduk. Bir derenin yanında durduk ve sırtarak bana birkaç damla su atmak için eğildi. Benimkilerin aynısı olan derin mavi gözleri orman ışığında parlıyordu. Güldüm ve suyu ona doğru fırlattım.

"Seni seviyorum. Umarım bunu biliyorsundur."

Özlem dolu bir sancı göğsümü dolduruyor. Çocukluğumdan beri, bizimle yaşadığından beri bu sözleri duymamıştım.

Ve onunla yaşamak istemeyen bendim. Tam zamanlı olarak babamın yanında kalmak isteyen bendim çünkü her zaman onun onayını bekliyorum.

Ders bittiğinde, insanlar çıkış yaparken bir veda korosu duyulur.

"Miller" diyor. Diğerleri sanal toplantı odasından çıktılar ve burada yalnızca biz varız. Kameradan beni incelerken sesinde farklı bir şeyler var. "İyi misin?"

Zorla gülümsemeye çalışıyorum. "Biraz esnemeye dayanamayacak kadar formsuz olduğumu mu düşünüyorsun, Hartley?"

Hemen cevap vermedi ve yemimi yutmadığına dair içimde bir panik yükseldi.

"Ben bunu hiç düşünmüyorum. Maço sporcular ve sınav dünyasından biri için dersimin sarsıcı olabileceğini düşünüyorum.

"Maço sporcular ve sınavlar mı?" Gülümsemeye başlayarak tekrar ediyorum.

Sırıttıyor. "Yanlış değilim."

"Hatalı değilsin." Gülümsemesi boğazımdaki o gergin, çirkin duygunun dağılmasını sağlıyor. "Katılmama izin verdiğin için teşekkürler."

Başını sallıyor. "İyi geceler."

"İyi geceler, Hartley."

Toplantıyı bitiriyor ve ben dalgın dalgın dönerek orada oturuyorum.

Babamın rahatsızlığa yaklaşımı pratiktir. Artık yapamayana kadar pratik yapın. Sorunun üstesinden doğrudan gelin. Onu kendinden çıkar. Ondan kaçmayın; onu fethet. Ezmek. En güçlü ve en hızlı olun. En iyinin dışındaki her şey başarısızlıktır.

Hartley'nin web sitesine giriyorum ve bu oturumdaki on dersin tamamına

kaydoluyorum.

Eve dönüş uçağımıza binmek için terminalden geçiyoruz ki bir mağazanın vitrinindeki parlak bir şey gözüme çarptı.

Minik kristal ejderhayı incelemek için eğiliyorum. Soluk mavi, çizgi filmlerdeki gibi çok sevimli ve tombul ama ışıkların altında parlayan kırmızı gözleri var.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor.

"Miller," diye seslendi Owens. "Hadi gidelim."

"Hemen orada olacağım." Ejderhaya dönüp mağazaya giriyorum.

Hartley'e bir hediye almamın zamanı geldi.

BÖLÜM 12

Hazel

Ofisimde bir oyuncu için iyileşme planı hazırlarken Rory önüme küçük bir kristal ejderhayı fırlattı.

Kapı pervazına yaslanarak bana gülümsüyor, gözleri sıcak ve yumuşak, midem küt küt atıyor. SHazelm vermek amacıyla, "Hartley," dedi.

Kahretsin, iyi görünüyor. Bugün haftanın en zorlu antrenmanıydı ama Rory dimdik ayakta ve gözleri enerjiyle parlıyor.

Bu kadar atletik olmasından nefret ediyorum. Onun gerçekten kendi neslinin en iyi sporcularından biri olmasından nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum ama yine de ona hayret etmeden duramıyorum.

Gözlerim masamdaki ısıtılı küçük ejderhaya kaydı. "Bu ne?"

"Sen."

Dudaklarım inkarla aralanıyor. "O değil."

"Tabiki öyle. Sen benim ateş püskürten minik ejderhamsın." Ona baktım ve o da başını sallayarak beni işaret etti. "Tam da böyle. Kırmızı gözler ve her şey."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve o aptal şeyi alıp inceledim.

O şirin.

Sıcaklık göğsüme yayılırken, "Bu çok aptalca," dedim.

"Merhaba, Hazel?" Hayden kapı eşiğinde belirdi. "Şu gruplardan birini alabilir miyim?"

"Sağ." Evde fizyo egzersizleri yapabilmesi için fazladan bir bant bulmak için masamı karıştırıyorum ve bir tanesini ona atıyorum. "Alistırmaları tekrar yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Onları aldım." Hayden'ın gözleri ejderhaya takıldı ve sııttı. "Hoşuna gitti mi? Miller buna üç bin dolar harcadı."

Çenem düştü ve Rory'ye döndüm. "Üç bin dolar mı?"

Hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkiyor.

"Miller, bu çok fazla para."

Hayden kıkırdadı. "Sana söyledim, senden hoşlanıyor. Daha sonra muhabbet kuşları.

Rory ayrılırken bana tuhaf bir bakış attı. "Ne yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

Sadece Rory ligdeki en yüksek maaşlı oyuncu olma konusunda bu kadar açık sözlü olabilir.

Küçük ejderhaya göz kırpıyorum. "Bu benim aylık kiramdan daha pahalıya mal oldu. Bana bu kadar para harcayamazsın." Sesimi alçaltıyorum. "Özellikle de..." Ona bilirsin gibi bir jest yaptım.

Gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. "Çünkü ne?"

"Çünkü ben aslında senin kız arkadaşın değilim."

Pippa'nın nişan partisindeki fotoğrafımız internette dolaşıyor ve bu sadece güvenilirliğimizi arttırıyor çünkü bu fotoğraf biz ilişkimizi kamuoyuna duyurmadan önce çekilmişti. Fotoğrafta Rory sanki beni bırakmak istemiyormuş gibi yumuşak bir bakışla bana gülümsüyor. Yorumlardan birinde onun için çok gittiği söylendi.

Bakışları keskinleşiyor. "Ama eğer kız arkadaşım olsaydın sorun olur muydu?"

Ne? Gözleri o kadar koyu mavi, o kadar büyüleyici ki kendimi bu kadar kontrolden çıkmış ve titrek hissetmekten hoşlanmıyorum. İsteyim. Kontrol bende olmalı. Her zaman kontrol bende olmalı.

Ama yoga dersime katıldı, herkese erkek arkadaşım olduğunu söyledi ve ben onlara sevildiğini hissettiren şeyin ne olduğunu düşünmelerini isteyene

kadar dersten hoşlanıyor gibi görünüyordu, sonra da üzgün ve kaybolmuş görünüyordu.

Bütün hafta bunu düşündüm.

"Bana bu kadar para harcama."

Mırıldanıyor ve gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bu bir meydan okuma gibi görünüyor."

"Öyle değil." Yine gülüyorum. "Sen aklını kaçıırıyorsun, Miller."

Eğilip ellerini sandalyemin iki koluna dayadı ve nabzımı hızlandıracak şekilde ağzını kulağıma yaklaştırdı.

"Eğer gerçekten benim kız arkadaşım olsaydın, Hartley," diye fısıldıyor, nefesi tenime elektrik akımı gönderiyor, "sana harcayacaklarımın bir sınırı yok, peki ya bunu satmak istersek? Bana izin ver."

Ne diyeceğimi bilemediğim için yutkunuyorum.

Doğrularak, "Seni düşünüyordum," diye ekledi ve nabzım atmaya başladı.

"Gecenin geç saatlerinde otel odanda ne yaptığın beni ilgilendirmez Miller." Midem takla atsa da ona soğuk, ilgisiz bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Beni mi düşünüyordu? Nasıl? Seksi bir şekilde mi? Bundan hoşlanıyor muyum?

Sanırım bu hoşuma gitti.

Kaşlarım kemerli. "Ya da McDonald's'ın banyolarında."

Homurdandı. "Hiç McDonald's'a gitmedim."

Şok yüzümdeki ilgisizliği ortadan kaldırıyor. "Ne? Çocukken bile mi? Sarhoşken bile mi?"

"Ben aslında sarhoş değilim, Hartley."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Peki ya top havuzu?"

Göğsü kahkahalarla titriyor, gözleri eğlenceyle dans ediyor ve midemde o komik, takla atma hissini yeniden hissediyorum. "Top çukuru kulağa iğrenç geliyor."

Ona ah bir bakış attım. "Elbette öyle ama altı yaşındayken bunun bir önemi yok."

"Ya da sarhoş." Gözleri benimle dalga geçiyor.

"Ya da sarhoş." diye katılıyorum.

Sarhoş ya da biraz sarhoş olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Eminim aptal, becerikli ve tatlı olurdu. Ben onu itmeden önce göğsümde bir sıcaklık toplanıyor.

Onun hakkında böyle şeyler düşünemiyorum.

Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdığımda gözleri dudaklarıma kayd.

"İstedğin bir şey mi vardı?" diye soruyorum, yüzüm ısınıyor.

Gözleri yeniden odaklanırken gözlerini kırıştırıyor. "Bu gece arenada bir topluluk pateni etkinliği var ve Ward bir grup çocuğa kaymayı öğretiyor."

"Tamam aşkım. Onun için iyi."

Rory sırtıyor ve midem bulanıyor. Gülümsemesi daha da yükseliyor ve çok güzel. Güçlü, geniş ve çok uzun, saçları kalın ve biraz dalgalı, öyle ki parmaklarımı aralarında gezdirmek beni kaşındırıyor, ama aynı zamanda da güzel.

"Ve biliyorsun ki sorumlu ve güvenilir bir kaptan gibi görünmek istiyorum."

Bunun nereye varacağını biliyorum. "Bunun benimle ne alakası olduğunu anlamıyorum."

"Hartley, sana kaymayı öğreteceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

RORY

"Dizlerini bük."

"Düşeceğim."

"Düşmeyeceksin." Belinden tutuyorum ve o buzul hızında, yalpalayarak kayarken ona arkadan rehberlik ediyorum. "Sana izin vermeyeceğim."

Her tarafımızda insanlar müzik çalarken topluluk merkezinin etrafında büyük bir daire çizerek kayıyorlar. Bir disko topu, Hazel'in saçlarına dans eden ışıklar saçıyor.

"Sizce bizi gördü mü?" o soruyor.

Saçları güzel kokuyor. Hafif ve güzel, vanilya ya da kurabiye gibi bir şey. "DSÖ?"

"Koşu."

Sağ. Burada olmamızın tüm nedeni. Arenanın diğer ucunda Ward, bir grup küçük çocuğun bulunduğu halatlarla ayrılmış bir bölümde onlara kaymayı öğretiyor. Hepsi Hartley'den daha hızlı.

"Geldiğimizde beni insanlarla fotoğraf çekerken gördü."

Onaylayan bir ses çıkarır ve buzun üzerinde karıştırmaya devam eder.

Gözlerim kışına kayıyor. Lanet olsun, şu yoga taytları. Yoga kıyafetlerinin altına külot giymediğini düşünüyorum ve kasıklarımındaki uyarılma yoğunlaşıyor.

Ben pisliğin tekiyim ama onun gelmesini binlerce kez hayal ettim. Onun benim yüzümden çözülmesini izlemek tüm hayatımı değiştirirdi. O kadar kontrol sahibi ki, onun kemerini eritip, zevkten çılgılık atmasını sağlamak benim hayatımı mahveder.

"Miller." Kafamı kaldırıyorum ve o da omzunun üzerinden hafif bir sırtıtışla bana bakıyor. "Sen benim kışma mı bakıyordun?"

"Evet." Sırıtiyorum. "Bu tayt."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Brüt." Belini bıraktım ve gözleri korkuyla irileşti. "Yapma." Elleri benimkine gelip onları kendisine doğru tutuyor ve kanım gururla atıyor. "Ben hazır değilim."

O çok tatlı. "Hartley, harika gidiyorsun. Bir süre senin yanında kayacağım.

Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ama ellerimi serbest bıraktı ve ben de onun yanına gittim. Buzdaki en yavaş insanlarız ama o bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

Gözleri yüzüme kaldırılıyor. "Bu kadar memnun görünmene gerek yok."

Gülerek ellerimi havaya kaldırıyorum. "Değilim."

"Zevk alıyorsun."

"Seninle eğleniyorum."

Gerçek bu. Hartley'le böyle takılmak beni rahatlatıyor. Başka tarafa bakıyor ama gülümsüyor. Bir sonraki adımında pateni kayıyor ve kendini yakalayınca nefesi kesiliyor.

"Bunu anladın," diyorum ona, havada asılı kalarak.

Eldivenli elini benimkine kaydırды ve ellerimizin birleştiği yere bakarken kalbim boğazımda atmaya başladı. Gergin sinirler göğsümde dolaşılıyor.

Bana bakmadan, "Bir çift olmamız gerekiyor," diyor. "Ve düşmek istemiyorum."

"Biliyorum." Nabzım deli gibi atıyor.

Çok güzel. Saçları omuzlarına kadar iniyor. Geçen gün duşta, burnumu onun boynunda gezdirmeyi, o taytın altında bir şey giyip giymediğini anlamak için ellerimi kalçalarının üzerinde gezdirmeyi düşündüm.

İçimden bir ürperti geçti ve yutkunarak onun peluş ağzına baktım. Onu burada öpmekten kurtulabilir miyim? Ward bakmıyor bile.

Kayarken bana tuhaf bir bakış attı. "Ne?"

Gözlerim genişledi. "Ne?"

"Tuhaf davranıyorsun."

"Hayır değilim."

"Evet öylesin." Beni incelerken başı yana eğildi ve içimde bir kez daha sinir krizi oluştu. "Aman Tanrım. Benim yanımda gergin misin?"

Gülüyorum, başka yere bakıyorum. "HAYIR."

Dengesini kaybediyor ve ellerim onu yakalamak için beline geliyor. "Evet öylesin. Gerginsin."

Ağzımda bir gülümseme beliriyor. "Korkunçsun."

Homurdanıyor ve dudaklarının eğilme şekli hoşuma gidiyor. "Aslında bir ejderha olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Sesi yumuşak ve alaycıydı ve bal gibi sıcak bir şekilde boynumun arkasından aşağı süzölüyor.

Tekrar kaymaya başlıyoruz ve elimi tekrar onun eline kaydırıyorum. "Neden Zoom üzerinden ders veriyorsunuz? Bir stüdyoda ders verdiğini sanıyordum."

"Bazen yaparım. Stüdyolar kıdeme değer veriyor, bu yüzden ders almak zor." Ağzı kıvrılıyor. "Ve bu aynı zamanda erişilebilirlikle de ilgili bir şey. İnsanların çevrimiçi oturum açması bir stüdyoya gitmekten daha kolaydır. Hazeline seyahat etmeyi seviyor ama çalışmalarına devam etmek istiyor. Clarence'ın asansörü her zaman bozuktur ve onun kalçası yüzünden merdivenler zordur. Vatsi'nin bebeği doğmak üzere olduğundan hayatı da hareketlilik geçirmek üzeredir. Hyung üniversiteden okula gidip gelmek zorunda kalmamayı seviyor, bu gidiş-geliş otobüsle bir saat sürüyor. Ve Laura..." Aniden durdu. Gitmeden önce gözlerinde bir öfke parıltısı yakaladım. "Eh, Laura'nın stüdyolarla pek büyük deneyimleri olmadı. Zoom yoga birçok insan için en iyi seçenektir."

Gözlerindeki ateş beni aydınlatıyor. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Amacım bu" diye yanıtlıyor hızlı ve zahmetsizce. "Bir gün bir fitness stüdyosu açmak istiyorum. Yoga, pilates, dans dersleri, hatta fizyo ve masaj terapisi bile sunardık. Amerika'da vücut pozitifliği stüdyosu açan bir kadın var. New York'ta." Gözleri parlıyor. "Beyoncé'den dans dersleri var. Hepsinin dans ettiği videoları görmek çok güzel. Her yaştan, her cinsiyetten, her vücut tipinden." Omuz silkiyor. "Bunu burada yaratmak istiyorum."

Göğsümü gergin bir şey çekiyor. Hokey konusunda benim de böyle hissetmem gerekir ama yine de hissetmiyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve ifadesi duruyor. "Bunu sana neden söylediğimi bilmiyorum."

Duvarlarının yeniden kalkmasından nefret ediyorum. "Yaptığınıza memnun oldum."

Sonsuza kadar burada onunla kalıp, sevdiği şeyler hakkındaki konuşmasını dinlemek istiyorum.

"Connor'la aynı odada kalmanın iyi gittiğini varsayıyorum" diyor.

Kafamda tekrarlar yaratabilmek için benim her şeyi berbat etmemi beklemesi hakkında söyledikleri. "İyiymi."

Eğer ona söylersem, bu onu üzecektir.

"Beni kızdırmaya çalıştı ama ben aldığım kadarını verdim." Ona göz kırpiyorum.

"Ona ulaşabilecek biri varsa o da sensin. Siz de aynı kumaştan kesilmişsiniz."

Kaşlarım çatılıyor. Şaka yapıyor ama şaka yapmıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilirsin." Omuz silkiyor. "Sizler aynısınız."

Kaşlarım çatıldı. "Hayır, değiliz."

Bana kimi kandırıyorsun der gibi alaycı bir bakış attı. ve o çirkin duygu yerleşiyor içime.

"Hartley." Sesim alçak. "Biz aynı değiliz."

"Sen bir hokey oyuncususun." Bakışlarında bir parça dürüst ve kızgın bir şeyler var. "Herşeye sahipsin. Başkalarını umursamanıza gerek yok. Kadınlar üzerinize düşüyor ve şimdiye kadar kimse size hayır diyemedi."

"Başkalarını önemsiyorum." Sözcükler kastettiğimden daha kısa ve öz çıkıyor ve alaycı bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Onun aynı olduğumuzu düşünmesinden nefret ediyorum. "Ben McKinnon değilim ve onunla karşılaştırılmaktan hoşlanmıyorum. Hiç aldatmadım. Ben öyle değilim."

"Belki aldatmadın ama seni tanıyorum." Kalbimi kıran o hüzünlü ifadeyi kullanıyor, sanki bildiklerini anlamamı bekliyormuş gibi.

Bu bakıştan nefret ediyorum. Annem babamdan ayrılırken bu bakışı takınmıştı.

"Kadınlar sizin için sadece eğlence için oradalar." Boğazı çalışıyor. "Biz tek kullanımlıyız."

"HAYIR." Yanımızdan hızla geçen insanlara hiç aldırış etmeden paten yapmayı bırakıyorum. "Sana bu lanet fikri veren neydi, Hazel?"

Elimi bırakıyor. "Ashley," diyor sanki neden bahsettiğini bilmem gerekiyormuş gibi.

"Ashley kim?" Hayal kırıklığı bedenimi kasıyor ve kafasında bu resmimin olmasından nefret ediyorum.

"Liseden Ashley Peterson." Şaşkın bakışlarıma karşılık, "Onu dışarı çıkardın ve kendini özel hissetmesini sağladın, o da sana çok aşık oldu" diyor.

Bu kızı hatırlamadığım için başımı sallıyorum. Lise, sabahın beşindeki antrenmanlardan, en azından mezun olabilmek için derslerime ayak uydurmaya çalışmaktan ve beni mutlak sınıırıma kadar zorlayan kişisel antrenörlerle bitmek bilmeyen spor seanslarından oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. Önemli olan tek şey askere alınmaktı ve bunu unutmama asla izin verilmedi. Hartley ile özel ders seansları parlak noktalardan biriydi.

"Sarışın?" Bu Ashley kızının belirsiz anısı kafama süzülürken sordum.

Hartley bana inanamayarak bakıyor. "Evet."

Bana geri gelmeye başlayınca elimi yüzümü ovaladım. Bu Ashley kıızıyla seviştik sanırım? "Hartley, bu sanki on yıl önceydi. Ne olduğunu hatırlamıyorum."

Gözlerini kırpıştırarak hem öfkeli hem de üzgün görünüyordu. "Sana hatırlatacağım. Onu danstan bir gün önce terk ettin."

Lisede flört ettim ama her zaman sıradandı. Bir kız arkadaşımın olmasını kaldıramadım. Okul ve hokey yüzünden kafamı zar zor suyun üstünde tutabiliyordum.

Ve hiç kimse Hartley kadar iyi görünmüyordu.

Bu Ashley kızını dansa davet ettiğimi hatırlamıyorum. Hazel'a ne gibi bir bakış atıyorum. "Tamam aşkım?"

Sinirli bir nefes veriyor. "Onu yine de dansa gitmeye ikna ettim. İçeri girdik ve sen dilini başka bir kızın boğazına soktun."

Anılar beni etkiledi. O haklı. Bunu yaptım ve Ashley denen kızın duygularını pek umursamadım. Göğsümde kendinden nefret eden bir çekirdek sertleşiyor. Ben de Rick Miller gibi bir pisliğin tekiyim.

"Banyoda ağladı. Ona sanki bir sorun varmış gibi hissettirdin. Ona kendini küçük, önemsiz ve değersiz hissettirdin."

Hazel'ın sesindeki yoğunluk beni kesiyor. Sözlerinde midemi alt üst edecek bir duygu seli var.

"Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu biliyor musun?" gözlerindeki acıyla devam ediyor. "Bunun nasıl zarar verici ve travmatik olduğunu biliyor musun?"

Annem giderken kapının sessizce kapandığını duyuyorum. Birkaç yıl sonra babamın bir sonraki kız arkadaşı Lauren ayrılırken bunu tekrar duyuyorum. Bana kendisinin ve bir sonraki kız arkadaşının artık birlikte olmadıklarını soğukkanlılıkla söylediğini duyuyorum.

Benim hayatım onunkine ayna olacak. Zaten öyle. Elli beş yaşında olacağım ve şimdiki kız arkadaşımın da diğerleri gibi beni terk etmesini bekleyeceğim. Utanç ve hayal kırıklığı göğsümü sarıyor, bir bant gibi sıkışıyor.

"Hartley, on yıl önceydi. Eminim bunu aşmıştır."

Bakışlarında öfke yükseliyor ve nabzının boynunda attığını görebiliyorum. "Bundan emin misin?"

Omuz silkerek konuyu geçiştiriyorum. Lütfen. Lütfen, bu konuşmayı bırakabilir miyiz? "Umarım şimdiye kadar bu işi bitirmiştir." Sözcükler

göğsümdeki bu ezici, soğuk hissin etkisiyle ağzımdan dökülüyor. "On yıl sonra seni umursamayan bir adam yüzünden üzölmek ne kadar acıklı bir şey? Artık beni düşündüğünden bile şüpheliyim, eğer düşünüyorsa hayatında yeterince olay yok demektir."

Sözlerini duyuyorum ama durduramıyorum. Utanç boğazımı sıkıyor, beni boğuyor. Hazel tokat yemiş gibi görünüyor, acı ve şokla bana gözlerini kırptırdıktan sonra sessiz bir kahkaha atıyor.

"Buna neden evet dediğimi bilmiyorum. İşte tam da senin olduğunu düşündüğüm kişisin."

Midem bulanıyor.

"Neden düşündüğümü bilmiyorum..." Sözünü kesti ve ayaklarını sürüyerek pistin girişine doğru ilerlerken başını salladı. "Yapılmıştı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

RORY

Cümlesinin sonunu milyonlarca farklı şekilde duyuyorum.

Neden seninle vakit geçirebileceğimi düşündüğümü bilmiyorum.

Neden anlaşmamızın işe yarayacağını düşündüğümü bilmiyorum.

Neden senin farklı olduğunu düşündüğümü bilmiyorum.

Bana öyle geliyor ki Hazel'ın tepkisi sadece arkadaşıyla ilgili değil. Connor'ın ona yaptıklarıyla ilgili.

Önemli olmadığını söyledim. Şimdiye kadar bu işi bitirmiş olması gerekirdi. Ona zavallı dedim. Daha ne kadar düşüncesiz olabilirdim ki? Benimle işinin bitmesine şaşmamalı.

Babam pes etmezdi. Rick Miller her zaman onların uzaklaşmasına izin veriyor. Annemin peşinden gitmek istedi -annem gittiğinde yüzündeki ezik ifadeyi hâlâ hatırlıyorum- ama yapmadı.

Onun peşinden kayarak, "Hartley," diye seslendim. Yaklaştığımda beni görmezden geliyor. "Öyle demek istemedim. Üzgünüm."

Tahtalara uzanıyor, dengesini kaybediyor ve ben orada onu ayakta tutuyorum.

"Dokunma bana," diye tıslıyor. "Sana kızgıyım."

"Biliyorum." Geri çekilmeden önce dengesini bulmasını bekliyorum. "Kızmaya hakkın var."

Çenesi o kadar gergindi ki gözleri orada asla ama asla görmek istemediğim kötü duygularla parlıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, hâlâ bana bakıyordu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, nabzım dakikada bir mil hızla atıyordu. "Arkadaşını incittiğinden nefret ediyorum, bu yüzden kendimi daha iyi hissetmek için bunu başından savdım. Sanırım düşündüm ki—" Derin bir nefes aldım ve herhangi bir tepki, herhangi bir ipucu bulmak için yüzünü izledim. "Önemli bir şey değilmiş gibi konuşursam böyle hissetmeyeceğimi düşündüm."

"Ne gibi."

"Lanet olası bir pislik gibi." Gözlerini arıyorum. "İnsanları bu şekilde incitmek istemiyorum. Babamın yaptığı da budur. Arkadaşını incittiğim için üzgünüm. Gençtim ve aptaldım ama bu bir mazeret değil." Beni izliyor ve ben onun kalın, koyu kirpiklerle çevrelenmiş irislerindeki gri iplikleri ezberliyorum. İnsanlar etrafımızda manevra yapıyor ama biz onları görmezden geliyoruz.

Anlayış, üzüntü ve acı gözlerinden akıp gidiyor. Hazel'ın boğazı yeniden çalışıyor ve gözlerini başka tarafa çevirmeden önce kaşları çatılıyor. Buza bakarak sessizce "Beni sürekli aldattı" dedi.

Streicher bunu bana zaten söylemişti ama ben hâlâ koruyucu öfkeyle geriliyorum. Ona zarar vermeye nasıl cesaret edebilirdi?

"Üniversiteye birlikte gidebilmek için okulda çalıştım." Bakışları tekrar buza bakmadan önce benimkilere kaydı. "Üniversitenin ilk yılının sonunda öğrendim. Benden başka herkes biliyordu."

Öfke bana saldırıyor, güç topluyor. McKinnon o kadar aptal ki ve eğer mümkünse ondan daha da çok nefret ediyorum. Ona uzanmayayım diye ellerimi yumruk yapıyorum. Hiç kimsenin bir bokunu almamasına şaşmamalı.

Tırnaklarıyla oynuyor. "Dedi ki..." Diliyle üst dudağına vurarak sözünü kesti.

Ellerim onun omuzlarında ve gözleriyle buluşmak için eğiliyorum. "Ne dedi?"

Başını sallıyor.

"Lütfen söyle bana" diye yalvarıyorum.

Tekrar başını salladı. "Sadece unutmak istiyorum."

Dişlerim sıkılıyor ve o kendinden nefret yine göğsümü sıkıştırıyor. Bana söyleyecek kadar güvenmiyor. Benim McKinnon gibi olduğumu düşünüyor.

Belki de bunları düzeltmem gerekiyor. Belki de bunun Hartley'le gerçek olmasını istiyorsam ona ya da babama hiç benzemediğimi göstermem gerekir.

"Sana yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyorum." Şu anda kalbimin ne kadar hızlı attığını, göğsümün ne kadar sıkıştığını biliyor mu? "Ondan sadece pislik olduğu için nefret etmiyorum; Seni hafife aldığı için ondan nefret ediyorum. Sana yalan söyledi ve sana karşı dikkatsiz davrandı. Onun gibi bir şey olmak istemiyorum."

Gözlerinde mavinin ve grinin her tonunu görebiliyorum ve büyüleyici renklerin beni sabitlemesine, bunu daha önce hiç yapmadığının - bu büyük, samimi özürden - uzak bir farkla dikkatimi dağıtmasına izin veriyorum.

Rick Miller özür dilemiyor. Bu bana öğretmeyi gerekli gördüğü bir beceri değil ve bunu en son ne zaman yaptığımı bile hatırlamıyorum. Geçen yıl, Streicher'la aramı düzeltmeye yönelik rahatsız edici bir dürtü hissettiğimde, bunu buz üzerinde savaştık.

"Özür dilerim," dedim tekrar, bu sefer sadece kendimi duymak, gerçek olduğunu bilmek için.

Ben onun gibi değilim.

"Tamam aşkım." Uzaklara bakıyor.

"Tamam aşkım?" Bakışlarını yakalamak için eğiliyorum. "Beni Affet? Biz iyi miyiz?"

Bana hafifçe başını salladı. Henüz bana tam olarak güvenmiyor ama gözlerindeki öfke uçup gitti.

Elimle saçımı ovuşturup nabzımın normale dönmesine izin verdim ve ona çekingen bir bakış attım. "Patene devam edelim."

Alt dudağını çiğniyor. Hayır demek üzere ama bizi bu notla bırakamam. "Sen pes eden biri değilsin," diyorum ona, ağzım yukarı kalkarak. "Ve sana benim öğrettiğimi öğrendiğinde ne kadar kızacağınızı bir düşün."

Küçük bir şeytan gibi sırıtıyor. "Tamam aşkım."

Tekrar pistte kaymaya başladığımızda, "Tebrikler bebeğim," diyorum ve ağzı eğlence ve sinirle seğiriyor. "İlk kavgamızı yaptık."

"Bana bebeğim deme" diyor ama gülümsediğini görebiliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

RORY

Yarım saat sonra buzdan inerken hokey ekipmanı giyen bir adam önümde durdu.

"Sen Rory Miller'sın."

Gülümsemem kolay ve dostça. "Hey dostum."

Şaşkın bir bakışla buzdu işaret ediyor. "Orada paten mi yapıyordun?"

"Kız arkadaşşıma ders veriyordum." Kolumu Hazel'ın omuzlarına doladım.

Bu kelimeleri söylemek giderek daha kolay hale geliyor. Kız arkadaşım.

"Haftada bir kez burada pikap oynuyoruz." Bir avuç adamın etrafta kaydığı, konuştuğı ve ısındığı buzu işaret ediyor. "Bize katılmak ister misin?"

Ona özür dileyen bir gülümsemeye karşılık verdim. "Teşekkür ederim dostum ama onu eve götürmem lazım."

Adam omuz silkiyor. "Tamam, bir sorayım dedim."

Buza adım atıyor ve kayarak uzaklaşıyor, ben de Hazel'ı patenlerinin bağlarını çözebileyim diye bir bankın yanına götürüyorum.

"Devam etmek." Bir elini koluma koyuyor ve bakışları benimkilere bakmadan önce adamların pistte tur atmasını izliyor. "Oynamalısın."

"Neden?"

"Çünkü..." Duraklıyor. Gözlerinde tatlı bir şeyler var. Sevgi sanırım. "Bu gece benimle paten kayarken çok eğlendin."

"Evet." Sırıtiyorum. "Seninle. Steve adında orta yaşlı bir adamla değil."

O gülüyor, ben de ezberliyorum. "Ben ciddiyim. Orada eğlenebileceğini düşünüyorum."

Buzun üzerinde diski geçiyorlar, birbirlerine şakacı yumruklar atıyorlar. Biri şutu kaçırıyor, diğeri gülüyor ama zalimce değil. Göğsümde bir şey tıngırdadı.

Hazel, "Bana kaymayı öğretmene izin verdim" diyor. "Bana borçlusun."

"Gerçekten mi?" Ona kaşımı kaldırdım.

Sanırım gözlerinin parıltısından dolayı gülümsememeye çalışıyor. "Evet. Her şey bir rekabet değil," diye ekliyor daha yumuşak bir sesle. "Bazı şeyler sadece eğlence içindir."

Daha önce verdiğim kararı, McKinnon gibi olmak istemediğimi düşünüyorum. Rol yapsa bile, Hazel'ın çıkmaktan gurur duyduğu biri olmak istiyorum.

Yirmi dakika sonra, tamamen sessizliğe bir gol daha atıyorum. Hazel tribünlerden izlerken ensem karıncalanıyor ve bir sonraki karşılaşma için adamlarla birlikte buza doğru kayıyorum.

"Şimdi puan kaç?" Diğer adamlardan biri hakeme sesleniyor.

"On iki-sıfır."

Başka bir adam, "Allah kahretsin," diye mırıldandı ve içim gerildi. "Miller, bizi eziyorsun."

Şaka yapıyor ama sözlerinin bir sınırı var. Bu adamlar benim alıştığım gibi oynamıyorlar. Onlar kadar rekabetçi ve acımasız değiller ve şimdi aralarında ezilmiş bir enerji var. Göğüs kemiğimin arkasında bir düğüm oluşuyor. Bu hiç eğlenceli değil ve neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum. Gol atıyorum. Her zaman oynadığım gibi oynuyorum. Neden bunun farklı olacağını düşündüğümü bilmiyorum.

Bakışlarım beni izleyen Hazel'a gitti. Birkaç adım ötede Ward kollarını kavuşturmuş, okunamayan bir ifadeyle duvara yaslanmış buzu inceliyor. Dönüp gitmeden önce gözlerimiz buluşuyor.

Kahretsin. Ben kahrolası bir kaptanım.

"Arkadaşlar benim gitmem gerekiyor" diyorum. "Oynamama izin verdiğin için teşekkürler."

Ortam anında düzeliyor ve ben kayarak uzaklaşırken hepsi vedalaşıyor, Hazel'ın yanına gitmeden önce bana ödünç verdikleri sopayı bankın üzerine bırakıyor.

"Hey." Yaklaştığımda gözleri yüzümü araştırıyor. "Sen bittin?"

"Evet." Tartışmamız sırasında daha önce hissettiğim o utanç ve mahcubiyet, göğsümün tam ortasına yerleşmişti. Yüzüme baktığının farkında olarak diz çöküp patenlerinin bağlarını çözdüm.

"Cumaünkü takım yemeğine hâlâ hazır mıyız?" Soruyorum.

"Ah." Unutmuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Evet. Başlıyoruz."

"İyi." Diğer patenini de çıkarıyorum. Onunla konuştuğça göğsümdeki gergin, utanç dolu duygular kayboluyor. "Stilist seninle iletişime geçecek."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bir elbiseye ihtiyacın var. Bu siyah kravatlı bir akşam yemeği."

Çoraplı ayağını avuçlarımın arasına alıyorum. Dikkati dağılmış bir halde ellerime bakıyor ve baş parmağımı tabanlara bastırdığımda çenesi gevşeyiyor.

Sırıtiyorum. Bu hoşuna gidiyor.

"Bir elbisem var" diyor, ayağını ovuşturarak ellerime kaşlarını çatarak bakıyor.

"Eski bir elbise giyemezsin Hartley." Ayağını çalıştırıyorum ve göz kapakları sarkıyor. "Ne dediğimi hatırlıyor musun? Eğer gerçekten kız arkadaşım olsaydın, parayı sağa sola sana harcardım. Streicher'in Pippa için yaptığı da bu."

Diğer ayağımla başlıyorum ve o yarı itiraz, yarı keyif dolu bir ses çıkarıyor.

Ben baş parmağımı daha derine kazarken gözlerini kırıştırarak, "Hımm," dedi. "Vay."

"Evet de Hartley." Gözleri puslu ve yumuşaktır. "Sana güzel bir elbise vereyim ki kendini iyi hissedebilesin."

Üzerinde çalıştığım yer acıyor olmalı çünkü bastırdığımda gözleri kapanıyor. "Bana transparan bir şey giydirmeyeceksin, değil mi?"

Kıkırdadım. "HAYIR. Sana bir şey giydirebileceğimi sanmıyorum." Onu dayanıksız ve şeffaf bir şey içinde hayal ediyorum; McKinnon ona bakarken ateşli ve acı verici bir şekilde sikilebilir görünüyor ve içimde keskin bir kıskançlık burkuluyor. "Sana gösteriş yapmayı seviyorum Hartley ama göğüslerini benden başka kimse göremez."

Gözleri açıldı. Yanaklarında tespit ettiğim bir kızarıklık mı? "Arzuluyorsun."

Onun tHazelşlandığını görmekten gurur ve mutlulukla kanım akmaya başladı. Keşke çok isterdim. "Her şeyi ayarlayacağım. Tek yapman gereken

orada olmak." İfadem kötü bir hal alıyor. "Ve seninle sevişirken hareketsiz dur."

Gözlerini deviriyor ve yanakları tamamen pembeleşiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

RORY

Ekip yemeği için Vancouver'ın varlıklı ve eski paralı mahallesi olan Shaughnessy'deki eski malikaneye geldiğimde iki şeyi fark ettim.

Birincisi, Hartley'nin muhteşem görünmesi.

Girişte duruyorum, çenem açık ve lacivert elbisesiyle ona bakarken kalbim hızla çarpıyor. Hazel Hartley tanıdığım en güzel kadın. Yutkunmaya çalışırken boğazım düğümleniyor.

Belli ki hoşlandığı ama itiraf etmediği o kristal ejderha, elbise ve smokin ceketimin içine sıkıştırdığım zarf arasında, ona para harcamaya bağımlı hale geliyorum.

Dikkatimi çeken ikinci şey McKinnon'un onun etrafında bir akbaba gibi dolaşmasıydı. İki adım ötede duruyor, ilgisiz görünürken onunla konuşuyor. Gözleri onun üzerinde geziniyor, göğüs dekoltesinin mükemmel kıvrımında takılıp kalıyor.

Bütün bu zaman boyunca beni aldattı. Benden başka herkes biliyordu.

Kıskançlık ve sahiplenme duygusu içimi kaplarken dilim üst dudağıma hafifçe vuruyor. Ona doğru ilerlediğimde oyuncular beni sHazelmliyor ama pek fark etmiyorum.

Çarşamba günkü tartışmamız bana onunla ne kadar çok şeyi kaybetmem gerektiğini gösterdi ve pes etmeyeceğim.

"Hazel." Sesim alçak. Ya onun adını kullandığım için ya da elim artık odadaki herkese onun benim olduğunu gösterecek şekilde belinin üzerinde

durduğu için gözleri irileşiyor. "Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona ve ağzımı onunkine yaklaştıırken kalbim küt küt atıyor.

Keskin bir nefes aldı ve hayatımın en uzun anı boyunca beni itebileceğinden endişelendim ama o bana karşı eriyip beni öptü ve göğsümde bir şeyler yerine oturdu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

Hazel

Rory Miller beni öpüyor ve dünya ayaklarımın altında eğiliyor. Sakalları tenimi sıyrıyor, nefesimi kesiyor. Onu öpmek beklediğimden çok farklıydı.

Ağzını benimkine hafifçe bastırıyor, nefesi cildime yumuşak bir şekilde dokunuyor ve parmakları saçlarıma dalmadan önce çenemin üzerinde geziniyor. Hareketleri yavaş ve tHazelşsiz. Dili dudaklarımın arasından kayıp beni hafifçe okşamasaydı isteksiz olduğunu söyledim.

Nefes ciğerlerimden dışarı çıkıyor ve gömleğinin ön kısmını yumruğumla tuttuğumu fark ediyorum. Parmakları saçlarımin arkasında bir anlığına esniyor ve elimi göğsünün üzerine koyup düzleştiriyor. Onunla ilgili her şey sıcak, davetkar ve rahatlatıcıdır.

Şu anda hiçbir şeyin anlamı yok, ama o kadar güzel kokuyor ki -sandal ağacı ve temiz bir şey, vücut şampuanı gibi- ve kirli sakalının çeneme sürmesi hissi o kadar keyifli ki bu anı anlamaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Kokusu karnımın aşağısındaki kasları çekiyor.

Dili benimkilere doğru kaymadan önce, "İsa aşkına," diye mırıldandı dudaklarımin önünde kendi kendine.

Saçımın arkasını tutup hâlâ nazik ve dikkatli bir şekilde çekiyor. Rory sanki bunu uzun zamandır düşünüyormuş gibi beni öptü ve elini saçlarımda hissettiğimde tenimde kıvılcımlar uçuşurken ben de dudaklarına karşı sessiz bir zevk sesi çıkardım.

Ofladı. "Bu hoşuna gitti, öyle mi?"

Sözleri göğsündeki elimin üzerinde gürlüyor. Akıllı ve keskin bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o tekrar içeri girip beni yaladı.

Bu sadece bir öpücük değil. Dudaklarının benimkilere değmesinin verdiği zevkle, tadıyla, hissettiği ve kokmasıyla başım dönüyor.

Aklımın karanlık bir köşesinde, dilini bacaklarımın arasında böyle mi kullanacağını merak ediyorum. Oradaki kaslar kasılıyor ve alt dudağını ısıyorum. Avucumun altında kalbi hızla atıyor.

Ona bakmak için geri çekildim ve gözlerimiz kilitlendiğinde midem kasıldı. Son derece yakışıklı görünüyor. Mavi gözlerinin smokinin koyu siyahı ve berrak beyazı üzerinde belirmesi haksızlık ve hem bu kadar çocuksu yakışıklı hem de aynı zamanda güçlü ve erkeksi görünebilmesi haksızlık. Saçları o mükemmel dağınık, az önce becerilmiş tarzda ve çok iyi başarıyor. Sanki bu öğleden sonra saçını kestirmek için dışarı çıkmış gibi kenarlar temizlenmiş ve parmaklarım kısa kılların üzerinde gezinmek için kaşınıyor, tırnaklarımın altındaki gıdıklamayı hissediyorum.

Birisi boğazını temizlediğinde gerçekliğe geri dönüyorum.

Pippa ve Jamie bize aynı keyifli ifadeyle bakıyorlar ve Connor hiçbir yerde görünmüyor. Yüzüm ısınıyor ve hiçbir şeyin bulaşmadığından emin olmak için parmağımı dudak çizgimin üzerinde gezdiriyorum. Yanımda Rory zorlukla nefes alarak kıpırdanıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve gözlerindeki donuk bakış karşısında bacaklarımın arasında bir sıcaklık nabız gibi atıyor. İkimiz de tekrar bakışlarımızı çeviriyoruz.

Hala bana bakmadan, "Gerçekten çok hoş görünüyorsun," diyor.

"Teşekkürler." Odanın diğer tarafında bir yerde çalışıyorum.

Başka yere bakmadan önce tekrar birbirimize baktığımız bir ritim var. Sanırım kızarıyor.

Uzaklaşmadan önce tekrar elbiseme bakarak, "Bize içki getireceğim," dedi.

Keskin siyah smokini, ince, atletik yapısının her santimetresine uyacak şekilde tasarlandı. Rory Miller'ın böyle bir smokinle, geniş omuzlarıyla, güçlü ama zarif hareketleriyle gidişini izlemek gerçekten bir hediye. Ne kadar ateşli görüldüğüne hazırlıklı değilim ve bakışlarımın çok uzun süre oyalandığını biliyorum ama bakışlarımı başka yere çeviremiyorum.

"Hmm." Pippa bana gülümsüyor ve sıcaklık boynumdan yukarı doğru tırmanıyor.

"Başlama." Saçlarımı omuzlarımın arkasına atıp kendimi topluyorum.

İçimde bir endişe dolaşüyor ve dudağımı ısıırıyorum. Bunu yapmamalıydık. Ben de çok beğendim.

Günlerce tartışmamızı, bana kırgın ve acınası olduğumu söylerken hissettiğim göğsümdeki ezici duyguyu ve ardından özür dilerkenki çaresiz, acı dolu ifadesini tekrar düşündüm.

Eğer onu affetmezsem ölecekmiş gibi görünüyordu.

Patenlerimi bağlamasını düşündüm. Bana paten yapmayı öğretirken gösterdiği nazık sabır. Buzun üzerinde gözlerinde odaklanmış bir şekilde ağızma baktığında belki beni öpmeye çalışacağını düşündüm ama yapmadı.

O aptal, sevimli ejderha şifoniyerimin üzerinde oturuyor ve her gece uykuya daldığımda bana bakıyor.

Tekrar Rory'ye baktım. Gözlerimiz buluştu ve bakışlarımı başka tarafa çevirerek odayı, duvarlardaki sanat eserlerini, lüks deri mobilyaları, antika süs eşyalarıyla dolu yan masaları inceledim. Barın yakınında Ward, bir elinde içkisiyle bir grup oyuncunun arasında duruyor ve Alexei'nin bir şeyler söylemesini dinliyor. Koçların yaşlı, kırmızı yüzlü ve kızgın olması gerekirken Ward smokin içindeki James Bond'a benziyor; yakışıklı ve kendinden emin.

Rory bana bir içkiyle geri dönüyor ve ellerimle ilgili bir şey olduğu için minnettarlıkla içkimi yudumluyorum.

"Geldiğine sevindim," diye mırıldandı ve şakağıma hızlı bir öpücük kondurmadan önce ağzı kulağıma dokundu.

Sırtımdan aşağıya bir ürperti iniyor. Bu sahte ilişki maskaralığında daha da cesurlaşıyor ve keşke bundan rahatsız olduğumu söyleyebilseydim ama... rahatsız değilim.

Gülümsemem biraz utangaç. "Yapmayacağımı mı sandın?"

"Eh, geçen günden sonra..." Enselerini ovuşturarak bana baktı. "Sana bir şey aldım. Özür dilemek için."

"Zaten özür diledin."

"Biliyorum." Ceketine uzanıp bir zarf çıkarırken alnını hafifçe çattı. "Sana ciddi olduğumu göstermek istedim."

Pistte giydiği ciddi ifadenin aynısını taşıyor, sanki fiziksel acı çekiyormuş gibi. Alnına bir tutam saç düştü ve bakışlarım onun üzerinde kaldı.

Şu anda elimde olan zarfa çenesini eğerek, "Aç şunu" diyor.

Bir e-posta onayını kaydırıyorum. Yakındaki bir tatil beldesi olan Harrison Hot Springs'te bir hafta sonu geçirmek için; gerçekten güzel bir otelin lüks süiti ve spa'da iki tam gün.

"Bu sen ve Pippa için," dedi hızlıca. "İstediğin zaman gidebilirsin." Bana kalbimi acıtan sıkı, savunmasız bir gülümsemeye bakıyor. "Pippa'yla vakit geçirmenin kendini değerli hissetmeni sağladığını söylemiştin."

Kafamda, Rory Miller'ın şeytani, bencil bir hokey oyuncusu olduğunu söyleyen parlak işaret titriyor ve gücünü kaybediyor.

"Senin bir pislik olman gerekiyordu." Ben kağıda bakarken ses tonumu hafif ve esprili tutuyorum, o da sessizce gülüyor.

Bu konuda anlaştığımızda adına kaydolduğum adam oydu. Bu Rory değil. Gerçekten içtenlikle özür dileyen tatlı, ciddi ve dürüst adam değil.

Yanıldığımı düşünmeye başlıyorum. Belki de Rory Miller'ı hiç tanımıyorum.

Rory sessizce, "Röportaj yapmıyordum" diyor, gözleri üzerimde.

Öpücük hakkında mı? Elbisem gibi mavi olan derin mavi bakışlarını araştırıyorum ama burada yeterince hava yok.

"Elbise konusunda." Rory'nin ağzı şefkatli bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Sıcak, akıcı duygular içimde toplanıyor, dönüyor ve dönüyor.

Biraz gülerek, "Elbise benim bir ayda kazandığımdan daha pahalı," diye itiraf ediyorum.

"Bunu kaç kez söylemem gerekiyor?" Bana gülümserken sesi alçak ve yumuşaktı, bakışları saçlarımda ve elbisemde geziniyordu, kendine özgü kendini beğenmiş, bilmiş sırtışıyla. "Sana para harcayacağım."

Özlem göğsümde ağrıyor. Sorun para değil; bu bir jest. Her zaman bağımsız ve inatçı oldum. Kimse benimle ilgilenmiyor.

Beğendim. Rory'nin sanki onun için değerliydim gibi bana gülümsemesi ve beni aç, muhtaç ve çaresiz bir şekilde bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi öpmesi?

Bunların hepsi de hoşuma gitti.

Endişe göğsümü sıkıştırıyor. Önce Ocak ayına kadar vaktimiz var, sonra her şey biter, o yüzden buna alışamayacağım.

"Ayrıca," diyor ellerini ceplerine sokarak, "elbiseden bahsetmiyorum. Ben senden bahsediyorum. Sen büyüleyicisin."

"Teşekkür ederim." Kalbim göğüs kafesimin ön duvarına sert bir darbe indiriyor. Hiç kimse bana bu kadar içten ve bu kadar güzel dememişti. "Herşey için. Elbise için, bunun için." Zarfı elime alıyorum. "Senin gizlice hoş biri olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Bana gülümsüyor ve evet, mahvoldum çünkü kalbimin etrafında daha önce hiç hissetmediğim tuhaf, yoğun bir his var.

Bir cam çınlaması sesi duyulur ve Ward konuşmanın sona ermesini bekler.

Rory'ye gülümseyerek, "Dünyanın en şanslı seks bebeğine sahipsin," diye fısıldıyorum ve o da kahkahalarla titriyor.

OceanofPDF.com

18. BÖLÜM

OceanofPDF.com

RORY

"Bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim." Ward'ın gözleri parlıyor. "Akşama sağlıklı bir rekabetle başlayabiliriz diye düşündüm."

Partide ilgi dalga dalga yayılıyor ve oyuncular dikleşip dinliyorlar. McKinnon odanın karşı tarafında bana bakıyor.

Bir kolumu beline dolayarak Hartley'e yaklaştım.

Kahretsin. O öpücük. Beynimi eritti, çok iyiydi. Hayatımda hiç böyle bir öpücük yaşamamıştım.

Ward, "Oyun Suikastçı" diye devam ediyor. "Kendinizin bir Polaroid'ini alacaksınız. Başka bir katılımcı sizi oyun dışı bırakırsa ölürsünüz. Bunu onlara teslim edin."

İnsanlar birbirlerine mırıldanırken odadaki enerji heyecanla çatırdıyor. Hokey oyuncularını. Böyle aptal bir oyunda bile son derece rekabetçiyiz. Biz birbirimize bakarken Hazel'in gözleri ilgiyle parlıyor.

"Oyun bu odanın dışında başlıyor." Ward plastik bir Nerf tabancası alıyor. Bir çatırtıyla Owens'a köpük saçma fırlattı ve birkaç kişi kıkırdadı. "Bunlar malikanenin her yerinde gizli. Eğer vurulursan ölürsün."

McKinnon ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu ve tekrar bana baktı. Hartley'e yaptıklarını düşünüyorum. Söylediği her şey, hatta onun bana itiraf etmediği şeyler bile.

Kulağına, "Hartley," diye fısıldıyorum. "Kazanmamız lazım."

Gözleri kararlılıkla parlıyor. "Öyleyse kazanalım."

Kahretsin, bu çok ateşli. Ona sırtıyorum. Gözlerindeki bakış hoşuma gitti.

Ward kuralların geri kalanını gözden geçiriyor ve personel Polaroid'leri dağıtmadan önce fotoğraf çekerken kamera flaşları sönüyor.

Göğsümdeki basınç genişliyor ve kaslarım buz üzerinde bir karşılaşma gibi heyecanlı, beklentili bir şekilde seğirmeye başlıyor. Bu, hakemin pakı tutmasını izlemek gibi bir şey; biz onun pakı bırakıp oyuna başlamasını beklerken tüm kaslarımız hızlanmaya hazır.

Ancak bazı nedenlerden dolayı bu daha iyi.

Hepimiz fotoğraflarımızı aldıktan sonra Ward'a bakıyoruz.

"Ne, düdüğe mi ihtiyacın var?" Gülümseyerek omuz silkiyor. "Gitmek."

Oda kaosa sürükleniyor ve Hazel'ın elini yakalayıp onu koridora çekiyorum.

Acele ederek diğerleriyle aramıza mesafe koyarken, "Şu Nerf silahlarından birini bulmalıyız" diyor.

Arkamızdaki odada keskin bir çatırtı duyuluyor ve ardından çığınca bir kahkaha geliyor.

"Hadi ikinci kata gidelim," diye önerdim. "Aşağıda kavga etmelerine izin verebiliriz. Belki orada daha fazla Nerf silahı vardır."

Merdivenlerden yukarı çıktık ve o gergin, heyecanlı his göğsümde sanki dışarı çıkmaya çalışıyormuşçasına sıcıyor. Elimi göğüs kafesimin üzerine sürüyorum. Bu çok eğlenceli, farkındayım. Bu çok eğlenceli. Yıllardır yaşadığımdan daha eğlenceli.

Doğum günü partisindeki çocuklar gibi koşturduğumuz bu aptal oyun neden hokeyden daha eğlenceli?

Hokey sırasında asla şimdiki gibi gülmem. Uzuvlarımda bu genişleyen, çatırdayan hissi asla hissetmiyorum.

Merdivenleri ikişer ikişer koşarken Hazel'ın elini tutuyorum ve benim arkamda geride kalmasına rağmen ne kadar güçlü ve hızlı olduğuna hayran kalıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda heyecanım kanımda doruğa çıkıyor ve ona tembel bir şekilde sırtıyorum, bakışlarımı güzel mavi-gri gözlerinden ayıramıyorum.

Başka bir çatlak daha var ve bir köpük topu bir resim çerçevesinden sekerek yanımızdan geçip gidiyor. McKinnon koridordan merdivenlere doğru koşuyor.

Aşağı uzanıp onu kaldırıyorum ve omzumun üzerinden çeviriyorum.

Ben merdivenlerden yukarı koşarken, "Miller, beni yere indir," diye emrediyor. "Kusturacağım."

"O topuklularla takılıp düşeceksin ve kendini yaralayacaksın, Hartley. Hadi diğerlerinden uzaklaşalım, sonra seni yere indireceğim. Kalçama şaplak attığında sırtıyorum. "Hiçbir ağırlığın yok. Muhtemelen bu oyunu sen omuzumdayken kazanabilirim.

"Kendini beğenmiş, kibirli göt." Sert bir tokat daha attı ve merdivenlerin tepesinde güldüm, yakındaki bir odaya adım attığımda onu yere bıraktım.

"Bana şaplak atma, Hartley. Bu beni tahrik ediyor.

Gülmeye benzeyen boğuk bir ses çıkarıyor. Doğrulduğunda yüzü kırmızıdır. "Ahh. Brüt."

McKinnon'un ayak sesleri merdivenlerin dibine çarpıyor ve bir çatlak daha patlıyor. "Siktir," diye küfrediyor.

Tavana kadar uzanan kitap rafları, sert görünümlü kanepeleri ve şöminesi olan bir kütüphanedeyiz. McKinnon'ın ayak sesleri yaklaşıyor ve aklıma gelen ilk şeyi yapıyorum; Hartley'yi kanepeye itip üstüne çıkıyorum. Kanepenin arkası kapıya dönük olduğundan tam yanımızda durmadığı sürece bizi göremez.

Hartley'nin ve benim yüzlerimiz arasında birkaç santim fark var ve gözleri iri iri açılıyor. "Sen nesin-"

Elimi ağzına bastırıp başımı kapıya doğru eğdim. Birbirimizin gözlerine bakarken kalbi göğsümde hızla çarpıyordu. Kapıda ayak sesleri duyuluyor. Elmacık kemiklerinin üzerinde kırmızı bir bulanıklık var.

Kızarıyor musun? Alaycı bir bakışla ağzımı açtım, elim hala ağzının üzerindeydi ve öfkeli bakışı neredeyse beni yüksek sesle güldürecekti.

Sessizce birbirimize bakıyoruz, beklerken zar zor nefes alıyoruz. Kapı eşiğinde durması gerekiyordu ama ben yarım yamalak odaklanmıştım, vücudumun her santiminin onunkine değdiğinin farkındaydım. Onun göğüsleri her nefes alışında yükselip alçalırken göğüsleri göğsüme baskı yapıyor ve acaba kalbimin çarpışını hissedebiliyor mu diye merak ediyorum. Beynimin erkek, sahiplenici kısmı bu şekilde onun üstünde olmayı seviyor; onu altımda sıkıştırıp gözlerinin içine bakmayı seviyor.

Sonunda koridora doğru gidiyor ve gecenin geri kalanını Hartley'nin üzerinde bu şekilde geçirmek istememe rağmen, ondan ayrılıyorum. Biz oyuna tekrar girmeden önce ayakkabılarını çıkarıyor.

On dakika sonra, kitaplıkta bir Nerf silahı bulduktan sonra Hartley ve ben, vurduğumuz oyuncuların bir yığın Polaroid'ini buluyoruz.

Koridorun sonunda, köşede bir gürültü var. Şimşek hızıyla onu yakındaki bir kapıdan içeri çekiyorum.

Loş bir dolap ve dar bir oda. Hazel'in göğsüne sürtünüyorum. Kapının üst yarısında vitray görüntüsü var ve koridordan gelen ışık içeri süzülürken Hazel'in yüzüne renkler saçılıyor.

Onu daha önce öpmeyi düşündüğümde nabzım hızla atıyor. Bakışlarım yumuşak ve yumuşak dudaklarına kaydı. Pembenin mükemmel rengi.

Meme uçlarının aynı renk olup olmadığını merak ediyorum. Dilimin altındaki tadı da bu kadar yumuşak ve tatlı olur mu diye merak ediyorum. Nefesi de aynı şekilde kesilse ya da daha çok nefes nefese kalsaydı. Ya da belki bir inilti.

Gözlerim elbisesinin çizgilerini, göğüslerinin üzerindeki koyu renkli kumaş kavisini ve göğüs dekoltesinin hafif şişkinliğini taradı. Elimi başının üzerindeki rafa koyup derin bir nefes alıyorum. Bu küçük alan onun gibi kokuyor -saç ürünleri, parfümü, onunla ilgili her şey- ve kasıklarımda sıvı ısı havuzu oluşturuyor.

Kahretsin. Onu istiyorum.

"Bu nasıl bir bakış?"

Bakışlarım onun komik, keyifli gülümsemesiyle buluştu. Boğazım çalışıyor ve bir daha onun o yumuşak dalgalarına batmamak için yumruklarımı sıkıyorum. Oyunun canı cehenneme. Gecenin geri kalanında bu dolapta kalabiliriz.

"Senden ne kadar uzun olduğumu düşünüyorum."

Homurdanıyor ve ağzının kenarı yukarı doğru kayıyor.

İnce olmayı sikeyim.

"Bunu düşünüyor musun?" Soruyorum.

Nefesi kesik kesik geliyor. "Ne hakkında?"

"Öpüştüğümüzde."

"HAYIR." Yanında parmak uçlarını birbirine sürtüyor. "Bunu bir kez bile düşünmedim."

"Yalancı," diye fısıldıyorum.

Gözleri parlıyor. "Rory," diye nefes alıyor. Bunu yapamayacağımızı söylüyormuş gibi söylüyor ama gözleri benimkileri arıyor.

O da beni tekrar öpmek istiyor. Öyle olduğunu biliyorum.

"'Miller' değil mi?"

Kapıdan içeri giren loş, benekli gökkuşağı ışığında boğazının çalışmasını izliyorum. "Yani artık arkadaşız. Sağ?" Gözleri soru sorarcasına benimkilere kaydı. "Çarşambadan sonra."

Friends onunla istediğim şeye bir adım daha yaklaştı ve bunu mahvetmeyeceğim.

"Evet." Sesim neredeyse bir fısıltıdan ibaret. "Arkadaşlar."

Ağzı rahatlamış bir gülümsemeye dönüştü ve onu tekrar öpmek istedim. Bu gece bir kez yeterli olmadı. On kere yeterli olur mu bilmiyorum. Ona ne kadar dokunursam dokunayım, birlikte ne kadar vakit geçirirsek geçirelim, asla yeterli olmuyor.

Yüksek bir gümbürtü sesi duyuluyor ve olup biteni hemen fark ediyoruz.

Owens, "Dışarı çıkın, dışarı çıkın," diye sesleniyor ve biz kapıların açılıp kapanma sesini dinlerken Hartley'nin gözleri genişliyor. Koridora çıkıyor ve bizi bulacak.

Nerf silahını kaldırarak, "Rory," diye fısıldıyor. "Cephanemiz bitti."

"Bok." Birbirimize bakıyoruz. "Kaçmamız lazım."

Başını salladı, alt dudağını ısırды ve gülümsemeye başladı.

"Eğleniyor musun?" diye sordum, sırtarak ve o da daha geniş bir gülümsemeyle tekrar başını salladı. "İyi." Onun çok yumuşak ve narin olan elini tuttum. "Hazır?"

"Hazır."

19. BÖLÜM

RORY

Kapıyı açtım ve koridorda koşup Owens'tan uzaklaştık.

"Oh, ho, ho," diye seslendi arkamızdan ve Hazel içime mutluluk ve neşe saçan bir kahkaha attı.

Uçuyorum. Benimle böyle gülmesiyle dünyanın tepesindeyim. Köşeyi dönerken benim onun elini tuttuğum kadar o da elimi tutuyor ve bu, hayatta özlediğim her şeymiş gibi geliyor. Hartley'nin efordan kızarmış parlak gözlerine ve yüzüne bakarken nabzım kulaklarımda atıyor. Göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Yutkunurken boğazının ince çizgisi hâlâ beni izliyordu.

"Hartley," diye tısladım, yan masanın üzerindeki tam dolu bir Nerf silahını alırken.

O keyifle nefesini tutuyor ve ben de kendimi evrenin kralı gibi hissediyorum. Ona veriyorum. Nişan alıyor ve Owens köşeyi dönüyor. Hartley saçmaların uçuşmasına izin verdi ve saçmalar onun göğsüne çarptı.

Hayal kırıklığıyla söner. "Hadi."

Hartley omuz silkiyor, yüzü gülüyor. "Ödemeyi yap, Owens."

Polaroid'ini ceketinden çıkarıp ona veriyor ve ardından kolunu boynuna doluyor, gülerken onu boğuyormuş gibi yapıyor.

"İkinizle aşağıda görüşürüz" diyor, onu bırakıp Nerf silahını bana uzatıyor. Sesini alçaltıp eğildi. "McKinnon üçüncü katta."

Hartley'nin gözleri rekabetçi bir odaklanmayla parlıyor ve hırsızlar gibi sessizce üçüncü kata çıkıyoruz, odalardan geçerken büyük bir dikkatle dinliyoruz.

Yan odadan bir telefon çalıyor ve donup kalıyoruz.

"Bu o olmalı" diye nefes alıp odaya açılan kapıya bakıyor. O da muhtemelen benimle aynı şeyi düşünerek dudağını çiğniyor: o da diğer tarafta bekliyor ve hazır olabilir.

"Koridorun dışında başka bir kapı var," diye fısıldıyorum kulağına, ürperdiğinde gülümsüyorum.

"Bu çok riskli." Ağzı eğiliyor. "Bu çok aptalca."

"Evet." Başımla onayladım. "Ama eğlenceli."

Bana gülümseyerek başını salladı.

"Onu dışarı çıkaracağım."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ne? HAYIR."

"Evet." Bunu kazanmasını istiyorum. Siktir et o adamı. "Kazanmak istiyorsun, değil mi?"

"Kazanmamızı istiyorum." Gözlerini kırptırıyor. "Birlikte."

Sorun şu ki, Hartley'nin kazanmasını izlemek, kazanmış gibi hissettiriyor.

"Biz bir takımız" diye ekliyor ve duymam gereken tek şey bu.

"O halde izin ver bir takım oyuncusu olayım."

Onun gönülsüzce başını sallamasıyla dışarı çıktım ve ellerim ceplerimde, neşeli bir şarkı ıslık çalarak koridorda uzun adımlarla yürüdüm. Kanepede uzanıp telefonuyla mesajlaştığı odanın yanından geçtiğimde kafasını kaldırdı. Bir süre sonra sırtıma bir köpük topu çarptı.

İç çekiyorum ve döndüğümde burun delikleri benim aptal sırtışımdan dolayı öfkeyle parlıyor. "Lanet olsun. Beni yakaladın McKinnon."

Hazel onun arkasında, ateş dolu gözlerle dimdik ayakta, salona adım atıyor. Şu ana kadar gördüğüm en sıcak şey.

McKinnon bana pis bir bakış attı. "Senin sorunun ne? Ben kazandım, orospu çocuğu."

Hartley, Nerf topunu havaya fırlatırken ve McKinnon irkilip dönerken çatırtı koridorda yankılanıyor. "Ne..."

Hartley'nin sırtışı kulaktan kulağa uzanıyor ve ben de ona uyuyorum.

"Sen dışarıdasın" diyor ona.

Onunla oynadığımızı anladığında yüzündeki ifade? Çok muhteşem.

"Siktir," diye çıkıştı. "Aptal lanet bir oyun."

Hazel elini uzattı. "Bana resmini ver."

Boynundaki zincirden çıkarıp ona fırlattı. Onu yakalıyor ve koridorda yürürken kedi gibi bir gülümsemeyle izliyor.

Hazel yavaşça, "O her zaman acıklı bir zavallıydı," diyor ve burnu kırışıyor.

Kahretsin, kazanmasına sevindim. "Sen acımasısın."

Bana gülümsüyor ve ben bu anda burada sonsuza kadar kalabilirim. "Ben bir ejderhayım, değil mi?" Gözleri benimkilerde oyalanıyor, benimle dalga geçiyor, kanımı ateşe veriyor.

Kolunu boynuma dolayıp ağzımı kendisine doğru çekmeden önce omzunun üzerinden hâlâ koridorda yürüyen McKinnon'a baktı.

Dudakları benimkilerle buluştuğunda göğsümün derinliklerinden bir inilti koptu. Ağzı sıcak, yumuşak, o kadar esnek ve tatlı ki, ben onun içine daldığımda verici oluyor. Ellerim çenesini çerçeveleyiyor, onu daha da açıyor ve dilinin ucunu emdiğimde doğrudan aletime giden şaşırtıcı, muhtaç bir inleme sesi çıkarıyor.

Vay be. Lanet olsun. Hartley beni öpüyor ve etrafta görececek kimse yok.

Öpücüklerin arasında, "Lanet olsun, Hartley," diye tısladım. "Lanet bir şampiyon gibi öpüşüyorsun."

Gülüştü tenimde hafif ve nefes kesiciydi; kirpiklerinin titreşimini izleyerek alt dudağını ısırdım.

"Sen de öyle," diye soludu ve ben tekrar ağzını tuttum.

Bir daha şansım olmayacakmış gibi tekrar tekrar onun tadına bakarken, elim onun üzerinde geziniyor, şeffaf kumaşa dokunuyor, parmaklarım boğazında, köprücük kemiğinde, göğüslerinin şişkinliğinde hayalet gibi geziniyor.

Daha düşük. Göğüs dekoltesini kaplayan o alaycı kumaş kıvrımlarının üzerinden. Ben dikişin üzerinden geçerken titriyor ve göğüslerinin arasındaki çukurda duruyor. Bana doğru eğiliyor ve içimde hoşnut ve kendini beğenmiş bir şeyler kıpırdanıyor.

"Aman Tanrım."

Sözleri umutsuz bir fısıltı gibi ve ben onu çağırmadan birkaç saniye önce bu sözleri tam olarak bu şekilde fısıldayacağını düşünmek hoşuma gidiyor. Onun bu şekilde tepki vermesini sağlamak zafer gibi geliyor. Benden nefret ediyormuş gibi davranıyor ama daha fazlası için bana baskı yapıyor. Sahte olması gerekiyordu ama beni öpen oydu.

Tanrım, o çok tatlı. O kadar sıcak, kaygan ve muhtaç ki, ben burada ölüyorum, ağzının her santimini tatarken horozum pantolonumun içinde sızlıyor.

"Şu anda seni eğip sikmemek için kontrolümün her zerresini kullanıyorum." Alnımı alnına yaslayıp derin bir nefes alırken sesim boğuk çıkıyor.

Şişmiş ağızyla ve beni daha da sertleştiren sıcak, donuk gözleriyle bana göz kırpmıyor ve baş parmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Kirpikleri yeniden titriyor ve keskin bir ihtiyaç nabızı hissediyorum.

"Ve eğer durmazsak, bunu yapabilirim."

Bir adım geri atmadan önce gerildi ve dokunuşumdan çekildi. Gözlerini kırptırarak gözlerinde gördüğüm şehveti temizliyor. "Bu sahte. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Spor salonunda şartları belirlediğimizde söylediklerini hatırlayarak batıyorum. Duygulara kapılmayın.

"Evet." Aptalca başımı salladım.

Uzaklara bakıyor. "Üzgünüm."

"HAYIR. Biz sadece, imm." Boğazımı temizliyorum. "Bir anda yakalandım. Kazanmaktan."

"Evet." Fotoğraf yığınıyla oynayarak başını salladı. "Kesinlikle."

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve her zamanki havalı kendini beğenmişliği mi arıyorum. Eğer tuhaf bir ergen gibi davranmaya devam edersem beni ne kadar sinirlendirdiğini anlayacaktır.

Ve ilk kez Hartley'le gerçek bir şeyler yaşama ihtimali beni korkutuyor. Onun gidişini izlemek beni mahvederdi.

"Sorun değil, Hartley." Ağzım sinsi bir sırıtmaya dönüştü ve ona göz kırptım. "Kadınlar üzerinde böyle bir etkim var."

Homurdanıyor ve nabzım düzeliyor.

"Hadi" diyor, ağzı serin bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Akşam yemeğini ne kadar çabuk bitirirsek o kadar çabuk eve gider ve kendi yansımaya gidersin."

Ve böylece normale döndük, her zaman yaptığımız ileri geri alaylar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

Hazel

Akşam yemeğinden sonra küçük bir grup olarak Pis Flamingo'ya gidiyoruz. Jamie, Pippa ve Alexei'nin karşısında, Rory ile Hayden'ın arasındaki bir standta oturuyorum. Rory'nin kolu kulübenin arkasına, omuzlarıma doğru uzanıyor ve onun sıcaklığını yanımda hissedebiliyorum.

Onu öptüm. Connor'ın gördüğünü bile sanmıyorum ama umurumda da değildi. Rory'yi gerçekten ama gerçekten tekrar öpmek istedim.

Kupa grubumuzun ortasındaki masanın üzerinde duruyor. Connor akşam yemeği sırasında ona her baktığında çenesi sinirle tik taklıyordu. Akşam yemeği biter bitmez, yarın erken bir antrenman seansı olacağını mırıldanarak ayrıldı. Kendi kendime gülümsüyorum.

"Bu kadar komik olan ne Hartley?" Rory kulağıma mırıldanıyor.

"Connor'ın kıcını nasıl tekmelediğimizi düşünüyorum." Merdivenlerden yukarı koşarken Rory'nin gülme şekli kafamda tekrarlanıyor. Gülümsemesi kulaktan kulağa yayıldı, çocuksu bir neşe ondan yayılıyordu.

Beğendim ve tekrar görmek için can atıyorum.

Sıkı bir nefes alıyorum. Bu bir numara. Rory ve Connor gibi adamlar, istedikleri her şeye ve kime sahip olabilirler. Ben bağlanmayacağım.

Ancak Rory'nin durumu farklı ve nasıl olduğunu bilemiyorum. Belki de tüm dikkatini bana verdiğindendir, halbuki Connor'layken ben hep sonradan akla gelen bir düşünceydim. Düşüncelerim vitray pencereci dolabın daha önceki zamanlarına, arkadaş olup olmadığımızı nasıl sorduğuma geçti.

Rory'nin parmakları saçlarımı bulup onlarla oynuyor. Omzumun üst kısmına dokunduğunda Prickles omurgamdan aşağı doğru süzülüyor.

"Henüz bir randevuya karar vermediniz mi?" Hayden, Pippa ve Jamie'ye yaklaşan düşünlerini sorar.

Pippa gülümsüyor, nişan yüzüğüyle oynuyor ve Jamie'ye bakıyor. Kolu kadının omzundan beline doğru kayarken ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

Henüz değil, diyor Jamie'ye gülümsemeye devam ederek. "Baharda bir ara."

Bazen onları izlerken hissettiğim o tuhaf sızı göğsüme çarpıyor ve aklım yanımda oturan Rory'ye dönüyor. Bana aldığı hediye. Bu gece beni görünce nasıl da öpmüştü. Üst kattaki koridorda beni nasıl da hararetle öptüğünü, sanki onun için çok gerekliymişim gibi.

Kalbimden hoş bir tını daha geliyor ve onu siliyorum.

Pippa, Hayden'a kaşını kaldırıyor. "Randevu mu getiriyorsun?"

Gülümsemesi genişliyor. "Hayır. Sevimli müzisyen arkadaşlarından birini yanıma almayı düşünüyorum."

Gözlerini deviriyor. "Seni köpek, sen."

Hayden gülerek "Ben köpek değilim" diye itiraz ediyor. "Kızları asla yönlendirmem. Ciddi bir şey aramadığımı biliyorlar." Kocaman bir omuz kaldırıyor. "Programlarımız, takaslarımız ve diğer şeylerle böylesi daha kolay."

Kaşlarım kırıışıyor. Onu her zaman, yapabildikleri için her hafta yeni bir bağlantı kuran diğer hokey oyuncularıyla aynı kefeye koydum.

Ciddi bir şey aramıyorum ve ilişkiler hakkında söylediklerim bu şekilde daha kolaydır ve şimdi onun derdinin ne olduğunu merak ediyorum.

Tek seferlik takılma kuralımla, eğer erkek olsaydım muhtemelen bana da oyuncu denirdi.

Pippa bana ve Rory'ye, "İkinize sormak istediğimiz bir şey var," dedi ve ben de dikkatimi tekrar sohbete verdim. Elleri kucağında sızlıyor. "Nedimem olur musun, Hazel?"

Keskin ve tatlı bir duygu gözlerimi acıtıyor ve onu hızla kırıştıyorum. İlk defa aklıma geldi: küçük kız kardeşim evleniyor. Onu her şeyden çok seven gerçekten harika bir adama aşık oldu. Gerçekten hoşlandığım ve güvendiğim bir adam ve o çok çılgınca mutlu.

Tek istediğim onun mutlu olmasıydı.

"Elbette yapacağım," diyorum ona, kalın bir ses tonuyla. "Sormana bile gerek yoktu."

Gülümseyerek omuz silkiyor. Yanakları pembe. "Biliyorum. Bu büyük bir gün olacak ve sana orada ihtiyacım var."

Kalbim sevgiyle sıkışıyor. "Buraya gelin" diyorum ve Hayden ile Alexei kabinden dışarı çıkabilmemiz için harekete geçiyorlar.

Bana kocaman sarılıyor, neredeyse elbisesine takılıp düşüyor ve ben de onun beni sıktığı kadar onu da sıkarak saçlarına doğru gülüyorum. Küçüklüğümüzden beri birbirimize böyle sarılıyorduk. Elimizden geldiğince sıkı.

"Seni seviyorum." diye fısıldıyor saçlarıma.

"Ben de seni seviyorum."

Tekrar oturduk ve Rory'nin eli omuzlarımın üstünde dolaştı. Hafif bir gülümsemeyle beni izliyor ve tenim ısınıyor. Bunların hepsini gördü. Beni kucaklaşırken ve sevgi dolu görmeye alışkın değilim. Utanarak bakışlarımı kaçırdım.

Pippa masanın karşısında Jamie'ye anlamlı bir bakış atıyor. Boğazını temizleyip Rory'ye döndü. "Sadımcıya ihtiyacım var."

Rory'nin eli hâlâ omzumda duruyor. "Evet, muhtemelen öyledir."

Jamie'nin kaşları kalktı. "Buna hazır mısınız?"

Bir vuruş geçiyor. "Yalnızca eminsen." Sözlerinde tereddütlü bir not var.

Sanki bunu hak etmediğini düşünüyor. Kalbim ağrıyor.

"Eminim." Jamie ona başını salladı. "Bunu yapmanı istiyorum."

Rory rahatlıyor ve parmakları tekrar cildime uzun, dikkat dağıtıcı dokunuşlar yapmaya başlıyor. "İçeride olduğumu biliyorsun."

Jamie arkasına yaslandı. "İyi."

"Evet. İyi." Rory'nin gülümsemesinin yanını yakaladım.

Pippa bıkkınlıkla aralarını işaret etmeden önce kimsenin bir şey söylemediği bir sessizlik oluyor. "Birbirinize sarılın."

Rory kıkırdadı ve hepimiz kabinden çıkarken Jamie gerçekten gülümsedi. Ayağa kalkıyorlar ve birbirlerine erkeksi bir şekilde sarılıyorlar. Rory tekrar yanıma düştüğünde onu hafif bir gülümsemeyle izleyen ben oluyorum. Yaklaşmadan önce bana göz kırptı ve eli omzumun boynumla birleşen kısmına dokundu. Bir saniye sonra parmakları elbisemin yakasında oynuyor, sırtımdan aşağıya ürpertiler ve karıncalanmalar gönderiyordu.

Çocuklar yaklaşan maçları hakkında konuşmaya başlıyorlar ama ben yarı dinliyorum, parmaklarının üzerimdeki gıdıklama hissine odaklanıyorum ve daha önce yaptığımız eğlenceyi düşünüyorum, merdivenlerden yukarı sıçrayıp çocuklar gibi gülüyorum. Rory'nin buzda gördüğüm düz, etkilenmemiş versiyonundan çok farklıydı. Aydınlandı, içten parlıyordu.

Rory Miller'ın o versiyonunu tekrar görmek istiyorum.

BÖLÜM 21

Hazel

Bardan çıktığımızda dışarısı sanki yağmur yağmış gibi soğuk ve nemliydi. Gece havasında ürperiyorum ve Rory kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendisine doğru çekiyor. Sıcaktı ve haksız yere lezzetli kokuyordu.

"Burada numara yapmamıza gerek yok," diye hatırlattım ona ama uzaklaşmıyorum.

"Üşüyorsun" dedi, sanki bu her şeyi çözmüş gibi.

Etrafımızdaki şehrin seslerini dinleyerek sessizce yürüyoruz. Barlardan, restoranlardan müzik fışkırıyor. Bir araba kornası çalıyor. İki sarhoş kız tökezliyor, birbirlerine sarılıyor ve histerik bir şekilde gülüyorlar ve Rory gülümseyerek beni onların etrafından dolaştırıyor. Bir grup adam yanından geçiyor ve gözleri Rory'ye doğru açılıyor. İçlerinden biri, Rory Miller'ın bu olduğunu söylüyor.

"Bu gece çok eğlenceliydi" diyor, sırtması kendini beğenmiş ve vahşi bir hal alıyor. "Hartley, McKinnon'a vurduğunda onun yüzü mü?" Başını sallayıp hayranlıkla bana bakıyor. "Çok kızgıyım."

Kıkırdadım. "Bundan nefret edeceğini biliyordum. O her zaman böyleydi. Her zaman en iyi olmaya ihtiyaç vardı. Herkesi bir üst seviyeye çıkarmak gerekiyordu.

Aklımdan çirkin bir düşünce kanıyor.

"Biliyor musun?" Yürürken sesim kısık çıkıyor. "Lisede Connor ne yapıyordu?"

"HAYIR." Gözleri parlıyor, beni sabitliyor. "Hazel. Bilmiyordum."

Daha önce ona Rory adını vermiştim. Kaydı ama çok doğal geldi. Artık bana Hazel diyor ve ondan hoşlanmamak için yollar ararken bile adımları söyleme

şeklini seviyorum. Derin sesindeki adımın tınısı bende onu tekrar duyma isteği uyandırıyor.

Başını salladı, gözleri hâlâ üzerimdeydi ve ses tonu sertti. "Eğer onun bu saçmalığı söylediğini duysaydım, ilk öğrenen sen olurdun." Ağzı eğik. "Cennette bir sorun olduğunu hissetseydim, şansımı denerdim."

Midem bulanıyor. Garip bir şekilde ona inanıyorum.

Kahretsin. Bu kötü.

Sonunda daireme ulaşıyoruz. Ön taraftaki akça ağacın altında çantamda anahtarlarımı arıyorum. "Beni eve bıraktığın için teşekkürler."

Rory ellerini ceplerine sokuyor, bakışlarını eski binada gezdiriyor. "Beni yukarı davet et."

Midemde zevk ve sinirler birlikte dönüyor. "Yine mi?"

Ben gözlerimi devirip gülümserken, "Hartley," diye dalga geçiyor. "Terbiyen nerede? Seni sağ salim evine götüreceğimi söyledim ve bunu çok ama çok ciddiye alıyorum." Gülümsemesi kurnaz bir hal alıyor. "Ayrıca senin evini de görmek istiyorum."

"Entrika kuruyorsun."

Yüzü bembeyaz oldu, fazlasıyla kırılgan görünüyordu. "Ben asla."

Ön kapının kilidini açarken bile başımı kendi kendime sallıyorum. Neden onu içeri alıyorum? Eve gitmeli. "Yapabilirdin."

Ama bu gece gülümsedi. Çok fazla. Ve güldü ve mutlu görünüyordu. Birlikte güldük. Bir nedenden ötürü içeri girerken kapıyı onun için açık tutuyorum.

İkinci katın merdivenlerine çıktığımızda burnunu çekip yüzünü buruşturuyor. "Garip kokuyor."

Omuz silkiyorum. "İkinci kattaki biri bir sürü lahana rulosu yapıyor."

Merdivenleri tırmanmaya devam ediyoruz ve o, kenarları yıpranmış, lekeli ve yıpranmış halıyı inceliyor. "Burası gerçekten çok eski."

"Ucuz ve ev sahibi de sürünge değil." Onu koridordan kapıma doğru yönlendirirken ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Tamam, kapımdayım yani. Teşekkürler. İyi geceler."

Çenesini ona doğru eğiyor. "Bana yerini göster."

Midem gergin bir hisle kasılıyor. Rory paralı bir aileden geliyor ve şimdiden binamın iğrenç ve tuhaf olduğunu düşünüyor. "Eve git, Rory."

"Yerimden nefret ediyorum. Seninkileri görmek istiyorum."

Kapımın kilidini açarken, "Sizin yeriniz şüphesiz benimkinden yüz kat daha güzel ve yüz kat daha büyük," diyorum. "Ve eminim yüz kat daha güzel kokar." Kapıyı açarken gıcırdadım ve stüdyoyu işaret ettim. "Ta-da."

Rory içeri adım atıyor ve ben topuklularımı çıkarırken etrafa bakıyor. Oldukça düzenli olmama rağmen mobilyalarım eski püskü, mutfakım küçük ve halım çirkin bir kahverengi renkte.

Ayakkabılarını çıkarırken, "Kalmıyorsun," diyorum.

Ceketini çıkarıyor. "Dairenin geri kalanı nerede?" Kafası karışmış numarası yaparak bana sırtıttı.

"Çok komik."

Bakışları iki kişilik küçük mutfak masamda, kanepemde ve yatağımda geziniyor, ardından kollarını uzatıp duvarların arasına bakıyor. "Neredeyse aynı anda her iki duvara da dokunabiliyorum."

"Hayır, yapamazsın." Evet, neredeyse yapabiliyor. Utançtan yüzüm kızarıyor. "Çok geniş bir kanat açıklığına sahipsin. Sikin çok büyük olmalı. Tamam, evimi gördün. Gitme zamanı."

Bana sanki bir kafam daha çıkmış gibi bakıyor ama gözleri keyifle parlıyor. "Az önce aletim hakkında ne dedin?"

Aman Tanrım. THazelşlandım. Neden onun etrafında en tuhaf şeyleri söylüyorum?

Bana acıdı ve kitaplığında Pippa ile benim birkaç yıl önce çekilmiş bir fotoğrafımıza bakarak arkasını döndü. Onun yerinde aynısı var. "Takım sana yeterince para vermiyor mu?"

"Bana yeterince para ödüyorlar." Piyasa fiyatlarının üstünde, bu da bu işi elimden geldiğince uzun süre sürdürmemin bir başka nedeni. "Kiraya para harcamayı sevmiyorum."

Kitaplığımdaki başlıkları okurken başı yana eğiliyor. "Sen ucuzcu musun?"

Hayal kırıklığı içinde gülüyorum. "HAYIR. Kendi stüdyomu açtığım zamana biriktiriyorum."

Anlayışı yüz hatlarının üzerinden geçiyor ve yeniden daireme bakıp şifonyerime doğru yürüyor.

"Bu mantıklı." Şifonyerimin üzerindeki kristal ejderhayı dürterek omzunun üzerinden bana sırtıyor, ardından bir şişe parfüm alıyor, kapağını çıkarıyor ve gözleri çerçeveli bir fotoğrafa takılırken onu kokluyor. "Bu senin annen, değil mi?"

Bu onun evlenmeden önce balerin olduğu bir fotoğrafı. Resimde pointe üzerinde duruyor. Güçlü, zarif uzuvlar yüzünde huzurlu ve gururlu bir gülümsemeyle uzanıyordu. Cesur sahne makyajı ve sıkı, kaygan arka topuz.

Bu resmi ona vücudunun ne kadar değiştiğini hatırlattığı için atmak istedi ama ben onu çaldım çünkü burada çok güzel. Daha zayıf olduğu için güzel değil; çünkü o daha mutlu ve kendinden emin.

Fotoğraf benim için de bir hatırlatmadır. Vücudumla ya da yüzümle ilgili bir düşünce aklıma geldiğinde, kırıksıklıkların oluşmaya başladığı konusunda endişelendiğimde, göğüslerimin doğru boyutta olup olmadığını ya da popomun çok büyük olup olmadığını merak ettiğimde bu fotoğraf aklıma geliyor. Fiziksel görünümünden dolayı güzel değil; o, kim olduğu için güzel. Nasıl görünürse görünsün öyle olduğunu düşünürdüm.

Fotoğraf bana kendimi olduğum gibi sevmemi hatırlatıyor. Vücudum ve yüzüm mükemmel olmasa bile. Annemin ondan nefret ettiği gibi vücudumdan nefret etmeme izin vermeyeceğim.

"Sana benziyor."

Kendi kendime gülümseyerek mırıldanıyorum. Herkes bunu söylüyor ve ben onun mükemmel imajı olduğum için gurur duyuyorum. Pippa babamızın daha açık rengini almış ama anneme benzemem hoşuma gidiyor.

Rory beni anlamaya çalışıyormuş gibi izliyor ve kafamda alarm zilleri çalmaya başlıyor. Rory burada, dairemde her şeyimi görüyor, kim olduğumu görüyor.

“Evet, lütfen, gizlice uzaklaş.” Oraya gidip fotoğrafı yüzü aşağı bakacak şekilde koyduğumda ses tonum kuruydu. En sevdiğim uyku gömleğimi almak için ikinci çekmeceyi açtım.

Arkamda bir gıcırta var.

"Rory."

Yatağında yatıyor, ellerini başının arkasında birleştirmiş. Yüzü dehşetle buruşuyor. "Tanrım, Hartley, yatağın. Sanki burada kayalar varmış gibi geliyor." Rahat olmaya çalışarak kıpırdandı. "Ama aynı zamanda çok yumuşak mı? Bu şeyi, çöp bidonunu nereden buldun?"

Başım geriye düşüyor ama gülüyorum. Evet, eski bir yatak ve evet, bu çok utanç verici.

"Zemin daha rahat olurdu" Kalçalarını yukarı aşağı hareket ettiriyor ve yatak şiddetle gıcırıyor. "Bu şeyle nasıl seks yapıyorsun?"

“Burada adamlarım yok—”

"İyi." Bana sert bir bakış attı.

“—çünkü bir kez geldiklerinde,” elimi kalçama koydum, “gitmiyorlar.”

Gülümseyerek vücudundaki tüm gerilimi dışarı atıyor. Bacakları ayak bileklerinden çaprazlanmış ve çorapları bisiklet süren Koca Ayaklarla kaplı. Garip.

Ve şimdi gözleri kapalı.

"Rory."

"Hımm." Gözler hâlâ kapalı.

"Uyumak istiyorum." Hala elbisemle burada duruyorum.

"Öyleyse yatağına git," diye mırıldandı.

Tamamen rahat görünüyor, sanki her zaman bitiyormuş gibi. Sanki burası onun ikinci evi.

Midemde bir şeyler sıkışıyor. Sahte erkek arkadaşım yatağımda uykuya dalıyor ve bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"İyi geceler bebeğim," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Sen kalmıyorsun." Banyonun kapısında duruyorum. "Ve bana öyle seslenme."

"Ateş soluyan."

Kendime rağmen gülüyorum. "Dışarı çıktığımda ayakkabılarını giysen iyi olur." Bunu söylüyorum ama yine de öyle olmayacağını biliyorum.

"Anladın."

Uyku gömleğim kıcımı zar zor kapatıyor ve zihnimin derinliklerinde bana şort giymemi söyleyen bir uyarı hissi var ama yatarken iç çamaşırı ve tişörtten başka bir şey giymekten nefret ediyorum. Kısıtlanmış hissetmekten nefret ediyorum ve çok ısınıyorum.

Siktir et şunu. Rory burada uyumak istiyor, gördükleriyle baş edebilir.

Tabii ben banyodan çıktığımda derin bir uykuya dalıyor ya da bu konuda çok iyi bir izlenim bırakıyor. Kolunu başının üstüne kaldırıyorum ve bırakıyorum. Bir keresinde doktorların hastaların bayılıp bayılmadığını veya sahte olup olmadığını bu şekilde kontrol ettiğini duymuştum.

Yüzüne çarpıyor ama uyanmıyor. Derin bir uykuda.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

Hazel

Ertesi sabah çok lezzetli bir şekilde ısındım. Her şey yolunda ve çok rahatım. Yağmur çatıya vuruyor. Başımı ve omzumu destekleyecek şekilde mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş yastıkla kendi tarafımdayım ve uykuyla uyanıklık arasındaki o puslu bölgedeyim.

İçimi çekerek arkamdaki sıcak göğsüne geri döndüm. Netlik ortaya çıkıyor ve gözlerim aniden açılıyor.

Rory beni kandırıyor. Bu onun sıcak, sert göğsünün bana doğru bastırılması, düzenli nefesiyle usulca yükselip alçalmasıydı. Bu, boynumun arkasını gıcıklayan nefesi.

Bu onun sert, kalın uzunluğu acilen kıcıma baskı yapıyor.

Eli önümün etrafına sarılıydı, parmakları külotumun bel kısmının hemen içindeydi.

Bacaklarımın arasında ısı ve sıvı havuzları ve tanıdık uyarılma hissi karnımda kıpırdanmaya başlıyor. Çok tahrik oldum.

Vücudumdaki her kas geriliyor ve orada uzanıp onun nefesini dinlerken gözlerim yemek tabağı büyüklüğünde. Sabit ritmine bakılırsa hâlâ uyuduğundan eminim.

Ereksiyonu bana sürtünerek kıpırdandı ve içimde ısı sarmalları oluştu. Parmakları bir santim daha aşağıya geliyor. Hâlâ düzenli nefes alıyor, hâlâ uyuyor.

Dikkatlice başımı çeviriyorum. Gömleği çıkmış. Çorapları ve pantolonu çıkmış. Sadece dar siyah boxer külot giyiyor.

Benim tişörtüm? Belime kadar inmişti ve pembe külotum tamamen görünüyordu, Rory'nin eli yarıya kadar içlerindeyken bunun bir önemi yoktu.

Bacaklarımın arasında bir nabız atıyor. Tanrım, eli o kadar büyük ki, parmakları içeriye dalıp hassas bölgelerin hemen üzerinde duruyor. Dudaklarım düz bir çizgi halinde birbirine bastırılıyor. Her saniye daha da tahrik oluyorum.

Seks ateşli olurdu, öyle olacağını biliyorum. İçimde ilgi isteyen bir şey uyanıyor.

Bir kere olduğu sürece bir kereden zarar gelmez.

Kalçalarım Rory'nin aletine doğru bastırılıyor ve Rory keskin bir nefes alıyor. Kıcıma çok sert davranıyor. Bu şey çok büyük. Günlerce acı çekeceğim.

Heyecan bacaklarımın arasında sıkışıyor. Bu fikri seviyorum.

Dün geceye ait bir anı kafamda titriyor; Jamie, Rory'den sağdııcı olmasını istiyor ve düşüncelerim hâlâ devam ediyor. Yeniden en iyi arkadaş oluyorlar. Yıllarca birbirlerinin hayatında olacaklar. Ve Jamie, Pippa'ya o kadar aşık ki onu asla bırakmayacak.

Düğünlerini hayal ediyorum ve Rory ile yan yana oturuyoruz. Akşam yemeği düzenlediklerini hayal ediyorum ve Rory ile ben garip sohbetler yapıyoruz. Çocukların doğum günü partileri. Noel. Yeni yıl. Grup tatilleri.

İçimden soğuk bir ürperti geçiyor. Rory sonsuza kadar hayatımda olacak ve ben ona sarılıyorum. Bu sahte ilişkinin bir bitiş tarihi var ama yine de kendimi fazlasıyla rahat hissetmeye başladım.

Connor'ın yıllar önceki çirkin sözleri aklımda beliriyor ve bir anda yataktan kalkıyorum.

"Günaydın." Sabah ışığında gözlerini kısarak bana bakarken sesi uykudan dolayı pürüzlüydü.

"Sabah." Etrafımda dönüp kıyafet bulmak için şifonyerimi karıştırıyorum.

"Korkunç yatağına rağmen Hartley, çok güzel bir uyku çektim." Alçak, hırıltılı bir inilti ile geriniyor ve bakışlarım onun belirgin, kaslı kollarına, göğüs kaslarının ve karın kaslarının oyulmuş hatlarına takılıyor ve...

Kalçalarım kasılıyor. Daha önce üzerime baskı yapan o kalın uzunluk, boxerının kumaşını zorluyor.

Gözleriyle buluştum ve göz kırptı. Neye baktığımı tam olarak biliyor ve zerre kadar umursadığını sanmıyorum.

Klitorisim ağrıyor.

İç çamaşırımı çıkarıp onun üstüne oturmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce buradan çıkmam lazım.

"Duş alacağım," demeyi başardım ve odanın içinden banyo kapısına doğru koştum.

Bana o tembel, iç çamaşırımı eriten sırtışını fırlatıyor, bakışları çıplak bacaklarıma ve muhtemelen tişörtün altından görülebilen kıcıma kayıyor ve bacaklarımin arasında bir başka sıcak sıkışma daha oluyor. "Arkadaş ister misin?"

Benim minik duşumdaki devasa yüksekliğiyle mi? "Biz uymuyoruz."

Sırtması vahşi ve kendini beğenmiş bir hal alıyor. "Uygun hale getirirdik."

İçimden sıcaklık yayılıyor ve bakışlarım tekrar onun gergin ereksiyonuna takılırken zihnim sadece bir kez fısıldıyor.

Onunla çok iyi olurdu. Öyle olacağını biliyorum.

Ama tanıdığım adamlarla yatmam. Bir kere takıldım sonra yollarımızı ayırdık. Sahte çıktığım, düzenli olarak takıldığım veya kız kardeşimin düğününde sağdıç olacak erkeklerle kesinlikle bağlantı kurmuyorum.

Kapıyı çarparak kapatıyorum ve sağduyumu toplayarak içeriye

yaslanıyorum.

Koşumdan sonra nefesimi tutarak daireme doğru yürürken kanım hızla pompalanıyor. Hareket etmek genellikle kafamı toparlamama yardımcı olur ama bugün düşüncelerim hâlâ beynimin etrafında dönüyor.

Rory ile olan bu olay benden uzaklaşıyor. Arkadaş olabiliriz ama daha fazlası olamayız, vücudum ona nasıl tepki verirse versin ya da bir kez olsun gerçekten eğleniyormuş gibi parladığında ne hissedersen hissedeyim.

Bunun onun için ne anlama geldiğini hatırlamam gerekiyor: Bir kovalamaca. Sahip olamayacağı şeyi istiyor ve onu elde ettiği anda, ben eski haberim oluyor.

"Hazel Hartley mi?"

İki adam binamın önünde bekliyor. Bir teslimat minibüsü caddeye park edilmiş. "O benim."

"Sizin için teslimat." Elektronik tabletini bana veriyor. "Burayı imzalayın."

Gözlerim daralıyor. "Hiçbir şey sipariş etmedim."

Adam tablete bakıyor. "Suçlamalar Rory Miller'a gitti."

Elbette yaptılar. Tableti imzalıyorum ve teslimatçılar kamyonundan yeni bir yatak ve karyola indirirken telefonumu çıkarıp onu arıyorum.

Rory bir süre sonra telefonu açıyor, ben de çocuklar için ön kapıyı açık tutuyorum.

"Cidden?" SHazelm vermek yerine soruyorum.

"Çok hoş geldiniz."

Onların ardından merdivenleri çıkarken çığlık mı atsam yoksa gülsem mi bilemiyorum. Bu sabah tuhaf görünmüyor, yani bu iyi. Yapabiliyormuş gibi davranabilirim. "Senin aptal kendini beğenmiş sırtışını telefonda duyabiliyorum."

"Bir daha o topaklı eski yatakta uyumayacağım."

Şokla ağızım açık kalıyor. "Sen de yenisinde uyumuyorsun."

Özellikle bu sabahtan sonra.

"Hartley, gitmem lazım. Uçak birazdan havalanacak."

"Ne yapmam gerekiyor..."

"Çocuklar eski yatağı alacaklar." Arka planda bir havaalanı anonsu var. "İndiğimizde seni arayacağım."

Bağlantısı kesilen aramaya bakıyorum. O sık yüzüme kapandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

RORY

"Ne yapıyorsun?"

O gece otel odamızda sandalyemde dönerek McKinnon'a masum bir gülümsemeyle baktım.

"Kız arkadaşşıma hediye alıyorum." Ağzım eğiliyor. "Sizin için sorun değil, değil mi?"

Dudakları kıvrılıyor, gözleri dizüstü bilgisayarındaki iç çamaşırı sitesine bakıyor. "Ona o şeyleri almaya hiç ihtiyaç duymadım."

"Ben öyle duymadım."

Gülümsemesi soldu ve sinirlerimin bozulduğunu anladım. Merakım daha da artıyor ama dizüstü bilgisayara dönüyorum, ekranı kaydırıyorum ve sepete bir şeyler ekliyorum.

McKinnon'un Hartley'e dokunduğunu düşünüyorum ve midem bulanıyor. Onun ona sarılmış halde, elleri onun her tarafında uyandığını düşünüyorum ve bir şeye yumruk atmak istiyorum.

Bu sabah daha ileri gitmek istedi ama bir şey onu durdurdu.

Yolda yanımda getirdiğim minik kristal ejderhayı elime almadan önce elimle yüzümü ovuşturuyorum. Onunkinin mükemmel bir ikizi ama onunki mavi, benimki yeşil. Elimde olduğunu bilseydi buna para kaybı derdi ama ben kendimi her zaman onu elimde tutarken, onu düşünürken buluyorum. İkimizin de bunlara sahip olması hoşuma gidiyor; arkadaşlık bileziği ya da telsiz falan gibi.

Ona söyleyemeyeceğim başka bir lanet şey daha.

Düşünmeden önce onunla FaceTime yapıyorum ve kristal ejderhayı görüş alanının dışına itiyorum.

Merhaba yerine kulaklığında "Bunu saklamıyorum" diye yanıtladı.

Ağzım yukarı kalkıyor ve sepete daha fazla iç çamaşırı ekliyorum. "Evet öylesin."

Hiçbir zaman bir kadın iç çamaşırı satın almadım ama Hartley'i bu dantel parçalarında hayal etmek fantezilerim için roket yakıtı gibi. Asla ama asla giymez ama bu onu almamı engelleyemez.

Ucundan bir hışırtı sesi geldi ve gülümsemem daha da yükseldi. "Kameranı aç Hartley."

"Hımm. HAYIR."

Zaten gülüyorum. Çok suçlu görünüyor. "Hemen kameranı aç."

Videosu açılıyor ve kahkahalarla titriyorum. "Biliyordum."

Sırtını yastıklara yaslamış, sırtıyor ve içimden sıcak, akıcı bir his akarken ben ona sadece gülümsüyorum.

"Tamam aşkım. Beğendim. Cennette bir bulutun üzerinde yatıyorum. Mutlu?"

"Aşırı boyutta."

Gözleri parlıyor. Teşekkür ederim, diyor sessizce.

Sadece kafamı sallayıp sandalyemde dönüyorum ve ona gülümsüyorum. Kestane rengi saçları yastığın üzerine dökülüyor ve bu sabah onu bana yaslamış halde uyandığımda hatırlıyorum.

Tanrım, bu çok iyi hissettirmişti, vücudu sıcak ve yumuşaktı. "Rica ederim."

"Size ne kadar sık teşekkür ettiğime bakılırsa, bu düzenlemede üzerime düşeni yapmadığımı hissediyorum."

"Bunu senin için yapmayı seviyorum."

Birbirimize baktığımız uzun bir sessizlik oluyor ve kartlarımı gösterdiğim endişesiyle nabzım daha da hızlı atıyor. Bakışlarım onun yüzünde geziniyordu; dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, gözleri dairesinin loş ışığında parlıyordu.

O da aynı şeyi hissediyor mu?

"Peki bu gece onu kızdırmak için ne yapacağız?" o soruyor.

Dün gece, Owens'tan kaçarken kahkahalarla çığlık atması kafamda canlandı. Bir fikrim var.

Omzumun üzerinden yatağında yatan McKinnon'a bakarak, "Hartley," dedim azarlayan bir ses tonuyla. "Yapamayız. Bir oda arkadaşım var."

"Rory." Kahretsin, ilk isimleri kullanmamıza bayılıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi ona doğru genişletiyorum -oynamaya devam ediyorum- ve o da iç çekerek hâlâ gülümsüyor. "Yaptığımız seks kasetini izle. Ben eve dönene kadar idare etmek zorundayım."

"Aman Tanrım." Başını sallıyor ama yüzü kızarıyor. "İnanılmaz."

Pekala, pes ettim. "Sana hayır diyemem." Dizüstü bilgisayarı alıp banyoya doğru yürüdüm ve kapının önünde durdum. "Buradan çıkmak isteyebilirsin McKinnon. Hartley ve benim biraz yalnız kalmaya ihtiyacımız var."

Bana pis bir bakış attı.

"Ah. Miller'ı mı? Biz ne yapıyoruz?" Hazel kulağıma soruyor.

Banyo kapısını arkamdan kapatıyorum ve kaşlarımı ona doğru oynatıyorum. FaceTime seksi, ağzım açık.

Gözleri genişliyor. "Dalga geçiyorsun."

Kulaklıklarımı çıkaracağımı işaret ediyorum ve o da ağzını ince bir çizgi haline getirerek kahkahasını bastırıyor.

Gülümsememeye çalışarak bana dik dik bakarken yüksek sesle, "Gömleğini çıkar," dedim. Nabzım hızlanıyor. Bir vuruştan sonra inliyorum. "Tanrım, o göğüsleri özledim."

Bana inanmıyormuş gibi homurdanıyor ama onu işaret ediyorum. Bana çılgına dönüyor, ne oluyor? jest yapmak.

Sıra sende, ben ağzım.

"Mmm," diye inliyor sanki çürük yemek yiyormuş gibi bir ifadeyle. "Evet." Ben ona gülümserken, eliyle ağzını kapatıyor ve sessiz bir kahkaha atarak yuvarlanıyor.

Neydi o? ağzım.

Bana çılgınca bir bakış atıyor, gözleri parlak. Bilmiyorum.

"Hepsini çıkar." Sesim alçak ve pürüzsüz ama McKinnon'ın duyabileceği kadar yüksek. "Her şey. Bu kadar. Seni görmeme izin ver.

"Bunun gibi?" dedi kendisine hiç benzemeyen nefes nefese bir sesle. Utançtan yüzü pembeleşiyor.

Penisim hareketleniyor ve uyanıyorum.

"Evet." Sesim kalın. "Bunun gibi. Tam da böyle."

"Peki ya bu?" Sesi alaycıydı. Kendinden emin. Sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. "Bunu yapmam hoşuna gidiyor mu?"

Vay be.

"Evet." Şu anda ne hayal ediyor? "Evet. Çok fazla. Tekrar yapmalısın." Dilim alt dudağıma dokunuyor. "Ve bunu yaparken kendine dokunmalısın."

Gözleri sıcaktan parlıyor. Şükür ki alt yarım kamerada değil çünkü tamamen sertim.

"Benim için kendine mi dokunuyorsun bebeğim?" Soruyorum.

"HI-hı." Parmakları kamera karşısında saçlarının uçlarıyla oynuyordu ama gözlerinde öyle bir parıltı vardı ki, aklının şu anda benimkiyle aynı yerde olabileceğini düşündürüyordu.

"Benim olduğumu mu sanıyorsun?"

"Evet."

"İyi." Ağzım memnun bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

Bu kesinlikle yüzünde oluşan bir kızarıklık. İlginç. Bu hoşuna gitti.

"Şu anda neye ihtiyacın var?" Soruyorum.

"Daha sert," diye nefes alıyor ve omurgamdan aşağıya karıncalanmalar süzülüyor. "Daha da sertleşmek istiyorum. Beni her zaman çok iyi hissettiriyorsun."

İçimden bir ürperti geçerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Beni nasıl bu kadar sert hale getireceğini tam olarak biliyorsun, diye fısıldıyor ve taşaklarım kasılıyor.

Onaylayan ses tonunda beni o kadar zorlaştıran bir şey var ki, doğru düzgün düşünemiyorum.

"Kahretsin, bu çok ateşli." Hartley'nin kendini zor nefes almaya zorlayan kızarmış yüzünü izlerken yutkundum.

Gerçekten FaceTime'da eğleniyor olsaydık, eli bu sabah gördüğüm pembe külotun altında ıslak klitorisinin üzerinde dönerdi. Sırılsıklam olurdu, biliyorum.

"Kendine gel ve benmişim gibi davran." Bakışlarım ekrana kilitlendi ve nefesim düzensizleşti. "Benim sana dokunduğum gibi kendine dokun."

Dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerinden inlerken gözleri yarı kapalı bir şekilde başını salladı.

İsa aşkına. Elim saçlarımın arasında geziniyor. Gerçek hayatta da böyle talimatlara uyup uymayacağını merak ediyorum. Kendini bana verseydi ya da yolun her adımında benimle savaşırdı.

Hangi yolu tercih edeceğimi bilmiyorum.

"Sen de," dedi nefes nefese. "Kendini okşa. Görmek istiyorum."

Benim horoz nabız atıyor. İhtiyaç içimden akıp gidiyor, kanımda tıngırdıyor. "Eğer bu sesleri çıkarmaya devam edersen fazla dayanamayacağım, Hazel." Gözlerindeki şehvete bağımlıyım. "Çok ateşlisin. Onu kaybetmemi sağlayacaksın."

Bunda neyin sahte, neyin gerçek olduğunu bilmiyorum. O kadar çok acı çekiyorum ki, ve bu görüşme biter bitmez, aletimi okşarken çıkardığı her sesi tekrar dinleyeceğim.

Dudağını ısıırıyor. "Hımm."

"Yakın mısın?"

"HI-hı."

Boxerıma pre-cum döküyorum. "İyi. Devam etmek. Daha hızlı."

Hazel geldiğinde nasıl bir ses çıkardığını duymaya ihtiyacım var.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

Hazel

"Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor," diye inledim.

Ben kimim? Aptal kristal ejderha şifoniyerimin üzerinde oturuyor ve beni yargılıyor. Ancak bu sabahtan bu yana hiçbir şey değişmedi ve biz hala rol yapıyoruz.

Bence.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" beni yakından izleyerek tıslıyor.

Tanrım, Rory iyi bir azgın izlenimi veriyor. Alçak ses tonu doğrudan ağrıyan amıma gidiyor. Gözleri koyu renk, yarı kapalı, beni kilitliyor ve tüm bunları gerçekten yaptığımızı mı düşündüğünü merak ediyorum.

Ben.

Bu sabah kıcıma baskı yapan o kalın uzunluğu ve onun üstümde beni itmesinin nasıl bir his olacağını düşünüyorum. Zihnim onun içimdeki tatlı yanıklığının nasıl bir his vereceğini hayal ediyor.

İç çamaşırım ıslanmış.

"Sen" diye itiraf ediyorum. "İçimde. Çok büyüksün. Şimdiye kadar sahip olduğum en büyük şey.

O piç şu ana kadar gördüğüm en tembel, en kendini beğenmiş gülümsemeye sahip.

"Beni becermekte nasıl bu kadar ustalaştın, Rory?"

Gözlerinde daha fazla arzu parlıyor. Böyle şeyler söylemem hoşuna gidiyor ya da öyleymiş gibi davranıyor. Artık emin değilim.

Zorlukla nefes alıp kararlı bir ifade takınarak, "Bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle," diye ısrar etti.

"Beni siktiğinde içimde benim bile ulaşamayacağım yerlere vuruyorsun."

"Eminim şu anda çok ıslaksındır."

Onun acı dolu ifadesi bacaklarımın arasını zonklatıyor. Tanrım, sadece sızlandım. Ben bir karmaşayım. Ama umurumda değil. Bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli şey ve gerçek bile değil. Kendime bile dokunmuyorum. Uyarılma karnımın alt kısımlarında toplanıyor ve sürtünmeye karşı çaresiz bir tavırla uyluklarımı birbirine bastırıyorum.

İçimden keskin bir zevk dalgası yayılıyor ve dudaklarım aralanıyor. Ben gelmeden önce bu işi bitirmemiz lazım.

"Oradayım," diye nefesimi tuttum.

"Evet." Eğilip ekrana dikkatle bakıyor. "Evet bebek. Devam etmek. Geldiğini görmem lazım."

"Benimle gel."

"Yakındayım" diye inliyor. "Şimdi bebek."

Bir zevk çılgılığı attım, nefes nefese kaldım ve yorganımı sanki gerçekmiş gibi kavradım ve içinden yırtık pırtık, acı dolu bir inilti geçti.

"Vay canına," diyorum çünkü içime girerken o acı dolu ifadeyi yaptığını görebiliyorum.

"Vay be." Gözlerini kırptırıyor, geniş göğsü nefes alabilmek için yükselip alçalıyor.

Birbirimize bakıyoruz. Az önce ne oldu?

Banyo kapısından Connor'ın çıktığını duyuyoruz.

"O gitti." Kızarmış yüzünde sinsi bir sırıtiş beliriyor. "İyi iş."

"Sen de." Hala şiştim, ıslandım ve ağrıyorum. Bununla ilgilenmem gerekiyor. Bu kadar azmışken Rory'yle konuşamam. "Gitmek zorundayım."

Başını salladı. "Ben de." Tekrar boğazını temizliyor. "'İyi geceler, Hartley."

Aramayı bitirmeden önce tuhaf bir ses tonuyla "İyi geceler" dedim.

Telefonu bir kenara fırlattım ve parmaklarımı taytımın bel kısmının altına soktum. Klitorisime dokunduğum anda sırtım yataktan yukarı doğru kıvrılıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum, ıslaklığımın içinde daireler çizerek. "Siktir, siktir, siktir."

Orgazm beni oluşturuyor, dolduruyor, patlamadan önce tüm uzuvlarıma yayılıyor, merkezimden ısı ve yoğun bir zevk yayarken, ben nefesim kesiliyor, onun yoğun, odaklanmış ifadesini hayal ediyorum. Hiçbir şeye tutunmuyorum, Rory'nin sikinin olması gereken yere, hayal ettiğim yere bastırıyorum, parmaklarım yumuşak, hassas cildimin üzerinde hızla hareket ederken inliyorum.

Çok iyi, çok iyi ama yine de yeterli değil.

Sonunda bitkin düştüğümde, nabzım kulaklarımda attığında ve düşüncelerim ağırlaştığında, uzun bir nefes verdim, sırtüstü yuvarlandım ve tavana baktım.

Bu yaşadığım en güçlü orgazmdı.

Bu bir sorun olacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

RORY

Patenleriyle bana doğru süzülürken, "Bak, gidiyorsun, Hartley," diye mırıldandım. "O küçük çocukların kıcını tekmeliyorsun."

Kahkahalarla homurdanıyor ve ben sırtarak onun önünde geriye doğru kayıyorum. Disko topu dönerken ve 2000'lerin başındaki pop müzik çalarken, topluluk patenine geri döndük, pistin etrafında dönüyoruz. FaceTime

görüşmemizden sonra o kadar sert davrandım ki görüşüm bulanıklaştı ve şimdi o karşımda olduğundan ona dokunmak istiyorum.

Ward bana baktı ve ben de bahaneyi kullanarak elimi Hazel'ın eline koydum. Bakışları ona dönmeden önce küçük bir gülümsemeyle birleşen ellerimize bakıyor.

"Bir şey söyledi mi?" o soruyor. "Kaptan meselesi hakkında mı?"

Başımı sallıyorum. "Koğuş bir kaledir. Beklentileri karşılayıp karşılamadığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Adını koyamadığım bir duygu içimde dolaşıyor, pençeliyor ve dırdır ediyor. Başarısız olmaktan nefret ediyorum. Meydan okumak beni motive ediyor ama Ward'ın benden ne istediğini bile bilmiyorum. Hartley'le olan bu anlaşılmaya rağmen bunun Ward'ı gururlandırmaya yetmediğini düşünüyorum.

Kaşlarını çattı. "Seni Connor'la bu yüzden mi eşleştirdiğini merak ediyorum."

"Bunun en iyi fikir olup olmadığını bilmiyorum." Gülümsemem şeytani bir hal alıyor. "Hartley, görüşmemizden sonra çok kötü bir ruh halindeydi."

Gülüyor ama sanki utanmış gibi yüzü pembeleşiyor.

"Her şey yolunda mıydı?" Soruyorum.

Bana bakmadan yutkunurken boynunun uzun çizgisi hareket ediyor. "Evet."

Kaşlarım birbirine doğru kayıyor. "Hartley, eğer seni fazla ileri götürürsem, sadece söyle, ben de geri çekilirim."

Başını hızla sallıyor. "Yapmadın." Hala kızarıyor. "Eğlenceliydi." Bakışları benimkilerle buluşmadan önce yüzünde gizli, memnun bir gülümseme beliriyor ve ifadesi masum bir hal alıyor.

İçimdeki sahiplenici erkek içgüdüğü başını kaldırıyor, ilgileniyor ve şimdi Hartley'nin görüşmeden hemen sonra ne yaptığını merak ediyorum.

"Eğlenceli," diye tekrarlıyorum, onu aldığım o büyük yatakta yatarken, günlerdir duyduğum sesleri çıkarırken hayal ediyorum.

Boğazını temizliyor ve bir çocuğu kendisine doğru kaymaya teşvik eden Ward'a tekrar bakıyor. "Sen iyi bir paten öğretmenisin. Bunun Ward'la ilgili bir anlamı olmalı."

"Gerçekten mi?" Kaşımı kaldırıp onu kendime doğru çektim. "İyi bir öğretmen olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Zevk alıyorsun." Dudakları kıvrılıyor ve tanıdık bölgeye dönüyoruz.

"Tabii ki övünüyorum." Göğsümü şişiriyorum, o da gözlerini deviriyor. "McKinnon seni buza çıkaramadı."

Ward bize baktı ve ben de kolumu onun omuzlarına doladım.

Şakağına hızlı bir öpücük kondurmadan önce, "Seninle kaymayı seviyorum," diye itiraf ediyorum.

Kokusu burnuma dokunuyor, içime damlıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarının köşeleri küçük, ihtiyatlı bir gülümsemeyle yukarı doğru kayıyor.

"Ben de seninle kaymayı seviyorum."

Paten bittiğinde, sessiz bir gülümsemeyle kenarda oturan Hazel'in yanına gitmeden önce Ward'ın grubundaki çocuklar ve ebeveynlerle fotoğraf çekiyorum.

"Merhaba Miller." Geçen haftaki toplama maçındaki adamlardan biri olan Ed, buza yöneliyor. Çocuklar zaten oradalar, ısınıyorlar.

Sertleşiyorum. "Hey." Oraya doğru giderken daha fazla oyuncu beni sHazelmliyor ve yine kurtulamadığım o tırmalayıcı, dırdırcı his var.

Hazel buza karşı anlamlı bir tavırla kaşlarını kaldırıyor ve yeniden deneme içgüdüm, geçen sefer nasıl oynadığımdan duyduğum utançla savaşıyor.

Ama vazgeçemiyorum. Ben bu değilim. Bunu çözme ihtiyacıyla kanım doluyor.

"Biraz daha burada kalmamızın bir sakıncası var mı?" Adamların ısınmasını izlerken ona sordum.

Gülümsemesi daha da yükseliyor, gözleri cesaretle dolu. "İstediğin kadar oyna."

Buza adım atıyorum ve Ed'in yanına doğru kayıyorum.

"Bu gece bir kişilik daha yer var mı?"

Geçen haftanın gidişatından sonra beni kolayca hayal kırıklığına uğratmasına tamamen hazırlıklıydım ama o bana hızlıca başını salladı ve hoş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Emin ol." Bankı işaret ediyor. "Bankta fazladan sopa var."

On dakika sonra ısındık, takımlara ayrıldık ve düdük çaldı. Diskten uzak duruyorum, daha az agresif oynuyorum, babamın kafama kazıdığı her içgüdüyle savaşıyorum ama yanlışlık hissi devam ediyor, sanki yapmam gerekeni yapmıyormuşum gibi. Koruduğum adam diske gidiyor ve ben de onu takım arkadaşlarımdan birine geri gönderiyorum.

Bu yanlış geliyor. Ben yıldız değilim ama bu hiç de eğlenceli değil. Sanki saklanıyormuşum gibi geliyor. Kenarda oturacaksam burada olmanın bir anlamı yok.

Takım yemeğinden bir anı aklıma süzüldü; Hazel'in salona adım atmasını ve McKinnon'ı köpük saçmayla vurmasını, oyunu kazanmasını ve gözlerindeki zaferi izlemek. Göğsümdeki yoğun, genişleyen gurur duygusu.

Onun galibiyetini izlemek inanılmaz hissettirdi.

Pakı diğer takım aldı ama ben yanından geçip pası kaptım ve açık olan Ed'e pas verdim. Fileye doğru kayıyorum.

"Aç," diye seslendim ve bana geri döndü.

Oyuncular benimle kale arasına girip şutumu engelliyorlar.

Normalde gol atacağım yer burası. Bunun için para alıyorum, bunun için eğitildim. Ward burada değil ama babam televizyonda izlemiyor. Medya yok. Sadece Hazel ve benim gol atmam umrunda değil.

Ed'e geri dönüyorum. Pakı kaleye göndermeden önce yüzündeki şaşkınlık ifadesi parlıyor. Kaleci hamle yapıyor ama kaleyi terk ediyor.

Ekibimiz tezahürat yapıyor ve Ed bana muzaffer bir gülümsemeyle bakıyor. Göğsümde bir şeyler açılıyor; gurur, ödül ve zevk. Mutluluk. Hazel'la birlikte merdivenlerden yukarı koşmakla aynı duygu. Çılgılık attığında ve FaceTime görüşmemiz sırasında avuç içiyle ağzını kapatarak kahkahasını bastırduğunda göğsümde oluşan sınıksız sevinç sarmalı.

Tribünlerden gururlu, memnun bir gülümsemeyle izliyor ve sanırım şimdi anladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

Hazel

Rory ile paten yaptıktan sonra eve döndüğümde ön kapımın önünde bir paket duruyor.

İçeri giriyorum, çantamı bırakıyorum, ayakkabılarımı fırlatıyorum ve kutuyu keserek açıyorum. Nakliye kutusunun içinde başka bir kutu daha duruyor; çevresinde beyaz fiyonk bulunan soluk pembe bir kutu. Kaşlarımı çattım. Doğum gününe daha aylar var ve Pippa bana bir şey gönderirse genellikle beni uyarır.

Şerit parmaklarımın altında yumuşaktı ve kutunun kapağını açıp kalın kağıt mendili kenara çektiğimde ağzım açık kaldı.

Üç sütyen ve üç çift dantel külot kutunun içinde düzgünce katlanmış durumda. Krem, gök mavisi ve soluk, narin lavanta renklerindeki setler güzel, yüksek kaliteli ve özenle inşa edilmiştir. Şeffaf kumaş sütyen kaplarını kaplar ve askılar saten, yumuşak ve pürüzsüzdür.

Kalbim heyecandan titriyor. Hiçbir zaman kendime suçluluk duygusuyla güzel şeyler almam ama bu parçalar o kadar güzel ve kadınsı ki onları giymek için can atıyorum.

Kaşlarımı çattım. Bana iç çamaşırını kim gönderdi? Kutunun içinde bir kart yan tarafa sıkıştırılmış halde duruyor.

Nefesim kesildi. Kartta Sevgiler Rory yazıyor.

Hiç düşünmeden ona telefon ediyorum.

"Beni şimdiden özledin mi? Peki," diye içini çekiyor, sanki canı sıkıkmış gibi davranıyor. "Geleceğim."

"Rory. Ne oluyor be? Bana iç çamaşırını mı gönderdin?"

Alırken onu giymemi düşündü mü? Yüzüm kızarıyor.

"Bunu otel odasında McKinnon'un önünde aldım. Onu çok kızdırdım Hartley."

Sütyenler neredeyse şeffaftır; meme uçlarım görünürdü. Bacaklarımın arasında sıcak bir uğultu var. Beni bu halde görünce Rory'nin gözlerinin nasıl kararacağını ve dudaklarının nasıl aralanacağını tamamen hayal edebiliyorum.

Tanrım, bu çok eğlenceli olurdu. Onu bu kadar heyecanlandırmak için. Yalvarıncaya kadar onunla dalga geçerdim.

Ne? Neden bahsediyorum?

Kafamdaki düşünceleri temizliyorum. "Tamam, bu aslında dahice. Ama aslında onu satın almanıza gerek yoktu."

Parmak uçlarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum. Eminim bu giymek bir rüya gibi gelecektir.

"Hartley, bunun üzerinden daha kaç kez geçmemiz gerekiyor? Sana bir şeyler almayı seviyorum."

Gözlerim şifoniyerimin üzerindeki loş lamba ışığında parıldayan kristal ejderhaya kaydı. "Ben onu giymiyorum."

Eğer onu giyseydin tuhaf olurdu. Hiç öğrenmemiş olsa bile bu tuhaf olurdu.

"Ne oldu, hoşuna gitmedi mi?"

"O değil..." sözünü kestim. "Mesele benim beğenip beğenmemem değil."

"Demek hoşuna gidiyor." Sırıtişını duyabiliyorum ve içimde başka bir ısı dalgası nabız gibi atıyor. "Bunun yerine ofisinize göndermeye başlayayım mı?"

İsteğim dışında içimden bir kahkaha yükseldi. "HAYIR."

"Tamam tamam." Kıkırdadı. "O halde onu dairene göndermeye devam edeceğim."

"Daha fazlası mı olacak?"

"Ah evet." Islık çalıyor. "Bir sürü."

Dudaklarım hareket ediyor ama ses çıkmıyor çünkü ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Tartışmaya çalışacaksın gibi hissediyorum, bu yüzden şimdi iyi geceler diyeceğim, Hartley. İyi geceler."

"İyi geceler."

"Bunu denerken beni düşünmemeye çalış."

Telefonu kapattı ve ben önce telefonuma, sonra da kutunun yumuşak, dantelli içeriğine bakarken içimden bir inanamama kahkahası daha yükseldi.

Ne kadar istesem de gönderdiği iç çamaşırını giymiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

RORY

Diğer takım Streicher'a şut atarken Vancouver taraftarları kendilerini hazırlıyor. Engelledi ve Volkov diski çaldı ve ben onu buzun diğer ucuna götürmeden önce bana geçti.

Taraftarlar bağırmaya başlıyor ve ben pakla kaleye yaklaştıkça arenadaki enerji yoğunlaşıyor.

Ağda net bir şansım var ve bunu kullanmalıyım.

Ama Owens'ın kapısı açık. Gözlerimiz buluşuyor ve pikap ligini düşünüyorum. Ona geçiyorum. Ed'in gözlerinde gördüğüm şaşkınlık parıltısının aynısı ama o bir saniyesini bile boşa harcamıyor.

Şutu çeker ve gol olur.

Arena gürültüyle uğultu yapıyor ve kale düdüğü çaldıkça damarlarımda ısıklık çalıyor. Işıklar yanıp sönüyor, sirenler çalıyor ve fanlar yukarı aşağı hareket ediyor.

"Lanet olsun evet dostum!" Biz onu toplarken Owens ötüyor ve ben onun heyecanına gülüyorum.

Bankta oturan Ward bana başıyla sertçe onay verdi, sonra bakışlarım Pippa'nın yanında oturan ve sanki yeni bir yanımı görmüş gibi bana memnun bir şaşkınlıkla bakan Hartley'ye gitti.

Sanırım ben de öyle yaptım ve bulduğum kişiyi beğendim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

Hazel

Maçtan sonra Pis Flamingo'ya giren Rory'de farklı bir şeyler vardır.

Daha hafifti, daha rahattı ve bana doğru gelirken ağzının hafif bir eğimi olduğunu görebiliyordum.

"MERHABA." Bakışlarım geriye dönük siyah beyzbol şapkasına kaydı. Kül sarısı saçlarına ve parlak mavi gözlerine karşı etkisi sarhoş edici. "İyi oyun."

"Teşekkürler." Benim alanıma giriyor. "Şimdi iyi bir sahte kız arkadaş ol Hartley ve izin ver seni öpeyim."

Dudakları nazik, yumuşak ve tatlıydı ve vücudum ona karşı rahatlıyordu. Bar kayboluyor ve parmaklarımın altında sadece sakalın sürtünmesi ve yanağımda nefesinin gıdıklaması kalıyor. Diğer elim onun sert göğsüne yaslandı. Kapüşonlusu o kadar yumuşak ki onu giymenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Her nefes alışımında temiz çamaşır ve vücut yıkamanın baş döndürücü kokusuyla bedenimi dolduruyor.

Barda olduğumuzu unuttum. Bunun sahte olduğunu unutuyorum.

Rory Miller beni öptüğünde kalbimin kırılmasının nasıl bir şey olduğunu unutuyorum.

Alt dudağımı ısırды ve öpücüğünü derinleştirip duyularımı tamamen parçalayamadan geri çekildim. Yüzüm kızardı ve parmağı boynumdaki nabız noktasına doğru kayarken, hızla çarpan kalp atışlarımı hissederek bakışları ilgiyle parladı.

Onu sevdim. Bu kötü.

Ayrıca giymeyeceğimi söylememe rağmen gönderdiği iç çamaşırını da giyiyorum.

Kötü. Çok fena. Çok çok kötü.

"Hartley," diye mırıldandı alaycı bir ses tonuyla. "Rahibeler bundan daha fazla dille öpüşürler." Bilmiş bir kaşını kaldırıyor.

Beni kışkırtıyor ama işe yarıyor, kapüşonlusunun ön kısmına yumruk atıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

Bu sefer kendimi tutmuyorum. Onu sanki o FaceTime görüşmesi gerçekmiş gibi öpüyorum. Tadını aldığımında kolunu arkamdaki sütuna dayadı ve dilinin ucunu emdiğimde göğsünden alçak, umutsuz bir inilti çıktı ve hâlâ kapüşonlusunu tutan yumruğuma karşı titreşti. Serbest eli başımın arkasındaki saçı kavrarken acil, ısrarcı bir ihtiyaç kanımda uğuldadı. Beni daha fazla açmak için başımı geriye eğdi ve bacaklarımın arasında bir uyarılma toplandı.

Saçımı bu kadar çekmesinden hoşlanmayı beklemiyordum.

"Daha iyi?" Gözlerinin içine bakarak fısıldıyorum.

"Evet." Nefesi düzensiz, gözbebekleri şişmiş. Bakışları arkama kaydı ve ifadesi kötü bir hal aldı. "McKinnon."

Sertleşiyorum. Onun burada olduğunu unutmuşum.

Rory çenesini Connor'a doğru eğiyor. "Daha iyi bir içki almalısın. Bu pek hoşuna gitmiş gibi görünmüyor."

Connor'ın ifadesi fırtına bulutuna benziyor ama Rory şimdiden beni diğerleriyle birlikte masaya çekiyor. Pippa ve Jamie normalden daha büyük bir masadalar ve Hayden'in yanında arkadaşları Kit ve Darcy oturuyor. Kit Dredger, Vancouver'ın bu gece oynadığı takım olan Calgary'de oynuyor ve Darcy, üçünün üniversitede tanıştığı zamandan beri onun kız arkadaşı.

Rory, Kit'e şakacı bir gülümsemeyle, "Hey," diyor. Geçen sezon birlikte oynadılar. "Buraya yalnızca Vancouver oyuncularının girmesine izin veriliyor."

Herkes gözlerini deviriyor. "Bu seni durdurmuş gibi," diyorum ona, kıkırdayıp Kit'in elini sıkıyor.

"Bu gece iyi maç çıkardın, Driedger."

Kit başını sallayarak, "Sen de," diyor.

Hayden, "Senin cıvıltıların olmadan bu adamı bizimle dışarı çıkarmak yeterince zor, Miller" diyor. "Darcy bu gece onu buraya sürüklemek zorunda kaldı."

Darcy, "Kit bir büyükbaba gibi erken yatmayı seviyor," diye dalga geçiyor ve Rory bana doğru adım atmadan önce ona kocaman bir merhaba diyor; platin sarısı saçları loş bar ışıkları altında adeta parlıyor.

Sarılırken ona, "Şehirde olduğunu bilmiyordum," dedim. Maçlardan sonra birkaç kez takıldık ama onunla hiçbir zaman yeterince uzun konuşamadım. "Maç sırasında benimle ve Pippa'yla oturabilirdin."

"Evet Darce." Hayden çenesini ona doğru eğdi, gözleri parlaktı. Omzuna zar zor geliyor. "O zaman Driedger'in yaptığı gibi hedefimi yakından görebilirdin." Kit'in karnına dirsek attı ve Kit sessizce gülerek onu itti.

Meraklı bakışları benimle Rory arasında gidip gelmeden önce, Darcy utangaç bir gülümsemeyle, "Bir dahaki sefere," dedi. "Bunu duydum ama inanmadım."

Rory'nin eli kürek kemiklerimin arasındaydı ve bana baktığında gülümsemesi çok nazik ve yakışıklıydı. Birkaç gündür tıraş olmuyordu ve güçlü çenesinin üzerinde ince, koyu sarı bir sakal tabakası vardı.

"Bu doğru." Gözlerim Rory'nin ters beyzbol şapkasına takıldı. Gözleri parlak ve elmacık kemiklerinin üst kısımları oyundan dolayı biraz kızarmış. O şapkayı taktığına göre Rory Miller'a karşı hiç şansım yok.

İnsanlar yer açınca oturmak için harekete geçtim ama Rory beni kucağına çekti. Jordan, Rory'ye soda ve bana da bir içkiyle yanımdan geçiyor ve ona teşekkür ederken, Pippa içkisini yudumlarken gözleri genişliyor ve gülümseyerek bizi izliyor.

Kapa çeneni, dedim ona gözlerimle.

Yapmayacağım, diyor hemen kendisinininkiyle birlikte.

Kucağından kaymaya çalışıyorum ama elleri belimi sıkılaştırarak beni yakınımnda tutuyor.

"Hayır," diye fısıldadı kulağıma. "Sen olduğun yerde kal, ateş püskürten."

İçimden bir sıcaklık daha geçti ve kendimi masadaki konuşmaya odaklanmaya zorladım.

Hayden şöyle diyor: "Bir porno yıldızıyla yapılan bir röportajı okudum ve eğer penis sorunları yaşıyorsa rol arkadaşının ensesinin arkasını kokladığını söyledi." Boynunun arkasını işaret ediyor. "Feromon falan falan."

Rory, "Olmaz," diye alay ediyor. "Bu gerçek değil."

"Öyle" diye ısrar eden Hayden, samimi ifadesiyle beni güldürdü.

Rory saçlarımı boynumdan toplayıp kenara çekti. Dudakları tenime değdiğinde gülümsemem soldu ve derin bir nefes alırken kirli sakalı beni sıyırdı.

Tenimin üzerine nefes verirken omurgamdan aşağı ürpertiler iniyor ve bacaklarımın arasında bir şey sızlıyor.

Rory doğrulup saçlarımı düşürdü.

"Kuyu?" Herkes izlerken Hayden soruyor.

Rory omuz silkiyor. "Evet, sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum dostum."

Hayden'ın yüzü düşüyor. "Bunu herkese anlatıyorum." Darcy gülmeye başladı ve çenesini ona doğru eğerek cilveli bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Buraya gel Darce. Hadi test edelim."

Adam ona el sallıyor ve kadın daha çok gülerek onu uzaklaştırıyor. Kit gülümseyerek başını salladı.

Hayden'ın gözleri bir an çok uzun süre onun üzerinde oyalandı, sanki o şimdiye kadar gördüğü en iyi şeymiş gibi gülümsüyordu.

Onlar arkadaşlar. En iyi arkadaşlar, herkese söylüyor. Ve Kit'le birlikte.

Ama Hayden ona arkadaşmış gibi bakmıyor.

Kit'e doğru kayarak Pippa'ya bir şeyler söylüyor ve Hayden, Kit'in etrafındaki koluna bir göz atıyor ve bakışlarını başka tarafa çeviriyor, ifadesi gerginleşiyor.

Ha.

Rory bana karşı sertleşirken düşüncelerim bölündü. Ona bakmak için döndüm ama o beni ona daha sıkı kilitledi, çenemi sıkılaştırdı.

"Neler oluyor?"

"Bir saniye hareketsiz kalabilir misin?" Sesi gergin.

"Neler oluyor-"

Ah.

Kalın, sert bir uzunluk sırtıma baskı yapıyor. Düşüncelerim fişkırıyor ve bacaklarımın arasında başka bir sıcak sızı belirliyor. Rory'nin işi zor. Gerçekten çok zor. Bana baskı yapıyor. Zor.

"Ah," diyorum, dümdüz karşıya bakarak. Vücudumdaki her hücre, aletin bana ısrarlı baskısının son derece farkında.

"Evet." Boğuk bir ses çıkarıyor.

Karnımın aşağılarında sıvı sıcaklık havuzları oluşuyor. Binlerce kirli şeyi hayal ediyorum. Rory'yi sikmek nasıl bir duyguydu? Üstüne oturmak ve ona binmek. İsa. Bir anlığına gözlerim kapanıyor ve onu görüyorum; beni aşağıda tutuyor, bileklerini başımın üstüne sabitleyerek beni yavaşça sikiyor, ben onun etrafında çözülürken o tembel, bilmiş sırtışıyla gözlerime bakıyor.

İçgüdüsel olarak sürtünmeyi arayarak kalçalarım hareket etti ve elleri belimi sıkarken keskin bir nefes aldı.

"Bunu yapma, Hartley," diye inliyor ve boyu nabız gibi atıyor. "Bu pek yardımcı olmuyor."

Tenim çok sıcak ama yine de gülme isteği duyuyorum.

Arkamda, kontrolü ararken göğsü yükselip alçalıyordu. "Neden bu kadar güzel kokuyorsun?" Bunu sanki onu kızdırıyormuş gibi söyledi ve boynumdan yukarı doğru sıcak bir ürperti yükseldi.

"Sadece normal kokuyorum."

"Kesinlikle normal kokmuyorsun, Hartley."

Onun sinirli sesi vücuduma tuhaf şeyler yaptıırıyordu. Cildim sırtımdan aşağı kadar karıncalanıyor ve uyarılma midemin aşağılarına doğru çekiliyor.

Ben çok ama çok hareketsiz otururken masadaki konuşmayı dinliyormuş gibi yapıyoruz. Jordan yanımdan geçiyor ve ben yemek sipariş ediyorum, hâlâ Rory'nin ereksiyonunun farkındayım. Sonunda arkamdaki kalın çubuk kayboluyor ve tekrar düşünebiliyorum.

"Bir tane istiyorum?" Patates kızartmasının ne zaman geleceğini ona soruyorum.

Başını sallıyor, bakışlarını onlara diyor. "Hayır, teşekkürler."

İçmek yok, patates kızartması yok, diye listeliyorum ve bir tanesini ağzıma atıyorum. O tıpkı annem gibi, sürekli diyet yapıyor.

Gözleri dudaklarımda takılıp kalıyor. "Vücudum benim kariyerim ve abur cubur yemenin bana hiçbir faydası olmayacak."

Yemek yerken ağzımda tuz patlıyor. "Ama bir kızartma mı? Bu gerçekten sezonunuzu bitirecek mi? Özellikle de bu kadar iyi olduklarında." Son iki kelimeyi sessizce inleyerek, sanki şimdiye kadar yediğim en iyi kızartmaymış gibi gözlerimi devirdim.

Rory'nin gözleri karardı. "Tekrar yap."

Bir tane daha yerken onunla göz teması kuruyorum.

"Kahretsin." Alt dudağımı yaladığımda gözlerini kaçırıyor. "Çok sıcak."

"Kızartmanın yanına ne iyi gider biliyor musun? Bira."

Uzun bir nefes alıyor. "Uzun zamandır bir tane yemedim."

"Bu gece harika bir oyun oynadın." Kaşlarım kalktı. "Seninle gurur duyuyorum. Kutlamalısın."

Onunla gurur duyuyorum?

Ben de öyleyim. Uzun zamandır ilk kez orada gerçekten mutlu görünüyordu ve bunun dünkü tavlama oyunuyla bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Ama bu tür şeyleri söyleyemem.

"Önemli değil." diye ekledim hemen.

"Öyle." İfadesi çok ciddi. "Fark eder, önemi var."

Bunun üzerine kalbim mutlu bir şekilde dönüyor.

Patates kızartmasına bakıyor ve gözleri alayla parlıyor. "Beni kötü etkilemeye mi çalışıyorsun, Hartley?"

Omuz silkiyorum, hâlâ gülümsüyorum. "Çalışıyormu?"

"Evet." Tekrar gözlerimle buluştu. "Peki. Bana vur."

Sırıtişım genişliyor ve Jordan'ın dikkatini çekmeden önce biramı ona uzatıyorum ve sessizce kendime bir tane daha sipariş ediyorum. Rory bir

yudum aldığında gözleri kapanıyor ve sanki çölün ortasında su bulmuş gibi inliyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor.

Yüzündeki ifadeden büyülenerek nefesim kesildi. "İyi?"

Başını salladı, bir yudum daha aldı ve içini çekti; göğsümde sıcak ve memnun bir şeyler dolaştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

Hazel

Bir saat sonra Rory iki bira içti. Gülümsemesi biraz daha parlak, kahkahası biraz daha yüksek ve elleri üzerimde biraz daha özgürce geziniyor, sırtımı yumuşatıyor, belime dayanıyor ve kalçamı hızlı, sıkı bir şekilde sıkıyor.

Derin bir nefes alırken burnu şakaklarıma baskı yapıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor.

Alçak sesindeki bir şey hormonlarımin sistemime çarpmasına ve azgın şeyler talep etmesine neden oluyor.

Aklım yatağında sadece boxerıyla ona kayd.

"Sarhoş musun?" Ona alaycı bir gülümsemeyle fısıldıyorum.

"Hayır." Kulağıma doğru gülüyor. "Sadece sarhoş."

"Hafif." Yüzümün her yerinde aptal bir sırıtış var. "Bir Pomeranyalının alkol toleransına sahipsiniz."

"Bana zorbalık yapma, Hartley." Kulak mememi ısıyor ve dudaklarımı ayırıyor. "Bu beni zorlaştırıyor."

Gülüyorum ama aynı zamanda kızarıyorum. Elleri belimi sıkıyor ve bir tanesi kalçama doğru kayıyor. Daha sonra kalçamın uyluğumla buluştuğu

kıvrımın üzerine yaslanarak alçaltın. Baş parmağını okşuyor ve nefesim kesiliyor.

Bu yüzden. Lanet olsun. Sıcak.

"Sarhoşsun." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum, o kadar tahrik oldum ki.

"Değilim." Şakaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bence gerçekten çok güzelsin."

Gülümseyerek ve kızararak arkamı döndüm.

"Ve akıllı." Tenime yumuşak bir öpücük daha bastırırken sakalları elmacık kemiğimi sıyrıyor. "Ve çok güzel kokuyorsun." Bir öpücük daha, bu da çeneme. "Ve dudaklarının şekli hoşuma gitti." Boyun öpücüğü. "Ve göğüsler." Nabız noktama doğru inlediğinde ürperiyorum. Kulağıma, "Her zaman mükemmel göğüslerin vardı," diye fısıldıyor.

Omurgamın dibinde uyarılma girdapları oluştururken aydınlanıyorum, vızıldıyorum. "Sarhoş gibi davranmayı bırak yoksa senden faydalanacağım."

"Söz?"

Güldüm. "Kişisel sorular soracağım ve tüm sırlarını öğreneceğim."

Ağızından öpmek istediğim o gülümsemeye bana bakıyor. "Ne zaman senin sorularından birine cevap vermedim ki?"

Düşünerek gözlerimi kırıştıyorum. O haklı; her zaman sorularıma cevap veriyor.

"Beni düşünerek kaç kez mastürbasyon yaptın?" Zorlu bir gülümsemeye soruyorum. O asla...

"Saymak için çok fazla." Gözleri sıcaktan parlıyor ve kaşları bir kez kalkıyor. Görmek? gözleri söylüyor. "FaceTime aramasından sonra."

Bakışlarımız bir süre sabit kalıyor, ben arkamı dönüyorum, midem bulanıyor ve batıyor. Kolu omuzlarımin üzerinde ağırdı; sıcak, rahatlatıcı bir ağırlık.

"Kendime engel olamadım, Hartley." Yeniden canlandırdığı anılarla sırtırken göz kapakları yarıya kadar düşüyor. "Çıkardığın sesler az önce..."

"Hamburger ve soğan halkaları." Jordan önüne bir tabak koyuyor, ben de geri çekilip derin bir nefes alarak başımı temizliyorum.

Rory, hamburgerinden kocaman bir ısırık alıp gözlerini kapatmadan ve gırtlaktan gelen bir zevk inlemesinden önce, "Teşekkürler Jordan," diye seslendi.

"Kahretsin," diye inliyor ve acaba dizlerinin arasına diz çöküp dilimi penisinde yukarı aşağı gezdirseydim böyle mi görünürdü diye merak ediyorum.

Görüntüyü aklımdan uzaklaştırarak bakışlarımı başka tarafa çevirdim ama burada oturup Rory'nin pantolonuyla bu burgeri yerken gelişini izlemek ve dinlemek zorunda kaldım.

İlkini yedikten sonra başını sallayarak saygıyla "Soğan halkaları" diyor.

"Evet." Bir tanesini çalıp ketçaba batırıyorum. "İyiler, değil mi?"

"Hımm." Duraklayarak yemeğine bakıyor. "Bunların hepsini yememem gerekiyor. İltihap verici."

Annemi ve kendisine asla tatlı yemesine izin vermediğini düşünüyorum. Tatlıya düşkündür ama kilo almaktan o kadar korkar ki yarım dilim doğum günü pastasını bile yemez.

Bunu düşünerek yumruklarımı masanın altında sıktım. Kendisine izin verilmediğini, bunu hak etmediğini düşünüyorum.

"Yemeğin tadını çıkarmak sorun değil." Dirseğimi masaya dayayıp avucuma yaslanıp onu izliyorum. "Ve bir hamburger kariyerine son vermeyecek, Rory."

Burgere bana inanmıyormuş gibi bakıyor, sanki bu burgerin onu takımdan attıracağını düşünüyormuş gibi ve bu fikri aklına kim soktu acaba diye merak ediyorum. Üzüntü kaburgalarımı sıkıyor ve korumacılık göğsümde uyanıyor.

Bir soğan halkası daha yiyip tekrar inledi ve yüzüm kızardı.

"Cinsel olarak daha az inleyebilir misin?" Ben mırıldanıyorum, o ise sadece gülüyor.

“Bir hokey oyuncusu olmasaydın ne olurdun?”

Sokağında yürüyoruz ve Rory kolunu omzuma atmış, beni kendine yakın tutuyor. Darcy ve Hayden herkesin dansa çıkmasını sağlamaya çalışıyorlardı ama grup bardan ayrılır ayrılmaz Rory beni ters yöne, daireme doğru çekti. Sarhoşluğu geçti ama akşam soğuk ve kendisi de sıcak, bu yüzden beni vücuduna yaslamasına izin veriyorum.

Cevap vermeden önce yarım blok yürüdük. "Bilmiyorum. Kendimi bildim bileli hokey oyuncusu olmayı istiyordum."

Dairemin önündeki büyük akçaağacın altından geçiyoruz.

Bu akşamki asistlerini ve coşkulu gülümsemesini düşünüyorum. "Bu gece inanılmazdın."

Gözlerimiz buluştuğunda Adem elması sallanıyor. "Ligdeki en yüksek skor ortalamasına sahip olmasaydım yine de böyle düşünür müydün?"

Gözlerinde kalbimi kıran bir şey var. "Seni istatistiklerin yüzünden sevmiyorum."

"Demek benden hoşlanıyorsun." Ağzının köşesi yukarı kalktı ve gözleri o savunmasız bakışını kaybetti. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp kabuğunu sıyrıyor. "Beni yukarı davet et."

Aramızdaki havada enerji çıkartıyor. Rory yukarı gelirse bir şeyler olacak.

Ama umurumda değil. Eğer Connor'dan dolayı katlandığım tüm yara ve sıyrıkların ötesinde derinlere inebilirsem, Rory'nin yukarı çıkmasını istiyorum.

Onu sevdim. İstemiyorum ama yapıyorum. Bu düşünceyle panik yükseldi ama onu uzaklaştırdım.

Onun yerine "Tamam" diyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

Hazel

Rory ayakkabılarını fırlatıp yeni yatağıma yöneliyor ve alçak, memnun bir inilti ile yere düşüyor, bu da bana kirli düşünceler düşündürüyor.

"Böylesi çok daha iyi," diye inledi yeniden.

Onun evimde bu kadar rahat olması içimden gülmek geliyor.

"Rory, insanlar buraya geldiğinde genellikle kanepeye otururlar."

"İnsanların genellikle oturma odalarında yatak odaları yoktur."

Ağzım açık kalıyor ama hâlâ gülümsüyorum. Yüzüm acıyor, öyle çok gülüyorum ki.

"Sadece dalga geçiyorum Hartley." Göz kırıyor. "Senin iyi bir küçük koruyucu olduğunu biliyorum. Kısa sürede stüdyonuza sahip olacaksınız."

Göğsüme bir mutluluk nabızı atıyor ve bunu ona anlattığım için mutluyum.

"Yatak için tekrar teşekkür ederim," diyorum ona, yanındaki şilteye kayarak bacaklarımı altına katlıyorum.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Rica ederim. Bütün yaylar seni sırtından bıçaklamadan rahat uyuyabiliyor musun?"

Gülmekten titriyorum. "Siktir git." Ona bir bakış attım. "Ama evet."

Hala gülümsüyor ve beni izliyor. Dairemin loş, sıcak aydınlatması gözleri ve cildi için inanılmaz şeyler yapıyor.

"Sana bir şeyler almayı seviyorum. Bunu daha sık yapmama izin vermelisin." Dirseğinin üzerine yaslanıp kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Neden artık maçlarda benim formamı giymiyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "İnsanlar zaten birlikte olduğumuzu düşünüyor."

"Giymen için aldım."

Onun bölgesel ses tonu karşısında karnımda bir şeyler tıngırdadı. Connor'dan sonra erkek forması giyme fikrinden nefret ettim.

Ama bu Rory. Maçlarda herkes formasını giyer ama beynimin derinliklerinde, onu giydiğimde bunun onun için bir anlam ifade ettiğine dair derin bir his var. Yoga sırasında sınıftan kendilerini değerli hissetmelerini sağlayan şeyin ne olduğunu düşünmelerini istediğimde yaşadığı sıkıntılı ifadenin anısı kafamda canlandı.

Onu önemsiyorum ve sanırım o da bunu biliyor.

En kötüsü de onun beni önemseddiğini düşünüyorum. Ona eve gitmesini söylemeliyim.

Sadece bir kez omzumdaki şeytan fısıldıyor. Sonuçta bu benim kuralım. Bir kez ve sonra bir daha asla bağlantı kurmayacağız.

Bir elini kalçama koydu ve parmakları taytımın iç dikişlerine doğru kayarak onunla oynadı. "Ve bunu giymeni istiyorum." Bakışlarımı tutuyor. "Lütfen."

Benim için bunu yapan lütfen. Ve belki de elinin bacağımda hissettiği büyük ve sıcak his. "Tamam aşkım." Bana nereye dokunduğunun ve bakışlarının yüzümde gezindiğinin son derece farkındayım. Onun yanındayken durumu kontrol altına alamadığım için kalp atışlarım hızlanıyor. "İstedğin zaman çok tatlı olabiliyorsun" diyorum bir nedenden dolayı.

"Yani sen yapabilir misin."

Gözlerimiz buluştuğunda ve kalbim boğazıma atarken kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum. Yüzünün zarif hatlarını, güçlü burnunu, kaşlarını, dudaklarının kıvrımını inceliyorum. O sakalıyla o kadar yakışıklı ki, parmaklarımı onun üzerinde gezdirme isteğiyle ellerim seğiriyor.

"Ayrıca bu McKinnon'ı kızdıracak." Başını sallıyor. "Kahrolası McKinnon," diye ısıriyor. "Bu gece seni izliyordu."

"Sadece oyuncaklarınızla oynamak istiyor. O her zaman seninle rekabet halindeydi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Onun hâlâ sana karşı bir şeyleri var ve bu hoşuma gitmiyor. Birlikte olduğumuzu biliyor. Sana öyle bakmamalı."

Onun bunu söylemesiyle midem yavaş yavaş dönüyor, sanki gerçekmiş gibi. Yaptığımız işin asıl amacı Connor'ın canına okumak değil mi?

"Kıskanç gibisin."

Çenesi titriyor ve gözlerimiz yeniden buluşuyor. "Ben."

Bana karşı sahiplenici davranması hoşuma gitmemeli ama kendimi yataktan kayarak dolaba doğru yürürken buldum. Formayı askıdan alıp başımın üzerine çekerken midem kelebeklerle dolu.

"Daha iyi?" diye sordum, ona dönüp kollarımı uzatarak.

Bakışlarının alevlenmesi bana bir heyecan veriyor. Gözleri yavaşça şeklimi takip edip tekrar yukarı çıkarken boğazı çalışıyor.

"Buraya gel" diyor.

Hava gerilimden çatlar. Yatağa doğru yürümek bir hata olacak.

Yine de yapıyorum.

"Sanırım bu bir evet..." Beni kaldırdığında bir ciyaklama çıkardım ve onun üzerine oturacağım.

Şapkasını çıkarıp komodinin üzerine koyuyor ve bunun neden bu kadar ateşli olduğunu bilmiyorum. Saçları dağınıktı ve uzanıp parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Yumuşak da.

Rory'nin binlerce gülümsemesi olduğunu fark ediyorum. Hayattaki her duyguya, her olası duruma karşılık gelen bir tane ve şu anda giydiği elbise rahatlık ve uyarılmanın bir karışımı. Elleri kalçalarımın yerleşiyor, yukarı aşağı okşuyor, kaslarıma sıkı bir şekilde baskı yapıyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum çünkü aramızdaki meselede bir seviyeyi aşmışız gibi geliyor ve başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Merhaba Hazel." Bana Hazel sevimli gülümsemesini gönderdi. Eli biraz daha yükseğe vuruyor, başparmakları kalçamla uyluk arasındaki dikişe

dokunuyor ve nefesim düzensizleşiyor. Bakışları parladığı için bunu fark ediyor.

Beni öpmek için aşağı çekiyor, acilen ve sıcak bir çaresizlikle ağzımı talep ediyor. Dili dudaklarımın arasına girip beni okşarken klitorisimin arkasında bir ağrı büyüyor.

Öpücüklerin arasında, "Tadınızın nasıl olduğunu düşünüyorum" dedi. Bir el göğsüme uzanıyor, yoğuruyor ve formamın ve gömleğimin kumaşı arasından sert göğüs ucumu buluyor.

Gözleri sıcaklıkla parlıyor ve içimde bir şeyler beklentiyle hareket ediyor. Gönderdiği uçuk mavi sutyen ve külotu giydiğimi görecektir.

Alt dudağımı ısırırken alçak sesle, "Ve sen geldiğinde kulağa nasıl geliyor?" diye devam etti. "Yıllardır bunu düşünüyordum."

Bacaklarımın arasında sıcaklık oluşuyor ve Rory'nin kalçalarına doğru iki yana açılıyorum. Bana aldığı külotu tamamen ıslatıyorum.

Belki Rory peşinde olduğu şeyi aldığı anda her şey daha kolay olacaktır.

Kalbim göğsümden atıyor. "Bunu yapmadan önce, hmm."

Baskıyı hafifletmek için kıpırdandım ama kalın sırtı bana sürtünerek bana bir ihtiyaç dalgası göndererek düşünce trenimi kaybetmeme neden oldu.

Formamı ve gömleğimi başımın üzerinden geçirip hareketsiz kaldı. Soluk mavi sutyene bakarken kalbim küt küt atıyor, karanlık bakışları benimkilere geçmeden önce bir, iki kez gözlerini kırptırıyor.

"Hartley," dedi ağzı kıvrılarak. "Bu mu-"

"Evet," aceleyle dışarı çıkıyorum.

Gözleriyle benimle dalga geçme şekli beni utandırmaya başlıyor, sanki sınırı aşmışım gibi. Belki de bana satın aldığı bir şeyi açıkça şaka olduğu halde giymem acıklı görünebilir.

"Neden?" Bakışlarımı tutuyor, elleri kalçalarımın yukarı doğru kayıyor.

"Çünkü..." Ne kadar ıslandığım ya da ne kadar azdığım ile ilgisi olmayan tutarlı bir düşünce bulmaya çalışıyorum. "Çünkü çok güzeldi ve kendimi sıcak hissetmek istedim."

"Peki işe yaradı mı?"

Bakışları beni yakıyor ve başımı salladım.

Bu doğru; bu kadar güzel ve narin bir şey giymek kendimi seksi hissettiriyor.

Altımda ereksiyon nabız atıyor ve derin bir nefes veriyor. "Bu gerçekten çok ateşli, Hartley." Boğazı çalışıyor ve sıcak avuçları göğüslerime dönüyor, sutyenimin alt kısmına kayarak göğüs uçlarımla oynuyor. Çektiğinde bunu amıma kadar hissediyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, onu tekrar öpmek için öne doğru eğiliyorum.

Ağzımı yutuyor, dili benimkine doğru kayarak başımı döndürüyor. "Ne diyordun Hartley?"

Ah. Sağ. O. "Bunu ilk ve son kez yapacağız"

Gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Ne?"

"Ben de bunu yapıyorum." İhtiyaçtan sıkılmış olsam da omuz silkmem rahat ve rahattı. "Erkeklerle yalnızca bir kez yatarım. Böylesi daha kolay."

Kaşlarını çattı. "Ve sonra ne?"

"Sonra ikimiz de yolumuza devam ederiz."

İnsanlara bunu söylediğimde genellikle rahatlamış görünüyorlar ama Rory'nin kaşları daha da çatılıyor ve elleri vücudumdan ayrılıyor. Gözlerimi ararken boğazı yeniden çalışıyor.

"Durmalıyız" diyor.

Kanımdaki heyecan sanki soğuk suya batırılmışım gibi sönüyor.

Çenesi tik tak ediyor. "Bu, işleri karmaşık hale getirir."

Reddedilme içimi yakıyor. Yıllardır bu konuyu düşündüğünü söyledi. Benim lanet yatağında uyudu. Takım partisinde onu öptüm ama o da beni öptü. Gönderdiği iç çamaşırını giymemin çok ateşli olduğunu söyledi.

Sezon başında, anlaşmadan önce bana çıkma teklif etmişti.

Yıllardır beni kovalıyordu ve şimdi beni istemiyor mu?

Ah. Midem bulanıyor. Vücudumun bu kadar büyük bir kısmını daha önce hiç görmemişti. Bana hiç böyle dokunmamıştı; göğüslerimi, karnımı, uyluklarımı ve kıcımlı hissetmemişti.

Onun üzerinden çıkıp gömleğimi yakalayıp başımın üzerinden geriye doğru çekerken utanç içimi kaplıyor.

Üzgün değilim. O sahtedir. Bu bir anlaşma. Bu bir ilişki değil. Seks inanılmaz olsa bile. Her ne kadar bu kadar çok gelsem ve onun her zamankinden daha da zor gelmesi için çalışsam bile.

"Haklısın." Connor'a Rory ile çıktığını söyleyen aynı kadına, etrafındaki serin, sakın, sert kabuklu kadına kanallık ediyorum. "Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sadece azgın sanırım."

"Hazel" diye başladı.

"Gitmelisin." Kollarımı göğsümün üzerinde birleştiriyorum. "Çok geç."

Gözleri pişmanlığa benzeyen bir ifadeyle parlıyor ve gözlerimiz buluştuğunda bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyor ama ben bir adım daha geri çekilip Rory Miller Tehlike Bölgesi'nden çıkıyorum.

Sanki onu öldürüyormuşum gibi acı dolu bir ifadeyle ayağa kalktı. "Hazel."

"Sorun değil, Rory."

Bu iyi değil. Çok utanıyorum. Hiçbir zaman bu şekilde reddedilmedim ama Rory model ve aktrislerle takılmaya alışkın. Aklıma Connor'ın yıllar öncesinden çirkin bir anısı geliyor; bana göğüs implantı yaptırmayı düşünüp düşünmeyeceğimi soruyor ve midem bulanıyor.

"Hiç olmamış gibi davranalım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

RORY

Hazel ön kapıya doğru giderken yere gömülmek istiyormuş gibi görünüyordu ve ben de burada, onun yatağında oturuyordum, ne yapacağımı şaşırmış bir halde.

Bunun işleri karmaşıklştıracağını söylemişim ama bir kerenin asla yeterli olmayacağını kastetmişim.

Birlikte uyuduğumuz an Hartley'nin benimle işi biter.

Bir şeyimiz var. Yaptığımızı biliyorum. Oyunumdan sonra benimle gurur duyduğunu söylemesini ve takım partisinde benimle birlikte gülmesini düşünüyorum.

Ve şimdi ona gönderdiğim iç çamaşırını giyiyor, beni baştan çıkarmak için gönderilen bir tanrıça gibi mi görünüyor? Aldığım hediyein onu heyecanlandırıldığını itiraf ettikten sonra frene basmak şimdiye kadar yaptığım en zor şey oldu. Aldığım soluk mavi dantele sarılı benimkine benziyordu.

Sahiplenme içgüdülerini bana hücum ediyor. Ancak henüz devam etmiyoruz. İmkansız.

Ben de yalan söyledim ve şimdi o incindi ve göğsümde her saniye büyüyen bir ağrı var. Bir şey söylemek için ağzım açıldı ama o hayal kırıklığıyla iç çekti.

"Rory, lütfen." İfadesi, spor salonunda Connor'la buluştuğu ve benden ona yer vermemi istediği günkü gibi savunmasızdı. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Beni daha kötü hissettirme. Farklı görünen kadınlarla çıktığını biliyorum..."

"Ne?" Ayaklarımın üzerinde duruyorum, ona doğru ilerliyorum. "Neden bahsediyorsun?"

Yanaklarında iki pembe leke beliriyor ve gözlerimle buluşmuyor. "Genellikle hokey oyuncularıyla çıkan kadınlarla karşılaştırıldığında şunu söylüyorum," elini vücudunun üzerinde salladı, "farklı görünüyorum. Normal

bir vücudum var. Bu benim için sorun değil ve vücudumu seviyorum ama işi daha da derinleştirmene gerek yok.

"Hazel." Onu kapıya yasladığımda gözleri fal taşı gibi açılıyor, bir elimi başının üzerine bastırıp onu kafese kapatıyorum. Kulaklarımda kan zonkluyor.

Bunu nasıl düşünebilirdi? Mükemmelden daha az olduğunu nasıl düşünebilirdi? Böyle düşünmesine nasıl izin verebilirdim? Geçen yıl onunla karşılaştığımdan beri başka bir kadına dokunmadım. Onun yanında hiç kimse onun kadar komik, ateşli, ilginç ya da eğlenceli değil.

Parmaklarım bileğini dolaştırdı ve elini ereksiyonuma götürdüm, gözlerinin sıcaklıkla parıldamasını izledim.

"Bu, ilgilenmiyormuşum gibi mi geliyor?" Talep ediyorum ve onun eli aletimin üzerinde seğiriyor, taşaklarım ihtiyaçtan ağrıyor. "Bu, vücudunu günde yüz kez düşünmüyormuşum gibi mi geliyor?"

Dudakları aralanıyor ve ağzını yakalıyorum. O da beni sertçe öptü ve içimi bir rahatlama kapladı, ardından yoğun bir ihtiyaç geldi.

Hazel'a ne kadar yanıldığını göstereceğim. Onun her santimine tapacağım.

Bir kez asla ama asla yeterli olmayacaktır.

Yani belki sonuna kadar gidemeyiz. Belki de bunu uzatırım, yavaştan alırım ve asla ona yeterince vermem, böylece nihayet seks yaptığımızda, artık onun kuralı umurunda olmaz.

Belki o bana aşık olana kadar beklerim.

"Sana kızgınım," diyorum ona, öpücüğümü yarıda kesiyorum ve gözleri şaşkın ve öfkeli bir şekilde genişliyor.

"Ne? Neden?"

"Çünkü aylardır neredeyse dilimi boğazına soktum ve sen hâlâ ilgilenmediğimi düşünüyorsun." Kalçalarını onunkine bastırıp onu kapıya yapııştırıyorum. "Belki de daha açık konuşmam gerekiyor, Hartley."

Gözlerinde ilgi artıyor. "Aklında ne var?"

"Bu senin kuralın." Parmaklarımı göğsünde gezdiriyorum, sütyeninin ve altındaki sıkı göğüs uçlarının üzerinde gezdiriyorum ve keskin bir nefes alıyor. "Bana ayrıntıları anlat."

Göğüslerinin üzerine yavaş, yumuşak daireler çiziyorum ve parmaklarımın altında göğsü daha hızlı kalkıp iniyor.

"Hım." Odaklanmakta zorlanıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı ve ben de ereksiyonumu bacaklarının arasına daha da bastırdım. Dudakları aralandı ve gülümsedim.

"Tam seks mi?" Ben rica ediyorum. "İçindeki ben mi? Kural bu mu?"

Dişlerini dolgun alt dudağına geçirirken bakışları bulutlu bir halde başını salladı.

"Yani eğer sana karşı gelirim bu sayılmaz."

Bir şeyler mırıldanıyor.

"Bu da ne?" Eğiliyorum ve ağzım yukarı kalkıyor.

"Uzun zamandır kimsenin bana saldırmadığını söyledim." Kızgınlıkla tüyleri diken diken oldu ve ben daha da geniş gülümsedim.

Sahiplenici duygular damarlarımda dolaşıyor. Yanlış ama bu hoşuma gitti. Onu iyi hissettirecek kişinin ben olmam hoşuma gidiyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum" diye ekliyor.

Yüzündeki bir şey bana bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü söylüyor. Bunu istiyor ama bunun kendi aptal kuralına nasıl uyduğunu bilmiyor.

"Ve neden böyle?"

"Senin gibi bir adam kadınları aşağılamaz." Bakışları benimkilere yükselmeden önce gözleri etrafı tarıyor, merak ve isteksizlikle titriyordu. "Bu zaman kaybı olur."

Gülümsemem daha da kıvrılıyor. "Gerçekten mi?"

Boğazı çalışıyor. "Ve sen beni nasıl getireceğini bilemezsin."

Kararımı çoktan vermiştim ama içimde bir düğme açıldı ve oyun başladı. "Öyle mi düşünüyorsun? Bundan emin misin?"

Kaşını kaldırıyor, hala kararsız görünüyor ama zırh gibi giydiğı o soğukkanlı tavrına sadık kalıyor. "Kimse beni bu şekilde gelmeye zorlamadı."

Çok tatlı ve bu gece işimiz bittiğinde adımı haykırıyor olacak.

"Dostça bir bahse ne dersin, Hartley?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

Hazel

Bu konuşmanın böyle ilerlemesini beklemiyordum ve şimdi o kadar derine daldım ki çıkamıyorum. Rory'nin gözleri rekabetten parlıyor. Az önce profesyonel hokeydeki en kararlı adama meydan okudum ve o kaybetmekten nefret ediyor.

Neden? Neden ona bu şekilde meydan okuyayım ki?

"Ne öneriyorsun?" Zar zor fısıldıyorum. Kulaklarımda nabzım güm güm atıyor.

Ağzı daha yukarıya çıkıyor. "Eminim gelmeni sağlayabilirim."

Tecrübelerime göre ateşli erkekler yatakta o kadar da iyi değiller. Benciller çünkü kadınları elde etmek için çok çalışmak zorunda değiller. Ya Rory? O şimdiye kadar tanıştığım en yakışıklı adam.

Kazanmasının hiçbir yolu yok.

"Sence?" Ama yine de bu oyunu onunla oynuyorum. Zayıf, Hazel. Çok zayıf.

"Biliyorum."

Dilinin klitorisimin üzerinde sıcak, ıslak daireler çizerek beni daha da yukarıya doğru hareket ettirdiğini hayal edebiliyorum. Saçlarının ne kadar

yumuşak olduğunu biliyorum ve başı bacaklarımın arasındayken saçlarını çekmek için can atıyorum.

Bakışlarımı benden ayırmadan, elini hala başımın üstündeki kapının üzerinde tutarak parmaklarını tayıtımın içine daldırıyor ve beni okşuyor. Isı içimi kavururken dudaklarım aralanıyor.

"Bunlar aldığım külot mu?" ısırdı ve ben de başımı salladım.

Hafif bir kahkaha attı, dilinin ucunu alt dudağının üzerinde gezdirirken, parmakları üzerimde kayarak sıkı daireler çizdi. Bacaklarımın arasındaki kaslar basınç arttıkça hiçbir şeyin etrafında esnmiyor.

"Ve sen çok ıslaksın." Gülümsemesi kibirli, sanki çoktan kazanmış gibi. Sesindeki onay beni daha da sıkılaştırdı ve daha fazla sürtüşmek için kalçalarımı ona doğru eğdim. Merkezim ağrıyor ve keşke o içimde olsaydı.

Tam bir nefes bile alamıyorum; Sadece havadan küçük yudumlar alıyorum. "Peki kazanırsan ne elde edeceksin?"

Klitorisimin üzerine yavaş, ıslak bir vuruş daha. "İstediğim herhangi bir şey."

Amım keskin ve hızlı bir şekilde kasılıyor ve dişlerim alt dudağıma baskı yapıyor. Rory'nin her istediğini alması fikri neden bu kadar ateşli?

"Ya kazanırsam?" O gergin sinirlerin etrafında dönerken inlememek için kendimi zor tutuyorum. "Eğer yapamazsan?"

Yine o alçak kahkaha var, sanki bu bir seçenek bile değilmiş gibi ama elbette benimle dalga geçecektir. "O zaman ne istersen alabilirsin."

Bacaklarımın arasına çok sarhoş edici daireler çiziyor. Başım dönüyor.

"İstediğimi yemem gerektiğini söylemiştin," diye ekledi sırtarak.

Sanırım ateşle oynamayı seviyorum. Yanılmanın nasıl bir his olduğunu unuttum sanırım. Rory'nin elleri bütün gece üzerimdeydi ve o kadar heyecanlıyım ki bacaklarımın arası ağrıyor. Düzgün düşünemiyorum.

Aylar öncesinden Rory'den nefret eden bir versiyonum var, şimdi bana susmam için bağılıyor ve ben de kapıyı yüzüne çarpıyorum.

Ben kötü seçimler yaparken o dışarıda bekleyebilir.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Evet de Hazal. Seninle tanıştığım günden beri düşündüğüm bir şeyi yapmama izin ver."

Başımı sallıyorum çünkü sonuçları lanetlidir. Rory'nin söylediklerine rağmen bu sadece bir kere.

Ve Rory'nin kazanıp kazanmayacağını gerçekten çok merak ediyorum.

Eli tozluğumdan çıkıyor ve hayal kırıklığının çıkardığı sese gülüyor ama sonra tişörtümü başımın üzerinden çekiyor.

Başını sallayıp göğüslerime bakarken gözleri kararıyor. "Senden hoşlanmadığımı düşünmüş olsaydın, Hazel," sutyen fincanlarından birini aşağı çekti ve sert bir siperliği ağzına doğru çekti ve bir zevk şimşegi bacaklarımın arasına çarptığında sırtım kavislendi, "sen hayal ürünü."

Ağzı göğüs uçlarımdayken elleri hızla çalışıyor, tozluklarımı aşağı doğru itiyor ve dizlerinin üzerine düşmeden önce onları tekmelememe yardım ediyor, tehlikeli bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Bunun gibi?" Uyluğumun iç kısmına bir öpücük kondururken sordum. Benlik bilinci içimden akıyor. Rory tamamen giyinik ve önümde diz çökmüş haldeyken iki küçük dantel parçasıyla önünde duruyorum ama elleri kalçalarımın ve belimde hareket ederken gözlerindeki bakış saf sıcaklık, saf mutluluktur.

"Hımm." Uyluğumdan kalçama kadar yumuşak öpücüklerden oluşan bir yol. "Aynen böyle. Seni aldığım şeyde görmek istiyorum.

Elini külotumun ön kısmının altına soktu, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdi, bakışları yüzümle eli arasında gezindi ve içimden bir inilti çıktı. Beni yukarıya doğru çekerken keskin bir zevk içimden geçiyor ve tutunacak bir şey bulmak için tırnaklarımla kapıyı tırmalıyorum.

Alçak bir sesle, "Ellerini saçlarıma koy," dedi ve bunu yaptığımda memnun bir ses çıkardı. Başparmağı amansız ve sert bir şekilde beni okşuyor, bobini omurgamın tabanına daha sıkı sarıyor.

Rory'nin klitorisime dokunması inanılmazın da ötesinde; baskı ve hız mükemmel ve bu büyük hokey oyuncusunun yerde önümde vücuduma

saygıyla baktığını görmek, zedelenmiş egomu ve güvenimi besliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ağzının kenarı kalkıyor.

"Rory." Bu umutsuz bir rica çünkü, kahretsin, Rory Miller çok ateşli ve ben sıırıslıklamım.

"Vay canına, bu hoşuma gitti," diyor, ıslaklığımı üzerime yayarak, dönüyor ve beni daha da yukarıya doğru çekiyor. "Adımı böyle söylemen hoşuma gidiyor, Hazel."

Parmakları aşağıya kayıyor, içime doğru itiyor ve yoğun duygu içimde dolaşırken gözlerim geriye dönüyor.

"Kahretsin," diye nefesimi tuttum. O kadar doluyum ki, sadece onun parmakları var. O benim içimde olduğunda nasıl olacak? Ortadan ikiye ayrılacağım.

"Bana iyi olduğunu söyle, Hazel."

Şimdi bile onunla dalga geçmek isteyerek, "En iyi ihtimalle sorun yok," diye tısladım ama gülüyor ve parmakları görüşümü bulanıklaştıracak bir noktaya takılıyor.

Kimi kandırıyorum? Devam etmesi için her şeyi söylerdim.

"Güzel," diye aceleyle dışarı çıkıyorum. "Bu çok iyi. Elin inanılmaz, Rory."

Tekrar o memnun uğultulu onay sesini çıkardı ve kaslarım parmaklarının etrafında kasıldı.

"Bu benim duymak istediğim."

Büyük kolunu kalçalarımın dolayarak külotumu bir kenara çekti, beni ağzına doğru çekti ve dikişlerimin yukarısındaki uzun çizgiyi yaladı. Zevk içimde dalgalanıyor. İçimden çıkan o çaresiz, muhtaç sestem utanmam gerekirdi ama değilim. Umurumda değil.

"Bunu seveceğimi biliyordum," diye homurdandı ve ben tekrar sıktım. Parmakları çok büyük ve yavaşça içime girip çıkarken etraflarındaki kaslarım akıl almaz, hoş bir şekilde ağrıyor.

Dili klitorisimin üzerinde dönüyor ve ben kaybolup dönüyorum. Her şey daralıyor, geriliyor ve haz neredeyse dayanılmaz hale geliyor. Rory'nin dudakları klitorisimin üzerine kapanıyor ve emerken gözleri benimkilerle buluşuyor. Bu gece yemek yerken çıkardığı aynı inlemeyi, uzuvlarıma elektrik gönderen o tatmin edici, açgözlü sesi çıkarıyordu.

Duygular karşı konulamaz; dudaklarının sıcak, ıslak dudaklarının klitorisime çekilmesi, parmaklarının içime uzanması ve ipeksi saç tellerinin parmaklarımın arasına sıkıştırılması. Rory beni serbest bırakmaya ikna ederken her şey birbirine bağlanıyor ve yoğunluk artıyor.

Çıkardığı sesler mi? Beni sadece daha yükseğe sarıyorlar. Rory Miller tamamen yeni bir seviyeye yükseldi.

Hiç böyle olmamıştı. Asla. Kimse bana böyle dokunmadı, bana dokunmaktan ve bana böyle hissettirmekten zevk almadı.

İçimde küçük bir korku parıltısı dolaşıyor çünkü bu, aramızdaki şeyleri değiştirecek. Rory'yi umursamadığım diğer adamların arasına koymak çok daha kolaydı.

Sanki endişemi hissetmiş gibi, kenara çekmek zorunda kalmamak için külotumu aşağı çekti. Ellerimden birini alıp parmaklarımızı birbirine geçirirken ayaklarımın dibinde toplanıyorlar. Dudaklarım aralanıyor. Eli benimkini yutuyor ama o önümde yerdeyken, klitorisimi çekip bana benim zevkim gibi bakarken avuçlarımızın birbirine değmesi onun zevki mi?

Aklım bomboş kalıyor ve kanımdaki muhtaç, sarhoş duygulara gömülüyorum.

Hassas sinir demetini ritmik bir şekilde emiyor ve parmaklarım onunkilere doğru geriliyor. Kalçalarım onun ağzına doğru eğildi; daha fazla sürtünme ve daha fazla baskı için çaresizce.

İlk çırpınmalar başlıyor ama o inatçı yanım topuklarını yere gömüyor. Hayır, hayır, hayır. Eğer gerçekten gelmemi sağlarsa bunun ne anlama geleceğini bilmiyorum ve kazanmanın tatminini yaşamasından nefret ediyorum.

"Kendini tutmayı bırak, Hartley."

Dili hızlı hareket ediyor, çok sıcak ve kaygan. Gözlerindeki hararetli vecd bakışı bana bir zevk dalgası gönderiyor. Yüzü kızarmıştı ve neden bu kadar sıcaktı? Benim amımın şimdiye kadar tattığı en güzel şey olduğu, bunu yapmaya devam etmezse öleceği gibi bir ifade vardı. İçimde parmakları kıvrılarak G noktamı buldu.

Salıverilmem bana yaklaşıyor, geliyor, genişliyor, taşıyor.

"Geliyorum," diye boğuluyorum, ağzının üzerinde çalışıyorum ve yakıcı, kör edici bir sıcaklık bedenimde dönüp dolaşırken parmakları benimkileri sıkıyor. "Rory."

Onun iniltisi bana karşı yankılanıyor ve ben hâlâ geliyorum. İçimde yay çiziyor, ürpermeme ve ağzının titremesine neden oluyor. Sanırım gözlerim kapalı ya da belki açık ve içime hücum eden orgazma o kadar kapıldım ki aradaki farkı bilmiyorum. Kaşları kırıştı, gözleri kapalı ve o elimi sıkarken ben de bir kez daha zirveye çıkıp çığlık atıyorum.

Dalgalar azalıyor, zihnim temizleniyor ve gözümü yaklaşık yüz kez kırıyorum. Genelde buluşmalar sırasında gelmiyorum.

"Siktir," dedi umutsuzca klitorisime doğru, zor nefes alarak. "Hazel."

Adımı bir küfür gibi, sanki delirmiş gibi söylüyor ama ayağa kalkıp beni kapıya yaslıyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Gözleri camlı, yarı kapalı ve koyu renkli; aleti dışarı fırlamış, pantolonunun önünü kaplıyor. Uyarılmamı emerken parmaklarını dudaklarına götürüp gözlerimi tutuyor.

İçimi bir ürperti kaplıyor.

Ağzımdan birkaç santim uzakta, "Bana iyi olduğunu söyle," diye hırladı.

"Böyle olabileceğini bilmiyordum." Akıllıca ve keskin bir şey söylemeliyim ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Tüylerim diken diken oluyor cildime.

Muhteşem dudaklarına tembel, kendini beğenmiş bir gülümseme yerleşti ve beni öptü, ağzımın derinliklerini okşadı. Bir erkekte kendimi tatmanın amımın bu kadar titreşeceğini hiç düşünmezdim, ama Rory Miller'ın ayaklarımın dibinde diz çöküp beni iki kez orgazm edeceğini de hiç düşünmezdim.

O beni öperken ben de aletine uzanıp avucumu sert uzunluğu boyunca sürükledim. Eğer onunla olan tek bağlantım buysa, gerçekten geldiğinde nasıl bir ses çıkardığını duymak istiyorum.

Gülümseyip başını sallamadan önce bileğimi yakaladı. Elmacık kemiklerinin üzerinde sanki bir maçın hemen sonrasındaki gibi pembe bir şerit var. "Bir dahaki sefer."

Bir dahaki sefere oradaki kelimeler dilimin ucunda kalmayacak. Kurallarımı çiğnediğimi, Rory'nin beni eğip, Assassin maçıdan sonra istediğini söylediği gibi sikmesine izin verdiğimi ve cildimin karıncalandığını hayal ediyorum.

Kurallarımı çiğnemek için en ufak bir arzum bile olmadı ama o görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum.

Bu endişe verici.

Rory, "Hadi yatalım," diye mırıldanıyor, dudakları boynumda, oraya yumuşak, samimi öpücükler kondurarak beni yatağa doğru yürütüyor.

Bütün bunlar çok samimiydi. Sanırım şimdi burada kalmak istersin, yoksa senden gitmeni istemek kabalık mı olur? gibi bir şaka yapma isteği duyuyorum. ama hiçbir şey kulağa komik gelmiyor, kulağa kötü ve duygusuz geliyor ve şu anda kendimin o kadar kırılğan versiyonu olmak istemiyorum.

Ve onun kalmasını istiyorum. Nedenini bilmiyorum ve bu konuyu fazla düşünmek istemiyorum.

"Sadece dişlerimi fırçalayacağım." Onun dokunuşundan uzaklaşıp uyku tişörtüme uzanıyorum ve Rory'nin gözlerini vücudumda hissederek tişörtü başımın üzerine çekip titrek bacaklarla banyoya doğru yürüyorum. Kapı eşiğinde duruyorum, kalbim küt küt atıyor. "Fazladan bir tane daha var. Diş fırçası." Boğazımı temizledim ve onun ağzı eğlenceyle havaya kalktı. "Senin için. Eğer onu istiyorsan. Her temizliğe gittiğimde dişçi bana yeni bir tane veriyor ama ben farklı bir türü seviyorum, bu yüzden bir sürü yedek parçam var."

Tanrım, kendine gel, Hazel.

Rory tek kelime etmeden, sanki çıldırmaya birkaç saniye kaldığımı anlamış gibi, beni tuvalete kadar takip etti. Dişlerimizi fırçalarken dikkatini

hissedebiliyorum ve ağzını çalkalamak için öne doğru eğildiğinde eli sanki bir içgüdü gibi belime geliyor.

Eline yaslanıyorum.

Buna alışmaya cesaret etme, diye uyarıyorum kendimi.

Yatağa döndüğümüzde Rory kendi yanına çekilip o kendini beğenmiş küçük gülümsemeyle beni izliyor.

"Sana gelmeni sağlayabileceğimi söylemiştim." Beni kendine doğru çekiyor, kaşıklıyor ve bu kısmı da daha önce hiç yapmamıştım; ardı ardına sarılmalar.

Gitmeli. Onun gitmesini sağlamalıyım. Bunun yerine uzanıp başucu lambasını söndürüyorum.

"Böbürlenme, Rory."

Ben az önce ne olduğunu merak ederken kısık, memnun kahkahası karanlıkta çınlıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

RORY

Güneş ışığı Hazel'in küçük dairesine sızıyor. Hartley uyanırken zeki, kendine güvenen ve tedbirli bir adamdır ama uyurken tüm pürüzleri düzelmiştir. Yan yatıyor, dizi öne doğru bükülmüş, eli yüzünün altında.

Hazel Hartley kadar güzel bir kız gördüğümü sanmıyorum.

Dün gece böyle olabileceğini bilmiyordum, dedi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Hazel'in bana iyi bir iş çıkardığımı söyleyen bir yanı var ve beynime kazınıyor.

Komodinin üzerinde duran telefonum çalmaya başlıyor ve kimin aradığını görünce içim kasılıyor.

"MERHABA." Hazel'ı uyandırmamak için sesim kısık.

"Rory." Bu babamın her zamanki saçmalıklardan uzak, keskin ses tonu. "Oyun hakkında konuşalım."

Bir anlığına benimle gurur duyduğunu söyleyecek sanırım. Başarılı olduğumda bana sert bir şekilde başını salladı. Bu kadar. Ama bu bir şey, onun için zaman ve enerji kaybı olmadığının kabulü.

"Orada ne halt ettiğini bilmiyorum" diyor ve midem kasılıyor, "ama kafanı oyuna vermen gerekiyor. Diski geçmek için seninle sözleşme imzalamadılar."

Neden memnun olacağını düşündüm?

"Yıldızlar gol atar" diye ekliyor.

Yine de dün gece hokey eğleneliydi. Pakı oyunculara fırlatmak ve onların filelere atmasını izlemek oyun gibi hissettiriyordu ve buna kızmak yerine kalabalığın uğultusunun tadını çıkarabiliyordum.

Hazel uyandığı anda farkındalık tenimde karıncalanmaya başladı. Beni izliyor, dinliyor ama ben ona bakmıyorum. Yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum.

Oyunumu anlatıyor, kaçırılan her fırsatı, her asisti sanki benimle buzun üzerindeymiş gibi anlatıyor. Önünde el yazısıyla yazılmış bir sayfa not var ve bunları satır satır kontrol ediyor çünkü her zaman yaptığı şey buydu.

"Ward'ın ne yaptığını düşündüğünü bilmiyorum ama bu saçmalığa devam ederse Storm'un play-off'lara gidemeyeceği kesin."

"Ward ne yaptığını biliyor."

Bir vuruş geçiyor. "Neden çok sessizsin? Yatakta bir kız falan mı var?"

Bakışlarım Hazel'a kaydı. Saçları dağınıktı ve yatakta uykulu gözlerle yatarken çok güzel görünüyordu. Kalbim boğazımda sıkışıyor ve endişenin alnımı kırıştığını hissedebiliyorum. Koruyucu duygular içimi kaplıyor. Babamın Hazel'ın yakınında olmasını istemiyorum. Eğer bir şey söylerse, hatta onunla zamanımı nasıl boşa harcadığıma dair küçük bir yorum bile yaparsa, aptalca ve aceleci bir şey yapardım.

"Doğru," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine. "O kızla görüşeceksin. Fizyo."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve telefonu tutmayan el, yan tarafıma sıkılmış bir yumruktu. Fotoğraflar tüm sosyal medyada dolaşıyor çünkü biz bunu böyle planladık ve Rick Miller kariyerimi herkesten daha yakından izliyor.

"Bütün boktan koçluklarına rağmen Storm'un iyi bir PR'si var. Kolunuza güzel bir kız alın, iyi bir kaptan gibi görünün ve sezon sonunda yola devam edin."

"Öyle değil." Kanım kulaklarıma hücum ediyor. Ya Hazel için de böyleyse ve ben bir fanteziye kapılırsam? Ya beni hiçbir şeymiş gibi bırakırsa? Bu düşünceyle midem bulanıyor.

Erkeklerle güvenmiyor ve Connor'la benim aynı kökenden geldiğimizi düşünüyor.

O kaba alayla gülüyor. "Hayatlarımız öncelikle hokeyle ilgili. Bunu unutma."

"Her zaman değil." Sesim sert. Kabusumu anlatıyor ama yine de bu benim gerçeğim. Evrene yalvarıyorum.

"Onun kafana girmesine izin verme. İsteddiğiniz son şey bir kızın yolunuza çıkmasıdır.

Bunu yapmasından nefret ediyorum; hokey dışındaki her şeyin hayatımıza girmesine izin veriyormuşuz gibi davranması bizi zayıflatıyor. Hazel'ı kafamda istiyorum. Onu orada seviyorum, yer kaplıyor, o onaylayan küçük gülümsemeyle izliyor. Hazel aklıma girdi ve hayatımda güzel şeyler olmaya başladı.

"Evet?" Öfke içimi sarsıyor, ardından daha ağır bir şey geliyor. Canım yandı çünkü annemin gitmesinin sebeplerinden biri oydu. Hayal kırıklığı, çünkü onun modelini görüyorum ve onun gibi olmak istemiyorum. "Yaptığın şey bu mu? Bu yüzden mi hâlâ mutlu bir evliliğin var?"

Uzun bir sessizlik oldu ve onun şokunu ve ardından kendi savunmasını hissedebiliyorum. "İnsanlar boşanır, Rory. İlişkilerin sonsuza kadar sürmesi gerekmiyor. Büyüyün ve kahrolası bir peri masalı yaşamayı bırakın.

Mideme yumruk yemiş gibiyim. "Peki şimdi çok mu mutlusun?"

"Ne diyorsun?"

Oraya neden gittiğimi bilmiyorum; kelimeler birden ağzımdan ıktı. Derin bir nefes alırken dişlerimi gıcırdatıyorum, her şeyi Hazel'ın önüne boşaltmadan önce kontrolü ele almaya çalışıyorum.

"Gitmem lazım" diyorum ona.

"Peki." Sesi tuhaftı, sanki kendisi de az önce ne olduğunu bilmiyormuş gibi. "Hoşçakal."

"Hoşçakal."

Aramayı sonlandırıyorum ve derin bir nefes daha alıyorum, Hazel'ın ejderha ve balerin fotoğrafıyla dolu dairesinde ve parlak yoga kıyafetleriyle dolu dolabıyla kendimi şimdiki zamana geri çekiyorum.

"O senin baban mıydı?" yavaşça soruyor.

Bakışlarım ona doğru kayıyor, yüzünü araştırıyor. "Onu duyabiliyor musun?"

"HAYIR." Gözleri sabit bir şekilde üzerimde. "Sadece bir hisse kapıldım."

Boğazımdan onayladığını belirten bir ses çıkardım, dosdoğru şifonyerine ve üstündeki parfüm şişesine baktım ama babamın söylediği her şeyi duydum.

"Dünkü maçtan sonra nasıl hissediyorsun?"

Babamın onaylamaması midemi asit gibi kemiriyor. "Bu konuda kendimi iyi hissediyorum." Dn dünyanın zirvesindeydim ama bugün gerçekliğe geri çekildim.

Hâlâ beni izlerken mırıldanıyor. Sabah güneşi gözlerini aydınlatıyor, ışıltılı hale getiriyor.

Bakışlarım tişrtne kayıyor ve kaşlarımı atıyorum. Bu onun için çok büyük. Bu bir erkek gömleği mi? En son kaldığımda da bunu giymişti. O sahiplenici duygu yine göğsümü dolduruyor.

"Bu kimin gömleği?"

"Bana ait."

"Ama senin olmadan önce kimindi?"

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bunu bir erkekten mi aldın?"

Kahkahalara boğuluyor. "Ne? HAYIR."

"McKinnon'un muydu?"

İfadesi şaşkına dönüyor. "HAYIR. Yaptığı şeyden sonra ciddi onun gömleğini yatağa giyeceğimi mi düşünüyorsun? Yıllar sonra? Dün gece sana söylediklerimden sonra?" Bana bakmak için dirseklerinin üzerinde kalktı. "Gerçekten mi?"

"Üzgünüm." ürktüm. "Ona takılıp kalmadığını biliyorum." Sahiplenme duygusu azalıyor, soluyor.

"Kıskanıyorum," diye dalga geçiyor, ağzının köşesi yukarı kalkıyor.

"Biraz," diye itiraf ediyorum saçımı geriye doğru iterek. Yutkundum ve onun evinin etrafına baktım, yatakta benim yerime başka bir adamın daha geldiğini düşündüm ve kendimi kötü hissettim. "Bazen benim için sahip olduğum tek iyi şey senmişsin gibi geliyor ve bunu başka bir adamla paylaşmak istemiyorum."

Çok fazla şey söyledim. Yüzünü inceleyerek geri çekilmesini bekledim.

Zayıf, derdi babam.

"Bugün antrenmanın saat kaçta?" o soruyor.

"Bu sabah antrenman yok ama saat on birde antrenmanım var. İşe gitmen gerekiyor mu?"

Minik bir kafa sallama. "Ona kadar olmaz." Bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyor.

"Seni kahvaltıya götürebilir miyim?" Soruyorum.

Minik bir kafa sallama daha oldu ama gülümsemeye başladı. "Aklımda başka bir şey vardı."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

RORY

Yarım saat sonra onu Vancouver deniz duvarı boyunca takip ediyorum, koşarken bebek arabalarından ve koşuculardan kaçıyorum. Gri bulutlar gökyüzünde uzanıyor ama yağmur yağmıyor ve bu, Vancouver'da Kasım ayı için bir zafer. Şehir merkezinin kenarındaki büyük zümrüt ormanı Stanley Park'a doğru gidiyoruz. Saatimden kalp atış hızımı kontrol ediyorum.

"Hadi hızlanalım" diyorum ona. "Kalp atış hızımı yirminin üzerinde tutmak istiyorum."

Avucu yukarı bakacak şekilde elini bana doğru uzatıyor. "Bana ver." Saatimi işaret ediyor. "Senin saatin. Onu teslim et." Zor nefes alıyor, yüzü kızarmış, sabah ışığında muhteşem görünüyor. "Sen kontrol etmeye devam et."

"Başka ne yapmalıyım?"

Kollarını çevremize doğru sallıyor. Okyanusa, cam kulelere, ağaçlara bakıyorum. "Bu. Bunların hepsi."

English Bay Plajı'ndaki kütüklerin üzerinde oturan ve sudaki gemilere bakan birkaç kişi var.

Çöpten pizza yiyen bir martıyı işaret ediyorum ve abartılı bir hayranlıkla nefesim kesiliyor. "Aman Tanrım. Şu muhteşem doğaya bak, Hazel!"

Omzuma tokat atıyor ama gülüyor. "Miller, kapa çeneni."

Yanımdan geçmekte olduğumuz bir binaya gözlerimi kısarak bakmadan önce ona sırtıtıyorum. "Az önce bir fare gördüm. Gidip daha yakından bakalım."

"İnanılmaz." Başını sallıyor, dudaklarını düzleştiriyor ama gözlerinde bir kahkaha var. "Koşmayı, yogayı ve yüzmeyi neden sevdiğimi biliyor musun?"

Çünkü hayattaki diğer tüm pislikler yok oluyor. Sadece nefes almaya ve yıkılmamaya çalışıyorum, başka hiçbir şeyin önemi yok. Aile pisliği yok, hokey yok, McKinnon yok. Sadece bu." Suyun karşı tarafına bakıyor. "Sadece ağaçlar ve su." Başını arkamıza doğru eğiyor. "Ve pizza yiyen o martı."

Stanley Park'a giriyoruz ve devasa köknar ağaçlarının arasındaki kaldırımda koşarken şehrin gürültüsü kesiliyor. Burada hava daha temiz, daha canlı geliyor ve koşmak için mükemmel bir sıcaklık.

"Pekala, ateş püskürten. Bunu senin yönteminle yapacağım.

Bu lakap onun bana dik dik bakmasına neden oluyor. "Bana bir daha böyle derssen sana zorbalık yaparım."

"Bana zorbalık yaparsan ne olacağını biliyorsun."

Yüzüne kocaman bir sırıtma yayılıyor ve gülerken göğsü titriyor ve takım yemeğinde merdivenlerden yukarı koşarken hissettiğimiz duygunun aynısı bedenimi kaplıyor. Pikap hokeyi oynamayı denediğimde kovaladığım duygu. Ve dün gece diski Owens'a fırlatıp gol atmasını izlediğimde.

Parkın etrafında koşuyoruz ve artık hızımı ya da kalp atış hızımı umursamayı bırakıyorum. Ben sadece Hazel'la koşuyorum. Her şey kayboluyor ve burada sadece biz varız.

Daha sonra parkın girişi tekrar görüş alanıma girdiğinde, "Haydi," diye dürttüm onu. Biraz geride kalıyor ama gururu asla benden yavaşlamamı istemesine izin vermez. "Elindeki tek şey bu mu, Hartley? Senin güçlü olduğunu sanıyordum."

"Ben güçlüyüm," diye geri atıp adımlarını hızlandırıyor.

Ben de onun hızına ayak uyduruyorum ve girişe vardığımızda koşmaya başlıyoruz. O hatalı değil, o güçlü. Tahmin ettiğimden çok daha hızlı ama ben çok daha uzunum.

Aklım başka yerlere gidiyor ve on beş yıl önce annemle birlikte o ormana geri dönüyorum. Kalbim sıkışıyor. Worthy, sanırım Hazel böyle anları çağırıyor.

Onun iki adım ilerisinde, giriş tabHazelsının yanından hızla geçiyorum ve keyif dolu, muzaffer bir gülümsemeyle ona doğru dönüyorum. "Ben

kazandım." Yan tarafını dürttüm. "Biraz daha koşmak ve yoga matında biraz daha az uyumak, tamam mı?"

Güler. "Dikmek."

"Kaybedince kızan kimse." Yürürken kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime çektim. Ben terliyorum, o da terli ama nefesimizi düzene sokmaya çalışırken ikimiz de bunu umursamıyor gibiyiz. "Sorun değil. Daha uzun bacaklarım var.

Dirseği yanıma saplanıyor. "Bana patronluk taslama."

"Bu doğru." Güldüm. "Benim boyumda olsaydın muhtemelen kazanırdın."

"Bir dahaki sefere benim evimde uyuduğunuzda," diyor, "yüzünüzü bir yastıkla kapattığınızda nefesinizi ne kadar süre tutabildiğinizi test edeceğim."

Gölüp güldükçe başım geriye doğru gidiyor. "Bir dahaki sefere, ha?"

"Her neyse." Gözlerini deviriyor, hâlâ gülümsüyor. "Neden senin evine hiç gitmiyoruz? Utanç verici bir şey mi?" İfadesi hala duruyor. "Aslında seks oynamanın yok, değil mi?"

homurdandım. "Hayır Hartley, bilmiyorum." Dairemi düşünüyorum; Hartley'nin darmadağın, canlı ayakkabı kutusuyla karşılaştırıldığında çok soğuk, boş ve ruhsuz. "Benim yerim berbat."

"Benimkinden daha mı kötü?"

"Hadi." Kolumu boynuna dolayarak onu itiyorum. "Hiçbir yer seninkinden daha kötü olamaz bebeğim."

Dirseği yine kaburgalarımaya saplanıyor ve gülüyorum. Ama bana bebeğini

aramamamı söylemedi.

Daha sonra elimde kahveler, kolumu omzuna atarak eve yürürken, "Bazen bana annemi hatırlatıyorsun," dedim. Koşumuzdan yorulmuş olmalı çünkü beni itmiyor.

Kolumun altında duruyor ama meraklı bir ifadeyle bana dönüyor. Odak noktam elinin yanıma dokunduğu, kolunun belime dolandığı yere odaklanıyor ve tıpkı çocukluğumda ormanda annemin kolunu bana dolayıp beni sevdiğini söylediği o gün gibi.

En son ne zaman konuştuk? Geçen Noel sanırım. Bana bir e-posta gönderdi ve ne diyeceğimi bilmediğim için yanıt vermedim.

Tanrım, onu çok özlüyorum.

"Böyle şeyler yapmayı seviyor. Koşmak, yürüyüş yapmak, hatta yoga yapmak." Hazel'a baktım ve kaşlarımı oynattım. Beni yakından izliyor. "O senin woo-woo değerli saçmalıklarının her yerinde olurdu, Hartley."

Annemin tavlama oyunları oynamam hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Televizyonda maçlarımı izleyip izlemediğini merak ediyorum.

"Onu sık sık görüyor musun?" Hazel soruyor.

Başımı sallıyorum. "Tam olarak değil."

"Neden?"

Ne diyeceğimi bilemeden yanağımın içini ısırdım. "Bizi terk etti." Hazel'ın bakışları öfke ve şefkatle parlıyor, bu yüzden hemen ekliyorum, "Yani, bana onunla gitmek isteyip istemediğimi sordu."

Burada Hazel'la kalıp o eve geri dönmek için mücadele ederken, kapının arkasından kapanmasını dinlerken boğazım düğümleniyor.

Ben de hayır dedim. Babamın beni hokeyde bu kadar zorlamasından hoşlanmamıştı. Onun takıntılı olduğunu ve beni takıntı haline getirdiğini söyledi." Boğazımı temizliyorum. "Ben de onu gururlandırmak istedim, bu yüzden onunla gitmek istemediğimi söyledim. VHazelyeti bölmeye çalıştılar ama hokey programım nedeniyle bu zordu." Göğsüm sıkışıyor. "Ve işleri kolaylaştırmadım" diye itiraf ediyorum. "Onunlayken onu görmezden gelirdim ya da yatma vakti gelene kadar hokey oynardım ve sonunda ona artık onunla yaşamak istemediğimi söyledim."

Mide bulantısı içimden geçiyor, boğazıma doğru ilerliyor. Beni ve babamı istemediği için o kadar kırılmışım ki işleri daha da kötü hale getirdim.

"Artık aramızda işler biraz farklı."

Bu benim hatam ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum.

"Kaç yaşındasın?"

"On iki."

Bir anlığına sessiz kaldı. "Sen sadece bir çocuktun."

Sesindeki nazik duygu kalbimde bir delik açıyor, bu yüzden kendimi zorlayarak güldüm ve ona alaycı, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle karşılık verdim, böylece her şey dışarı taşmasın. "Hartley, ben iyiyim."

İyi miyim? Bazen her şey parçalanıyormuş gibi geliyor.

"Dünyanın en iyi sporcularından biriyim" diye devam ediyorum. "Çok zenginim ve çok ama çok yakışıklıyım." Ona göz kırpiyorum ama gülmüyor.

"Onunla gitseydin nasıl olurdu hiç düşündün mü?"

"Etmemeye çalışıyorum."

Kaşlarını çattı.

"Pişmanlık yaşamak istemiyorum." Bu yüzden belki onunla gitmem gereken o anı düşünmemeye çalışıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, ben onu evine doğru yürürken sadece kahvesini yudumluyor.

"Bunu neden yaptın?" Onun sokağına döndüğümüzde soruyorum. "Beni koşuya çıkar."

"Çünkü artık arkadaşız." Gün ışığında çok parlak ve mavi olan gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki sözlerini özenle seçiyormuş gibi tereddüt ediyor. Güzel yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en açık ve samimi ifadeyle bana bakarken, "Ve sen iyi ve nazik olduğun için," diyor.

Bütün o keskin dikenlerin altında Hazel'ın gerçekte olduğu kişi bu. Eminim Pippa dışında kimsenin bu yönünü görmesine izin vermez. Benim gibi birinin sahip olamayacağı kadar değerli ve kıymetli.

"Ve sen hayatında güzel şeyleri hak ediyorsun, Rory."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

Hazel

Birkaç gün sonra spor salonuna girdiğimde Rory bench press yaparken bir antrenör onu fark etti. Gözleri banktan benimkilerle buluşuyor.

Ben yanından geçip çitayı yukarı iterken, "Bin bir," dedi. "Bin iki."

Kahkaha attım. Barı rafa koydu, oturmak için doğruldu ve bana geniş bir gülümsemeyle baktı.

Tanrım, başım çok dertte. Onun dizlerinin üstüne çöküp beni yaladığını düşünmediğim zamanlarda onunla birlikte Stanley Park'ta koşmayı düşünüyorum. Ya da yüzünde kalbimi kıran o bakışla, sanki onu özlüyormuş gibi annesinden bahsettiğini. Sanki onsuz kaybolmuş gibi. Kalbim ağrıyor.

Ya da babası aradığında yüz hatlarının nasıl sertleştiğini.

Koruyucu öfke içimi parçalıyor. Babasıyla tanışmayı ve onu parçalara ayırmayı çok isterim. Peki ya Kanadalı bir hokey efsanesiyse? Rory, yemeğin yakıt olduğunu, biranın kışkırtıcı olduğunu ve benim yalnızca vücudumun benim için yapabileceklerine değer olduğumu söylediğinde Rory'nin kafasındaki sesin o olduğunu hissediyorum.

Rory, Rick Miller'dan çok daha iyisini hak ediyor.

"Beş tane alabilir miyiz?" Rory antrenöre soruyor, o da başını sallıyor.

Connor'la seansım için hazırlandığım yere doğru yürüdü ve az önce koyduğum tahta kutunun üzerine oturdu. Heyecanlı bir beklentiyle midem altüst oluyor. Ortalığı karıştırdığımızdan beri konuyu açmasını bekliyordum.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" O sorar. "Hadi akşam yemeğine gidelim."

Onun kibrini sinir bozucu bulurdum. Peki neden şimdi onu sıcak buluyorum? Peki neden onun gönderdiği iç çamaşırlarından daha fazlasını giyiyorum? "Planlarım var."

Seansımız için az önce spor salonuna giren Connor'a baktı ve ayağa kalkıp benim alanıma adım attı. "Bana bir öpücük ver" diyor bana.

İzlendiğimizi hissediyordum ki bütün mesele de buydu ama ona dokunma fikriyle midem bir kez daha guruldadı.

Parmakları çenemde gezindiğinde işim bitti. Güneşe uzanan bir asma gibi ona doğru eğiliyorum.

Beni nazik, yumuşak ve tatlı bir şekilde öpüyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Kokusu burnumda, her yanımda, beni çevreliyor ve ona yaslandığımda bütün kaslarım gevşiyor. Çok uzun boylu ve boynum neredeyse doksan derecelik bir açıda ama umurumda değil.

Dudaklarıma doğru gülümsedi, ağızma bir öpücük daha koydu ve sanki şimdiye kadar gördüğü en iyi şeymişim gibi şefkatle bana baktı.

Tekrar "Seni akşam yemeğine götüreyim" diyor ve akşam yemeğinden sonra yapabileceğimiz her şeyi hayal ediyorum. Geçen geceki gibi, kafası bacaklarımin arasındaaydı. Belki ona dokunmama izin verirdi ve geldiğinde Rory Miller'ın sesinin gerçekte nasıl olduğunu duyabilirdim.

Belki akşam yemeğini tamamen atlardık.

Hayır, kendimi azarlıyorum. Bu sadece tek seferlikti, ne kadar düşünürsem düşünüyim.

"Yapamam." Gözlerimi kırıştıtırıp kafamı temizliyor, düşüncelerime yeniden odaklanıyorum. Cildim karıncalanıyor ve Connor'ın bizi izlediğini ve seansımızın başlamasını beklediğini biliyorum. "Gerçekten bu gece yapamam. Annemler şehirde."

Bana bakıyor, bekliyor.

"Ne?"

"Beni davet et."

"Rory. Sadece ailem." Ve Pippa, Jamie ve Jamie'nin annesi Donna.

"Biliyorum. Onlarla tanıştım."

Sağ. Geçen yıl yılbaşında, kendisi ve bir grup oyuncu ailemin oturma odasının zeminine düştü.

Annemle babam gerçekten çıktığımızı düşünüyor ve Rory'nin ailemle yakınlaşması bana gerçek geliyor. Aramızdaki şeyin ne olduğunu hala bilmiyorum.

"Meşgul olduğunu söyleyebilirim."

"HAYIR." Kaşlarını çattı. "Onları görmek isterim. Babanı seviyorum ve annenle pek konuşmadım. Onu tanımak güzel olurdu." Kaşları kemerli. "İstediğim bu."

"Hmm?"

"Kazandım." Yüzüne bindiğimi yeniden yaşıyormuş gibi gözleri sıcaklıkla parlıyor. "Kazanırsam istediğimi elde edebileceğim konusunda anlaşmıştık."

İnanamayarak bir kahkaha attım. "Senin istediğin bu?" İsteyebileceği onca şeyden mi?

"İstediğim bu."

Yumuşak, tatlı, Hazel çok tatlı gülümsemesini takıyor ve bunu ne kadar sevdiğime hayret ediyorum. Bu iş bittiğinde onu ne kadar özleyeceğim.

Kahretsin.

Bazen bu adamla ne yapacağımı bilmediğim için başımı sallıyorum. Bir kahkaha dökülüyor içimden.

"İyi. Rory, akşam yemeğinde bize katılmak ister misin?"

Yakışıklı yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor ve sanki bir şey kazanmışım gibi hissediyorum çünkü bu bakışı seviyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

Hazel

O gece restoranda babam Rory'ye "Rüya hokey takımı" dedi. "Gitmek."

Rory ciddi bir ifadeyle bana doğru eğiliyor ve ben gülümsüyorum. "Herhangi biri?"

"Herhangi biri," diye onayladı babam. "Canlı, ölü veya kurgusal."

Rory birkaç hokey oyuncusunu sıralıyor ve babam da onaylayarak başını sallıyor. Rory, "Tate Ward," diye ekledi.

Babam şaşırmış görünüyor. "Bunu beklemiyordum."

"Tarihin en hızlı tokat atışı."

Babam ıslık çalıyor. "Ben hatırlıyorum. Vancouver'da sadece yarım sezon oynaması çok yazık."

"Biliyorum." Rory'nin gözleri sürahidenden doldurmadan önce boş su bardağıma takıldı, babam ve Jamie hayallerindeki takımlar hakkında konuşurken hâlâ dinliyordu. Bir dakika sonra eli sıcak ve ağır bir şekilde uyluğuma indi.

Geniş omuzlarına kadar uzanan lacivert örgü bir kazak ve kalçalarına ve kalçalarına uygun bir pantolon giyiyor. Takım yemekleri dışında genellikle atletik kıyafetler giyer ama bu gece şık giyinmiş. Midemdeki sıcak bir burulmayla bunun için çaba sarf ettiğini fark ettim. Saçında ürün var. Güzel, taze ve temiz kokuyor. Sinir bozucu derecede yakışıklı görünüyor ve ailem üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya çalışıyor.

Masanın karşı tarafında Pippa hafif bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben hızla bakışlarımı başka tarafa çeviriyorum. Eğer Rory ile aramda işlerin nasıl değiştiğini öğrenirse, bunun sonunu asla duyamayacağım ve onu tüm bunların bir maskaralık olduğuna ikna etmek daha da imkansız olacak.

Babam, "Sen farklı oynuyorsun," dedi ve Rory'nin parmakları bacağımin üzerinde gerildi.

"Evet." Rory yer değiştiriyor.

Babam, "Bu kötü bir şey değil," diye ekledi. "Artık kaptansın. Tarzınızın değişmesi çok doğal."

"Sence?" Rory soruyor ve kalbim kırılıyor.

Rick Miller, Rory'nin özgüvenini zedelediği için cehennemde yanabilir ama babamın ona verdiği cesaret verici gülümseme, benim tüm koruyucu öfkemi bir kenara itiyor ve kendimi minnettar hissediyorum.

Elim Rory'nin eline gitti ve bana baktığında ona hafifçe gülümsedim.

Çocuklar konuşmaya devam ediyor ve annem beni dürtüyor. "Rory çok hoş."

Tekrar gülümsedim. "Evet. O öyle."

Jamie'nin annesi Donna arsız bir gülümsemeyle öne doğru eğiliyor. "İkinizin bir araya geleceğini her zaman biliyordum, Hazel. Lisedeyken Rory durmadan bu öğretmeninden bahsederdi."

Sıcaklık boynumdan yukarı tırmanıyor ve gülümsememi saklıyorum. Sanki bu gece buraya, hepimize aitmiş gibi geliyor ve bu çok hoşuma gidiyor.

Annem, "O çok çekici," diye fısıldıyor ve yanaklarının elmaları patlıyor. "Ama sen de çekicisin."

Kıkırdadım. "Teşekkürler Anne. Saçların hoş görünüyor. Kestirdin mi?"

Eli siyah saçlarının uçlarına gidiyor ve utangaç bir tavırla omuz silkiyor. "Sadece yeni bir şey deniyorum."

"Harika görünüyorsun." Onun özgüveninin közlerini üfleyerek onları yakalamaya teşvik ediyorum.

İsmim dikkatimi çekiyor.

"Onun evini gördün mü?" Rory babama soruyor.

"Baraka mı?" babam alay ediyor. Gülümsememeye çalışsam da ona düz bir bakış attım. "Evet, gördük."

Annem, "Onun dairesinden daha büyük ayakkabı kutularım var" diye ekliyor.

"Tamam aşkım." Hepsine gözlerimi kısıyorum. "Çok komik."

Rory aileme, "Onun orada yaşamasına izin verdiğine inanamıyorum" dedi.

Babam homurdanıyor. "Kimse Hazel'a ne yapacağını söyleyemez."

"Bebekliğinden beri dik kafalıydın." Annem kıkırdadı.

"Affedersin." Ona sırtıtarak bakıyorum. "Kararlı olmayı tercih ederim."

Rory kaşını kaldırdı. "İnatçı."

Odaklandım, diye karşılık verdim.

Kolu omuzlarıma doğru kayıyor ve bana gülümsüyor. "Senin hakkında sevdiğim her şey Hartley."

"Ahh." Pippa bize sırtıyor. Telefonu dışarıda, bize dönük.

"Az önce fotoğraf mı çektin?" Soruyorum. Rory'nin kolu hâlâ omzumda.

"Evet." Gözleri parlıyor. "Şimdi öp."

"Pippa." Gülümsüyorum ama gözlerimle ona hançer vuruyorum. Sadece daha geniş gülümsüyor.

Donna masanın aşağısından, "Haydi," diye sesleniyor. "Öpücük."

Rory'nin eli saçlarımin arasında dolaşıyor. "Utanma, Hartley."

Herkesin gözleri üzerimizdeyken yüzüm yanıyor. Diğer masalardaki insanlar şehrin en büyük hokey yıldızlarından ikisinin ve popüler bir müzik sanatçısının burada olması nedeniyle ona bakıyorlar. Bakışlarım Rory'ye doğru kayarken midem sinirler ve beklentiyle yavaş yavaş dönüyor.

"Haydi, Hartley." Yüzümü kendisine doğru eğdiğinde parmakları çeneme geldi. Bana o kadar yoğun bir şefkatle bakıyor ki, kalbim patlayacak sandım. "Benden hoşlanıyormuş gibi davran."

Sessizce gülüyorum ve sonra o beni öpüyor. Sanki onun için değerliymişim gibi tatlı, yumuşak ve dikkatliydi.

Gözlerimi açtığımda bana gülümsüyor ve göğsümde bana çok ama çok berbat olduğumu söyleyen tatlı bir kıvrım var.

"Mükemmel" diyor Pippa sessizce, telefonuna gülümseyerek.

Ben de bundan korkuyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 37

OceanofPDF.com

Hazel

Sunucu masayı temizlemeye başladığında annemin tabağını taradım. Neredeyse hiçbir şey yemedi. Boğazımda bir taş oluşuyor ve konuşma ilerledikçe aklım buna takılıyor.

"Rory, Noel'de ne yapıyorsun?" Donna soruyor.

Aralık başı ve şehrin her yerinde tatil dekorasyonları ortaya çıkmaya başlıyor.

Kalbim atıyor. Rory ve ben bu konuyu konuşmadık ama Pippa, Jamie ve ben birkaç günlüğüne Silver Falls'a gidiyoruz. Jamie'nin yılbaşı gecesi Klasik Lig maçına geri dönmesi gerekiyor. Ben de öyle, çünkü Rory'ye onunla gideceğime söz verdim.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Henüz emin değilim."

Annesiyle konuşmuyor ve huysuz Rick Miller'ın Noel Baba gibi giyinecek türde bir adam olmadığından şüpheleniyorum.

Annem bana bakıyor, kaşlarını kaldırıyor, gözleri parlıyor. Onu davet et, diyor.

Burada? Herkesin önünde? Nabzım hızlanıyor. Hayır demezdi. Fırsatın üzerine atlayacaktı.

Rory'nin aileyle takılması, eski filmleri izlemesi ve biz doğmadan önce annemle babamın aldığı dekorasyonları hazırlarken elma şarabı içmesi fikri yüreğimi hoplatıyor.

Ama eve hiç erkek getirmedi. Listeyi birlikte tamamlamamız benim için bir ilk daha olacak. Rory'nin Noel için eve gelmesinin bir anlamı olabilir.

Birlikte anılar biriktirirdik ve bu onun için yeni bir bağ olurdu, bittiğinde bırakması zor bir şey daha.

"Vancouver'a dönmek nasıl hoşuna gidiyor?" diye soruyor annem ve yolumuza devam ettiğimiz için minnettarım.

"Bayıldım." Eli kucağımdaki benimkine kayıyor ve beni sıkıyor. "Geçen gün Hazel ve ben Stanley Park'ta koşuya gittik."

Annem içini çekiyor. "Koşmaya geri dönmem gerekiyor." Elleri beline geldi ve gözlerini büyüterek bana baktı. "Kışın kiloları korumak çok zor."

Omuzlarım geriliyor ve annemin kendine hakaret ettiğini duymanın o eski, tanıdık acısı artıyor. Görünüşe göre aldığı bu kilo gözle görülemiyor bile ama onun evinde büyüdüğüm için her sabah tartıldığını ve bir kayıt defteri tuttuğunu biliyorum.

Su bardağımla oynayarak, "O yüzden sakın uzak tutma," diyorum hafifçe. "Neden kendinizi başkasının nasıl görünmeniz gerektiğine dair fikrine uymaya zorluyorsunuz?"

Her zamanki gibi sözlerim onun sert kabuğunu sızlattı. Kadınların inançlarını güçlendirmek için nasıl görünmeleri gerektiğine dair kültürümüzün görüşlerini bir ömür boyu yaşadı. Bana el sallıyor.

"Silver Falls'a varır varmaz temizlik yapacağım."

Dişlerim gıcırıyor. Rory'nin gözlerini yüzümde hissedebiliyorum ama masaya bakıyorum. Ben, girdap gibi dönen bir duygu fırtınasıyım; annemin kendine zorbalık yapması, kendine yetmemesi ve Rory'nin kişisel hayatıma bu bakışı görmesinin yarattığı utanç. Ondan saklamaya çalıştığım tüm bu şeyler boşuna.

"Limon, su, bal ve bir tutam kırmızı biber" diye devam ediyor. "Üç gün sonra ağırlık hemen erir."

Nefesim titrek. Pippa'ya bakıyorum ama Donna'yla konuşuyor.

"Bu sağlıklı değil anne" diyorum ona. "Proteine, sebzelere ve karbonhidratlara ihtiyacınız var. Gerçek gıda."

"Mağara adamları günlerce yemek yemeden yaşarlardı" diye alay ediyor. "Bu bizim için iyi. Metabolizmamı sıfırlıyor."

Kalbim küt küt atarak, "Metabolizmada bir sorun yok," diye ısrar ediyorum. "Ve tekrar gerçek yemek yemeye başladığınızda, verdiğiniz dört kiloyu geri alacaksınız."

Sesim keskin çıkıyor ve Rory'nin yanımda oturup bunu izlediğinin farkındayım.

Sunucu tekrar masamızda beliriyor. "Tatlı menüsüyle ilgileniyor muyuz?"

"Hayır" diyor annem.

"Evet." Aynı anda ısıırıp anneme baktım. "Tiramisuları var."

"HAYIR." Elleri sanki tek bir lokma tatlı yiyemeyecekmiş gibi havaya uçtu.

Aklımda tiramisu sipariş ediyorum. Restoranın tamamındaki tiramisuları sipariş ediyorum ve geldiğinde ona yediriyorum ve afiyetle yiyorum. Sonra da haklı olduğunu söylüyor Hazel. Vücudumu olduğu gibi seviyorum ve beni mutlu eden şeyleri yemeyi hak ediyorum!

Onun yerine, "Tamam," diyorum. "Bitirmemiz lazım. Yarın erkenden işe gitmem gerekiyor."

Rory bunların hepsini gördüğü için boğazımda utanç oluştu. Sakinliğimi kaybettiğimi gördü. Benim tutkumun insanların vücutlarında kendilerini iyi hissetmelerine yardımcı olmak olduğunu görüyor ama yine de kendi anneme ulaşamıyorum.

Herkesten çok sevdiğim insana yardım edemeyeceksem nasıl kendi stüdyoma sahip olacağım?

Rory masadan izin istedi ve garson döndüğünde ondan hesabı istedim.

Bize gülümsüyor. "İdaresi halledildi."

Rory onun yanından geçip yerine oturuyor ve onun nezaketi sayesinde bu akşam yemeğinden kaynaklanan endişem biraz hafifliyor.

"Rory." Kaşlarım yukarı doğru kayıyor.

Bana arsız bir gülümsemeyle bakıyor. "Hazel."

"Akşam yemeği yemene gerek yoktu."

"İstedim." Annemle babama gülümsüyor. "Bir dahaki sefere şehre geldiğinizde, bir maça gelmenizi çok isterim."

"Kesinlikle." Jamie her zaman babamı davet ediyor ama babam sanki Rory'nin bütün yılını doldurmuş gibi görünüyor. Cebinden telefonunu çıkarıp masamızı işaret etti. "Hepimizin bir fotoğrafını çekelim."

"Ben alırım" dedi annem hızlıca.

Başımı sallıyorum. "Sunucunun onu almasını sağlayabiliriz."

"Hayır hayır." Zaten telefonu babamın elinden çekiyor. "Kimse ikinizin yanında kırıksıklıklarımı görmek istemez."

Nefesim kesiliyor ve ya tam burada, bu restoranda ciğerlerimin sonuna kadar çığlık atacağım ya da sırf hayal kırıklığı ve öfkeden milyonlarca toz parçacığına dönüşeceğim. Söylediğim hiçbir şey işe yaramadı bile.

Fotoğrafı çekiyoruz ve Rory'nin sıcak, sağlam eli omzumun hassas kısmında olmasına rağmen gülümsemem sert ve zorlama. Ayrılırken boğazımda rahatsız edici bir yumru var. Dışarıda herkes birbirine sarılıyor ve vedalaşılıyor ve biz ayrılmadan önce aileme eve güvenli bir yolculuk diliyoruz.

Ben kaldırımda dururken annemle yaptığım tüm konuşma tekrarlanıyor. Alnımın arkasında öfkeli bir zonklama oluyor ve gözlerim yanıyor.

Hayır hayır hayır. Bok. Ağlamak üzereyim.

"Kendimi iyi hissetmiyorum o yüzden yarın görüşürüz." Sesim yüksek ve gergin.

Rory'ye bakarsam ağlamak üzere olduğumu görür ama ağlayamaz. Ben erkeklerin önünde ağlamam. Erkeklerin aileme akşam yemeğine gelmelerine izin vermiyorum, gece konaklamalarına izin vermiyorum ve kesinlikle moralimin bozulduğunu görmelerine izin vermiyorum.

Ben bunların hiçbirini erkeklerle yapmam.

Ona bakmadan "İyi geceler" dedim ve hızla uzaklaştım.

Sıcak bir gözyaşı düşüyor ve onu silip atıyorum.

"Hazel."

Yeterince hava alamıyorum ve annemi ve ona karşı ne kadar sinirlendiğimi düşündükçe aptalca, aptalca gözyaşları dökülüyor. Kendimle. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve o kendinden nefret ediyor. Vücudundan nefret ediyor. Yeterince iyi olmadığını düşünüyor.

Ben de tıpkı ona benziyorum, peki bu benim için ne anlama geliyor? Şimdi güzel olduğumu ama onun yaşına geldiğimde olmayacağımı mı?

"Hazel."

Önüme adım atıyor, elleri kollarımda, bana bakıyor.

İsmim havada yankılanıyor, aramızda gergin bir tel gibi duruyor ve acaba beni soyadıyla çağırmak onun sadece şakacı bir tavrı değil, aynı zamanda aramızda bir duvar kurma yolu muydu, çünkü şu anda gözlerim tamamen kapalıydı. kırmızı ve kabarık ve burnum akıyor, tamamen açığa çıktım.

"Bana bak."

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "HAYIR."

"Evet." Kelime o kadar yumuşaktı ki parmakları çenemi yukarı kaldırdı.

Gözlerimi açıyorum ve o bana hiç şu anda baktığı gibi bakmamıştı; o kadar açıkça endişeli ve dikkatliydi ki, sanki paramparça olabilirdim. Sanki acımı iyileştirmeye çalışıyormuş gibi.

Sanki umursuyormuş gibi.

Belki de bu yüzden ona soyadıyla hitap ediyorum. Onu umursamak istemiyorum.

Ben yutarım. "Ben iyiyim."

"Söyle bana." Sözleri nazik ama kararlılığıma balyoz gibi. Ben duvarı ona karşı tutmaya çalışıyorum ve o da bu samimiyetle, bu tatlılıkla onu yerle bir ediyor.

Derin mavi gözleri benimkileri araştırıyor ve sonra eli yanağımın üzerinde bir kelebek kadar yumuşak duruyor.

"Sorun nedir?" diye mırıldanıyor ve ben kızarıyorum.

"Benim annem." Sesim duygudan dolayı sert. "O, imm. Kendisi hakkında hoşuma gitmeyen şeyler söylüyor. Kendine pek güveni yok."

Derin bir nefes alıyor. "Bunu izlemek zor olsa gerek."

Gözlerim bulanıklaşıyor ama gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırıyorum.

"Toplumumuzun ona kendini bu kadar kötü hissettirmesinden nefret ediyorum. Her şeyi değiştirmesi gerektiğini hissetmeden, sahip olduğu vücut ve yüzle var olamamasından nefret ediyorum. Boğazımdaki çakıl taşlarını yutarak yutkunuyorum. "Peki ona yardım edemeyeceksem bu benim için ne anlama gelir?"

Rory'nin ifadesi o kadar acı dolu, o kadar ciddi bir şekilde endişeli ki kalbim keskin bir şekilde çarpıyor. Başparmağını yanağımın üzerinde gezdirip gözyaşlarını sildi.

"Buraya gel" dedi sessizce ve beni göğsüne çekti.

Yanağım köprücük kemiğinin altına baskı yapıyor ve ben kalbinin sesini dinlerken o da sakinleştirici hareketlerle elini saçıma doğru sürüyor.

"Bu adil değil" diye ekliyor.

"Öyle değil."

Gömleğine emilmeden önce bir gözyaşı daha düşüyor. Kokusu o kadar rahatlatıcı ki kafamdaki şiddetli zonklama azalmaya başlıyor.

"Keşke zamanda geriye gidip gençliğimde onun arkadaşı olabilseydim. Onu çok kötü bir kaltağa dönüştürürdüm.

Çenesi başımın üstüne dayanıyor. "Yapacağını biliyorum."

Eğer onu o zamanlar tanısaydım, ona yeterli olduğunu söyledim. Ve onu buna inandıracaktım.

“Yoga sırasında bu kadar şeyi bu yüzden mi söylüyorsun?” Rory'nin nefesi kulağımı gıdıklıyor. “Bu yüzden herkes için bir alan yaratmak istiyorsunuz?”

Burnumu çekerek göğsüne doğru başımı salladım. “Yogayı seviyor ama yeterince zayıf ya da genç olmadığını söylüyor. Kimsenin onu yoga kıyafetleriyle görmek istemediğini söylüyor. Acı göğsümü kasıp kavururken sesim bir hıçkırıkla daha bölünüyor.

Benim onu sevdiğim kadar annemin de kendisini sevmesini istiyorum.

“Tıpkı ona benziyorum,” diye fısıldıyorum, yapmamam gerektiği halde. Bunun gibi düşünceler Rory ve benim yaptığımız hiçbir şeye ait değil.

Dıştan bakıldığında kendime çok güveniyorum. Annemin vücudundan nefret ettiğini görmek sadece sert kabuğumu güçlendirdi, ama bu düşünce çatlaklardan gizlice içeri giriyor. Bir gün anneme benzeyeceğim ve kendimi hâlâ şu anki gibi sevecek miyim? Rory gibi biri beni hâlâ güzel bulacak mı?

Connor bunu yapmadı ve ben on dokuz yaşındaydım. Altmış yaşına geldiğimde ne olacak?

Rory bana bakıyor ve daha önce kimsenin gözlerinde bu kadar ilgi görmemiştim. “O kadar güzelsin ki göğsüm ağrıyor.”

Kalbim çarpıyor.

“Ve yüz yaşına geldiğimizde bile” diye fısıldıyor, “dikkatini çekmek için seninle flört edeceğim.”

Ne söyleyeceğini tam olarak bilmesi çok komik. Bunlar sadece kelimeler ama kalbimdeki çatlaklardan birini iyileştiriyorlar.

İnsanlar etrafımızda manevra yaparken uzun süre birbirimize sımsıkı sarılmış halde kaldırımda duruyoruz.

Saçlarıma, “Yaptığın işte inanılmazsın,” diye mırıldandı ve sözler doğrudan kalbime işleyerek kanıma karıştı. “Onunla denemeye devam et. Bir gün sana sürpriz yapabilir.”

Yutkundum, göğsüne yaslandım ve düzenli kalp atışlarını dinledim.

Ona o kadar çok inanmak istiyorum ki.

BÖLÜM 38

Hazel

Daireme yaklaşırken Rory'ye, "Beni eve bıraktığın için teşekkürler," dedim. Açık bir gece, bu yüzden yıldızlar dışarıda, karanlık gökyüzünde parlıyor.

Onu yukarı davet etmemi söylemesini bekliyorum. Bu sefer ne söyleyeceğimden emin değilim.

Bunun yerine, "Hadi koşuya çıkalım" diyor. "Kısa bir şey." Elleri omuzlarımda ve gözlerimle buluşmak için eğiliyor. "İki blok."

homurdandım.

"On ayak." Gözleri yalvarıyor. "İstersen köşeye koşup geri dönebiliriz. Haydi, Hartley." Dairemin penceresine bakıyor. "Geçen gün bıraktığım spor çantan hâlâ sende mi? Onu yakmadın mı?"

"Henüz buna alışamadım," dedim hafifçe ama benim istediğim gibi gülmüyor.

Bana yine o bakışı atıyor, buz pateni pistinde tartıştığımız ve peşimden geldiği günkü bakışın aynısı ve bu gecenin erken saatlerindeki bakışın aynısı. Sanki benim iyi olmama ihtiyacı varmış gibi, sanki kalbimdeki bu acıyı dindirmek için her şeyi yapacakmış gibi.

"Bunu neden yapıyorsun?" Nefes alıyorum.

"Çünkü bunu benim için yaptın." Gözlerimi arıyor. "Öyleyse gelin bunu birlikte atlatalım." Ağzıma yumuşak, tatlı bir öpücük kondurdu ve kalbim boğazıma sıkıştı. O küçük dokunuşta öyle dikkatli bir ilgi, öyle bir koruyuculuk var ki.

Gözlerim yanıyor ama eskisi gibi değil.

"Tamam aşkım?" O fısıldar.

Başımınla onayladım. "Tamam aşkım."

O gülüyor. "İşte benim kızım."

On dakika sonra kaldırıma çıktık. Şehir sakinleşirken dışarısı serin ve sessiz. Deniz duvarına ulaşana kadar ara sokaklarda kalıyoruz. Koşarken annemin söylediklerini ve benim söylediklerimi tekrarlıyorum.

On dakikalık bir sessizliğin ardından, "Pekala, Hartley," dedi. "Sana bir iddiaya gireceğim."

English Körfezi'ne bakan kaldırımda koşuyoruz ve altın renkli sokak lambaları yüz hatlarına gölge düşürüyor.

"Dostça bir rekabet" diye ekledi ve ağzımın kenarları havaya kalktı.

"Bunu daha önce de duymuştum."

"Biliyorum ve sen kaybettin. Kötü."

"Kapa çeneni." Gülümsüyorum, akşam yemeğinde her şeyi unutuyorum. Onun önünde nasıl ağladığımı unuttum.

"Bu skoru eşitlemek için bir fırsat."

İnatçı tarafım yemi yutma diyor ama rekabetçi tarafım daha fazlasını istiyor. "Teklifin nedir?"

Sahili çevreleyen bu deniz duvarının sonundaki tabHazelyı işaret ediyor. "Hadi şu tabelaya doğru yarışalım."

Normalde benden daha hızlıdır. Ama bugün antrenmandan yoruldu. Belki onu yenebilirim. "Ya kazanırsam?"

Gülümsemesi kendini beğenmiş ama gözleri sıcak. "Sana seksi bir mesaj atacağım."

Farkındalık içimden fışkırıyor ama serin maskeyi yüzümde tutuyorum. "Ah?"

"Evet. Ben uzaktayken seni sıcak tutacak bir şey."

Takım önümüzdeki iki hafta boyunca deplasman maçlarına gidecek. Kafamda binlerce görüntü canlanıyor ve nabzım bacaklarımın arasında atıyor. "Ya kazanırsan?"

Bir sessizlik oldu ve ona baktığımda yeterince hava alamadığımı hissettim.

Tembel bir gülümsemeyle, "Bunu sana bırakıyorum," dedi. "Adil olduğunu düşündüğün her şey."

Kalbim daha da sert çarpıyor. Temelde bana çıplak teklif etti, bu yüzden sadece bir tanesini geri göndermem adil olurdu. Bu fikir karşısında midem bulanıyor.

"McKinnon'a hiç bir şey gönderdin mi?" sessizce soruyor.

Başımı salladım ve derin bir nefes verdim. "O sordu ama... Hiç istemedim."

Ona hiçbir zaman güvenmediğimi fark ettim. Derinlerde bir şeylerin ters gittiğini biliyordum. Belki arkamdan kızlarla görüşmüyordu ama sonradan aklıma geldiğini biliyordum.

Gözleri keskinleşerek beni sabitliyor. "İlginç."

"Evet." Yutkunuyorum, sinirlerim omurgamda yukarı aşağı dans ediyor, içime ürpertiler gönderiyor.

Ne gönderecektim ki? Dairemde sürekli görülen iç çamaşırlarını düşünüyorum; sürekli giydiğim iç çamaşırlarını. Görünüşe göre daha yumuşak renkleri seviyor çünkü her şey pastel. Soluk pembeler, maviler, lavanta, nane yeşili, krem. Dün açık pembe dantelli bir elbise geldi ve aynanın önünde durup parmaklarımı yumuşak, şeffaf kumaşın üzerinde gezdirdim.

İçinde inanılmaz derecede ateşli görünüyordum ve ben de bunu giyerdim.

Bu fikir mideme sinirsel bir enerji dalgası vurdu ve ona baktığımda hâlâ meydan okuyan, meraklı bir ifadeyle beni izliyordu. Midem yine bulanıyor.

Bunu yaparsak birimizin fotoğrafı çekilecek. Rol yapma alanını geçiyoruz. Bu gecenin çoğu böyle hissettirdi.

Kaşları kalkık. "Yalnızca sen istersen Hartley."

İçimde inatçı, rekabetçi ve eğlenceli bir şeyler dolaşıyor ve sinirlerim kayboluyor. Zaferin ona hükmetmesini istiyorum ama daha da önemlisi bana ne gönderdiğini görmek istiyorum.

Kaybetmek bir seçenek değil.

"İyi." Alt dudağımı ısıyorum ve gözleri hareketi takip ediyor. "Kıcını tekmelemeye hazır ol."

Yüzüne geniş bir sırtma yayılıyor ve kafamdaki bir ses kazanacağımı düşündüğüm için aptal olup olmadığımı sorduğunda bile bunu yansıtıyorum.

"Hazır?" Bacakları bükülüp koşmaya hazırlanıyor ve ben de onun duruşuna uyuyorum.

"Evet."

"Gitmek."

Koşuyoruz, koşuyoruz ve rekabet içinden hızla geçerken bile kahkaha, ışık ve neşeyle doluyum. Ayaklarımız hızla kaldırıma çarptı. Birisi bize yer açmak için yoldan çıkıyor.

Özür dilerim, diye seslendim omzumun üzerinden.

Rory gülerek, "Evet, üzgünüm," diye ekledi.

TabHazeldan yüz metre uzaktayız. Rory benden birkaç adım önde olduğundan derinlere iniyorum. Daha fazla oksijene ihtiyaç duymaktan bacaklarım yanıyor ve ciğerlerim dağlanıyor. Kanımın hiç bu kadar sert pompalandığını sanmıyorum. Hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Uçuyorum. Renk ve ışıkla doluyum ve Rory omzunun üzerinden o mükemmel, yakışıklı gülümsemeyle bana baktığında onun da uçtuğunu biliyorum.

Neredeyse tabelaya geldik. Kahretsin. O kazanacak ve ben kaybedemem. Bu risklerle değil. Paniğe kapılıyorum ve yanıımızdaki kuma bir bakış atarak tüm enerjimi toplayıp onu itiyorum.

En gurur duyduğum an değil. Ancak yumuşak bir iniş olduğundan yaralanmaz.

Şaşkınlıkla homurdanarak tökezledi ama düşmedi -dengeleyici kasları çok güçlüydü- ama ben liderliği ele alıyorum. Daha hızlı koşup elimi tabelaya vurdum.

Döndüğümde onun kuma oturduğunu, göğsünün hızla yükselip alçaldığını ve güldüğünü görüyorum.

"Seni pis küçük dolandırıcı," diye sesleniyor, ben hava almak için ona doğru dönerken kumları silkiyor.

Kahretsin, bu çok yakındı. Peki bunu neden kabul ettim?

Çünkü Rory içimde onunla oynama isteği uyandıran bir şeye dokunuyor. Beni nasıl harekete geçireceğini çok iyi biliyor.

Hâlâ kumun üzerinde otururken ona sırtıyorum ve elimi uzatıyorum ama beni yanına çekiyor. Ağzıma kadar minnettarlıkla doldum çünkü bu aslında kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Ya da belki Rory'yle birlikte olmaktır.

İkimiz de hâlâ zor nefes alıyoruz, nemli ve terliyiz ama ona gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Henüz bana teşekkür etme. Resmi bile görmedin."

Midem beklentiyle kasılırken bir kahkahayı bastırdım. Kalkıp eve doğru yürürken, akşam yemeğinin başlarında annemin Rory'ye tatilde ne yaptığını sorduğu zamanı düşünüyorum.

"Yani," diye başlıyorum, "yaklaşık olarak daha erken."

"Hangi bölüm?"

"Noel kısmı."

Bana meraklı bir bakış attı, ağzının kenarı yukarı kalktı.

"Muhtemelen planların olduğunu biliyorum," diyorum parmaklarımla oynayarak.

"Yapmıyorum." Gözleri üzerimde oyalandı, parlak, ilgili ve sabırlıydı, sanki uçabilen bir kuşmuşum ve inme cesaretini toplamam için elini uzatarak nazıkçe bekliyordu.

"Sağ."

Tanrım, bu neden bu kadar zor? Belki Connor, onunla plan yapmaya çalıştığımda bana hep yapışkan davrandığım izlenimini verdiği içindi. Söyle şunu, Hazel.

"Kısa süre kaldı ve belki de uçuş bile kalmamış olabilir" -bu düşüncenin neden bu kadar hayal kırıklığı yarattığını bilmiyorum- "ve ailemin evindeki misafir yatağı eskisinden daha kötü" - uyuyabilirdi odamdaki ikiz yatağım, ama sıkışık olurdu, yine de belki burası sıcak olurdu ve biz daha çok oynardık - "ve muhtemelen küçük bir kasabada sıklırdın -"

"Hadi ama Hartley. Tükür şunu.

"Noel'i Silver Falls'ta geçirmek ister misin?" Kalbim boğazımda atıyor.

Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Seninle?"

Bir kahkaha attım. "Evet, Rory. Benimle."

"Bu sahte flört olayını biraz ileri götürdün, değil mi?"

Midem düşüyor. Elbette öyleyim. Tabii ki kendimi kaptırdım. Daha önce beni teselli ettiğinde şöyle düşündüm... Ne düşündüğümü bilmiyorum. "Benimle gelmeseydin tuhaf görünürdün," diye yalan söylüyorum.

Korkak, beynim fısıldıyor.

Onun incelemesi altında nabzım hızlanıyor.

"Haklısın." Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti, rahatladım. "Görünüşe devam etmeliyiz"

"Hayır diyebilirsin."

"İstemiyorum." Saçımın bir tutamını çekiştiriyor. "Ve şimdi sana şahsen aldığım hediyeleri açtığını göreceğim."

"Hediyeler?" Ben aydınlanıyorum. "Birden fazla mı?"

Ona zaten birkaç şey aldım ama bunu nasıl dile getireceğimden emin değildim.

"Evet." Gözleri haylazlıktan kısılıyor. "Annenle babanın önünde sana iç çamaşırı versem tuhaf olmaz, değil mi?"

Gülmeye başladım, az önceki tüm gerginlik ortadan kaybolmuştu. "Hayır, bunun kesinlikle sorun olmayacağına ve hiç de tuhaf olmayacağına eminim."

"Harika. Bunu dört gözle bekliyorum."

Kalbim yükseliyor. İç çamaşırlarıyla ilgili şaka yaptığını biliyorum ama Rory'nin çocukluğumun geçtiği evde ailemle vakit geçirme fikri?

Ben de sabırsızlıkla bekliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

RORY

Haftanın ilerleyen saatlerinde otel yatağında uzanıp Hartley'le yaptığım yazılı sohbete göz atıyorum. Bu akşam New Jersey'de oynadık ve sağ kanat oyuncumuz benim asistimin ardından gol attığında, kovaladığım o hafif, zafer hissini yeniden hissettim.

Uyuyor olmam ya da yarınki maçın kasetini gözden geçirmem gerekiyordu ama onun yerine Hazel'ı düşünüyordum.

Benden Noel'e onunla gelmemi istediğinde parmaklarını döndürme işini yapıyordu. Gergindi.

Görünüşe dikkat ediyorum, kıçım. O benden hoşlanıyor. Kendisi bunu kabul etmeye hazır değil ama sabırlı olabilirim.

Sohbetimize göz atıyorum. Kiralık stüdyo ile gönderdiğim bağlantıya yanıt vermedi.

Gönderdiğim stüdyoyu gördün mü?

Yazma noktaları beliriyor, kayboluyor ve tekrar beliriyor. Evet. Teşekkürler.

Ve?? Omuz silken bir emoji gönderdi, ben de kaşlarımı çattım. Çok pahalı?

Pahalı ama çirkin değil.

Çok büyük? Çok küçük? Listede, alanın iki stüdyo odası olduğu belirtildi.

Hayır. İyi bir boyut.

Kafamı karıştırıp telefonuma bakıyorum. Eve döndüğümde kontrol edelim.

Henüz hazır olduğumu düşünmüyorum.

Ailesiyle birlikte yediği akşam yemeğinden sonra yüzünden gözyaşları süzülürken, annesine nasıl yardım edemeyecekse, başkalarına nasıl yardım edebileceğini ve göğsümün ağrıdığını söylediğini hatırlıyorum. Bu durumu Hazel için daha iyi hale getirme ihtiyacı beni pençesine aldı.

Hazırsın Hartley. Pippa ne düşünüyor?

Bu konuları onunla pek konuşmuyorum. Kendi kariyeriyle meşgul.

Ağır bir nefes verdim. Bence bu konuyu onunla konuşmalısın ve bence hazırsın.

Hazel'in bunları bana itiraf etmesinin bir anlamı olmalı. Aramızdaki bu şey onun düşündüğünden daha fazlası olabilir.

Yazma noktaları bir sonraki mesajı açılmadan önce görünüyor, kayboluyor ve tekrar beliriyor. Bir iddiayı kazandığımı hatırlıyor gibiyim.

Gülerek başımı sallıyorum. Bütün hafta bunu düşündüm ve fotoğraflar çekilmeye hazır ama...

Sormasını istedim. Ondan biraz arzu kırıntısı görmek istedim. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi onun amını yedikten sonra böyle olabileceğini bilmediğimi söylediğini düşünmek hâlâ bana zor geliyor.

Yine de soruyor. Telefonuma bakıp sırtıyorum. Aldattın.

Şimdi kaybeden kim oluyor?

Formamı giy, mesaj atarım. Tanrım, onunla bu şekilde tartışmayı seviyorum. Beni harekete geçirecek.

Vay. Senin egon, Miller.

İçimden bir kahkaha kopuyor. Keşke onun yatağında olup gülümsememeye çalışmasını izleseydim. Çarşamba günü maçımız olduğundan onun çevrimiçi yoga dersine katılamamıştım. Sanki onu uzun zamandır görmemiş gibiyim.

Resim sohbetimizde beliriyor. Fotoğrafta sırtı banyo aynasına dönük, omzunun üzerinden küçük bir gülümsemeyle bakıyor, MILLER sırtının karşısında kalın harflerle yazılmış.

Sahiplenici tatmin içimde kıvrılıyor.

Çok güzelsin, mesaj atıyorum.

Benimle mi yoksa Jersey'le mi konuşuyorsun?

Gülümsemem yüksek watt'a dönüşüyor. Vızıldadım, sıcaklık göğsüme ve tenime yayılıyor. Neden her ikisi de olamıyor?

Film rulomdaki son fotoğrafa, dün aynanın önünde çektiğim gömleksiz fotoğrafa gittiğimde heyecan ve sinirler beni sarsıyor. Fotoğraf gönderilirken telefonum ıslık sesi çıkarıyor ve bir süre sonra o da yanıt veriyor.

Vay.

Bir nefes alıyorum. Hartley, sekizli paketim olmadığını söylediğini hatırlıyor gibiyim.

Onun sevimli küçük hışırtısını evrende hissedebiliyorum. Bunu söylediğimi hatırlamıyorum.

Beklerken kaşlarım kalkıyor, gülümsüyorum. Kesinlikle hatırlıyor.

Sen utanmazsın, diyor.

Gülümsemem daha da yukarıya çıkıyor. Söyle.

Dünyanın en uzun duraklaması uzuyor ve sabırsızlıkla elimi yüzümü ovuşturuyorum.

İnanılmaz bir vücudun var. Mutlu?

Ciğerlerim genişleyerek göğsümün her köşesini dolduruyor ve telefonuma

aptal gibi sırtıyorum.

Ertesi öğleden sonra ekibin geri kalanıyla birlikte uçakta kalkışı bekliyorum ve bu sabah çektiğim gömleksiz fotoğrafı Hazel'a gönderip göndermeyeceğimi tartışıyorum.

Mesajlaşmamızı ve dün gece gönderdiğim resme verdiği yanıtı okudum ve onun resmime bakıp tahrik olması fikri içimden sıcak bir sahiplenme duygusu kapladı.

Ward koltuğumun yanından geçerken omzuma vuruyor ve telefonumu elimden bırakıyorum.

Başını sallayıp sessiz bir gülümsemeyle, "Bu gece orada iyi iş çıkardın Miller," dedi ve ben de doğruldum. Streicher yanımdaki telefonunda durup dinliyor.

"Teşekkür ederim Koç."

"Ne yapıyorsan onu yapmaya devam et." Yürümeye devam etmeden önce kaşları havaya kalkıyor ve uzun bedeninin koridorda gözden kaybolmasını izliyorum.

Her maçta babamın sesi azalıyor. Bunun yerine, Hazel'ın bana o gururlu gülümsemesini verdiğini hayal ediyorum. Maçlar sırasında, yedek kulübesinde oturan Ward'a bakıyorum ve pakı verip diğer oyuncuların sayı atmasına yardım ettiğimde, o her zaman aynı metanetli ifadeyi takıyor, gözleri memnunmuş gibi parlıyor.

Streicher yanımdaki koltuktan "Bu sabah spor salonunda değildin" dedi.

"Oh evet. Onun yerine sahilde koşuya çıktım."

Kaşlarını çattı. Bir antrenmanı atlamak benim için alışılmadık bir durum. "Neden?"

Elimi saçlarımdan geçiriyorum. Babamdan gelen bir çağrıyla uyandım ama sesli mesaja bıraktım. Hala kontrol etmedim. "Hazel bazen beni onunla birlikte koşuya çıkarıyor ve bu da... Omuz silkiyorum. "Güzel. Sürekli hokeyi düşünmemek için." Ben yutarım. "Ve sadece konuş falan."

Bana bakıyor. "Onu özölüyorsun."

Geçtiğimiz birkaç güne dönüp onu ne kadar sık merak ettiğimi ya da ona mesaj atma isteği duyduğumu düşünüyorum. Onu tekrar görmek için nasıl sabırsızlanıyorum. "Evet. Evet."

Streicher tekrar telefonuna dönüyor ve ben Hazel'la yaptığım konuşmayı okuyorum. Üzerinde çok fazla düşünmeden önce, bu sabah yatakta yatarken ve içeri ışık girerken çektiğim fotoğrafı ona gönderiyorum.

Benimle dalga geçmeyi bırak, bir süre sonra mesaj attı ve ben de gülmeye başladım. Oyuncular bana bakıyor ve ben de boğazımı temizleyerek kahkahalarımı bastırıyorum.

Sıra sende, diye cevap veriyorum, aptal gibi sırtarak.

Bir fotoğraf beliriyor; dairesinde, ayakları bitişik, yoga matının üzerinde oturuyor, esniyor, dolgun dudakları yukarı kıvrılıyor. Bol bir kazak ve tayt giyiyor, ipeksi saçlarını at kuyruğu yapıyor ve makyaj yapmıyor.

Kalbim vuruşları atlıyor. O muhteşem.

Aklımdaki şey bu değildi ama yine de çok tatlıydı.

Hazel'dan alabileceğim herhangi bir kırıntı bulmak için çaresizce fotoğrafı inceliyorum. Ona verdiğim ejderha şu anda komodinin üzerinde duruyor. Bu onun da beni özlediği anlamına mı geliyor? Yatağı çok büyük ve rahat görünüyor ve ona geri dönüp üzerine çökmek için sabırsızlanıyorum.

Gözlerim yine Hazel'a takıldı. Bol kazağının omuzu esnerken yana kaydı ve soluk mor bir kayışı ortaya çıkardı.

Ona aldığım iç çamaşırı parçalarından birinin soluk mor askısı. Gururlu erkek tatmini damarlarımda dolaşıyor.

Hartley, sana aldığım dantelli şeylerden birini mi giyiyorsun?

Yanıtı anında geldi. Evet.

OceanofPDF.com

40. BÖLÜM

OceanofPDF.com

Hazel

Ateşle oynuyorum.

Uyduğundan emin olmam gerekiyordu, kirli küçük bir yalancı gibi mesaj atıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve alnımı yatağa yaslıyorum.

Birincisi, geçen gece aynanın karşısında kendini beğenmiş, yırtık pırtık ve sikilmiş görünen fotoğrafıydı. Bütün gün o resmi düşündüm. Bu sabah uyandığımda bacaklarımın arası ağrıyla, işte odaklanmaya çalışırken ve bu akşam onun maçı sırasında bunu düşündüm.

Bu sahte flört olayı mı? Bu konuda berbatım ve tek seferlik kuralım mı? Bu onu zorluyor.

Yine de kuralı ihlal etmiyorum. Onu büküyorum. Onun gömleksiz bir fotoğrafı seks değil. Güzel iç çamaşırı giymek seks değildir. Bu iyi.

Az önce gönderdiği fotoğrafı çıkardım. Bu sabah çekmiş olmalı çünkü fotoğrafta bir otel yatağında yatıyor, saçları dağınık, gözleri uykulu. Sabah ışığı gözlerini parlatıyor ve onu düşündüğümü biliyormuş gibi sırıtıyor. Çarşaf lar buruşmuş ve çarşaf lar doğru uzanırken çıkardığı iniltiyi neredeyse duyabiliyorum.

Bunun gibi son derece ateşli görüldüğü fotoğraflar mı? Onlar tehlikelidir. Onlara bakamıyorum ama bakışlarımı da çeviremiyorum. İçimin derinliklerinde sanki kendimin yeni bir versiyonu uyanıyormuş gibi hissediyorum.

Peki uyuyor mu? O sorar.

Evet.

Kanıtla.

Gözlerim kocaman oluyor ve içimi bir heyecan kaplıyor. Başka bir tane mi istiyor? Mümkün değil.

Neden onu giyiyorsun?

Ben zaten söyledim. Üstelik çok güzel. Ve içinde sıcak hissediyorum.

Ancak sadece bu değil. Onu özledim. Onun seçtiği kıyafetleri giydiğimde kendimi Rory'ye daha yakın hissediyorum.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum ve bunun, yaptığımız sahte buluşma olayına ya da kendim için uyguladığım tek seferlik kurala nasıl uyduğunu bilmiyorum.

Lütfen, Hartley. Lütfen bir resim gönderin. Burada yalvarıyorum. Bana göster.

Nefesim kesiliyor, düzensizleşiyor ve sıcaklık göğsüme ve boynuma yayılıyor. Bu durumun kontrolünü hızla kaybediyorum ama mesajlarındaki çaresizlik kararlılığımı eritiyor.

Bir fotoğraf fena değil. Hala kontrol bende. Sadece oynuyoruz.

Delice bir kahkaha attım. Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum. Kazağımı çıkarıp yatağa uzanıyorum, kamera uygulamasını açıp telefonu kaldırırken kalbim küt küt atıyor.

Fotoğrafta yüzümü bile göstermiyorum, sadece omzum, göğüs dekoltemin tepesi ve yastığa dağılmış saçlarım var ama yine de çektiğim en seksi fotoğraf. İçimde bir tereddüt artıyor ama Rory'nin fotoğrafı gördüğündeki ifadesini hayal ediyorum - gevşek bir çene, gözbebekleri şişmiş - ve gönderiyorum.

Metni hemen belirir. Aman Tanrım, Hartley.

Yanan yüzümü yastığa gömüp gülümsedim.

Ertesi akşam başka bir fotoğraf alıyorum.

Aynada gömleksiz görünüyor, üzerinde sadece dar siyah boxer külotu var. Gözlerim kalçasının üstündeki keskin V kesimine, bel bandına dökülen saçlara ve kollarının biçimli esnekliğine takıldı. Ne kadar ateşli olduğunu biliyormuş gibi sırtıyor.

Sıcaklık karnımı aşağı doğru büküyor ve başka bir iç çamaşırı parçası çıkarmak için dolabıma yöneliyorum; bebek mavisini bir balkonet sütyen, ona uygun dantel tanga ve jartiyer.

Telefonumu kurup sırtımın, saçlarımın omzuma atıldığı, dantelli kayışın görüldüğü bir fotoğrafını çekerken bu sadece bir fotoğraf, diyorum kendi kendime. Bu Sadece Eğlence İçin. Öğrencilerime her zaman kendilerini iyi hissetmeyi hak ettiklerini söylüyorum, peki ben neden bunu yapmayayım? Rory'ye seksi fotoğraflar göndermek ve onun vücuduma olan hayranlığını görmek içimi ısıtıyor. Bu kadar.

Benden uzaklaşmasına izin vermeyeceğim. Ne yaptığımı biliyorum.

Cevabı geldiğinde nabzım hızla atıyor ve zevkten kızarıyorum.

Lanet olsun, Hartley.

OceanofPDF.com

41. BÖLÜM

OceanofPDF.com

RORY

Bu geceki maç güzel, Hazel bir hafta sonra ben çocuklarla bir barda oturup maçı kutlarken mesaj attı. O ve Pippa hafta sonlarını Whistler'da geçiriyorlar.

Bu akşamki maçı dört sıfırla kazandık ve bu gollerin hiçbirisi benim değildi. Telefonuma bakıp gülümsedim. Owens onu suratıma ittiğinde, yarısı dolu bir bira önümde duruyor.

Bir bira kariyerimi mahvetmeyecek ve çok iyi. Çok iyi.

Oyunumu izledin mi? Cevap veriyorum.

Yazma noktaları beliriyor, kayboluyor ve tekrar beliriyor. Umarım diğer tarafta tHazelşlanıyordur.

Arka planda açıldı.

Gülümsemem genişliyor. Oyunumu izledin.

Tanrım, onu özlüyorum ama ileri geri gönderdiğimiz fotoğraflar? Bunları düşündükçe sikim sertleşiyor. Dikenli, ihtiyatlı Hazel, bana ona aldığım iç çamaşırlarından bir bakış gönderdi. Telefonum onun mesaj sesiyle her çınladığında, taşaklarım beklentiyle kasılıyor.

Ergenliğimden beri bu kadar mastürbasyon yapmamıştım. Bu sabah gönderdiği, krem rengi dantel külotunun kalçasının uzun çizgisine kadar uzandığı fotoğrafa bakıyorum ve elimle yüzümü ovuşturuyorum.

Hazel Hartley beni avucunun içinde tutuyor ve buna bayılıyorum.

Barın arkasındaki televizyon ekranında bir şey gözüme çarptı: babam. Stüdyoda konuk yorumcu olarak bulunuyor. Storm oyununun tekrarları oynanıyor ve içime tanıdık bir ağırlık çöküyor. Başka bir forvete topu ağlara göndermeden önce benim pasımı tekrar oynatıyorlar.

Bu oyun hokeyle ilgili sevdiğim her şeydi; hız, beceri ve şans. Ekip çalışması da sanırım. Kahretsin, güzel bir goldü.

Babam konuşurken başlıklarda "Ne israf" yazıyor.

Acı içimi parçalıyor. Umarım Hazel bunu izlemiyordur.

"Onun benim oğlum olduğunu biliyorum ama Rory Miller bu takımda bir silah ve Ward onu diğer oyuncularını desteklemek için kullanıyor," diye devam ediyor babam ve azı dişlerim gıcırıyor. "Ward, Miller'ı kaptan yapıyor ama sanki yaz kampındaymış gibi diğer oyunculara pas atmasını sağlıyor."

"Yapma," diye mırıldanıyor Streicher yanımda, kendi telefonuna bakıyor, muhtemelen Pippa'ya mesaj atıyor.

"Ne?"

Her zamanki ciddi ifadesiyle gözlerimle buluşmadan önce çenesini televizyona doğru eğdi. "Bu saçmalığı izlemeyin. Ne söyledikleri önemli değil. Onlar bizimle buzun üzerinde değiller.

"Ama haklı." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. "Gol atmak ve maç kazanmak için takıma takas edildim."

Streicher kaşlarını çatarak uzun bir süre beni izliyor. "Neden bunu Ward'a bırakmıyorsun?"

En eski arkadaşıma "Sadece iyi bir kaptan olmak istiyorum" diye itiraf ediyorum. Uzun bir nefes veriyorum. "Benim konumumda ne yapardın?"

Büyük omuzlarını silkiyor. "Ward'ın en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapardım. Ona güvenirim."

"Ben de." Ward'ı gururlandırma isteğim, babamın onayına olan ihtiyacımla savaşıyor. "Ama onu anlamıyorum."

Streicher homurdanmaya benzeyen bir ses çıkarıyor. "Ben de değil. Yine de bir planı olduğunu düşünüyorum."

Asistimden sonra aklım maç sırasında bu geceye gitti. Ward gözlerimi buluşturdu ve çenesini bana doğru eğdi.

"Hazel'la işler nasıl gidiyor?" Streicher soruyor.

"İyi." Gerçekten iyi. Sahildeki tabelaya doğru koştuğumuzu, onun beni ittiğini ve benim güldüğümü düşünüyorum. Onun yanında uykuya dalmak. Bana hayatımda gördüğüm en ateşli fotoğrafları gönderiyor.

Fazla iyi aslında. Olabileceğini hayal ettiğimden daha iyi. Sorun sadece ileri geri gönderdiğimiz fotoğraflar değil ve sadece her gün onu ve sadece onu düşünerek mastürbasyon yapmam da değil. Sürekli onu düşünüyorum ve eve, onun yanına gitmek için sabırsızlanıyorum.

Bilincimin kıyısında bir farkındalık beliriyor. Hazel'a olan hislerim her geçen gün artıyor ve hiç böyle hissetmemiştim. Ancak bunların hepsi bir kalp atışında bitebilir. Rick Miller gibi olmamaya çalışmam bunun işe yaradığı anlamına gelmiyor.

"Hala numara mı yapıyorsun?" Streicher telefonuma bakarak soruyor.

Elimde Hazel'ın bu sabaha ait bir fotoğrafı var. Başında bir şapka var ve yanakları ve burnu soğuktan pembeleşmiş. Göğsümün gergin ve sıcak olduğunu hissediyorum.

Kaçındığım farkındalık kapıya vurmaya başlıyor ve ilgi talep ediyor. Bunun Hazel için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Aramızdaki bu konuda hâlâ bir son tarih var.

"Bilmiyorum." Göğsüm daralırken boğazımı temizliyorum.

Streicher sanki hiç şaşırmamış gibi bir teşekkür sesi çıkardı ve içimden onu gömleğinden yakalayıp sarsmak geldi.

"Neden beni uyarmadın?" diye sordum, çocuklar duymasın diye sesimi alçak tutarak.

Streicher bana ilgisiz bir bakış attı. "Seni ne hakkında uyardım?"

Aklım, aile yemeğinden sonra sokakta ağlayan Hazel'a ve onun bu şekilde incindiğini ve hayal kırıklığına uğradığını görmenin dayanılmaz acısına gidiyor. Bir şeyleri düzeltme dürtüsü, her şeyi daha iyi hale getirme ihtiyacı. Kelimeleri bulamadığım için başımı salladım. "Bunun böyle olacağını." Ağır, hüsrana dolu bir nefes veriyorum, gözleriyle buluşuyorum. "Onun için durum farklı, biliyor musun?"

Uzun bir süre beni izliyor. "İyi." Telefonunu yerine koyuyor. "Bunu Hazel'a söylemedin mi henüz?"

"Hayır."

"Gidiyor musun?"

"Bilmiyorum." Eğer o da aynı şekilde hissetmiyorsa, sahip olduğumuz her şey mahvolur. "Bu onun için sahte."

Bir süreliğine televizyona bakıyoruz. "En azından bunu kendin yapmak yerine ona seni reddetme seçeneğini ver."

Uzun, alçak bir ıslık sesi duyuluyor ve başımı kaldırıp baktığımda McKinnon'un yanımda durup televizyon izlediğini görüyorum.

Bu sezonki gol istatistiklerimi önceki yıllara kıyasla gösterirken "Çok kötü" diyor. "Belki antrenmanlara daha fazla, Hazel'ın fotoğrafları karşısında ağlamaya ve mastürbasyon yapmaya daha az zaman ayırsaydın, hisselerin çökmezdi."

Hazel benim ağladığımı ve mastürbasyon yaptığımı söyleseydi gülerdim ama bu onun sık suratlı eski sevgilisi olduğu için ona sadece baktım, içimde bölgesel bir öfke kaynadı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı McKinnon?"

Streicher, McKinnon'a soğuk ve korkutucu bir bakış atıyor ama McKinnon bunu görmezden gelerek karşımızdaki koltuğa oturuyor.

"Hayır." Gülümsüyor, gözleri kırmızı ve kanlı. "Yine de çekiciliğini görebiliyorum." Sarhoşmuş gibi küfür ediyor. Şükür ki Ward bana acıdı ve yolculuğun bu ayağı için bana kendi odamı verdi.

"Neden bahsediyorsun?" Streicher'in ses tonu düz ve etkilenmemiş.

Connor bana doğru gülümsüyor. "Miller yakında öğrenecek." Yoldan geçen bir sunucunun dikkatini çeker. "Bana bir bira daha getirir misin?"

Sunucuya özür dileyen bir bakış atmadan önce yumruğumu sinirle sıkıyorum. Teşekkür ederim, dedim ona doğru başımı sallamadan önce. "Lanet tarzını kullan, McKinnon. Takımın kötü görünmesine izin vermeyin."

Alay ediyor, sandalyesine yaslanıyor ve uzaklaşırken sunucunun kıcına bakıyor. "O iyi. O benden hoşlanıyor. Onlara çok fazla ilgi gösterirseniz yapışırlar." Yumruğunu geçiriyor. "Fakat onları daha fazlasını istemeye bırakırsanız, ilginizi çekmek için daha çok çalışırlar." Bakışları bana yöneliyor, gözleri nefret dolu. "Hazel'in işine yaradı."

Koruyucu öfke içimde gürlerken bile yüz ifademi rahat ve keyifli tutuyorum. "O yoluna devam etti ve sen de etmelisin. Üzücü olmaya başladı."

Lanet pislik.

McKinnon irkildi ve abartılı, acı dolu bir ses çıkardı. Bana sırtarak, "Maçtan sonra kesinlikle kasıklarım ağrıyor" diyor. "Hazel'in bütün hafta bunun üzerinde çalışmasına ihtiyacım olacak."

Damarlarımda kaynayan öfke kaynıyor ve dişlerimi o kadar sıkıyorum ki azı dişlerim acıyor. "Dikkat et McKinnon."

Sarhoş gülümsemesi daha da artıyor ve kanım hızla çarpıyor. Şükür ki Hazel bunu duyacak durumda değil.

Beni yalnızca o ve Streicher duyabilecek şekilde eğildim. "Eğer onu rahatsız edersen, senin işini bitiririm."

Dişlerim gıcırıyor. Bu adamdan nefret ettiğim kadar hiç kimseden nefret etmedim.

McKinnon korkmuş gibi yaparak gözlerini genişletiyor. "Vay. Birisinin durumu kötü." Kendi kendine gülüyor ve sesi midemi bulandırıyor. "Kızıma karşı her zaman bir şeyler hissettin, değil mi?"

Oku tam göğsüme isabet ediyor ve öfke bir fırtına gibi içimden geçiyor.

"O senin kızın değil," diyorum alçak ve ölümcül bir sesle, yumruklarımı sıkarak ve omuzlarımı gererek ayağa kalkarak. "Hazel benimdir."

"Dediğim gibi." Gözleri çirkin bir küçümsemeyle parlıyor. "Göreceksin."

Kontrolün eşiğindeyken derin bir nefes alıyorum ve etrafıma bakıyorum, barın diğer tarafındaki Ward'la ve diğer koçlarla göz teması kuruyorum. Kaleci antrenörü konuşuyor ama Ward bizi ilgiyle izliyor.

Ben kaptanım ve eğer Hazel burada olsaydı beni Ward'ın olabileceğimi düşündüğü adam olmaya teşvik ederdi.

"Biraz su iç McKinnon." Streicher'a iyi geceler dilerim, o da veda etmek için elini kaldırıyor.

Asansörde derin nefesler alıyorum ve onları yavaşça veriyorum. Kahretsin, o adamdan nefret ediyorum ama Hazel'in benim olması konusunda ne dedim?

Gerçek buydu.

Mesajlarımıza, geçen hafta bana gönderdiği inanılmaz fotoğraflara göz gezdirdim. Hartley'nin vücudu, pürüzsüz kıvrımları, göğüs dekoltesinin şişkinliği, kalçalarının hafif eğimiyle bir rüya gibi; köprücük kemikleri bile muhteşem. Sol göğsünün hemen üzerinde, görünür bir fotoğraf çektiğimde yalamayı düşündüğüm bir çil var.

Ama bu fotoğrafları çekerken kendini sıcak ve arzulu hissetmesi beni zorlaştırıyor. Ona bir tane daha gönderirken McKinnon ve babamla ilgili düşüncelerim silinip gidiyor.

Yanıtı hemen gelir.

Önünde çekilmiş, saçları öne doğru düşmüş, göğüsleri yorganın üzerinde çekilmiş bir fotoğrafı. Kıcının yumuşak kıvrımı görülebiliyor ve ihtiyaç içimden akıp taşaklarımı sıkıyor.

Elindeki tek şey bu mu, Miller? *esneme* O güzel kaslarına rağmen sıkılmaya başladım.

Gülümsemem daha da kıvrılıyor. İçtiğim iki biradan mı, yoksa bu geceki sahiplenici duygulardan mı kaynaklandığını bilmiyorum ama içimden Hartley'le işleri daha da kızıştırma dürtüsü geçiyor.

Henüz bilmiyor olabilir ama Hazel Hartley benim, peki bu gece? Ona göstereceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

Hazel

Fotoğraflar arttı ve durumun kontrolünü tamamen kaybettim. Rory'nin gönderdiği resimlere ve benim gönderdiğim fotoğraflara verdiği yanıtlara bağımlı oldum.

Bütün gün o fotoğrafı düşündüm Hartley.

Tanrım, çok ateşlisin.

Bunu düşünerek duşa girdim, mürdüm rengi sutyen giydiğim, göğüs dekoltemin tam olarak sergilendiği bir fotoğrafımdan bahsetti, ardından kendisinin gömleksiz, ereksiyonunun boxerının kumaşını zorlarken sırtıttığı bir fotoğrafını geri gönderdi. .

Otel yatağında Pippa'nın yanında yatarken, onun duştan yeni çıkmış fotoğrafının, cildinde su damlacıklarının, belinin altındaki havlunun ve yoğun uyarılmanın ana hatlarının açıkça görülebildiği fotoğrafının ve bana geri gönderdiğim fotoğrafın üzerinden geçiyorum. yatakta yatıyordu, üzerinde narin krem rengi bir dantel takımı vardı, çarşafların üzerine uzanıyordu.

Başka bir fotoğraf geldiğinde telefonum titriyor. Çıplak, önünde bir havlu tutuyor, kalçasındaki ve uyluklarındaki tüm kaslar tam ekranda görünüyor. Su damlacıkları keskin göğsüne yapışıyor ve ben bacaklarımın arasında sızlıyorum. Cevabım, önüm üzerinde yatarken çekilmiş bir fotoğrafımdır.

Yüzüm yok, sadece göğüs dekoltem var ve kığım onun göz renginde gece mavisi bir tanga içinde.

O resmin üzerinde durup sırtışıma engellemek için dudaklarımı birbirine bastırduğmda heyecan içimde dolaşıyor. Sıcak, akışkan duygularla süzülüyorum.

Bu çok eğlenceli, farkındayım. Heyecan verici ve eğlenceli, seks konusunda bunu hiç yaşamadım.

Pippa, Storm maçından oyun sonrası basına geçiyor.

Uslu bir çocuk ol ve havluyu bırak, duştan yeni çıkmış resmine dönmeden önce mesaj atıyorum.

Ve şimdi onu daha fazlası için tuzağa düşürüyorum. Inanılmaz.

Bir muhabir Rory'ye, "Storm'da fizyoterapist olan Hazel Hartley ile görüştün" dedi.

Saçları duştan dolayı nemliydi, yanaklarının üst kısımları oyundan dolayı hâlâ kızarmıştı ve ağzı zahmetsiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı.

"Jamie Streicher yakında onun kayınbiraderi olacak. Ailenin geleceğinde başka bir düğün olabilir mi?"

Pippa elimi sıktı ve dudağının köşesi yarım santim yukarıya kayarken donup kaldım. "Evet. Olabilir."

Yüreğim boğazımda. Sağlam bir kaptan gibi görünebilmek için basına ne yapması gerektiğini söylüyor. Bu gerçek değil. Ve eğer gerçek olsaydı, hiç kimse birkaç aydır görüştüğü bir kız hakkında bunu söylemezdi.

Kafamın içindeki sinir bozucu bir ses Rory'nin bunu yapacağını söylüyor. Yoğun ve dürtüseldir ve istediğinin peşinden gider. Kalbinin kolunda düşünüyor.

Gerçek değil ama ona başka bir resim gönderirken gülümsüyorum.

"Şarj aleti getirdin mi?" Pippa telefonunu havaya kaldırıyor. "Benimkini unuttum ve pilim neredeyse bitti."

"Çantamda."

Yataktan kayıyor ve ben de yazılı sohbetimize göz atıyorum. Her gün konuşuyoruz, bazen birbirimize fotoğraflar gönderiyoruz; onun yoldan, benimki işten ya da Pippa'yla ya da benim dairemde takılırken.

Adamların uçağı Pazartesi gecesı geç saatlerde geliyor, bu yüzden onu Salı gününe kadar göremeyeceğim ve iki haftadır birbirimize işkence ettikten sonra nihayet onu şahsen görme fikri içimde bir sıcaklık oluşturuyor.

"Hazel."

Pippa çantamın başında suçlayıcı bir bakışla duruyor, kulak kulağa gülümsüyor. Uzanıp bir avuç dolusu iç çamaşırını çıkarıyor.

Ağzım düzleşiyor ve ona suçluluk duygusuyla irkiyorum.

"Hazel."

Gülmeye başlıyorum. "Çık oradan."

Ağzı açık ama gözleri hala eğlenmeden yanıyor, parlak ve ışıltılı. "Neden benimle bir hafta sonu geçirmek için bir çanta dolusu iç çamaşırın var?"

"Sebeup yok." Boynumu kaşıyıp başka tarafa bakıyorum.

Kıyafetlere bakmaya başlıyor. "Bu da güzel bir şey." Kaşı kalktı.

Ayağa fırlayıp her şeyi elinden alıyorum ve o hala gülümseyerek yatağa geri dönerken çantama geri koyuyorum. "Rory satın aldı, değil mi?"

Yüzüm sıcaktan yanıyor. Ona omuz silktim. "Evet. Tamam aşkım?"

"Hmm." Gülümseyerek gözlerini kısıyor.

"Ne."

"Hımmmm."

İçimden bir kahkaha çıkıyor. Hala kızarıyorum. "Pippa."

"İlginç. Çok, çok ilginç."

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştiriyorum. Ben de gülümsediğimi düşünüyorum. "Ne demek istiyorsan söyle."

"Sahte olduğunu söylemiştin."

Otuz kere gözümü kırptıştırırken kalbim boğazımda sıkışıyor. "Bu."

"Peki neden sana kimsenin göremediği pahalı iç çamaşırları alıyor?"

Sessizlik makul bir açıklama olamayacak kadar uzun sürüyor.

"Hazel!" patladı. "Siz ikiniz dalga mı geçiyorsunuz?"

"Bilmiyorum." diye geri çekildim. Bir bakıma. Tam olarak değil. O da uyuyor. Bir kez şakalaştık ama ona dokunmama izin vermedi ve biz" – ırkıldım – "resimleri ileri geri mi gönderiyoruz?"

Yüksek sesle kulağa pek hoş gelmiyor.

Tek boynuzlu atlarının gerçek olduğunu söylemişim gibi görünüyor. "Ne tür resimler?"

"Seksi olanlar," diye itiraf ediyorum, sesim boğuluyormuş gibi çıkıyordu.

Başı geriye doğru eğilerek gülüyor. "Biliyordum. Ondan hoşlanıyorsun."

"Bilmiyorum." Kalp atışlarım düzensizleşiyor ve kendimi omuz silkmeye zorluyorum.

"Siz yapıyorsunuz. Kabul et."

"İyi." Tekrar omuz silkiyorum, gözler odanın içinde geziniyor. "Onu sevdim."

Kahretsin. Söyledim. Boğazım düğümleniyor. Bu işi gerçekten halletmem gerekiyor. Son kullanma tarihi var.

"Ondan hoşlanıyorum," diye tekrarlıyorum, alt dudağımı endişelendirerek.

İfadesi yumuşadı. "Neden bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?"

Yüksek sesle söyleyemeyeceğim milyonlarca şey var. Çünkü istediği herkese sahip olabilir, öyleyse neden beni seçsin ki? Çünkü onun için bu heyecanın bitmesini bekliyorum.

Çünkü ben sıradanım ve Rory Miller gibi adamlar olağanüstü.

"Onu Noel için eve davet ettim." Hediyelerine hâlâ son rötuşları yapıyorum ama eve gelmesini bahane olarak bile kullanamıyorum çünkü hediyeleri ona sormadan aldım. "Ben böyle bir şey yapmam."

Pippa'nın gözleri yumuşak ve dikkatli ve onu çok seviyorum çünkü ifadesinde en ufak bir yargılama yok ama aynı zamanda kafamın derinliklerini görebildiğini hissediyorum. "Peki ya yapsaydınız?"

Midem kasılıyor.

"Daha fazlasını istemiyor musun?"

Rory'nin bu akşam maç sonrası basında söylediklerini ve bunların kulağa hiç de sahte gelmediğini düşünüyorum. Geçmiş arkamda bıraktığımda Rory ile birlikte olmak zahmetsiz oluyor.

Hayır. Bundan daha fazlası. İnanılmaz.

Pippa'nın sorusuna cevap vermiyorum ama o bunu yüzümün her yerinde görebiliyor.

Onun yerine, "Akşam yemeğinde bize çok yakıştı" diyorum. Onun ve babamın konuştuğunu ve Rory'nin ne kadar rahat görüldüğünü düşündükçe ağzım bükülüyor. "Onun ailesi bizimki gibi değil."

Benim göremediğim bir şeyi görüyormuş gibi bana hafifçe gülümsedi.

"Sonradan üzuldüm" diye itiraf ediyorum. "Sokakta onun önünde ağlamaya başladım."

Gözleri genişledi. "Neden?"

Yutkunurken utanç ve endişe boğazımı tıkıyor. "Annem yüzünden. Söylediği şeyler."

Pippa mırıldanarak başını salladı.

Rory'nin ne dediğini, bu konuyu Pippa'yla nasıl konuşmam gerektiğini düşündüm ve dizlerimi kendime doğru çekerek telefon kılıfımın kenarlarını takip ettim. "Bu benim çağrım olmalı." Kaşlarım çatılıyor. "İnsanların kendileri ve bedenleri hakkında iyi hissetmelerine yardımcı olmak."

İçini çekiyor. "Bunlar onun için tüm hayatı boyunca gerçek oldu." Pippa yorganla oynuyor, parmak uçlarını dikişlerin üzerinde gezdiriyor. "Değişim zaman alır ve onun aklından neler geçtiğini bilmiyoruz." Dizimi sıkıyor. "Onun inmesi için güvenli bir yer olmaya devam edin. Hazır olduğunda sana haber verecek."

Başımı salladım, başka tarafa baktım ve gözlerim acırken hızla göz kırptım. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?" O gülüyor, ben de ona sırıtıyorum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum" diye fısıldıyor.

Yatak başlığına yaslanıp Nedimleri giyiyoruz. Filmin yarısında telefonum aydınlanıyor.

Rory'den. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bir video. Yaptığımız bu şey videoya taşındı. Video küçük resmi onu otel odasında gömleksiz otururken gösteriyor. Beklenti beni heyecanlandırıyor ve merakım tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

"Bu da ne?" Pippa kulağıma soruyor ve ben de atlayıp telefonumu saklamak için uzaklaştırıyorum. Bana verdiği gülümseme bunun tam olarak ne olduğunu bildiğini söylüyor.

"Hiç bir şey." Sesim boğuk çıkıyor ve gözlerim etrafta geziniyor. Çok suçlu görünüyorum.

Kaşlarını oynatıyor. "Şimdi sana videolar gönderiyor, öyle mi?"

"HAYIR." Videonun küçük resmine bakarak başımı salladım. "Bilmiyorum. Evet."

"İzleyecek misin?"

Tanrım, istiyorum.

Ona işaret ettim. "Bu garip."

"Yürüyüşe çıkacağım."

"Pippa, hayır." Artık ben de gülüyorum. "Yapamam." Bakışlarım yine küçük resme takıldı. Vücudumdaki her içgüdü bu videoyu izlemem için bana yalvarıyor. "Eğer izlersem," diye itiraf ediyorum, "çok hoşuma gidebilir."

Benimle alay ederek anlayışlı bir şekilde başını sallarken gözleri hâlâ eğlenceyle parlıyordu. "Peki bir tanesini geri gönderebilir misin?"

Boğulurum. "HAYIR."

Evet. Ben de tam olarak bunu yapabilirim.

Bok. Bu iş artık taşı. Bu sahte olmanın yakınından bile geçmiyor. İçimdeki panik hızla artıyor ve telefonumu Pippa'ya fırlatıyorum.

"Al şunu."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Onu izlemeyeceğim."

"HAYIR." İfadem yalvarmaya dönüştü. "Telefonumu al. En azından yarın eve dönene kadar. Onu çok fazla düşünüyorum. Ben..." İçimden hayal kırıklığı dolu bir ses çıkıyor. Bu utanç verici. "Her gün metin sohbetlerimizi okuyorum. Gönderdiği tüm fotoğraflara bakıyorum ve günün geri kalanında onları düşünüyorum. Kafamı boşaltmam ve bu şeyi yeniden kontrol altına almam gerekiyor. Lütfen. Telefonumu al."

Nabzım hâlâ hızla atıyor ve Rory ile benim Stanley Park'ta gülerek koştuğumuzu düşünüyorum. Bu başıma gelen en iyi şey olurdu ve sonra benden sıkılırdı ve bana kalan tek şey iç çamaşırlarıyla dolu bir dolap ve güzel zamanların bayat anıları olurdu.

"Lütfen Pippa."

Telefonumu saklamadan önce uçak moduna alıyor ve akşamın geri kalanını film izleyerek ve mini bardan otel odasında atıştırmalıklar yiyerek geçiriyoruz.

Sabahın erken saatlerine kadar yatakta uzanıp o videoda neler olduğunu düşünüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 43

RORY

Ertesi akşam havaalanındayım, kaşlarımı çatarak, dizimi oynatarak telefonuma bakıyorum.

"Miller." Ward yüzüm ile telefonum arasına bakıyor.

"Merhaba Koç." Doğrudum.

"Dün gece her şey yolunda mı?"

İçim sıkışıyor ama ona hızlıca başımı salladım. "Emin ol."

Barda McKinnon'la olan olaydan bahsediyordu, Hazel'a mastürbasyon yaptığımı ve adını inlediğimi gösteren bir video gönderdiğimden değil ama on iki saat sonra hâlâ yanıt vermedi.

Kahretsin.

Ward bana bakmaya devam ediyor ve sanki kafamı kazıyormuş gibi geliyor. Sonunda koltuğuna geçmeden önce "Kapım her zaman açık" dedi.

Telefonuma dönüp sohbetimize baktım. Aptal. Çok aptalca. Çok ileri gittim. Hazel'ın dehşete düşmüş, tiksiniş ifadesi zihnimde dolaşıyor ve inleyerek hiçbir şeye bakmak için pencereden dışarı çıkıyorum.

Noel'i birlikte geçirecektik. İşler çok iyi gidiyordu ama her şeyi berbat ettim çünkü sahiplenici ve azgın hissediyordum.

"İşte benim küçük güneş ışığım." Owens, elinde her zaman okuduğu büyük fantastik romanlardan birini tutarak yanımdaki koltuğa oturuyor. İfadem karşısında irkildi. "Biri huysuz. Kendini daha iyi hissetmeni sağlamak için bu gece indikten sonra doğruca Hazel'a mı gideceksin?"

Planlamıştım ama onun sessizliğindeki mesaj yüksek ve netti: siktir git Miller.

Yarın özür dileyeceğim ve numara yapmaya geri döneceğiz ama şimdilik ona yer vereceğim.

"HAYIR." Telefonumu uçak moduna alıp çantama attım, göğsüm ağrıyordu.
"Değilim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

Hazel

Pippa'yla geçirdiğim hafta sonu tatilinden sonra eve döndüğümde tek odak noktam daireme girip Rory'nin parmaklarımı klitorisime koyarak gönderdiği videoyu izlemek oluyor. Elimde anahtarlarla üçüncü kata doğru koşarken adımlarım merdivenlerde gümbürdüyor ama sahanlığa vardığımda kapımın önünde yerde bir paket duruyor.

Midem bulanıyor ve gülümsememi ısııyorum. Bir diğer? O da benim kadar bu fotoğraflara bağımlı olmalı.

Dairemin içinde paketi yırtıp açtım, damarlarımda heyecan dolanıyordu ama plastik ambalajı kenara ittiğimde yüz ifadem tiksintiye dönüştü.

Tutuyorum ve içimden bir kahkaha çıkıyor. Şu ana kadar Rory'nin zevki narin, tatlı, şeffaf ve dantelliydi. Her şey yüksek kalitededir ve giymesi inanılmaz bir his veren yumuşak malzemeden özenle yapılmıştır.

Bu pislik her an parçalanacakmış gibi görünüyor.

Hepsi siyah kayışlardan oluşuyor, lifli ve kafa karıştırıcı. Burnum kırıyıyor. Hangi deliğin boyun, hangisinin bacaklar için olduğundan emin değilim.

"Ne oluyor?" diye mırıldanarak düz bir yere koyuyorum.

Bu şey çok çirkin. Örümcek ağına benziyor. Onu nasıl giymeliyim? Fotoğraf çekmeden önce tekrar güldüm.

Bundan emin değilim Miller. Bir kullanım kılavuzuna ihtiyacı var.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

RORY

"Nereye?" şoför Vancouver havaalanında taksiye ne zaman bineceğimi soruyor.

Adresimi tıngırdatıyorum ve ben pencereden dışarı bakarken sessizce arabayı sürüyoruz.

Yardım amaçlı buz pateni etkinliği yarın. Gönderdiğim videodan sonra hala görünecek mi? Her ne kadar bunu asla kabul etmese de paten yapmayı öğrendiği için gurur duyduğunu biliyorum. Hayal kırıklığıyla midem daha da bulanıyor.

Telefonum Hazel'a ayrılmış zil sesiyle çalıyor. En kötüsünü bekleyerek onu cebimden çıkarırken nabzım hızla atıyor. Bana işimizin bittiğini ya da benimle bir daha asla konuşmak istemediğini söylemesini bekliyorum.

Bunun yerine, yorganının üzerinde tuhaf bir siyah iplik yığınının resmi var. Ya da belki onlar ayakkabı bağdırlar. Yüzüm şaşkınlıkla buruşuyor.

Bundan emin değilim Miller. Bir kullanım kılavuzuna ihtiyacı var.

"Ne?" Yakınlaştıracak mırıldanıyorum.

Ayakkabı bağcıklarının içinde bir kıyafet etiketi var. Bağırsaklarım yere düşüyor.

Bu ayakkabı bağı değil. İç çamaşırı ama onu Hazel için almadım.

Göreceksin, dedi McKinnon dün.

İçimde kıskanç bir öfke dolaşıyor. Ona kahrolası bir iç çamaşırı gönderdi. Dün gece fotoğrafa hançerlerle bakarken McKinnon'ın suratına yumruk atmadığım için pişmanım.

O adamı öldüreceğim.

Ama önce Hazel'ın onu tam olarak kimin gönderdiğini bildiğinden emin olacağım.

Şoföre "Plan değişikliği" diyorum. "Onun yerine kız arkadaşımın evine gideceğim."

Arabayı sürerken kıskançlık ve sahiplenici duygularla dolup taşarak Hazel'in adresini tıngırdatıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

Hazal benim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

Hazel

Rory, videoda amımı sıkacak kadar alçak bir sesle, "Bu video kız arkadaşım Hazel Hartley için," diyor, "son birkaç haftadır onu çok düşündüğüm kişi."

Başlığima sırtımı yasladım ve gözlerim tamamen dimdik ve düz karnına yaslanmış haldeki aletine takılınca nefesim kesiliyor. Aniden Rory'nin neden bu kadar kibirli olduğunu tam olarak anlıyorum.

Aleti mükemmel; uzun, kalın bir uzunlukta ve şişmiş bir kafaya sahip, dudaklarımı etrafıma doladığını ve emdiğini hayal ediyorum. Kalçalarım birbirine baskı yapıyor. Çıkıntılı göbeği, sıkı pazıları, biçimli kolları ve kalçasına yaslanan büyük eli ile o, erkekliğin tanımıdır.

Rory Miller, beni aşırı azgınlaştırmamanın tanrısı.

Seks yapmamız an meselesi ve Rory'nin içimde olduğu fikri omurgamda kıvılcımlar yaratıyor. Üzerimdeydi, içeri girmeden önce girişimde çentik atıyor, kalınlığıyla beni akıl almaz bir şekilde esnetiyordu. Hala tamamen giyiniktim ama onu loş otel odasında izlerken bana çok dar ve kısıtlayıcı geliyorlardı.

"Ve kimi özlüyorum," diye devam ediyor küçük bir gülümsemeyle, yavaşça kendini okşayarak, "çok, çok."

Ağzım sulanıyor ve o hayranlıkla izlerken dilimi onun sikine doğru gezdirdiğimi hayal ediyorum. İçimde sıcaklık azalıyor ve meme uçlarım dikleşiyor.

"Ve kimi becermek için sabırsızlanıyorum."

Eli o kadar acı verici bir şekilde yavaş çalışıyor ki. Bunu beni delirtmek için mi yapıyor? Ya da belki de onu bu şekilde okşadığım ve artık dayanamayana kadar onu zevkin eşiğinde tuttuğum içindir.

Bacaklarımın arasında ıslaklık belirliyor ve kıvranıp elimi uyluklarımın üzerinde gezdiriyorum. Rory eve geldiği anda üstüne atlıyorum.

"Durun," diye mırıldandı, gözlerini kısarak telefonun arkasındaki bir şeye baktı. "Sadece bakmak için bir fotoğrafımı destekliyorum."

İçimden bir kahkaha fırladı ve kameraya göz kırptığında aptalca, hafif duygularla kızardım. Dairemde yalnızım ve salak gibi telefonuma sırtıyırım.

Keşke burada yatağında olsaydı da bundan ne kadar keyif aldığını görebilseydi. Elim külotumun üzerinde kayıyor ve yumuşak dantelin üzerinde duruyor. Isınıyorum, şişiyorum ve sırılsıklamım ve klitorisime daha sert bastırdığımda üzerimde bir elektrik akımı oluşuyor. Rory kendini dayanılmaz bir hızla okşarken inlememi engellemek için dudaklarımı birbirine kenetledim.

Başı geriye doğru eğiliyor, boyu boyunca çalışırken gözleri kapalı. "Günün her saatinde dilimin amında olduğunu düşünüyorum."

Ben de.

İçimden bir ürperti geçti ve ürpererek nemli kumaşın üzerinde yumuşak bir daire çizdim. Bundan çok zor kurtulacağım.

Daha hızlı okşuyor, keskin bir nefes alırken burun delikleri genişliyor. Uzunlarıma sıcaklık yayıldı ve parmaklarımı onun hızına ayak uydurarak daha hızlı hareket ettirdim.

"Bunu yine yapıyoruz" diyor bana. "Bu beni çok zorlayacak, Hazel."

İçimden bir inilti çıkıyor ve dantelin üzerinde sıkı kıvrımlar çizerken kalçalarım öne doğru eğiliyor, bunu dışarı doğru çekiyorum, keşke elim onun olsaydı ve onun aletini okşayan ben olsaydım.

Eğer bu videoyu beni uçurumun kenarına itmek, onu becermek istediğimi kabul etmeye zorlamak için gönderdiyse işe yaradı.

Göğsünün derinliklerinden bir inilti duyuluyor ve gövdesindeki her kas kasılırken en lezzetli kaşlarını çatıyor. Eli penisinin üzerinde hızla hareket ediyor.

"Geleceğim," diye mırıldanıyor, başını geriye atmış, boğazının uzun çizgisi çalışıyor. Vücudumdaki her his artıyor ve dudaklarım onun gergin ifadesi karşısında zevkle aralanıyor.

Rory'nin mastürbasyon yapmasını izlemek şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Bacaklarımın arasında acil, ısrarcı bir zevk oluşuyor. Çok yakınım.

Gözleri açık ve kameraya bakıyor, kafamın içine bakıyor, sonra bana kendini beğenmiş, kibirli bir sırıtış gönderiyor ve serbest eliyle telefonu dürtüyor.

Bir takırtı sesi duyuluyor ve artık ekranda görünen tek şey otel odasının tavanı.

"Siktir, bebeğim," diye gıcırdadı ve kendini okşama sesini dinlerken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Dinle, görme. İnanamayarak ekrana bakıyorum. Gerçekten o...

O lanet sik. Bunu bilerek yaptı. Bunu benimle dalga geçmek, beni sinirlendirmek ve sonra da onun için acı çekmemi sağlamak için yaptı. Hayal kırıklığından neredeyse çılgık atacaktım. Çok azgınım, çok gerginim, çaresizim, ıslağım ve muhtacım.

Sadece gelmem gerekiyor. Ve hâlâ Rory'nin geldiğini görmedim, bu da beni sinirlendiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve videodan görmek istediklerimi hayal ediyorum. Sikinın nabız gibi attığını, karın kaslarının kasıldığını ve karnının her yerine sıcak sıvı döktüğünü hayal ediyorum. Nefesini tutarken göğsünün hızla yükselip alçaldığını, bana doygun, donuk bir bakış attığını hayal ediyorum, ben yüzüne baktıktan sonra bana verdiği bakışın aynısı.

Baskı artıyor ve ben gelmek üzereyim—

Kapı çalınıyor ve donup kalıyorum.

Rory dışarıdan, "Hazel," diye gürledi. "Girmeme izin ver."

BÖLÜM 47

Hazel

Gözetleme deliğinden Rory'yi kapının diğer tarafında, öldürücü bir ifadeyle, kollarını kavuşturmuş halde görüyorum. Kalbim çarpmaya başlıyor ama kapıyı açıyorum.

"MERHABA." Bakışları vücudumda gezinip ısıyla alevlenirken cildim karıncalanıyor. Çenesinde sert bir yapı var ve burun delikleri genişliyor. "Gönderdiğin son şeyi beğenmedim ve onu giymiyorum."

"İyi." Fırtına bulutu gibi bir ifadeyle içeri adım atıyor, ben kapıyı kapatırken gözleri sahiplenici bir öfkeyle parlıyor. "Çünkü onu ben göndermedim."

Bütün vücudum soğudu ve gerginleşti. "Ne?"

Gözlerimle buluştuğunda, flaşının etkisiyle midem sallanıyor.

"Kim satın aldı?" Fısıldıyorum.

"McKinnon."

Midem ters dönüyor ve öğürüyorum. "Ne?"

"İyi misin?" Elleri kollarımın üst kısmına dokundu ve yüzümü tararken gözlerinde endişe titreşti. "Bunu daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?"

Connor'ın yaptığı şeyden iğrendim ama vücudum hala Rory buraya gelmeden önce videoyu izlediğim için uğultu yapıyor, seğiriyor ve tedirgin oluyor. "İyiyim."

Rory'nin burada olması, taze kokusu burnuma dokunuyor ve elleri üzerimde, her şey daha iyi oluyor.

Burada olman yardımcı oluyor, diye itiraf ediyorum.

Gözlerini kapatıp acı dolu bir nefes veriyor. "Şu anda gerçekten çok kıskanıyorum Hartley ve aptalca bir şey yapacakmış gibi hissediyorum."

Kötü bir zevk içimde kıvrılıyor ve alt dudağımı ısırıyorum. "Ne gibi?"

"Sana mastürbasyon yaptığım bir video göndermek gibi." Çenesindeki bir kas gerilir. "Üzgünüm." Başka tarafa bakıyor ve bu bana Pippa'yla birlikte bir hafta sonu tatili hediye ettiği zamanki pişmanlığın aynısı. "Fazla ileri gittim."

Bana çarpmadan önce kafam karışmış bir yüz ifadesiyle yüzümü değiştiriyorum: Cevap vermedim. Videoyu gönderdi ve ben ortadan kayboldum.

"Cevap vermedim." dedim iç geçirerek. "Bok."

Aman Tanrım. Hazel, seni pislik. Elbette çok ileri gittiğini düşünüyor.

Dili yanağının içine giriyor. "Eğer her şeyin daha önce olduğu gibi olmasını istersen, bunu yapabiliriz." Bana öyle bir ciddiyetle bakıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Rory Miller'ın bir pislik olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. O değil. O sadece değil.

Bacaklarımı birbirine bastırarak, "Az önce izledim," diye patladım. Hala ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum.

Bakışları keskinleşiyor, parmakları omuzlarımda esniyor. "Gerçekten mi."

"Fazla ileri gitmedin." Nefes nefese kalıyorum ve gözlerimiz buluştuğu için yeterince hava alamıyorum.

"İki yıl boyunca seni o pislikle izledim." Gözleri parlıyor. "Hala sana sahip olduğunu düşünmesinden nefret ediyorum."

"Yapmıyor." Artık burada ne yaptığımızdan emin değilim ama ona Connor'ın hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlamaya çok büyük bir ihtiyacım var.

Geliştirdiğimiz tuhaf dostluk ve eğlenceli hissettiren flörtleşme arasında, Rory'yle aramız Connor'la olduğundan çok farklı.

Cildim karıncalanıyor. Son iki haftadır fotoğraflar ve flörtöz mesajlar beni azgınlığın eşğine getirdi ve şimdi bu konuda bir şeyler yapmak istiyorum.

Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyor.

Parmak uçlarımda yükselerek onu öpüyorum. Elim göğsünün üzerinde düzleşiyor, kalp atışları üzerinde yavaş daireler çizerek onu yatağıma doğru geri götürüyorum ve ona hafif, tatlı öpücükler veriyorum.

Dizlerinin arkası yatağa çarptığında ona, "Otur ve gözlerini kapat," dedim.

Yüz hatları sanki kendini tutuyormuş gibi gergindi ama bana komik bir gülümsemeyle baktı ve gözlerindeki o şakacı kıvılcım geri döndü. "Neden?"

"Yap." Düz karnına doğru itiyorum. "Bunu yaptığın için mutlu olacaksın."

Derin bir nefes aldı ve yatağın kenarına oturup gözlerini kapatmadan önce onu öldürüyormuşum gibi gülümsedi ve dirseklerini dizlerine dayadı. Dolabımda onun gönderdiği en sevdiğim parçayı buldum; ince askılı, şeffaf, narin ve yumuşak soluk pembe dantelli bir elbise.

Çıkarırken kıyafetlerim tenimde hışırdadı ve elbiseyi dikkatle giydim. En son giydiğim zamanki gibi, giymek bir rüya gibi geliyor. Mükemmel boyutta, sanki benim ölçülerime göre yapılmış gibi ve tenime karşı danteller lüks.

"Bakma."

Döndüğümde çenesini avucuna dayadığını, ateşli ve yoğun bir şekilde baktığını görüyorum.

"Değilim" dedi, gözleri vücudumda gezinirken.

Tüylerim diken diken oluyor cildimde. Yaklaştığımda beni bacaklarının arasına çekiyor. Elleri kalçalarımın gelip elbisemin içine doğru kaydı ve kıcımı avuçladı, ben de parmaklarımı saçlarına batırdım.

Onu neden bu kadar teselli etmek istediğimi, neden Connor'ın benim için bir hiç olduğunu anlamasını istediğimi düşünmemeye çalışıyorum. Kuralım ve bunun ne anlama geldiği hakkında düşünmüyorum. Ben onu kırmıyorum. Ben bağlanmıyorum. Birlikte eğleneceğimi bildiğim bir adamla bu küçük anın tadını çıkarmama izin veriyorum.

"Seni özledim," diye mırıldandı, alnını karnıma dayayıp ellerini kıcıma doğru uzatarak. "Beni özledin mi Hazel?"

Yapmamam gerekirdi ama yaptım.

"Evet" diye itiraf ediyorum.

Karnıma bir öpücük kondurup sıcak bakışlarını bana çevirdi. "İyi."

Beni kucağına çekiyor, bir eli beni orada tutmak için kalçamın genişliğini kaplıyor, diğeri vücudumda geziniyor, elbisemin dekoltesini, yüksek kesimli uyluklarımı ve ince saten kayışlarımı düzeltiyor. Ona sarılıyorum ve eli üzerimdeyken yüzündeki hararetli hayranlık dolu bakışı izliyorum.

Bir hokey süperstarının bana böyle bakması güvenimi sarsacak inanılmaz şeyler yapıyor.

Kayışla oynayarak parmaklarını yakamın üzerinde gezdirirken alçak bir sesle, "Bu iyi bir seçimdi," dedi.

İnce kumaş yüzünden göğüs uçlarım sıkışıyor. Rory'nin boynuna bir öpücük konduruyorum, kirli sakal dudaklarımın altında karıncalanıyor. "Harika bir zevkin var."

Sanki bir sırrı varmış gibi sürekli, sabit, alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Biliyorum."

Beni öpmek için onu aşağı çekiyorum ve o beni açmaya ikna ederken, tadımı alarak, keşfederek ve ağzımı talep ederken içimden yumuşak bir inilti çıkıyor.

"Daha iyi?" Öpücüklerin arasında fısıldıyorum.

"Ah." Boğazından acı dolu bir ses daha geldi, kaşlarının arası çatıktı. "Tam olarak değil." Beni kendine doğru daha sert çekiyor ve kalın, sert uzunluğun mideme baskı yaptığını hissediyorum.

Nefesim kesiliyor ve uyluklarımın tepesine sıcak bir baskı uygulanıyor. Elimi onunkine götürdüm ve avucunu göğsüme koyarak onu teşvik ettim. Parmakları o sert tepeyi bulduğunda, oynuyor, çekiştiriyor, yuvarlanıyor ve beni kesinlikle delirtiyorken içimdeki her şey geriliyor.

Başını salladı ve hayranlık dolu bir bakışla göğüslerime baktı. "Göğüslerin çok güzel."

İhtiyacım olduğunda bile gülüyorum. "Peki ya şimdi?" Tekrar sordum, o meme uçlarımla oynarken inlememi bastırarak. "Bu daha mı iyi?"

"HAYIR."

"Bunu daha iyi ne yapabilirdi, Rory?" Neden böyle davrandığımı bilmiyorum, onu neyin tatmin edeceğini bulmaya çalışıyorum.

Eli bacaklarımın arasına kaydı ve parmakları klitorisimi nemli dantelin üzerinde gezdirirken nefesimi içime çektim ve inleyerek verdim.

"Hartley, sırlıslıklamsın."

OceanofPDF.com

48. BÖLÜM

OceanofPDF.com

Hazel

Eli tam ihtiyacım olan şekilde çalışırken inlememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzüm boynuna gömülü, eli amımı başka bir bilinç durumuna doğru masaj yaparken kokusuyla üflüyordum.

"Hala kıskanıyor musun?" Parmaklarını kumaşın altına kaydırırken sesim ince çıkıyor ve klitorisimin üzerine sürtünme uygularken inlemelerimiz birbirine karışıyor. "Aman Tanrım," sıcak tenine doğru nefes alıyorum. Parmaklarının altında ısı birikiyor, dokunuşuyla dönüyor ve toplanıyor ve ufukta serbest kaldığımı görüyorum.

Alçak, hoşnut bir ses çıkarıyor, eli düz parmaklarla, geniş ve sıkı daireler çizerek, tıpkı benim kendime dokunduğum gibi düzenli olarak çalışıyor. Onun nasıl bildiğini bilmiyorum.

"Bu yardımcı oluyor" diyor.

"İyi." Dudaklarım çenesinden kulağına doğru uzanıyor. "Devam et o zaman."

Omzunun üzerinden uzanıp gömleğini çıkardı, sonra bana bir kez daha bilmiş gibi sırtıttı ve elini bacaklarımın arasına alarak işine geri döndü. "Ben seni indirirken sana bakman için güzel bir şey vereceğim."

Kendinden o kadar emin ki. Bu beni sadece daha yükseğe çıkartıyor. Parmakları dönüyor ve omurgamın tabanı etrafındaki gerilim yayı giderek daha da sıkılaşıyor.

"Yine de tek bir şeyin gerçekten faydası olacak," diye mırıldandı.

Parmakları bana batıyor ve vücudumdaki her sinir parlıyor. Düşünemiyorum, içimden çıkan nefes kesici, muhtaç sesler dışında konuşamıyorum ve Rory'nin uzun parmaklarını içime iterken, vücuduma ona uyum sağlaması için zaman bile tanımadan, gözlerimle Rory'nin gözlerine bakıyorum. .

"Ah," ısı içimi titretirken nefesim kesildi.

O nazık değil ve bu hoşuma gidiyor. Tepkilerimi yakından izliyor ve herhangi bir acı ya da rahatsızlık belirtisinin tüm bu durumu durduracağını biliyorum ama bu isteyeceğim son şey.

Bunu yapmaya devam etmesini istiyorum. İfadesini seviyorum, sanki ilk defa kontrolün tadını almış ve daha fazlasına ihtiyaı varmış gibi.

"Bu uygun mu?"

"Evet." Rory beni dizinin üzerinde tutuyor ve ihtiyaı olanı alması tüm vücudumu aydınlatıyor. "İstediğini al, Rory."

Çenesini kasarak inliyor ve odağıyla beni sabitliyor. "Tam olarak istediğim şey bu. Seni burada bu şekilde tutmak istiyorum." Bakışları parmaklarının derinlerimde olduğu yere iniyor, asla ulaşamadığım bir yanıma dokunuyor. "Benim için böyle iyi bir kız olmanı seviyorum."

Zevk içime yayılıyor ve dışlerimi sıkarak zorlukla nefes alıyorum. Rory'nin istediğini elde etmesini izlemek benim garipliğim olabilir.

"Yaklaştın."

"Hayır değilim." Evet yleyim ama onu daha ne kadar zorlayabilirim? "Geçen seferki şans eseriydi."

Eli başımın arkasına doğru hareket etti ve parmakları saçlarımın arasına girip bir avuç dolusu sıktığında, içimde gün doğumu gibi bir ışık parladı. Hiç

acıtmıyor ama gücüyle, boyuyla ve gözlerindeki bilmiş, odaklanmış bakışla mesaj açık.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor, sanki kontrolü zayıflıyormuş gibi bakışları üzerimde geziniyor. "Haftalardır düşündüğüm gibi kucağıma oturacaksın ve parmaklarıma geleceksin."

Rory'nin ifadesi hayrete düşmüş ve meraklı, sanki kendisi de şaşırmış gibi, gözbebekleri kocaman ve ağzı isteksiz bir sırtıyla yukarı kalkmış, bana bundan çok ama çok keyif aldığını anlatıyor.

Ona iyice yaklaştığımda daha çok gülümsüyor.

"Evet. Bende böyle düşünmüştüm."

Her zaman kontrol bendedir. Her zaman. Ama beni kucağında tutması, ben giderek daha yükseğe dönerken beni parmaklarıyla doldurması işime yarıyor. Başımı birkaç santim daha geriye yatırıp boğazımı açtı ve kendini beğenmiş sırtışı daha da yükseldi.

"Ah, hayır," dedi alçak ve alaycı bir sesle. "Gelmeyeceksin değil mi?"

Kırık bir nefes verirken başımı salladım, hâlâ onun bakışlarına odaklanıyordum.

"Çünkü bunu erkeklerle yapmıyorsun, değil mi?"

"Sağ." Gözlerim kapanmaya başlıyor ama saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Gözlerini aç ve bana bak." Çelik horozu acilen kalçama baskı yapıyor. "Beni berbat ediyorsun, Hartley."

Parmaklarını kıvrıp içimde aklımı kaybetmeme neden olan o noktayı buluyor ve zevk içimde yayılırken tırnaklarım göğüs kaslarına batıyor.

Boynumla omzum arasındaki hassas deriyi ısırırken kulağıma, "Benimle kavga etmeye çalışmanı seviyorum," dedi. "Bana ders verirken bunu kaç kez düşündüğümü bilemezsin."

Bunu kütüphanede yaptığımızı, parmakları beni uzatıp gözlerimin arkasında yıldızları dans ettirirken sessiz kalmaya çalıştığımı hayal ederek

inlememi bastırdım. İçimdeki baskı giderek artıyor ve ona karşı titremeye başlıyorum.

G noktamı çalıştırırken omzuna yaslanıp, "Durma," diye inliyorum. Zevkim bana yaklaşıyor, giderek yaklaşıyor.

Ayak parmaklarım kıvrılmaya başlayınca, "Tanrım, Hartley," diye homurdandı, "buna o kadar ihtiyacım vardı ki."

Parmaklarının etrafındaki kaslarım kasılıyor. Saçlarımı daha sıkı kavıyor, gözlerine bakmam için beni daha da geriye doğru itiyor, o şeytani, bilmiş gülümsemesiyle başparmağını ağrıyan klitorisime getiriyor, sıkı, hızlı daireler çiziyor.

Daha fazla dayanamayacağım.

Orgazm bana sert bir şekilde çarpıyor, görüşümün arkasından patlıyor ve içimi kaplıyor. O, beni dizlerinin üstünde çözülerken, zevk dalgalarının ne kadar inanılmaz hissettirdiğini görünce titreyerek, parçalanarak ve hıçkırarak izlerken, lütfen, evet ve Rory ve aman tanrım gibi sözcükleri soluyarak söylüyorum. G noktamdan ayrılmıyor, ben onlara kenetlenirken parmaklarının içeri girip çıkmasını engellemiyor ve kulaklarımda kan uğuldarken ve yüzüm omzundayken bile nasıl olduğunu duyabiliyorum O beni tekrar tekrar doldururken ıslağım.

Nefesimi toparlayıp ona doğru yığıldığımda ağzı şakaklarımda, kulağımın kabuğunda, boynumda, yanağımda. Kendimi sarhoş ve tükenmiş hissederek yüzümü ona doğru eğdim ve o da dudaklarıma doğru gülümsedi.

"Aferin bana" diyor ve ben sessizce gülüyorum.

"Çok kibirli."

"Hımm."

Elini kaldırdı ve parmaklarını emdi ve hafif bir inilti çıkarırken içimde başka bir sıcaklık dalgası dalgalandı. Kalçamın üzerinde horozu nabız gibi atıyor.

Tanrım, bu kadar sıcak olmamalı ama öyle, onun benim zevkimi bu kadar sevdiğini görmek.

"En sevdiğin pozisyon hangisi, Rory?" Dudaklarımı boynuna doğru kaydırarak fısıldıyorum. Her şeyden çok onu kaybettiğini görmek istiyorum. Elimi penisine götürdüm ve pantolonunun üstünü okşadığımda boğuk bir inilti çıktı.

"Hangisi seni en çok zorluyorsa."

"İyi cevap."

İşte başlıyoruz. Kucağına oturuyorum, iki yanına oturuyorum ve uzanması için omuzlarını geriye doğru iterken ona çekingen, alaycı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Penisi bacaklarımın arasına baskı yapıyor, pantolonunu zorluyor ve Rory'nin yakışıklı yüzündeki işkence görmüş ifadeye gülümsüyorum.

"Ama bunu bu gece yapmayacağız," diye ekledi derin bir nefes alarak, bakışlarını göğsüme ve ardından bacaklarımın arasındaki nemli kumaşa indirdi.

Eğiliyorum, ağzımı yumuşak öpücüklerle göğsünün üzerinde gezdiriyorum ve bakışlarını tutuyorum. "İstiyorum." Onun ereksiyonuna karşı, daha şimdiden o kıpır kıpır ağrıyı yeniden hissederek yere çöktüm.

Gözlerinin arkasında bir şey var, benden sakladığı bir şey. Boğazı çalıştığı için söylemek istemediği hassas bir şey.

"Acelen ne?"

Duruyorum. Ona ikinci kez seks teklif ediyorum ama o bunu geri çevirdi. Kontrolü kaybetmesine birkaç saniye kalmış gibi görünme şekli olmasaydı reddedilmiş hissederdim. Amımın sert uzunluğu da bana baskı yapıyor.

Bunu istiyor, peki neden geri duruyor? Bunun Rory'nin kendi kendime söylediğim kovalamaca hikayesiyle ilgilenmesine ne kadar uyduğundan emin değilim.

Erkekler bunu yapmaz. Bu hiç mantıklı değil.

Elleri kalçalarımın uzanıyor, ağzı tatlı bir gülümsemeyle havaya kalkıyor ve korku mideme yerleşiyor.

Aman Tanrım. Ona bir erkekle bir kere sikişeceğimi ve bir daha asla sikişmeyeceğimi söylediğim için bu işi uzatıyor.

Bunun onun açısından ne anlama geldiğini düşünemiyorum. Onun ne istediğini düşünemiyorum. Bana fikir verecek.

Belki birlikte uyumamak iyi bir şeydir. Rory beklediğimden çok daha fazlası ve eğer onunla seks yaparsam ona aşık olabilirim ve bu olamaz. Hayatında ihtiyaç duyduğu sevgi dolu, cesaret verici kişi olma dürtüsünün başladığını şimdiden hissedebiliyorum.

Rory Miller'a aşık olsaydım çok kötü olurdu. Beni milyonlarca parçaya ayıracaktı.

Yine de iyi şeyleri hak ediyor ve onu memnun etmek ve ona iyi hissettirmek için ısrarcı bir arzu içimden geçiyor, bu yüzden parmaklarımı göğsünden ve düz karnından aşağı doğru gezdiriyorum, kalçalarındaki V kesiği boyunca sürterek beline giderek daha da yaklaşıyorum. göz kapakları düşerken.

"Sonra ne?" Yavaşça sordum ve boğazını öpmek için eğildim. "Ne istiyorsun?"

Nefesi düzensizleşiyor ve boğazı yeniden çalışıyor.

"Uzaktayken ne düşündün?"

Gözleri kapanıyor ve açıldığında bakışları beni yakıyor. "Sen yatağın kenarında yatıyorsun ve ben senin boğazını sikiyorum."

İçimden çıkan ses saf bir istek. "Öyleyse istediğini al, Rory."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 49

OceanofPDF.com

RORY

Pantolonumu ve boxerımı indirdiğimde ve aletim serbest kaldığında, "Sonunda lanet olsun," diyor Hazel.

Vücudumdaki her kas beklentiyle kasıldı. Bana istediğimi almamı söyledi ve onu beceme dürtüsü sikimi o kadar sertleştiriyor ki acı veriyor. İkimizin de istediğini neden yapmamamız gerektiğine dair bir neden bulmaya çalışırken taşaklarım ihtiyaçtan sızlıyor.

Eli bedenime dolandı ve düşünmeyi bıraktım.

Yatağın üzerinde diz çöküp beni okşayarak, "Sikin muhteşem," diye fısıldıyor ve göğsümden bir inilti çıkıyor.

"Evet?" Ellerim saçlarımın arasında, çekiştiriyor. Sivri dilli Hazel'in aletimi övgülerle savurduğunu duymak kafa derimi karıncalandırıyor.

"Hımm." Ucundaki nemi yalamak için eğilmeden önce onu okşarken gülümsüyor ve içime bir şehvet şimşek çakıyor.

"Kahretsin," diye boğuldum ve o da bana kötü bir sırıtış gönderdi. "Hazel."

Ona zar zor dayanabildiğimi, kontrol için çabaladığımı söyleyecek kelimelerim bile yok ama bir şekilde biliyor. Sırtına doğru ilerlerken gülümsemesi kediye benziyor, başı yatağın kenarından sarkıyor.

Bundan sağ çıkamayacağım.

"Kuyu?" diyor, hâlâ gülümsüyor. "Ne için bekliyorsun-"

Aletimi o güzel pembe dudakların arasına ittiğimde inliyor.

"Tanrım, evet." Şii. Benim için uzun zaman oldu ama hâlâ bu kadar iyi olmaması gerektiğini biliyorum. Ben geri çekilmeden önce yavaş ve dikkatli bir şekilde boğazının arka kısmına kadar okşarken dudakları geriliyor. Dili düzleşerek hassas sinirlere doğru sürünüyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Böyle çok iyi. Onun ağzı cennettir. İki düşünceyi bir araya getiremiyorum.

Dengemi sağlamak için elim yanındaki yatağın üzerine düştü. Ağzına her hamlesi beni gelmeye daha da yaklaştırıyor.

Hazel bana zaman ayırmadı, benden hoşlanmadı bile ve şimdi de sikimin etrafında inliyor.

"Benim için o kadar iyi bir kız ki, ağzını sikmeme izin veriyorsun," diye inledim.

Serbest kalan elim bacaklarının arasında geziniyor ve hâlâ ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde taşaklarım kasılıyor. Kalçaları sürtünmeyi kovalayarak havaya kalkıyor ve ben o tembel sırtmaya karşı koyamıyorum. Parmaklarım onun derinliklerine batıyor ve aletimin etrafında inleyerek karın kaslarımı gerginleştiriyor.

"Evet," diye tısladım ve sikim ağzındayken parmaklarımı sıkı amının içine ve dışına doğru hareket ettirdim. "Bu, Hazel. İhtiyacım olan şey bu."

Etrafımda mırıldanıyor ve ben de derin ve gırtlaktan gelen bir acı ve zevk sesi çıkarıyorum. Hazel'ın ağzını böyle siktiğimde kendimi hayvan gibi hissediyorum. Her ilkel, sahiplenme dürtüsü yüzeye çıkar. Eli tabanıma gelip okşadı ve dikkatim dudaklarının etrafımda nasıl uzandığına takıldı. Ben onun ağzı için fazla büyüğüm ve bunun farkına varmak içimde başka bir ısı dalgasının oluşmasına neden oluyor.

Allah kahretsin, zaten çok yaklaştım.

Vuruşlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum ama acil gelme ihtiyacı devam ediyor ve beni daha da zorluyor. Sanki kendimi tuttuğumu hissedebiliyormuş gibi, Hazel sertçe emiyor, yanakları çöküyor ve onun üzerine kıvrıldığında benden umutsuz bir inilti çıkıyor. İçindeki o hassas noktayı çok çalışarak buldum ve o da sıkı.

Omurgamın tabanındaki baskı genişliyor ve gelme ihtiyacıyla titriyorum. Ağzına girip çıkmalarım sarsıntılı bir hal alıyor.

"Göğüslerine gelebilir miyim?" Yalvarırım. "Lütfen?"

"Hımm," diye inledi ve aklım parçalanmaya başladı.

Gözlerim lanet bir tanrıça gibi altımda yatan ona bakarken, kendimi dışarı çekip sertçe okşuyorum. Zevk içimi ısıtıyor, kanımda hızla ilerliyor, geldiğimde omurgamı yakıyor, Hazel'ın yumuşak pembe dantellerle kaplı göğüslerinin mükemmel şişkinliklerine ateş ediyor. Nabzım atarken tüm vücudum kasılıyor, arzu dalgaları içime yayılıyor.

Gözlerimin önünde yıldızlar patladı; Hayatımda hiç bu kadar zorlanmamıştım.

Mağara adamı beynim, onun benim gelişimde örtülme şeklini seviyor. İçimde bir tatmin ürpertisi dolaşıyor. Bana ait. Hazel benim. Ona aldığım iç çamaşırını giyiyordum.

Üzerine tırmanıp onu sertçe öpüyorum, ağzını talep ediyorum ve dili benimkine dolanıyor, her vuruşta benimle buluşuyor. Kirli, ahlaksız bir fikir gizlice aklıma geliyor ve bunu kendime saklayacak öz kontrolüm yok.

"Doğum kontrol yöntemleri kullanıyor musun?" diye soruyorum, hâlâ zorlukla nefes alıyorum.

Başını sallıyor. "RİA'm var."

Elim göğsüne geliyor, parmaklarımı kendi serbest bırakma işlemimde gezdiriyorum ve elimi bacaklarının arasına getirip parmaklarımı tekrar içine sokarken gözlerini tutuyorum.

Göz kapakları yarıya kadar düşüyor ve dudaklarından çaresiz bir ses çıkıyor.

"Orada." Sesim alçak. "Bu daha iyi."

İçimden sıcak ve acil bir şey fışkırıyor ve parmaklarımı onun G noktasına doğru kıvırıyorum, kirpikleri titrerken onun güzel, kızarmış yüzünü izliyorum.

"Ah, kahretsin," diye soludu, daha da sıkılaştı.

Ona sahip olma isteği boğazımı sıkıyor. Ben onun içine boşalmamı sikerken dudaklarından yüksek, nefes kesici bir inilti daha dökülüyor. Tırnakları pazılarıma batıyor ve bende tatmin olmuş, kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

Gözleri parlıyor, irileşiyor ve parmaklarımın etrafında dalgalanıyor. Kolumu daha sıkı tutarak, "Bu olmaz," diye soludu.

Lanet olsun. Tekrar gelecek. Cildim beklentiyle karıncalanıyor.

"Bir tane daha?"

Başını salladı, gözlerini kırıştırdı, kaslarını sıktı ve içgüdülerim keskinleşti. Avucum klitorisine degecek şekilde elimi ayarlıyorum ve işte orada kafası geriye doğru eğiliyor ve dudakları ayrılıyor. O sıkıkça

parmaklarım hızla içeri giriyor. "Evet, Rory", "Aman tanrım, bu çok iyi" ve "İşte böyle bebeğim" diyor ve kanım elektrikleniyor.

Görünüşe göre Hazel'ı memnun etmeye bağımlıyım.

Onu elime doğru sürüyor ve bakışları umutsuz bir hal alıyor. "Beni öp," diye yalvardı ve ağızlarımız birbirine çarptı. Elimi ıslatarak dilimin üzerinde inliyor ve aşağı inmeye başladığını hissettiğimde hareketlerimi yavaşlatıyorum.

"Ne oluyor, Rory?" yumuşak bir şaşkınlıkla nefes alıyor. "Öyleydi..."

Düşünceyi bitirmiyor.

"Evet." Yutkunuyorum, nabızı kulaklarımda atıyor. Orgazm sonrası uykulu, uyuşuk sisin bedenime yerleştiğini şimdiden hissedebiliyorum.

Ortalığı temizledikten sonra Hazel yatakta bana doğru kıvrılıyor, başı göğsümde, saçları tenime değiyor ve kokusu burnumda.

"İyi geceler," diye fısıldıyor ve ben de başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"İyi geceler."

Daha fazlasını söylemek istiyorum. Dalga geçmenin bu kadar mümkün olduğunu bilmiyordum. Oyalanmak gibi gelmiyor; gibi hissettirir-

Bunu düşünmeye bile hazır değilim. Aynı şekilde hissetmeme ihtimali varken değil.

O yüzden orada öylece yatıyorum, onun da kafasının içinde aynı şekilde hissetmesini umuyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

OceanofPDF.com

Hazel

Ertesi gün, yardım amaçlı buz pateni etkinliği için arenaya erkenden geliyorum ve antrenmanı bitirdikten sonra Rory ile buluşacağım pistin girişine yakın bir yere oturuyorum.

Midem kelebeklerle çarpıyor. Rory, tüm bunlar sahte olduğu için onunla uğraşmamam gerekiyordu ama onu düşünmeden duramıyorum.

Ceketimin cebindeki telefonum titreyerek düşüncelerimi şimdiki zamana döndürdü.

Öğrencilerimden biri olan Laura'dan, kiralık bir stüdyo alanının bağlantısını içeren bir mesaj. Gelecekteki hayallerimi ona anlattım.

Sahibi İran'da yaşayan bir aile dostu, mesaj atıyor. Tatil için şehre dönecek ve burayı bir an önce kiralamak istiyor.

Gönderdiği bağlantıyı açtım. Yeterli büyüklükte iki stüdyo odası, geniş bir ön giriş ve ikisi fizyoterapi veya masaj odası olarak kullanılabilen üç küçük yan oda. Kira pahalı ama konumu muhteşem, Skytrain'den sadece iki blok ötede. Yeni bir binada olduğundan muhtemelen mükemmel erişilebilirliğe sahiptir.

İlginç. Böyle bir yer hızla gider.

Peki hazır mıyım? İsteksizlik artıyor içimde.

Elimde telefonum titriyor ve ekranda yanıp sönen isimle kalbim küt küt atıyor.

"Merhaba anne" diye cevap veriyorum.

"SHazelm tatlım." Sesi sıcaktı. "Kötü bir zaman mı bu?"

"Asla. Takımla birlikte bir yardım amaçlı buz pateni etkinliğine gitmek üzereyim ama bir süreliğine başlamıyor."

"Paten kaymak?"

Etkinlik personelinin hazırlandığı buza gülümsedim. "Evet. Paten kaymak. Rory bana öğretti."

Ve yarın öğleden sonra, Noel Arifesi, Noel'i ailemle geçirmek için uçuyoruz. O kadar derinlerdeyim ki.

Memnun bir ses çıkarıyor. "İkinizin birlikte akşam yemeği yediğimiz zamanki fotoğrafları çok tatlı."

Aile yemeği. Rory ve Pippa'nın söylediklerini hatırladığımda midem sarsılıyor. Bu konuyu gündeme getirmem gerektiğini ve bundan sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyorum.

Pippa, onun inmesi için güvenli bir yer olmaya devam edin, dedi.

"Keşke seninle bir fotoğraf çektirseydim," diye itiraf ediyorum.

Her zaman yaptığı o şakacı, umursamaz sesi çıkarıyor. "Bir dahaki sefere, tatilin ağırlığından kurtulduktan sonra."

Şaşırmamalıyım ama bunları her söylediğinde kalbimde küçük bir yara oluyor. Kelimeler boğazımda düğümleniyor ama zorla dışarı atıyorum.

"Diyet yapma ve kilo verme ihtiyacı hakkında yorum yapmandan hoşlanmıyorum."

"Tatlım, çünkü zayıfsın."

"Hayır—" kendimi sakın kalmaya çalışırken yakaladım. "Çok güzelsin ve kendine hakaret ettiğini duymak zor."

"Yani daha çok koşmak istiyorum, ne olmuş yani?" Gülüyor ama kırılğan. "Zayıf olduğumda kendimi daha iyi hissediyorum."

"Benim dediğim de o." İç çekiyorum. "Kaç beden olursanız olun harika hissetmenizi istiyorum. Sen çok şeydin, anne. Komiksin, akıllısın ve inanılmaz bir annesin ve bunların hiçbirinin kilonla hiçbir ilgisi yok. Zayıf olmak istiyorsan sorun değil, ama istemiyorsan yine de güzel ve harikasin."

O sessiz ve tüm isteksizliği aşip kendimin en savunmasız kısımlarına kadar ulaşıyorum.

"Seni seviyorum" diyorum ona. "Ve hepimizin seni sevdiği kadar senin de kendini sevmeni istiyorum. Bir dans dersi almanı ve eskiden hissettiğin neşeyi hissetmeni istiyorum—"

"Dans sınıfı?" Sesi tuhaf ve gergin, midem düğümleniyor.

"Evergreen'de bir dans stüdyosu var." Silver Falls'un yanındaki kasaba. "Perşembe akşamları yetişkinlere yönelik dersler veriyorlar."

Beni ezerek alay ediyor. "Yani tek parça streç giysi giyip herkesin bana bakmasını sağlayabileceğim?"

Yüzüm düşüyor. "İnsanlar sadece normal egzersiz kıyafetleri giyiyor. Pop müzik için barre egzersizleri yapıyorlar. Bunun işe yaramayacağını bildiğim için sesim alçaldı.

"Sürekli kendi bedenlerimizin patronu olduğumuzdan bahsediyorsun." Sesi keskin. "O halde kendim hakkında ne istediğimi söyleyeyim."

Ağzım kapanıyor ve aramızdaki sessizlik uzuyor.

"Gitmem lazım," diyor.

"Tamam aşkım." Soğuk sefalet mideme yerleşiyor. "Hoşçakal. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Hoşçakal."

Görüşme sona eriyor ve ben orada oturup hiçbir şeye bakmıyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Tekrar.

"Hey."

Rory'nin Storm forması ve patenleriyle üzerimde yükseldiğini görünce irkildim. Kalbimin etrafındaki gerginlik azalıyor. "MERHABA."

Çenesini elimdeki telefona doğru eğdi. "Her şey yolunda?"

Hemen cevap vermeyince yanıma oturuyor, kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor. Onun karşısında eriyip gidiyorum.

"O benim annemdi."

"Evet?" Gözlerime endişeyle bakıyor.

"Başka bir tartışmamız daha vardı."

"Özür dilerim, Hartley." Sanki benim acım onun acısıymış gibi, kalbi kırık bir ifadeyle ağır bir nefes verdi ve her ne kadar annemle yaptığım görüşmeden

dolayı üzgün olsam ve bu günlerde Rory'yle ne halt ettiğimi bilmiyor olsam da, gözlerine bakmak kalbimi genişletiyor.

Bana çok yumuşak, en şefkatli öpücüğü veriyor ve annemle olan her şey arka planda kayboluyor. Taze kokusu etrafımı sarıyor ve ağzına doğru gülümsüyorum.

"Kendimi her zaman daha iyi hissetmemi sağlıyorsun," diye fısıldıyorum.

"İyi." Gülümsüyor ve ben ona biraz daha aşık oluyorum.

Daha önceki metin düşüncelerime takıldı. "Bunu bana bir öğrenci gönderdi." Bağlantıyı açıp telefonu ona uzatıyorum ve onun sayfalar arasında gezinmesini izliyorum.

"Burası sana gönderdiğim stüdyodan daha güzel."

"Hem de daha pahalı."

"Ve daha iyi bir konum. Senin ve benim daireme yakın."

Midem yavaşça dönüyor. Rory'nin dairesinin bu mekana yakın olmasının bir önemi yok (evini bile görmedim) ama içten içe öyle. Ben hazır olmasam da onun bu şeyleri düşünmesi hoşuma gidiyor.

"Bilmiyorum." Kaşlarım kırışıyor.

"Tamam aşkım." Telefonumu geri verdi, bakışları sabit ve cesaret vericiydi. "Değeri ne olursa olsun, bence bir göz atmalısın. Sadece alanı görme konusunda herhangi bir taahhüt yok." Ağzını yukarı kaldırarak beni dürttü. "Seninle gideceğim."

Bunu hayal edebiliyorum - alanı birlikte izliyoruz - ve görüntü onu çok daha az korkutucu kılıyor. "Ben bu konuda düşüneceğim."

Göz kırpmıyor. "İyi." Çocukların, ebeveynlerin ve oyuncuların buza süzüldüğü yere bakıyor. "Onlara öğrendiklerini göstermeye hazır mısınız, Hartley?"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Emin ol."

Gülümsemesini gizleyerek dilini yanağına sokuyor. Kötü bir şey yaptım, sırtıttı.

"Bu nasıl bir bakış?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum.

"Örümcek ağını McKinnon'ın soyunma kabinine astım."

O kadar yüksek sesle güldüm ki insanlar elleriyle ağzımı kapatmadan önce bana baktılar.

"Kapamayı başarabildiğine şaşırdım." Şeyi parçaladı.

Patenlerimin bağlarını bağlarken ben kahkahalarla titrerken gözleri haylazlıkla parlıyor ve ayağa kalkıp bana elini uzattığında tereddüt etmeden elini alıyorum.

OceanofPDF.com

51. BÖLÜM

OceanofPDF.com

Hazel

Yarım saat sonra ben pistte kayıyorum, bir çocuk iki elinden de tutuyor, Rory ise önümüzde geriye doğru kayıyor. Buzun diğer ucunda Jamie, Pippa fotoğraf çekerken çocuklara wiffleball kullanarak kaleye çıkmayı öğretiyor. Müzik çalıyor ve çocuklar, ebeveynler ve oyuncuların hepsi çok eğleniyor gibi görünüyor.

"Kız arkadaşımı mı çalmaya çalışıyorsun?" Rory çocuklara ellerimi tutmalarını soruyor ve onlar da kıkırdıyorlar.

Hazel sevimli gülümsemesini takıyor. Sevinçten tenim karıncalanıyor.

Çocuklar Rory'yle kaymak istiyorlar, ben de tahtalara doğru gidiyorum ve onları buzun etrafında çekerken hokey sopasını tutmasını gülümseyerek izliyorum. Dayanılmaz derecede sevimli, gülüyor ve onlarla dalga geçiyor, içinden ışık parlıyor.

Rory iyi bir baba olurdu. Kendi babasına hiç benzemeyecekti. Rory'ye benzeyen, parlak gözlü, baş bHazelsı, altın kalpli çocuklar fikri aklıma gelince göğsümde sıcak bir sızı oluştu. Evimizin etrafında onları kovaladığı, onlarla oynadığı görüntüsü içimi acıtıyor.

Bizim evimiz? Aman Tanrım. Bu çocuklar artık bizim çocuklarımız mı?

Aslında çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim. Kendilerini çok uzakta hissettiler ve normalde flört etme şeklim nedeniyle, ulaşılabilir gibi görünmüyordu.

Bir şey yine göğsümü çekiyor ve göğüs kafesimi ovuşturuyorum. Rory'yi baba olarak düşünmemeliyim. Bu tehlikeli görünüyor.

Birisi gözüme takıldı ve yüzümü belli etmemeye çalıştım. Connor, getirdiği kadın saatleri izlerken, buzun üzerinde ebeveynleriyle fotoğraf çekiyor. Kıvrık sarı saçları, parlak bir gülümsemesi ve formasının arkasında onun adı var. Bir çocuk ona bir soru soruyor ve o da nazik bir gülümsemeyle eğiliyor.

Hoş görünüyor. Acaba Connor'ın ne kadar korkunç olduğunu biliyor mu?

Çanlar şingirdamaya başlıyor ve çocuklar, Alexei'nin Noel Baba kostümü giymiş görüldüğü girişe akın ediyor. Elf gibi giyinmiş Hayden hemen arkasındadır. Hayden, Alexei'nin büyük kırmızı çantasından hediyeler çıkarırken çocuklar aklını kaybeder.

Darcy utangaç bir gülümsemeyle kayıyor ve tahtaların yanında yanımda yer alıp bana hızlıca sarılınca ben de şaşkınlıkla parlıyorum.

"Seni gördüğüme sevindim" diyorum ona. "Senin şehirde olduğunu bilmiyordum. Kit de burada mı?" Bazen diğer takımların oyuncularını da bu etkinliklere katılıyor.

"O tarafta." Ren geyiği gibi giyinmiş, Hayden ve Alexei'ye yardım eden onu işaret ediyor.

"Burnun ucundaki ruj mu?"

Güler. "Son dakikada doğaçlama yapmak zorunda kaldık. Hayden bize bu fikirler hakkında hiçbir zaman uyarıda bulunmuyor."

"Noel için mi buradasın?" Hayden'ın, Darcy'nin kendisi gibi Vancouver'lı olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Evet. Dün gece Seattle'da oynadık, bu yüzden Kit tatil için Ontario'ya uçmadan önce ailemi görmek için bu geceyi burada geçirecek." Seattle, Vancouver'dan arabayla iki saatlik mesafedir. "Hayden ve ben muhtemelen tatilin çoğunu üniversitedeki gibi Legend of Zelda oynayarak geçireceğiz." Sırıttırıyor. "Saatlerce oynadık. Kit, biraz çalışma yapabilmemiz için kontrol

cihazlarını saklardı. Onunla takılmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Sezon boyunca onu yeterince göremiyoruz."

Bir kez daha Rory'nin Noel için eve geleceğini düşündüm ve bunu sorduğuma çok sevindim. Onun burada yalnız kalmasına izin vermem mümkün değil.

"Sen ve Kit üniversiteden beri birlikteydiniz, değil mi?"

"Okulun ilk haftası. Sonsuza kadar önceymiş gibi geliyor. Buzun üstündeki adamları izliyor. "Ama aynı zamanda bazen sanki hepimiz daha dün tanışmışız gibi geliyor."

Gözleri kayarken onları takip ediyor. Hayden ona sırtarak el sallıyor ve o da ışıltılı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

Bir süre onu inceledim. Onu Hayden ve Kit yakınlarda olmadan hiç görmedim ama sanırım utangaç olabilir. Ancak Hayden'ın gürültülü arkadaş canlısılığında insanları rahatlatan bir şeyler var ve bence onun etrafında olmak onu kabuğundan çıkarıyor.

"Sen ve Hayden hiç dışarı çıktınız mı?" Meraklı bir kaltak olduğum için soruyorum.

Gözleri genişledi. "Aman Tanrım. Hayır hayır." Güler. "Onun tipi, siyah saçlı, uzun boylu süpermodellere benziyor ve ben de matematik alanında yüksek lisans yapmış bir kıyım." Yeniden gülüyor, gözlerini kendine çeviriyor, duraksamadan önce kaşlarının arasında minik bir kaş çatma beliriyor. "Okulun ilk haftasında bana çıkma teklif edeceğini sanıyordum ama..." Kendi kendine başını salladı. "Her neyse, dediğim gibi." Kendini küçümseyen bir kahkahayla minyon bedenini işaret ediyor. "Onun tipi değil. Kit gibi adamlar benim hızımdan daha fazla."

Sorduğum şey bu olmadığı için kaşlarım havaya kalktı ve şimdi deli gibi merak ediyorum ama kendini tutuyor.

"Ben de Kit'i seviyorum." Gözleri ona gidiyor. "Hayatımın onun etrafında dönmesi zor mu? Elbette. Bazen kendimizi oda arkadaşı gibi hissediyor muyuz? Evet. Ama birbirimizi o kadar iyi tanıyoruz ki..." Gözlerini kırptırdı. "Onunla birlikte olmadığımı hayal edemiyorum."

Sözleri tuhaf geliyor, sanki gerçekten söylemek istediği şeyin etrafında parmaklarının ucunda yürüyormuş gibi.

"Bence bu tam da birisiyle yedi yıldır birlikte olduğunuzda olan bir şey. Bu iyi." İfadesi utanmış gibi sertleşiyor. "Ben başıboş dolaşıyorum. Şimdi konuşabilir misin lütfen, böylece tuhaflaşmaz mı?"

Gülmeye başladım çünkü söylediklerinden biraz endişe duysam da Darcy çok tatlıydı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Sen ve Rory," diyor anlamlı bir şekilde. "Tüm kirli detayları bilmek istiyorum." Gözleri heyecanla irileşirken daha çok güldüm. "Cidden. Tüm TMI olaylarını bilmek istiyorum. Hayatım çok sıkıcı Hazel. Senin aracılığınla dolaylı olarak yaşıyorum."

Dün gece elini sürmeyi düşünerek kıkırdadım. Bunu ona kesinlikle söyleyemem ama hoşuna gideceğinden eminim. "Gerçekten eğlenceli. Beklediğimden farklı biri."

"Sana yutmak üzere olduğu bir tatlıymışsın gibi bakıyor."

Yüzüm ısınıyor.

"Tadını çıkar" diyor gülümseyerek. "Bu, birbirinize doyamadığınız işin eğlenceli kısmı."

Bu aşamanın sonunu düşünüyorum ve Rory'nin gözlerinin ilgisizce üzerimde dolaşması fikri kalbimi acıtıyor. Onun alay etmesi beni rahatsız ederdi ama şimdi bunu özlüyordum.

Devasa bir kırmızı ve yeşil bulanıklığı önümüzde aniden duruyor ve tahtalara buz püskürtüyor.

"Aman Tanrım. Buraya gel." Darcy uzanıp başparmağını Hayden'in çenesine sürüyor. Başı zorlukla omzuna geliyor. "Her yerinde parıltı var. Bu şeyleri nereden buldun?"

Kadın sakalını fırçalarken, o da itaatkar bir şekilde ona doğru eğiliyor. "Pippa bunu bana yaptırdı." Ona cilveli bir gülümseme veriyor. "Ben şimdiye kadar gördüğün en güzel elf değil miyim?"

Kızarıyor. "Sen kesinlikle en büyük elfsin. Kızağı ağırlaştırırsın."

Hayden göğsünü şişiriyor. "Bunu bir iltifat olarak alıyorum."

Birbirlerine sırtıyorlar ama Darcy'ye bakan Hayden'ın gözlerinde bir şeyler var. Rory'nin bana baktığında gözlerinde gördüğüm aynı sıcak, şefkatli özlemle dolu bakışları onun üzerinde kalıyor.

Kit, Darcy'nin yanına kayıyor. "Siz ikiniz başınız belaya giriyormuş gibi görünüyorsunuz."

Bir kolunu onun beline doluyor ve Hayden gözlerini kaçırmadan önce ona bakıyor.

"Her zamanki gibi." Darcy, Kit'e gülümsüyor ve onu dirseğiyle dürtüyor. "Orada eğleniyordun, değil mi?"

"Ben ... idim." Boynunun arkasını ovuşturarak ona sessiz bir gülümseme gönderdi. "Bunu dört gözle bekliyorum."

"Çocuklara paten yapmayı mı öğretiyorsunuz?" Darcy kıkırdarak soruyor.

"HAYIR." Ona utangaç ve anlamlı bir ifade veriyor. "Çocuk sahibi olmak. Bir grup. Onlarla kaymaya falan gidiyorum."

Gülümsemesi sanki söylemesini beklediği son şeymiş gibi soluyor.

Hayden gülüyor ama sanki zorlamamış gibi. "Bu konuda biraz aceleci davrandın, değil mi dostum?"

"Evet." Darcy kendi rahatsız edici kahkahasını attı. "Orası oldukça uzakta, Kit."

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. O kadar da uzak değil."

Yüz hatları sertleşiyor, gözleri endişe ve endişeyle parlıyor ve Hayden sanki bir hayalet görmüş gibi ikisinin arasından bakıyor. Çocuksu yüzünde eski gülümsemesinden eser yoktu.

Kit, "Önce biz evlenirdik" diye ekliyor.

Darcy ne diyeceğini bilmiyormuş gibi gözlerini kırptırıyor ve Connor ile bayan arkadaşı kayarken rahatlamış görünüyor.

Connor bana kaşlarını kaldırmadan önce herkese merhaba diyor. "Hazel." Gözleri tiksintiyle titreyerek formamın üzerinde geziniyor. "Kız arkadaşım Sam'le tanıştın mı?"

Darcy, Hayden ve Kit tuhaf enerjiyi hissetmiş olmalılar çünkü Ward'a bir konuda yardım etmek konusunda bir bahane mırıldanıp gidiyorlar.

Bir kahkaha ses tellerime çarpıyor ama kendimi tutuyorum. Sam bana onun sevimli ve nazik olduğunu ve kabalık etmek istemediğimi gösterecek bir şekilde gülümsüyor.

Bunu gördüm ve bunun içinde seksi görüneceğini düşündüm. Kartta öyle yazıyordu. Muhtemelen bir kız arkadaşı varken o iğrenç iç çamaşırını gönderdi.

Brüt. Sadece iğrenç. Ama bu onun hatası değil.

"Merhaba Sam," dedim sıcak bir gülümsemeyle, elini sıkarken. "Ben Hazel. Seninle tanıştığıma çok sevindim.

"Sen de." Bana gülümsüyor ve midemde ekşi bir his var. Neden onunla birlikte? Onun gerçekte nasıl biri olduğunu görmüyor mu?

Ama yapmadım, peki onu da görmediği için nasıl suçlayabilirim?

"Vancouver'da mı yaşıyorsun?" diye sorduğumda Connor'ın ifadesi biraz karardı.

Yeni kızıyla arkadaşça davranmamdan hoşlanmıyor ama onu görmezden geliyorum. Biz sohbet ederken Connor boğazını temizliyor ve kolunu onun omuzlarına dolayarak beni izliyor ama ben onlara sadece gülümsüyorum.

Bu pislik beni kışkırtmaya çalışıyor ama bunun yerine içimden gülmek geliyor.

Bize ters ters bakarken birkaç dakika süren dostça bir sohbetin ardından ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Paten yapmaya devam etmek ister misin bebeğim?"

Başını salladı ve ona gülümsedi ve bana bir kez daha bakmadan onu uzaklaştırdı. Omzunun üzerinden veda ediyor.

Oynadığımız bu oyundan bıktığımı hissederek arkalarından el salladım. Connor'ın yaptıklarını düşündüğümde artık kızgın hissetmiyorum. Devam etmek istiyorum.

Rory Connor ve Sam'in ardından yanımda durdu. "Bu da neydi öyle?"

"Bir kız getirdi. Aslında hoş biri. Elimi onunkine soktum ve o da bana baktı, ifadesi netleşti. "Onlar umurumda değil," diyorum ona, yumuşak bir gülümsemeyle.

Dün gecenin anıları aklımda canlandı, ben onun kucağında otururken parmakları o bulanık, yoğun ifadeyle içimde kıvrıldı. Ona havalı, cilveli bir gülümsemeyle karşılık verirken kaşlarım havaya kalktı.

Bakışları keskinleşiyor ve ilgiyle kaşlarını kaldırıyor.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" Hafifçe sordum, hâlâ gülümsüyordum.

"Sen." Göz kırptı, ben de gülmeye başladım.

"İyi." Nihayet.

Bir grup çocuk yanımıza gelerek sözümüzü kesiyor. "Bana geriye doğru kaymayı öğretebilir misin?" bir çocuk Rory'ye soruyor.

Rory eğilip ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Tabiki yapabilirim." Çocuğun yanında duran küçük kıza bakıyor. "Sen de mi öğrenmek istiyorsun?"

Tombul parmağını bana doğrultuyor. "Bana öğretmesini istiyorum."

Rory yüzünü buruşturdu. "Pek iyi değil."

Ağzım açık kalıyor ve gülüyorum. "Çok iyi değil? Bunun tek sebebi kötü bir öğretmenim olmasıydı."

O sırtır.

Çocuklara burnumu kırıştırarak, "Her zaman elimi tutmaya çalışıyor" diyorum.

"Eh," diyor oğlan ve kız kıkırdıyor.

Rory ve ben birbirimize gülümsüyoruz, gözleri ışıltı ve şefkatle parlıyor.

"Dostça bir rekabete ne dersin Miller?"

Beş dakika sonra turuncu koniler buzun üzerine yerleştirildi ve oyuncular ve ebeveynler engelli parkurda yarışmak için arkamızda sıraya girdi. Rory ve ön iki dişi arasında sevimli bir boşluk olan gözlüklü bir çocuk olan takım arkadaşı, tezahürat yaparak bitiriyor.

Elimi tutan küçük kıza gülümsedim. "Hazır?"

Onun hevesli bir şekilde başını sallamasıyla yola çıktık, herkes bizi alkışlarken onun elinden geldiğince hızlı kaymaya başladık. Rory'ye bakıp ona dil çıkardığımda çocuklar gülüyor. Konilerin arasından geçiyoruz ve ayakları biraz titriyor, bu yüzden Rory'nin bana ilk kez yaptığı gibi ellerini tutarak geriye doğru kayıyorum.

Rory, "Şu hareketlere bak, Hartley," diye seslendi. "İnanılmaz bir öğretmenin olmalı."

Gülüyorum ama ona sırtırken patenimin altına bir şey takılıyor. Konilerden biri. Keskin bir nefes aldım, tökezledim ve patenim tekrar kayarken kızın ellerini düşürdüm.

Buza çarptım, rüzgarı ciğerlerimden dışarı attım ve ayak bileğimden beyaz-sıcak bir ağrı yayıldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 52

OceanofPDF.com

RORY

İnsanlar Hazel'ın üzerine çökerek onu sıkıştırıyor.

"Herkes geri çekilsin!" Son hızla oraya doğru koşarken sesim arenada yankılanıyor. İnsanlar ona yer veriyor ama yeterince hızlı değil. "Lanet olsun geri çekilin!"

Owens bana, "Dostum, etrafta çocuklar var," diye mırıldanıyor.

Umurumda değil. Hazel'ın yanına çömelip ona bakarken, ellerimi bacaklarının üzerinde gezdirirken nabzım kulaklarımda atıyor.

Kan yok. Bileği hala düz. Hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyor.

"Rory, iyiyim" diyor ama yüzünü buruşturuyor. Hazel acı çekiyor ve yüzünü buruşturuyor ve bu benim hatam.

Düşmesine izin vermeyeceğimi söyledim. Korku kanıma sızıyor, göğsümü acıtıyor.

"Bir sedyeye ihtiyacı var." Sesim farklı geliyor. Gergin, keskin ve gürültülü.

Hazel elini omzuma koyuyor ve gözlerimin ne kadar vahşi olduğunu hissedebiliyorum. Güven verici bir gülümseme takınıyor.

Yumuşak bir sesle, "Rory, sedyeye ihtiyacım yok" diyor. "İyiyim. Sadece kaydım."

Düşmesini engellemek için kullandığı elini tutuyorum ve inceliyorum. Avucunun topuğu kırmızıdır. Parmaklarım bileğinin narin kemikleri üzerinde geziniyor ama hiçbir sorun yokmuş gibi görünüyor. Şişiyor ama kırılmamış.

"Peki." Doktor yanımıza çömeldi. "Ne acıyor?"

"Ben iyiyim..." diye başladı.

"Bileği ve bileği," diye cevaplıyorum. "Ve muhtemelen kuyruk kemiği. Hastaneye gitmemiz lazım."

Buza o kadar sert vurdu ki dişlerinin takırdadığını duydum. Düşerken irileşen gözlerini, endişeyle dudaklarının aralanışını ve göğsümün yeniden kasılmasını zihnimde canlandırıp duruyor.

"Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir" diye ekledim.

Doktorla bakışmasını özlemiyorum. "Beyin sarsıntısı geçirmiyorum" diyor ve "kesinlikle hastaneye gitmeme de gerek yok."

"Evet yaparsın. Kırık olabilirsin." Boğazım düğümleniyor.

Hazel yaralandı ve bu benim yüzümden.

Kendimi duyabiliyorum, ne kadar deli ve üzgün görüldüğümü duyabiliyorum ama şu anda umursadığım tek şey Hazel'in daha iyi

hissetmesini sağlamak. Onun iyi olduğundan emin olmak. Koruyucu içgüdüleri içimden ateşleniyor.

Kahretsin.

Arkamızda çocuklar, ebeveynler ve oyuncular aklımı kaçırmamı izliyor. Ward gözlerimle buluştu ve kaşını kaldırdı.

Yakınlarda bekleyen Volkov'a bakıyorum. "Dr. Greene'i arayın."

Yüzünü buruşturuyor. Georgia Greene takım doktorlarından biri ve Volkov ona katlanamıyor ama şu anda bu umurumda değil.

"Onu ara," diye çıkıştım ve kaşlarını çattı ama telefonunu çıkardı.

"Durabilir misin?" doktor Hazel'a soruyor.

"Hayır, dayanamıyor." Hazel'ı şimdiden dikkatle kaldırıyorum, yavaş yavaş sıraya doğru kayarken onu kendime sımsıkı tutuyorum. Beynim mağara adamı donanımına takılıp kalmış; onu daha iyi hissettir, onu güvende tut, ısıt ve rahat ettir. Acısını gider.

"Rory." Yaralanmayan eli göğsümün üzerinde düzleşip rahatlatıcı daireler çizerek üzerimde dolaşıyor.

O benim tüm dünyam ve onun düşmesine izin verdim. Dişlerim gıcırıyor.

"Dr. Greene'i görmeye gidiyoruz." Hazel'ın bıkkın ifadesini görünce ona baktım. "Tartışmak yok."

Ben buzdan inip doktorun odasına doğru giderken Hazel iç çekiyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 53

OceanofPDF.com

Hazel

O akşam Rory beni Pis Flamingo'nun kapısından içeri taşıyor ve herkes tezahürat yapıyor.

"Başardın." Pippa aramızda sırtlıyor ve Rory beni nazikçe kız kardeşimin yanındaki sandalyeye oturttuğunda Streicher kaşını kaldırıyor. Kit, Darcy, Hayden ve Alexei kabine doluşarak merhaba diyorlar.

Tatil tatilinden önce herkes birbirini son kez görecek ve oyuncuların çoğu ve ortakları burada, konuşuyor, gülüyor, barı dolduruyorlar. Jordan'ın gergin Noel'i arka köşedeki küçük bir ağacın üzerinde parlıyor ve çerçevelerin ve fotoğrafların üzerinde ucuz, ışıltılı, eski tarz cicili bicili perdeler var.

Rory, sarılı ayak bileğimi incelemek için çömelmeden önce, "Sadece bir saat kalacağız," diye mırıldanıyor. "Sonra onu dinlenmesi için eve götürüyorum."

Tensör bandajını kontrol etmesini izliyorum. Doktor Georgia da beni görünce bunu yaptı ve yüksek bir burkulma olmadığından emin olmak için ikinci bir görüş almasını istedi. Son iki saattir Rory endişeli bir şekilde kaşlarını çattı ve her ne kadar çok sevimli olsa da kalbim acıyor çünkü bunun kendi hatası olduğunu düşündüğünü biliyorum.

Elimi omzuna koyuyorum ve onu sıkıyorum. "Neden gelip benimle burada oturmuyorsun?"

Tereddütle bana baktı ve gülümsememi bastırdım çünkü bir an için Rory aslında ayak bileğimin yanında yere oturup onu korumayı tercih edecekmiş gibi göründü ama ayağa kalktı ve benden bir torba buz aldıktan sonra ayağa kalktı. Jordan onu desteklediğim ayak bileğimin üzerine yerleştirdi ve sonunda yanıma oturdu.

Kolunu belime dolayıp beni kendine çekerken midem bulanıyor.

"Neden böyle davranıyorsun?" Yavaşça sordum, gözlerine düşen saç tutamına baktım.

Endişeyle atıyorlar. "Düşmene izin vermeyeceğimi söyledim."

Aman Tanrım. Kalbim. "Bu senin hatan değil. Seni suçlamıyorum. Sadece bir kazaydı."

"Senin incindiğini görmekten nefret ediyorum." Boğazı çalışıyor ve bandajlı bileğime kaşlarını çatarak bakıyor. Acıtıyor ama onun acı dolu ifadesinin bana yaptığıyla karşılaştırıldığında pek fark edilmiyor.

"İyiym, söz veriyorum." Ona göstermek için parmaklarımı oynattım. "Bugün eğlendin mi?"

"Hayatımdan on yıl çaldığın zamanlar dışında mı?"

Ben gülüyorum ve o da sonunda alaycı bir gülümsemeye karşılık veriyor. Gördükçe midem bulanıyor.

"Evet yaptım." Göz kırpmıyor, ağzı hâlâ isteksizce kıvrılıyor. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Ona sıcak bir bakış atıyorum. Jamie ve Pippa'nın arkasında Connor'ın başka bir masada birkaç oyuncuyla birlikte oturduğunu görüyorum ama bugün birlikte olduğu kız Sam görünürlerde yok. Bakışlarımız buluşuyor ve birasının geri kalanını bitirirken gözleri kırmızı ve odaklanamıyor.

İçimde bir şeyler geri tepiyor. O sarhoş. Bazı insanlar sarhoş olduklarında sevimli, tatlı ve aptal oluyorlar ama Connor değil. Hatırladığım kadarıyla çocuksu ve saldırganlaşıyordu.

Onunla ilgili düşünceleri uzaklaştırdım. O önemli değil.

Rory'ye yeniden odaklanarak, "Seni çocuklarla görmek çok tatlıydı," dedim. "Onlarla çok iyi anlaşıyorsun."

Düşünceli bir ses çıkarıyor. "Hokey oyuncusu olmasaydım" diyor, utangaç diyebileceğim bir gülümsemeye omuz silkerek, "Sanırım beden eğitimi öğretmeni olurdum. Çocuklara kaymayı öğretmek ve onlarla oynamak çok eğlenceli." Gözleri bana doğru kayıyor, alay ediyor ama bakışlarının arkasında savunmasız ve dürüst bir şeyler var. "Beden öğretmeni olsaydım beni hâlâ sever miydin?"

Kalbim ikiye bölünüyor.

"Elbette." Ona soğuk bir gülümsemeye karşılık veriyorum. "Şortla çok güzel görüneceksin."

"Harika bacaklarım var, değil mi?"

Birbirimize sırtıyoruz ve bardaki Noel ışıkları altında gözleri parlıyor. Sonunda rahatlamaya ve yeniden kendisi gibi görünmeye başlıyor.

"Ama yapardım," diye ekledim sessizce. "Senin gibi beden eğitimi öğretmeni olsaydın, yani."

Gözlerimi incelerken ifadesi yumuşadı.

"Sen çok çekicisin. Hokey oynamamış olsan bile ilgi çekici olurdun."

Rory Miller bir hokey oyuncusundan çok daha fazlası ama her şeyi ona anlatmadan bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi derin bir nefes alıyor ama bunun yerine boğazı çalışıyor ve sadece gülümsüyor. Bunu nasıl kategorize edeceğimi bilmiyorum; tatlı, sevecen ve özlem dolu. Bana bu gülümsemeyi gösterdiğinde muhteşem oluyor.

Rory kulak mememi hafifçe ısırmadan önce ağzını kulağıma yaklaştırdı ve nefesim kesildi. "Egomu bu şekilde şişirmene bayılıyorum, Hartley."

Midem bulanıyor. "Sanki buna ihtiyacın varmış gibi."

Şakaklarıma bir öpücük kondurup sessiz bir kahkaha daha atarak içimi ısıtıyor. "Senden? Ona ihtiyacım var." Sesi alçaldı ve akıcılaştı ve karnımın aşağılarında bir dalgalanma daha oldu.

"Belki bu gecenin ilerleyen saatlerinde bana hokey dışında başka nelerde iyi olduğunu gösterebilirsin."

Gözleri sıcaklıkla parlıyor ama başını sallıyor. "Bu gece bu olmayacak."

Ben direniyorum. "Neden?"

"Dinlenmen lazım."

Bakışlarını tuttum, gözlerimde meydan okuma yükselirken ağzım bilmiş bir gülümsemeye dönüştü. "Göreceğiz." Sesimi alçaltarak dudaklarımı kulağına götürdüm. "Gönderdiğin ama hâlâ görmediğin birkaç parça var."

Gözleri ağzıma kayıyor, kararıyor ama bakışlarını uzaklaştırıp derin bir nefes alıyor, sanki dün gece yaptığımız şeye dair kirli düşünceleri aklından çıkarmaya çalışıyormuş gibi.

"Hartley," diye inledi. "Lütfen beni toplum içinde sertleştirmeyin."

Sadece kıkırdadım ve masamızdaki konuşmaya geri döndüm.

Pippa, Jamie'yi, Rory'yi ve beni işaret ederek Hayden'a, "Yarın gece uçuyoruz" diyor. "Gerçi," alt dudağını çiğnerken gözleri üzerimde oyalanıyor, "artık gitmen gerektiğini düşünmüyorum."

"Ne?" Öfkeden çenem düşüyor. "Noel'i kaçırmıyorum."

"Pippa haklı," diyor Rory kararlı ve saçma olmayan bir ses tonuyla, bakışlarındaki o yürek parçalayıcı endişe yeniden. "Silver Falls'ta kar yağacak ve koltuk değneklerinin üzerinde kaymanı istemiyorum."

Hayal kırıklığı dalgalar halinde içimden akıyor. Ailemle birlikte Noel'i hiç kaçırmadım ve hayalini kurduğum onca fotoğrafta Rory de vardı? Gitmiş.

Parmakları belimde gerginleşiyor. "Ben senin evinde kalacağım ve seninle ilgileneceğim."

Başımı kaldırıp onun güzel mavi gözlerine bakarken ne diyeceğimi bilemediğim için kalbim yerinden çıkıyor.

"İnat etme, Hartley," diye ekliyor, sanki evet diyeceğimi umuyormuş gibi beni izliyor.

"Tamam aşkım." Başımı salladım ve gergin bir nefes verdim. O benimle kalacak. Sadece yatağında çökmek değil. Bu gün geçtikçe daha da gerçek oluyor. "Bunu isterim."

Tekrar gülümsedi, bu sefer daha yumuşaktı ve bana nazik bir öpücük verdi. "Güzel," diye fısıldıyor ağzıma doğru. "Seni yatağa bağlamak zorunda kalsam bile seni dinlendireceğim Hartley."

Kaşlarım kıpırdıyor ve ağzına doğru sırtıyorum ve kahkahalarından o da

bu fikri benim kadar beğeniyor.

Rory'yi beni tuvalete götürüp götürmesine ihtiyacım olmadığına ikna ettikten sonra kalabalık barın içinden masamıza doğru ilerledim.

Birine çarptım ve yüzüme sıcak bira nefesi dalgası çarptı.

"Hey."

Connor'ın kasvetli bakışları karşısında geri çekildim. Odaklanmamış bir kaş çatışıyla ayakları üzerinde sallanıyor.

"MERHABA." Ses tonum, ifadem ve beden dilim git diyor.

"Gönderdiğim şeyi aldın mı? Bana hiç teşekkür etmedin."

Tenimde iğrenç bir his dolaşıyor. "Bana böyle şeyler göndermeyin."

Rory masada gergin ve alarm halinde olanları izliyor.

"Bu doğru değil" diye ekledim. "Rory ile çıkmasaydım bile bu sorun olmazdı. Birlikte çalışıyoruz." Ona ah bir bakış attım. "Profesyonel olmayı hatırladın mı?"

Koltuk değneğiyle yanından geçmeye çalışıyorum ama o iç çekiyor ve elini yanımdaki bar tezgâhına koyarak masaya giden yolu kapatıyor.

"Bugün bana nasıl baktığını gördüm," diye hakaret etti.

Mide bulantısı ve rahatsızlık içimden geçiyor. Sıcak, ıslak bira nefesi yine tenimin üzerinde kayıyor ve ayakta duran Rory'ye bakıyorum. Connor dengesiz bir adım atıp bana sırttı, ben de koltuk değnekleriyle geri adım attım ama tezgaha çarptım. Arkamda bir sandalye var ve ben engellendim.

Alarm içimde hızla yayılıyor ve ciğerlerim kasılıyor. Rory insanların arasından geçmeye çalışarak oraya doğru ilerliyor ama bar kalabalık ve gürültülü.

"Ben değildim..."

"Kıskanıyordun." Connor sanki beni duymamış gibi konuşmaya devam ediyor ve bana hala o tuhaf sırtıtmayı sürdürüyor. "Sorun değil. Burada oynadığımız küçük oyun bu." Hıçkırıyor.

"Kıskanç değildim." Sesim keskin çıkıyor. Koltuk değneklerini ihtiyacım olandan daha sıkı tutuyorum, tırnaklarım köpüğe batıyor. "Sevgilinin olup olmaması umurumda değil." Koltuk değneğimle ona yoldan çekilmesini işaret ettim. "Taşınmak."

O yaklaşıyor ve ben geri çekiliyorum ama gidecek hiçbir yer yok. Tezgaha karşı desteklendim. Nabzım hızla yükseliyor, kulaklarıma çarpıyor. Rory'yi arıyorum ama Connor önümde duruyor, ağzı benimkinde.

İçimden dehşet dolu, isyankar bir ses çıkıyor ve geri çekiliyorum, vücudumdaki her hücre geri çekiliyor. Barda kargaşa patlıyor; gürültü, hareket ve enerji. İlgüdüsel olarak koltuk değneğini kaldırıp bileğine doğru sallıyorum. Kemiğe bağlanıyor ve koltuk değneği boyunca etkiyi hissediyorum.

Rory öldürücü bir ifadeyle Connor'ı üzerimden çekerken, "Dokunma bana," diye ısırdım.

"Lanet olsun." Jamie ve Hayden onu geri çekerken Connor acı içinde tısladı. "Bana vurdu."

Rory, çılgınca bir bakışla gözlerimi inceleyerek, "Onu ondan uzak tutun," diye gürledi. Göğsü hızla yükselip alçalıyor ve çenesindeki bir kas tikliyor. "İyi misin bebeğim?" Ben başımı salladığımda elleri çeneme gelip çenemi yukarı kaldırdı.

Neredeyse kendi kendime, "Beni öptü," diyorum ve iğrenç bira kokusunu, dudaklarının benimkilere sürtünme hissini yeniden dinlerken dudağımın tiksintiyle kıvrıldığını hissedebiliyorum. Yutkunuyorum, nabzım hâlâ hızla atıyor. Connor, Rory'nin arkasında Hayden'ı itmeye çalışıyor ama Hayden sıkı tutuyor. Hayden ilk defa gülmüyor. Jamie ile aynı öfkeli, sert ifadeyi taşıyor.

"Biliyorum." Rory'nin sesi bıçak gibi keskin ama bakışları benimkilere kilitlenmiş durumda. "Onu öldüreceğim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 54

OceanofPDF.com

RORY

Koruyucu öfke içimi yakıyor.

Buraya asla gelmemeliydik. Onu yatağına yatırıp güvende tutabilmem için doğrudan Hazel'in evine gitmeliydik.

Yanaklarına renk veren öfkeli kızarmayı ve burun deliklerinin nasıl parladığını anlıyorum ve bunu daha iyi hale getirme dürtüsü içimde bir kurşun gibi ateşleniyor.

Bu tür şeyleri engellemem gerekiyordu. Anlaşmamızın bütün amacı buydu.

"Ben iyiyim" diyor. Boğazı yeniden çalışıyor. "Sinirlendim ama iyi."

Ben onun yerine oturmasına yardım ederken bardaki herkes ya bize bakıyordu ya da McKinnon'a bakıyordu; onlar hâlâ Owens ve Streicher'ı nöbetçi gibi tutarken itmeye çalışıyorlardı. Neredeyse benim kadar öfkeli ve kıskanç öfkenin altında bir minnettarlık nabızı atıyor içime. Ben burada olmasaydım bile Hazel'ı savunurlardı. Onlara açıkça söylememiş olsam bile onun benim için ne anlama geldiğini biliyorlar ve onu önemsiyorlar.

Oturduğunda başının üstüne bir öpücük veriyorum. "Bir dakikalığına burada mısın?"

Başını salladı ve ben de doğrulup McKinnon'a doğru ilerlemeden önce ona bir öpücük daha verdim.

Yaklaşırken, "Yanlış hareket, McKinnon," diye sesleniyorum, başımı sallayarak, kendimi çılgın ve kontrolden çıkmış hissederek.

Hazel'ıma zarar verdi. Benim Hazel'ım. Ona yardım edebileceğini düşündü. İç çamaşırını gönderdi.

Bu artık sona eriyor.

Vücudundaki her kemiği kırma isteği uyandıran aptal bir gülümsemeyle başını salladı. "Seni kırbaçlattı."

Streicher, "Kapa çeneni," diye homurdanıyor. "O senin fizyoterapistin ve o senin kaptanın."

McKinnon geçiriyor. O çok sarhoş. "Her neyse."

McKinnon'ın gömleğinin ön kısmından tutup gözlerinin içine bakabilmek için onu dik bir şekilde yukarı çekiyorum. Bardaki herkes sessiz, minik Noel müziği çalarken dinliyor ve izliyor.

Nabzım hızlanırken, ona son derece sakın, ölümcül bir sesle, "Ona dokunamazsın," dedim. "Onun yanına gitmeyeceksin. Ona bakmıyorsun. Sen bizim için hiçbir şeysin. Bu şey mi?" Barı işaret ediyorum. "Artık bu tür şeylere gelmiyorsun. Bu saçmalığı yapacak mısın? Sen takımın bir parçası değilsin."

En çirkin, en kırgın ifadeyle zorlukla nefes alıyor.

"Senin üzgün kıcını takımdan tekmeleyemem ama Hartley'i bir daha asla rahatsız etmeyeceğinden emin olabilirim," diye devam ettim. "Yeni bir fizyoterapi isteyin yoksa bunu sizin için yaparım."

Aramızda sessizlik esiyor ve McKinnon'ın gözlerinde bir şeylerin yatıştığını görüyorum. Bence yenilgi.

"Anlamak?" Onu salladım ve tökezledi.

"Siktir git," diye tükürüyor.

Kanım kaynıyor, enerjiyle çatırdıyor. İçimdeki her ilkel, erkeksi içgüdü ona vurmak istiyor.

Ama boşa gitti ve bu adil bir dövüş değil. Kaptan, Streicher beni aradı. Ward'ın istediği adam olmaya çalışıyorum ve zar zor dik durabilen bir adama vuramam. Hazel endişeli bir bakışla izliyor ve bu da sorunu çözüyor.

Gitmesine izin vermeden önce aynı ölümcül sakın sesle, "Eve git," dedim. Streicher ve Owens ona barın dışına kadar eşlik ediyor ama ben çoktan Hazel'in yanındayım, eğiliyorum.

"Rory, sen ne yapıyorsun..." Onu bileğini çarpmamaya dikkat ederek omzuma attığımda şaşkınlıkla havladı.

Bir kolumla Hartley'i sarıp onu sabit tutuyorum ve Volkov koltuk değneklerini boştaki elime veriyor. Hazel'a, "Seni eve götürüyorum ve tartışmayacaksın," diyorum.

Onu bu yerden çıkarmam lazım. Hazel'ı eve götürme, onu sağ salım alma ve tamamen kendime alma ihtiyacıyla kanım hızla atıyor.

Tek kelime etmiyor ve Pippa'nın gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bizim gidişimizi izliyor. Jordan'ın kaşları bile saç çizgisinde.

Hazel'i kapının dışına taşıyarak sessiz bara, "Herkes iyi tatiller ve bugün iyi çalışmalar dilerim," diye sesleniyorum. "Ve Mutlu Noeller."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 55

OceanofPDF.com

Hazel

Noel Arifesi sabahı, Rory'nin ayak bileğimin altındaki yastığı yavaşça hareket ettirip ben uyurken kaldırmasıyla uyandım. Mutfağıma doğru yürürken parlak sabah ışığında gözlerimi kısarak tek gözümü açıyorum, dolapları karıştırıp kahveyi çıkarırken kaslı sırtını ve geniş omuzlarını inceliyorum. O dar siyah boxerın içinde kıcı çok güzel görünüyor.

Sanki evindeymiş gibi mutfağımda dolaşmasını izlemek çok güzel. Gece yarısı uyandım ve ona uzandım ve o tam oradaydı, etrafıma kıvrılmıştı, sıcak, sağlam ve sabitti.

Şöyle bir bakıyor ve iki kez bakıyor.

"SHazelm, Hartley." O yaklaşıyor ve ben de bakışlarımın vücudunda dolaşmasına izin vererek hak ettiği her çıkıntıyı ve oluğu sayıyorum.

Geçen gece ne yaptığımızı ve gelmemi ne kadar zorlaştırdığını düşündüğümde bacaklarımın arasında bir sızı belirliyor. Bakışlarım ona doğru kaydı ama o kaşlarını çattı, bana bakarken kaşları endişeyle çatılmıştı.

Yanıma oturduğunda yatak alçalıyor ve şişliği kontrol etmek için bileğimi tutuyor. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Bileğimi test ediyorum, mümkün olduğu kadar esniyorum ve işaret ediyorum. Hareket sınırına ulaştığımda keskin bir acı hissediyorum ve nefes aldığımda Rory'nin gözleri genişliyor. "Sorun değil," diye ona güvence veriyorum. "Bugün bundan uzak duracağım. İstersen benim yanımda bekleyebilirsin."

Hırıltıya benzer bir ses çıkarıyor ve ben kahkahalarla titriyorum.

"Komik değil Hartley." Boğazı alışıyor ve ihtiyatlı bir şekilde beni inceliyor. "Bir daha paten kaymak isteyeceğini mi sanıyorsun?"

Beyazlıyorum. "Elbette. Bana öğretmek için harcadığın onca zamandan sonra mı? Elimi onunkine kaydırıyorum. "Ayrıca bu bizim işimiz."

Tek kaşını kaldırıp gülümsemeye başladı. "Bizim işimiz mi?"

Kalbim biraz atıyor ve ben de ona gülümseyerek başımı sallıyorum. "Ve senin benim yüzümden psikopatlaştığını görmek çok sevimli. Altı ocuğa defolup gitmesini söyledi."

Gölüyor, siniyor. "Bunu gerçekten yaptım değil mi?"

"Hımm." Tanrım, o kadar güzel ki, gömleksiz ve saçları darmadağın. "Dikkatli ol Miller. İnsanlar senin benden gerçekten hoşlandığını düşünebilir."

Bakışları benimkilere kaydı ve sanki bir sırrı varmış gibi ağzı yukarı kalktı. "Seni seviyorum."

Göğsümde acil, ısrarlı bir uğultu var ama sadece bakışlarını tutuyorum.

"Ve sanırım sen de benden hoşlanıyorsun," dedi, daha çok gülümseyerek, sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi gözleri üzerimdeydi.

Bana böyle bakması hoşuma gidiyor.

"Hmm." Ona gülümsüyorum. "Belki yaparım."

Soğuk bir şey bakışlarını kesip kaşlarını çatmadan önce hâlâ gülümseyerek başını salladı. "McKinnon hakkında."

"Ah." Yüzümü buruşturduğumda tiksinti sesi çıkıyor.

Rory derin bir nefes alıyor ve onun dünkü öfkeli, korumacı versiyonunu görüyorum. Eli kalçamı sıkıyor, sıcak ve sabit.

"İyi misin?" alçak sesle soruyor, beni izliyor.

Eğer hayır dersem, durumu daha iyi hale getirmek için ne gerekiyorsa yapacağını hissediyorum. Dün onun aklını kaybettiğini görmek sadece...

Ne olduğunu bilmiyorum. Bundan pek hoşlanmamam gerekir ama seviyorum. Rory Miller'ın benim yüzümden aklını kaybettiğini görmek hoşuma gidiyor.

"Ben iyiyim. Connor'ın bir önemi yok. İğrenç biri ve ona yeni bir fizyoterapist bulmasını söylediğine sevindim." Nefes içimden fışkırıyor. "Ve milyonuncu kez onda ne gördüğümü merak ediyorum."

Rory'nin çenesi titriyor ve numara yaparken bile onun bu kadar iyi bir erkek arkadaş olması gülünç. Sahtekarlık gibi gelmeyen bir şeye taşınmış olsak bile.

"Ama iyiyim. Tamamen."

"İyi." Ağırlığını bileğime ya da bileğime vermemeye dikkat ederek öne doğru eğildi ve beni hızlı bir şekilde öptü.

Tekrar oturduğunda kaşlarını çattı.

"Burası neden bu kadar soğuk?" diye termostata doğru ilerleyerek sordu. "Sesini açmaya devam ediyorum ama donuyor." Radyatöre doğru ilerledi ve bana öfkeli bir bakış atmadan önce elini elemanların üzerinde gezdirdi. "Isı çalışmıyor."

Ön koridordaki dolabı işaret ediyorum. "Orada bir ısıtıcı var."

Öfkeli bakışı yoğunlaşıyor. "Hazel."

"Ne?"

Ellerini ince kalçalarının üzerine koyarak ayağa kalkıyor ve bakışlarım bel kuşağını işaret eden V kaslarında takılıp kalıyor. Bacaklarımın arasında sıcaklık oluşuyor ve uyluklarımı birbirine bastırıyorum.

Rory'nin yanında olmak beni her geçen saniye daha da azgınlaştırıyor. Kokusu, sabah sesi, bütün gece koruyucu kolunu etrafımda tutması.

Dağınık yatak başı bile çok sıcak.

"Vay." İpli kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, eğleniyor. "Gerçekten mi?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Bana göz kırpıyorsun."

Elektrik beni heyecanlandırırken bir kakhahayı bastırdım. "Pek umursuyor gibi görünmüyorsun."

"Elbette istemiyorum." Bana, sırtması düşmeden önce nabzımın atmasına neden olan o tembel, cilveli gülümsemesini sunuyor. "Tamam ama burası çok soğuk." Pencereden gökyüzüne bakıyor. "Bugün havanın donma noktasının altına düşmesi bekleniyor."

Tekrar dolabı işaret ettim ama sözümü kesti.

"Alan ısıtıcısı kullanmıyoruz." İfadesi ciddi olduğunu söylüyor ve ben de bir gülümseme daha bastırıyorum.

"Patronluk yapman hoşuma gidiyor."

Komodinin yanında duran telefonumu alıp bana uzattı. "Ev sahibinizi arayın."

"Bu ay Yunanistan'da."

"Öyleyse, uzaktayken bunları yapan kişiyi çağırın."

Gülümsemem isteksizce bir ürkmeye dönüştü ve Rory, ev sahibi uzaktayken bakımı yapacak birinin olmadığını hemen anladı.

"Hazel."

"Evim bu yüzden bu kadar ucuz."

Başı geriye düştü ve sanki yaşayan en sinir bozucu insanmışım gibi yüksek sesle inledi.

Ona sadece gülümsüyorum. "Sabah ışığında gözlerin çok güzel."

Bana yan yan bakıp içini çekiyor ama gülümsemeye başlıyor. "Dikkatimi dağıtma."

"Çalışıyormu?" Gözlerini deviriyor ve sanırım aramızdaki bu tersine dönen dinamik hoşuma gidiyor. "Bu evet demek oluyor."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek etrafına baktı. "Gece çantan nerede?"

"Neden?"

Onu dolabın içinde buldu, çıkardı ve yatağın üzerine koydu. "Benim evime gidiyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 56

OceanofPDF.com

Hazel

"Vay."

Rory'nin dairesinin girişinde ağzım açık kaldı. Koltuk değneklerimin üzerinde birkaç adım ileri atıp etrafına bakıyorum.

"Beni saklıyorsun, Miller."

Arkamda çantamı tutarak beni izliyor, bakışları kararsız ve değerlendirciydi. "Evet?"

Başımı salladım, gözler sıcak ahşap zeminden dev yeşil L şeklindeki kanepeye ve inanılmaz derecede yüksek pencerelerden süzülen öğle güneşine doğru sığıyordu. Dışarıda kar yağmaya başlıyor. Tavana kadar uzanan iki yerleşik kitap rafının arasında devasa bir TV asılı duruyor. Ancak raflarda hiçbir şey yok.

Kaşlarımı çatarak iki lambalı, büyük kanepeli ve sehpalı seyrek oturma odasını, ardından devasa bir ada ve pırıltılı aletlerin bulunduğu geniş, açık planlı mutfağı inceledim.

Çenemi kitap raflarına doğru eğdim. "Bu raflara bir şeyler koyman gerekiyor."

"Ne gibi?" Ağzının kenarı yukarı kalkıyor.

"Fotoğraflar, biblolar ve kitaplar." Duvarlarda hiçbir şey yok; ne sanat eseri ne de çerçeveli resimler. Kanepenin üzerine battaniye atılmadı. Daireye doğru,

uzun koridor boyunca koltuk değneğiyle ilerledim. Sondaki kapı ana yatak odasına benzeyen bir yere açılıyor ve Rory'nin yumuşak adımları arkadan takip ediyor.

Kapı eşiğinde orman yeşili yorganlı kral boy yatağa giriyorum. Midemde sıcaklık sızıyor çünkü bu gece o yatakta yatacağım ve bu hayatımın en güzel uykusu olacak. Pencereler, dairenin geri kalanı gibi şehre bakmaktadır ve balkonda spa küveti bulunmaktadır.

Hala çerçeveli fotoğraf yok. Bitki yok. Veranda mobilyası yok. Birkaç gün öncesine ait bir lamba, bir komidin ve hokey çantası ama hepsi bu.

Yatağının karşısında bir şöminesi var, onu daha sonra tamamen açacağım ama evi çok boş geliyor. Sessiz. Boş. Rory Miller kişilikle dolup taşıyor, bununla dolup taşıyor ama yine de dairesi ona hiç benzemiyor.

Komodinin üzerindeki ısıtılı bir şey gözüme çarptı ve dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Benim neye uzandığımı görmeden önce, "Nesin sen?" diye başladı ve yüz hatlarından suçlu bir ifade geçti.

Minik kristal ejderhayı elime alıyorum, benimkine neredeyse tıpatıp benzeyen ikizi ama bu ejderhanın mavi değil yeşil olması dışında. Kalbim komik bir şekilde çarpıyor ve ona kaşlarımı kaldırmadan önce yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

"Bu ne?"

Ağzı isteksiz, şakacı bir sırıtişla kıvrılarak kıpırdandı. "Bu bir ejderha" diyor basitçe.

"Bunun bir ejderha olduğunu görebiliyorum, Rory." Hâlâ aptal gibi gülümsüyorum ama gözlerimi kısıp ona bakıyorum. "Alışveriş bağımlılığınız var mı?"

Gülerek yatağa oturuyor. "HAYIR."

Bibloyu çeviriyorum ve ışığın duvara saçılmasını izliyorum. "Peki neden sende?"

Sanırım cevabı biliyorum ama bunu Rory'nin kalın sesiyle duymak istiyorum.

Yatakta otururken gözlerini bana dikti. Kocaman omzunu kaldırıp bana en tatlı, en masum ifadeyi veriyor. "Seni özlediğim için onu yola getiriyorum."

Kalbim iç çekiyor ve takla atıyor. Yapamam. O çok fazla ve göğsümdeki bu çırpınan zevkle ne yapacağımı bilmiyorum.

Ağzıma yayılan gülümsemeyi bastırıyorum. "Yani bu ejderhanın bazı korkunç, ahlaksız şeyler gördüğünü mü söylüyorsun?"

Bana cilveli bir şekilde sırtırken gözlerinden ışık saçılarak bir kahkaha attı. "Ah evet. O ejderha bütün tuhafliklarımı biliyor."

Cızırtılı bir sıcaklık omurgamı yakıyor. Ben de Rory'nin bütün tuhafliklarını bilmek isterim. Sanki şimdiye kadar tattığı en güzel şeymişim gibi bacaklarımın arasını nasıl yaladığını ve içime bir ürperti daha yayıldığını hatırlıyorum.

Ejderhayı tekrar yere koydum ve yerdeki kendi çantamı kazdım, önce Rory bakmıyorken top haline getirdiğim çoraplarıma dikkatlice soktuğum şeyi çıkarıp kendisinin yanına koydum.

Kaşları keyifle havaya kalkıyor. "Kendininkini getirdin mi?"

Hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkiyorum. Gerçek şu ki, o küçük, aptal, pahalı ejderhayı seviyorum. Kırmızı gözler beni güldürüyor ve uyumadan önce bunu görmek bana Rory'yi hatırlatıyor.

"Her neyse" diyorum.

Bakışları keskinleşiyor ve ağzına yırtıcı bir gülümseme yayılıyor. "Kusurlarınızı biliyor mu?"

Oyuncaklarımı kullandığım ya da Rory'yi düşünerek kendime dokunduğum o anları düşündükçe yüzüm ısınırken bile gülüyorum. "Ah evet."

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirip ilgiyle beni izliyor. "Belki ejderhalarımız konuşabiliyordur."

"Belki." Ona soğuk bir gülümsemeyle karşılık veriyorum ve gözlerine olan ilgi yoğunlaşıyor.

Ah. Yere düşen bir kitap gibi kafamın içinde bir şey sertçe çakıyor. Flört ediyoruz. Ona o havalı küçük gülümsemeyi verdiğimde onunla flört ediyorum.

Bunu yıllardır yapıyorum, ta ki ergenlik çağında kütüphanede çalıştığımız zamanlara kadar.

"İyi misin, Hartley?" Bilmiş bir gülümsemeyle sesi neredeyse mırıldanıyor.

Tanrım, onu istiyorum. Kalbim bir sinek kuşu gibi atıyor.

"Uyumak ister misin?" Ellerimi saçlarına doğru götürüp yavaşça sordum. O kadar yumuşak ve kalın ki telleri parmaklarımın arasında cennet gibi hissettiriyor. Dokunuşumla ürperiyor ve sesimin tonundan, eğer bu yatağa girersek yapacağımız son şeyin kestirmek olacağını anlıyor.

Göz kapakları sarktı ve dokunuşuma doğru eğildi, sanırım bu gerçekleşecek ama sonra inledi.

"İstiyorum." Bakışları ayak bileğime indi ve burnundan iç geçirdi; sinir bozucu bir ses, onunla daha çok oynamak istememi sağlıyordu. Onu kırılma noktasına yaklaştı. "Ama ihtiyacın var—"

"Evet biliyorum." Kızardığımı hissederek iç çekiyorum. "Dinlenmem gerek."

Dinlenmek yapmak isteyeceğim son şeydir. Tanrım, Rory Miller'ın kırıldığını görmek çok sıcak olurdu.

Dolabına doğru yürüyor ve ben de iki elimde birer ejderha tutarak ejderhalarımızı alıyorum.

Ejderhamı yukarı kaldırıp alçak, erkeksi bir ses çıkarmadan önce, yüksek, kız gibi bir ses kullanarak, ejderhamın ona "Lütfen benimle seks yap," demesini sağladım.

Bir kapüşonluyla yatak odasına döner.

"Hayır" diye devam ediyorum. "Sen kırılgan bir küçük hanımsın ve korkarım ki seni kocaman bir şeyle inciteceğim..."

Rory, "Bu kadar yeter," diye gülüyor ve ben kahkahalara boğulurken ejderhaları benden alıyor. Başını sallayıp bana sırtıyor. "Buraya gel."

Bana kollarımı kaldırmamı işaret etti ve kapüşonlusunu kafama geçirdiğinde, onun rahatlatıcı kokusunu ciğerlerime doluyor.

"Şimdi beni de mi giydirmeye çalışıyorsun?" diye soruyorum kapüşonluya gülümseyerek. Bana çok büyük geldi, yıkamaktan yumuşacık yıprandı.

Gözleri parlıyor. "Üşümeni istemedim."

Arzu içimden geçiyor. Neden, neden benimle ilgilenen bir adam bu kadar ateşli? Onun tatlı, şefkatli doğasında, üzerime adımı yazıp beynini dağıtma isteği uyandıran bir şeyler var.

Yatağa uzanıyorum ve o da dirseğine yaslanmış, gözleri sıcaktan titreyerek yanıma oturuyor.

"Beni yatağında görmek seni tahrik mi ediyor?"

Ağır bir nefes veriyor. "Evet."

Isı bacaklarımın arasında uğuldayarak akıyor. "İyi. Bu konuda ne yapacaksın?"

Gözleri ağzıma düşüyor ve göğsünde işkence dolu bir ses gürlüyor.

"Benimle ilgileneceğini söylemiştin," diye fısıldadım.

Göz kapakları kapanıyor ve iç çekiyor. "Bunu söyledim, değil mi?"

"Hımm." Elim çoktan sertleşmiş ve pantolonunu zorlayan aletine gidiyor ve ona yavaş bir vuruş yapıyorum.

İnliyor, kalçaları elime doğru hareket ediyor ve gözleri yanıyor, erimiş halde. "Kahretsin. Sana hayır diyemem."

"Öyleyse yapma." Bir ip karnımın aşağısına doğru çekilerek ağıma neden oluyor.

"Buraya gel."

Beni kendi tarafımda olacak şekilde dürttü, sonra o arkama geçip beni kaşıkladı, sert göğsü ve geniş omuzlarıyla beni çevreledi. Tekrar onun sıcaklığına gömülüyorum ve o da yorganı üzerimize çekiyor.

Bunun ne kadar rahat olduğunu düşünerek inledim ama büyük kolunu altıma dolayıp elini gömleğimin içine kaydırдыğında nefesim kesiliyor. Dudakları boynumdaydı, sutyenimi aşağı çekip bir meme ucu bulduğunda nefesi tenimi gıcıkliyordu.

"Daha iyi?" alçak sesle soruyor.

"Neredeyse." İçimde sıcaklık dönüyor ve içime baskı yapan kalın ereksiyona karşı geri çekiliyorum ve ondan derin bir inilti çekiyorum. Parmaklarının göğüslerimle oynamasından şimdiden ıslandığımı hissedebiliyorum.

Diğer eli tozluğumun içine girip beni okşuyor. Temas anında içimde kıvılcımlar uçuştı ve ona doğru eğildim.

"Peki ya bu?" Sesi çok kibirli ve kendini beğenmiş.

Kolunu göğsümün üzerinde tutuyorum ve göğüs uçlarımı sıktığında nefesim kesiliyor. Bu başka bir düzeyde dalga geçmektir. Bir şekilde inanılmaz derecede rahatım ve ihtiyaçtan acı çekiyorum, her nefesimde onun erkeksi, temiz kokusunu içime çekiyorum.

"Bunun iyi olduğunu biliyorsun," diye ısırdım, nefes nefese kalmış gibi bir ses tonuyla. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Eli bacaklarımın arasında duruyor ve parmağı klitorisimin üzerinde duruyor. Hareket etmiyor. Sadece hafifçe dokunuyorum. Sürtüşme arayarak ona karşı çıkıyorum ama o geri çekilip hâlâ bana zar zor dokunuyor.

"Rory," diye sızlandım, kıvrınarak.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde bana iyi gelecek misin?"

Hırlıyorum ve kahkahası yanağımı sıyrıyor.

"Bileğinden uzak durup seninle ilgilenmeme izin mi vereceksin?"

"Yemin ederim, Rory..."

Klitimi imdikiliyor ve içimden kükreyen Şehvet karşısında dişlerimi sıkıyorum. "İyi. Evet. Tamam aşkım. İyi olacağım."

Onunla uėraŐmanın hem Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks hem de en eğlenceli seks olması adil değil.

Dudakları boynumun üzerinde kayıyor ve beni ısıyor. "Emin misin?"

"Rory."

Gülüyor ve parmakları dönmeye başlıyor. İçimden sıcaklık yayılırken ve kaslarım kasılırken ona doğru çöktüm.

"Bu nasıl?"

"ok iyi," diye inliyorum. Kalbim hızla çarpıyor ve Rory'nin eli daha hızlı çalışıyor; tam benim sevdiğim gibi daireler çiziyor; düz parmaklar, ne çok hızlı ne de çok sert.

"Benim için gelecek misin?"

"Elbette." Şimdiden yıprandığımı, sinirlerimin heyecanla harekete geçtiğini hissedebiliyorum.

Alçak bir zevk sesi çıkartıyor. "İyi."

Bacaklarımın arasında basınç oluşuyor ve yüzümü yastığa çeviriyorum. Keskin bir nefes aldığımda Rory'nin kokusu doğrudan beynime gidiyor ve kendimi sıkıyorum. Bana dokunduğunda kulağımda zevkle inliyor ve bacaklarımın arasındaki sıcaklık üzerime yayılıyor, içime akıyor, uzuvlarıma yayılıyor. Tüm bu süre boyunca Rory beni kendine sımsıkı sarıp kulağıma burada olmaktan ne kadar hoşlandığını, ne kadar güzel olduğumu ve gelmemi izlemeyi ne kadar sevdiğini fısıldıyor.

Salıverilmem yavaŐlarken, "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Bunda çok iyisin."

Rory boynuma doğru gülümsüyor ama dönüp ereksiyona ulaşmak için uzandığımda anında yataktan kalkıyor.

Kaşlarımı kaldırdım, o bana karşı olmayınca Ődm. "Buraya geri gel."

"HAYIR." Bana bir öpücük vermek için eğildi ama ona tekrar uzandığımda uzaklaştı. "Yapmam gereken işler var ve sen de söylediğin gibi dinleneceksin."

Öfkeyle gözlerimi kırıştıtırıp bacaklarının arasındaki kalın çıkıntıyı işaret ediyorum. "Zor birisin."

"Hayatta kalacağım, Hartley. Yıllardır beni zorlaştırıyorsun ve bu beni henüz öldürmedi."

Bir kahkaha düşüyor dudaklarımdan. Tekrar sikiştiğini düşündükçe ağzım sulanıyor.

"Bir anlaşmamız vardı." Bana sert bir bakış attı ama dudaklarıma bir öpücük daha bırakırken gülümsüyordu. "Öyleyse iyi bir kız arkadaş ol ve ayak bileğinden uzak dur ki senin için endişelenmeyeyim."

Kız arkadaşım dedi. Sahte kız arkadaş değil.

Göz kırpıp odadan dışarı çıkarken, "Zorlandım," diye seslendim arkasından.

Bunun bir bitiş tarihi olduğu ve başımıza gelenleri ele almadığımız konusunda kendimi uyarmalıyım. Çıldıırıyor olmalıyım çünkü Rory hayatıma mükemmel bir şekilde uyum sağlıyor ve eğer işler kötüye giderse o kadar büyük bir delik açacak ki onarılması imkansız olacak. Kendime onun bunu söylemek istemediğini, bunun sadece bir hata olduğunu söyleyerek tipik zihinsel jimnastiğini yapabilirdim.

Bunun yerine pencereden dışarı gülümsüyorum ve ön kapının kapanma sesini dinliyorum, onun geri döneceği için şimdiden heyecanlanıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 57

OceanofPDF.com

RORY

Ben dolup taşan sepetime eşyaları yüklerken bakkalda Noel şarkıları çalıyor.

Hazel'ı sıcak tutun, Hazel'ı doyurun, Hazel'ı mutlu edin. Koruma modundayım ve bunu seviyorum. Onunla ilgilenmek doğru ve doğal geliyor.

Normalde Noel tatilini spor salonunda ya da boş saha programından faydalanarak geçirirdim ama bu gece Hazel'la kanepede kıvrılma fikri tüm bunları mahvetti. Eskiden dairemde nefret ederdim, şehre bakan boş, yalnız çatı katından aktif olarak kaçınırdım ama o oradayken?

Eve dönmek için sabırsızlanıyorum.

Yiyecekleri arabama yüklüyorum, etrafıma kar yağıyor, telefonum bir çağrıyla çalışıyor. Yerel bir restorandan bizim için sipariş ettiğim akşam yemeğiyle ilgili bir şeyler bekliyordum ama ekranda adın yanıp söndüğünü görünce midem kasılıyor.

Baba.

Zaten ağırlık bağırsaklarıma yerleşiyor. Birkaç haftadır konuşmadık ve konuştuğumuzda vücuduma hücum eden o duyguyu unuttum.

Cevap verdiğimde, "Rory," dedi. "Son oyunlarınızı inceliyorum."

Gözlerim kapanıyor. Tek konuştuğumuz şey hokey.

"Antrenmana geliyorum" diyor. "Ward'ın aklına ne soktuğunu görmem gerekiyor."

"HAYIR." Kaygı boğazıma kadar tırmanıyor. "Kapalı antrenmanlar yürütüyor. Seyircilerden hoşlanmaz. Dikkat dağıtıcı olduğunu söylüyor."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama organizasyon dışından birinin antrenmanlarımızı izlediğini hiç görmedim ve kesinlikle babamın orada not almasını istemiyorum.

İç çekiyor. "Eh, o halde önümüzdeki hafta Klasik Lig'e geliyorum."

Yılbaşı gecesi oynanacak maçı sabırsızlıkla bekliyorum. Çok güzel bir süit ayırttım çünkü evet, şu anda bile utanmadan Hazel'ı etkilemeye çalışıyorum. Oyun, bu anlaşmanın McKinnon'dan intikam alması için son tarihimiz ama artık bundan çok daha ileri gitti.

Bana karşı hisleri var. Öyle olduğunu biliyorum. League Classic hafta sonu özel olacak, bu yüzden babamın orada yeterince iyi olmadığı tüm nedenleri bana söylemesini istemiyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum ona, ensemin arkasını ovuşturarak.

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama var. "Son zamanlarda sana neler oluyor?"

Hazel. Hazel bana neler oluyor. O benim tüm hayatım oldu ama babam bunu asla anlayamaz.

"Bu sezon farklısın" diye ekliyor, sesinde bir hayal kırıklığı tınısıyla. "Farklı oynuyorsun, farklı davranıyorsun... Artık kim olduğunu bilmiyorum. Yıldız nerede, Rory?"

O çoktan gitti ve gittiğini gördüğüme sevindim. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bu o kız."

"Hazel." O koruyucu duygu içimden yükseliyor. "Adı Hazel."

"Dikkatin dağılmış."

"Dikkatim dağılmıyor baba." İstedğim her şeyin yerli yerine oturduğunu hissedersen dikkatim dağılır mı? Bu konuşmanın hiçbir yere varacağı yok. "Gitmek gerek."

"Bu gece büyük planlar var, ha."

Sesinde kaşlarımı çatmama neden olan bir şeyler var. Kızgınlık, yalnızlık ya da başka bir şey. "Evet. Seninle sonra konuşacağım."

Kısa ve öz vedalaşıyoruz ve ben de yiyecekleri arabaya yüklemeyi bitiriyorum. Aklım evde beni bekleyen kıza gitti ve kaygım azaldı.

Babam haklı; ben farklıyım ve bu onun sayesinde. Hazel yanımdayken ona hiç benzemiyorum. Belki de hiç öyle olmadım ve o bana bunu gösterdi.

Karda ayak sesleri duyuluyor ve elinde bir Noel ağacı taşıyan iki kadın geçiyor.

İçlerinden biri kocaman bir gülümsemeyle "Mutlu Noeller" diyor.

Ağaca bakarak başımı salladım. "Mutlu Noeller."

Otoparkın diğer ucunda kalan Noel ağaçlarının üzerine kar yağıyor ve gülümsüyorum.

Hazel ailesiyle birlikte Noel'i kaçırmıyor, ben de bunu unutulmaz kılacağım.

OceanofPDF.com

58. BÖLÜM

OceanofPDF.com

Hazel

Rory dışarıdayken dairesinde dolaşıyorum, dolabına ve banyosuna göz atıyorum ve benim için mutfığa bıraktığı kredi kartıyla ona ev eşyaları satın alıyorum. Şömineler açıkken dairesi sıcak ve rahattı ama o burada olmayınca göğsümde tuhaf, sızlayan bir ağrı hissediyorum.

Yatağına dönüyorum, kapüşonlusunun yakasını burnumun üzerine çekmiş halde pencereden dışarı bakıp onu içime çekiyorum. Dışarıda kar şehri beyaza bürümüş.

Bir süre sonra, titreyen ateşin sıcaklığıyla sıçrayan loş bir yatak odasına ve diğer odadan gelen boğuk bir gümbürtüye uyandım. Rahatım, sıcakım ve uykum var ve Rory'nin kapüşonlusundan gelen kokusu burnuma geliyor, yatağına daha da gömülmemi sağlıyor. Telefonuma bakıyorum; saat öğleden sonra beşi geçiyor. Yorgan artık üzerimde ve komodinin üzerinde bir bardak su duruyor.

"Rory mi?" Koridordan oturma odasına doğru koltuk değneğiyle yürürken ışığa gözlerimi kısarak soruyorum.

Aniden duruyorum, ağzım açık kalıyor.

"Bu nasıl çalışıyor?" Rory kendi kendine mırıldanıyor ve sırtı bana dönük bir şekilde bir şeylerle oynuyor.

İlk önce nereye bakacağımı bilmiyorum. Belki kanepenin arkasında duran ekose yün battaniye ya da ateşin üstündeki şömine rafının üzerine saçılmış

çelenk ve parıldayan ışıklar. Rory'nin büyük boy televizyonunda şömine kanalı da açık ki bu çok tuhaf ve çok Rory.

Sehpanın üzerinde ve mutfağın etrafındaki vitray adaklarda bir düzine mum duruyor ve Rory, bir şekilde sıcak göstermeyi başardığı iğrenç, yeşil ve kırmızı örgü bir kazak giyiyor. Her yerde Atatürk çiçeği var. Her yer ailemin her yıl evde yaptığı sıcak elma şarabı gibi kokuyor ve her yerde çam iğneleri var.

Kitaplık ile pencere arasında devasa bir köknar ağacı tavana kadar uzanıyor.

Döndüğünde, Rory'nin yüzünde yine o değerlendirici, temkinli ifade belirdi, kalbimin daha hızlı atmasına neden olan bakış.

"On tane Atatürk çiçeği aldın ve çirkin bir Noel kazağı giyiyorsun."

Çenesini ayağımın yanındaki çantaya doğru eğerek sırtıyor. "Sana uygun bir tane buldum." Oraya doğru yürüyor ve evet, o aptal kazağın içinde gerçekten çok ateşli görünüyor. "Bunu tek başıma giyeceğimi düşünmedin, değil mi Hartley?" Gülümsemesi daha da yükselirken gözleri parlıyor. "Eşleşmemiz lazım."

"Bir ağaç satın aldın." Sesim komik, ince ve nefessiz çıkıyor. "Noel buraya kusmuş gibi görünüyor."

"Bu iyi bir şey mi?"

İçimi çekiyorum, her şeyi içime çekiyorum, mutfığa bakıyorum, daireyi dolduran tanıdık, tatlı tarçın kokusunu içime çekiyorum. "Bu evde yaptığımız tarfin aynısı değil mi?"

"Hımm." Gözleri sıcak. "Daha önce aileni aradım."

Birkaç ay önceki Rory Miller'dan nefret eden kız mı? Başını salladı ve uzaklaştı çünkü yardım edemeyecek kadar ileri gitmiştim.

Noel süsleri. Süslemeler satın aldı. Hepsi köşedeki kutu yığınınından. Kalbim yerde milyonlarca parçaya ayrılacak şekilde patlıyor.

"Neden?" diye sordum, gözlerimdeki acıyı gözümü kırptırarak.

Arkama geçip kolunu belime doladı ve boynumun kenarına sıcak bir öpücük kondurdu. "nk bunu sen istedin, Hartley."

Eğer kalbim bir evse Rory artık orada yaşıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 59

OceanofPDF.com

RORY

Ona aşığım.

Hazel gülümseyerek yeniden oturma odasına girdiğinde gözleri parlıyor ve göğsümde sıcak bir mutluluk nabzı yayılıyor.

Ona aşığım ve onu mutlu etmek için her şeyi yaparım. Ve bana gülümserken yüzündeki bu mutluluk ifadesi; bu şimdiye kadar istediğim her şeydi.

Teşekkür ederim, dedi avuçlarını göğsüme koyarak. "Bu harika, Rory." Dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını ağaca dikti. "Sen sadece-"

Gözlerimiz buluşuyor ve dolgun ağzı hoş bir gülmsemeğe dönüşüyor. Sanırım onu her zaman sevdim çünkü göğsümdeki bu his yeni değil. Artık sadece bir ismim var.

"Her şeyi daha iyi hale getiriyorsun" diye fısıldıyor.

Duygudan boğazım düğümleniyor ve acaba biri Rick Miller'a her şeyi daha iyi hale getirdiğini söylemiş mi diye merak ediyorum. Eğer annem onun hakkında böyle hissetseydi.

Parmaklarım saçlarının arasına girdi ve ağzına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Sen de öyle, Hartley."

Geri çekildiğinde, aynı şekilde hissettiğine dair herhangi bir işaret bulmak için gözlerine baktım. Oradaki sıcak sevginin arkasında endişe titriyor.

İyi. Endişeli çünkü bu ona gerçekmiş gibi geliyor ve daha önce buraya hiç bir erkekle gelmemişti. Keskin ve tatlı bir şeyin başka bir nabızı içimi sızlatıyor ve bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Nasıl hissettiğimi biliyor. Şimdiye kadar söylemesi gerekiyor ve duymaya hazır olduğunda ona anlatacağım.

"Ağacı benimle süslemek ister misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor, gülümseyerek kulaktan kulağa uzanıyor.

"Çok ağır değil miyim?" Hazel o akşam onu deniz duvarı boyunca sırtıma bindirdiğimde sordu.

Etrafımıza kar yağıyor, kaldırımları kaplıyor ve trafik neredeyse yok denecek kadar az. Sadece biz ve birkaç kişi daha dışarıda yürüyoruz, kardaki su ve orman manzarasının tadını çıkarıyoruz.

Bütün öğleden sonra, Hazel dışarı çıkmak için yalvarmak ve kontrolümün sınırlarını test etmek için önümüzdeki iki gün boyunca sadece iç çamaşırı giymekle tehdit etmek arasında gidip geldi, bu yüzden şimdi onu taşıyorum çünkü koltuk değneği kullanmasına izin vermemin hiçbir yolu yoktu. karda. Kaldırımların çoğu kürekle temizlenmemiş ve kaygan.

Omzumun üzerinden ona düz bir bakış atarak homurdandım. "Bana hakaret etme Hartley. Hiçbir ağırlığın yok."

Kıkırdadı. Botlarım karda çıtırdıyor ve sudan gelen soğuk, temiz havayı derin bir nefesle içime çekiyorum.

Bir nedenden dolayı ona, Bugün babam aradı, dedim.

Kolları boynuma dolanıyor. "Nasıl gitti?"

"Ah. Harika değil." Omzumun üzerinden ona yüzümü çeviriyorum. "Bu sezon farklı olduğumu söylüyor."

"Sen."

"Evet." Ona bir bakış atıyorum. "Yine de benim için sorun yok. Bu şekilde oynadığımda kendimi daha iyi hissediyorum." Düşüncelerim gole asist

yaptığım anlara, takım arkadaşlarımla yüzlerindeki saf mutluluğa kayıyor. "Takımdaki adamlar benim kardeşim gibi, biliyor musun? Önemliler."

Yürürken sessiziz ve takımımı ve onlar için yapabileceğim en iyi kaptan olma yönünde içimdeki derin dürtüyü düşünmeye devam ediyorum.

Hazel beni sıktı. "Beni bir saniyeliğine yere indir."

Onu desteklemek için her zaman elimin üzerinde tutarak onu ayağa kaldırıyorum ve beni kendisine doğru çeviriyor. Bana gülümserken burnu soğuktan pembeleşmiş; kar taneleri saçına, saçına ve kirpiklerine takılıyor.

"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki" diyor ve bu anı sonsuza dek benimle birlikte kalması için ezberliyorum, asla sahip olacağımı düşünmediğim biriyle yaşadığım bu sessiz sessizlik.

"Sanki bir kar küresinin içindeyiz," diye fısıldıyorum ve ben onu öpmek

için eğildiğimde gülümsüyor.

Hazel evden bir blok ötede, "Hayden bir saat sonra anahtarlarımı almaya gelecek" diyor.

Ev. Orada yaşamıyor ama belki bir gün. Bunu hayal ettikçe kalbim yerinden çıkıyor; yan yana oturan kristal ejderhalarımız, banyodaki saç ürünleri, dolapta asılı olan kıyafetleri. Yataktaki kokusu.

Düşüncelerim söylediklerine takıldı ve omzumun üzerinden ona bakmak için döndüm. "Neden?" Kaşlarım çatıldı ve yine o sahiplenme dürtüsü ortaya çıktı. "Eğer dairenden bir şeye ihtiyacın olursa alırım. Neye ihtiyacın olursa olsun Hartley, senin adamın benim." Bölgesel bir pislik olduğumu düşünmemesi için ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum.

Kolları boynumu sıkıyor. "Bunu yapamazsınız çünkü Noel hediyelerinizi almasına ihtiyacım var."

"Noel hediyeleri?" Gülümsemeye başlayarak doğruldum. "Benim için?"

Güler. "Evet bebeğim. Senin için."

Bebek. Bana bebeğim dedi. Gülümsemem genişliyor ve göğsümün etrafında hafif, uğultulu bir his çınlıyor.

"Bana ne getirdin?"

Tekrar gülüyor. "Söylemiyorum. Yarına kadar beklemeniz gerekiyor."

"Hmm." Yürürken gözlerim kısılıyor, merakla doluyor.

Dudaklarım aralanıyor ve tam yüksek sesle tahmin yürütmeye başlayacakken, uzun sarı saçlı, yaşlı bir kadın mağazadan çıkıp neredeyse bize çarpıyor.

"Ah, kusura bakmayın..." diye başlıyor ama sonra gözlerimiz buluşuyor.

Midem ayağımın arasından kayıp gidiyor ve tüm vücudum geriliyor.

"Anne."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 60

OceanofPDF.com

RORY

Annemle birbirimize bakarken kalbim kulaklarımda atıyor.

"Rory," diye nefes alıyor, sanki inanamıyormuş gibi gözleri yüzümde geziniyor.

Daha yaşlı görünüyor. Gözlerinin etrafında birkaç çizgi daha var ve yüzü daha ince ama saçları aynı. Uzun ve biraz kıvrıkcık. Ve irisleri benimkiyle aynı koyu mavi.

Kalbim ağrıyor.

Hazel arkamdan, "Ben Hazel," diyor, omzumun üzerinden bakıyor.

Annemin bakışları havaya kalktı ve sanki kadının sırtıma yapıştığını fark etmiş gibi gözlerini kırptırdı. Hazel'ı tekrar ayağa kaldırırken hafifçe gülümsüyor. "Nicole."

El sıkışıyorlar ve beynimde bir şeyler harekete geçiyor. Hazel kolunu belime sarıp beni sıkı sıkı tutuyor. Annem bunu fark etti ve bakışlarında bir şeyler yumuşadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Hazel," dedi. Gözleri Hazel'ın tek ayağı üzerinde dengede duran ayağına kaydı. "Orada ne oldu?"

"Rory beni kontrol etti."

Boğuluyorum ve Hazel gözlerinde alayla bana sırıtıyor.

Anneme bakarak, "Onun vücut kontrolünü yapmadım," diye ekledim. "Takım adına bir buz pateni etkinliğindeydik ve o düştü. Bileğini burktu." Hazel'a sert bir bakış attım ama o daha çok gülümsedi. "Onunla ilgilenmeye çalışıyorum ama olması gerektiği gibi oturup dinlenmiyor."

Hazel gözlerini deviriyor. "Rory, kar yağıyor. Burada yılda iki kez falan kar yağdığında içeride kalmamı bekleyemezsin."

Şaka yapıyor ama bakışlarında koruyucu bir yön var. Şaka yaparak bizi rahatlatmaya çalıştığının farkındayım.

Eğer mümkünse onu biraz daha seviyorum.

Annem eğlenmiş ve şaşırmış ama kalbi kırılmış gibi komik bir ifadeyle izliyor. "Kabul ediyorum. Kar, dışarı çıkmanız gerektiği anlamına gelir. Ağzının kenarı kalkıyor. "Eskiden karda dışarı çıkmayı severdin" diyor sessizce. "Her yıl kardan adam yapardın."

Acı içimi acıtıyor ve boğazımdaki kayayı yutarak yutuyorum. Gittiğinde her şeyden vazgeçti ve ben de bir ilişki umudunu yok ettim.

Ona hayatıyla ilgili milyonlarca soru sormak istiyorum. Ona Hazel ve hokey hakkında her şeyi anlatmak istiyorum ve benim yüzümden her şeyin berbat olabileceğini düşünüyorum ama kelimeler ses tellerime takılıyor ve Hazel'a dönüyorum.

"Eve dönmeliyiz."

Annem daha dik durarak gözlerini kırıştırıyor. "Noel partisi veriyorum." Sözlerinde aceleci, çılgın bir hava var, sanki kendisi de böyle bitmesini istemiyormuş gibi. "Yarın öğleden sonra. Sadece sıradan bir toplantı, birkaç

arkadaş. Hiçbir şey getirmene gerek yok, sadece kendin." Derin bir nefes almadan önce sanki hayır demem için kendini hazırlıyormuş gibi tavrı söndü. "Orada olmanı çok isterim," dedi bana, bakışları parlayarak Hazel'a dönmeden önce. "Sen de Hazel, ikinizin de orada olmasını çok isterim." Gözlerimiz buluşuyor. "Eğer istersen."

Hazel beni endişeyle ve gözlerinde ateşle izliyor, sanki ona ihtiyacım olursa saldırmaya hazırmış gibi.

İstemek? gözleriyle soruyor.

Yapmamalıyım çünkü annemle aramdaki ilişkiye yeterince zarar verdim ama yine göğsümde o ağrı var.

Belki bu şekilde olmak zorunda değildir. Belki ona babam olmadığımı gösterebilirim.

Hazel'a zar zor fark edilebilecek şekilde başımı salladığımda ışığı parlıyor.

Anneme "Gelmeyi çok isteriz" diyor.

Yüzü gözle görülür bir rahatlama ile rahatlıyor ve saati ve adresi listeliyor.

Başım ile onayladım. "Ben hatırlıyorum."

"Elbette." Kendi kendine başını sallıyor. "Tabii ki." Tekrar derin bir nefes alıp bana baktı. Daha fazlasını söylemek istiyor gibi görünüyor. "Kuyu-"

Hiç düşünmeden ileri atılıp ona sarılıyorum. Bir anlığına kasılıp gevşedikten sonra bana sıkıca sarıldı ve acı verecek derecede tanıdık kokusu göğsümü acıttı. Ona onu özlediğimi söylemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce geri çekiliyorum.

"Sonra görüşürüz."

Hazel'ın sırtıma çıkması için eğildiğimde, "O halde görüşürüz," diye fısıldıyor.

Hazel'ı kalbim küt küt atarak taşıyorum ve köşeyi dönmeden hemen önce omzumun üzerinden baktığımda onun orada durup bizi izlediğini görüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 61

OceanofPDF.com

Hazel

Noel sabahı Rory'nin yatak odasına bir tepsi taşıdığıyla uyandım.

"Günaydın" diyor bana gülümseyerek.

Gömleksiz, siyah elbise pantolonu ve siyah papyon giyiyor. Kahkaha attım.

"Ne giyiyorsun?" Tepsiyi komodinin üzerine koyarken sordum.

Bana bir kupa uzattı. "Ne, bundan hoşlanmadın mı?" Göğüs kaslarını esnetti ve ben daha çok gülümsedim. Saçları darmadağın, gözleri uykulu ama şefkatli.

Bu nazik, komik, nazik adamda bunu nasıl göremedim? Rory'yle hayatım o kadar dolu ki, parlak renklerle dolu.

"Striptizciye benziyorsun."

"Hokeyin işe yaramaması ihtimaline karşı bir desteğe ihtiyacım var."

Pazılarını esnetiyor, bana cilveli bir gülümseme gönderiyor ve ben de mutlulukla mırıldanarak kahvemi yudumluyorum. Badem sütlü latte, favorim. Bir ilişkide olmak böyle bir şey mi? Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor.

"Kahve için teşekkürler. Beklemek." Kaşlarımı çattım. "Espresso makineniz yok." Bakışlarım tepsideki çikolatalı kruvasanlara kaydı.

Rory omuz silkerek yatağa kendi tarafına yerleşti. "Yakınlarda bugün açık olan bir yer buldum."

"Bunu yapmana gerek yoktu." Kalbim yeniden sıcak ve sevinçli bir şekilde atıyor. "Ne kadar zamandır uyanıksın?"

"Birkaç saat." Pencereden dışarı bakıyor ve gözlerinde endişe titreşiyor.

Aklım düne gidiyor; o ve annesi sanki her birinin söyleyecek çok şeyi varmış gibi birbirlerine baktılar. Nasıl da kaybolmuş görünüyor.

Onu sahip olduğu her Şeyle sevmesi gereken ama onu terk eden kadını görünce koruma içgüdülerim aşırı harekete geçti. Ancak ifadesi  zlem ve piŐmanlıkla doluydu.

Birbirlerini  zl yorlar ve daha iyi bir ilişki istiyorlar ama bunu nasıl yapacakları hakkında hiçbir fikirleri yok. Eminim bugün ilerleyen saatlerde onun evine gitmekten korkuyordur.

Kahveyi bir kenara koydum. Onu rahatlatma ve dikkatini dağıtma ihtiya ı beni yatağa daha da yaklaştırdı, parmaklarımı yatağının başında gezdirdim. "Saçların vahşi."

"Seninki de  yle."

"Beğendim."

Gözleri sıcak ve yumuşak bir Şekilde üzerimde geziniyor. "Ben de severim."

 cimde bir sıcaklık nabız gibi atıyor ve Rory'nin benimle ilgilendiği gibi onunla da ilgilenme dürtüsüyle dolup taşıyorum. Onu endiŐelerinden uzaklaŐtırmak ve bu tatili güzel anılarla doldurmak.

Elim boynunu sıyrıp papyonunu salladı ve onu gülümsedi. Beline ulaşana kadar yavaŐa göğsünden ve karın kaslarından aşağıya doğru bir çizgi çekiyorum. Bacaklarının arasında sertleŐen mesafeyi sürterek daha aŐađılara iniyorum.

Karın kasları kasılıyor ve isteksizce nefes alıyor, gözleri bileğime gidiyor.

"Bileğim iyi." Pantolonunun  st düğmesini açtım ve elimi boxerının içine kaydırarak ereksiyonunu avucuma aldım.

"Ah, kahretsin," diye nefes alıp elime çarpıyor.

Dudaklarının aralanmasını ve yarı kapalı bakışlarının üzerimde kalmasını, beni hayranlıkla izlemesini seviyorum.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Onu okşarken hafifçe soruyorum.

"Lanet olsun sana" diyor inleyerek.

" cimde bir dakika bile dayanamayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Siktir," diye gülüyor ve aleti elimde nabız gibi atıyor. "Elbette yapmazdım. Sana dokunabilir miyim?"

"HAYIR."

Sinir bozucu bir ses çıkarıyor ve ben gülümsüyorum. İçimden sıcaklık akıyor, bacaklarımın arasına iniyor ve beni ıslatıyor ama Rory ile oynamak çok eğlenceli.

"Pantolonunu çıkar."

Pantolonunu ve boxerını aceleyle çıkarıyor ve penisi serbest kalıyor, ucu zaten nemle dolu. Papyonunu çıkarıp bir kenara fırlatırken gözleri sıcak bir eğlenceyle parıldıyor.

Üstüne çıktığımda gülümsemesi soldu. "Bileğın..."

"Rory." Elimi saçlarına daldırıyorum ve saç tellerini kavriyorum, kucağına ata biniyorum ve onu ayağıın yerine bana bakması için zorluyorum. "Kapa çenenı," diyorum yavaşça.

Başını salladı, gözleri cam gibi oldu. "Tamam aşkım."

Tekrar gülümsedim. Bu eğlenceli.

Tişörtümü çıkarmak için uzanıp, "Dediklerimi yapmanı seviyorum," diyorum.

Ve göğsüme baktığında gözlerinin kararmasını seviyorum. Bakışları altında meme uçlarıım dikleşiyor. Ellerini alıp göğüslerimin üzerine koyduğumda çenesi esniyor.

"En güzel göğüslere sahipsın," diye mırıldanıyor, sıcak avuçlarını göğüslerinin üzerinde gezdirip uçlarııyla oynuyor.

"Biliyorum."

Elim aletine dönüp onu yavaş ve sert bir şekilde okşadığımda nefesi kesildi. Boynundaki dudaklarıımın altında derisi sıcak, nabızı hızlı ve nefesi sığ. Dudakları benimkileri buldu ve beni açıklıkla öptü. Her tarafımda, saçlarıımda ve göğüslerimde olan elleri arasında, bensiz boğulacakmış gibi beni öpmesi ve ondan gelen alçak, umutsuz sesler, uyarılmadan ağrıyor.

Ama onunla oynamayı çok seviyorum. Elim hızlanıyor.

"Yavaşla."

"HAYIR."

"Lütfen," diye soludu ve kalçaları gerildi, parmakları göğüs uçlarını sıkıyor ve amıma sıcak bir elektrik akımı gönderiyor.

Kaşımı kaldırdım. "HAYIR."

"Hazel." Sesi sert ve yalvarıyordu. "Henüz gelmek istemiyorum."

Kanım güçle şarkı söylüyor ve yüzümde şeytani bir gülümseme var. "O halde henüz gelme."

Bir inlemeyle başı geriye düşer. Daha geniş bir şekilde sırtıyorum ve elimi onun etrafında daha hızlı dolaştırıyorum.

Kızarmış yanaklarını, puslu gözlerini, sıkılmış dişlerini inceleyerek, "Böyle çok ateşlisin," diye fısıldıyorum. "Çok güzelsin, Rory."

"Ne kadar güzel olduğunu bile bilmiyorsun," diye kıkırdadı. "Geçen yıl seni gördüğüm an, gezegendeki diğer tüm kadınlara olan ilgimi kaybettim."

Sevinçten tenim karıncalanıyor. Elimde değil, bunu duymayı seviyorum. "İyi."

Aklıma bir fikir geliyor. Cevabı bilmek isteyip istemediğimden emin değilim ama yine de soruyorum.

"En son ne zaman seks yaptın?"

Gözlerimiz buluştuğunda zor nefes alıyor ve ifadesinde bir şeyler parlıyor. Tereddüt etti ve ben de aletini sıkarak burun deliklerini genişlettim.

"Ne zaman?"

"Geçen yaz." Boğazı çalışıyor. Dudaklarını boynuma bastırıp beni içine çekmek için öne doğru eğildi.

"Bir buçuk yıl önce mi?"

Boynumla omzum arasındaki hassas deriyi ısırarak başını salladı ve içimde ağır bir duygu kabardı. Umut, sanırım, ya da belki sevgi. Mülk. Rory'nin benim olduğu ve tamamen bana ait olduğu fikri o kadar tatlı ve gerekli ki, bunu düşünmeye bile korkuyorum.

Bunun yerine geri çekilip bacaklarının arasına diz çöktüm ve aletini uzun bir çizgi halinde yaladım. İniltisi işkence dolu, titrek ve çaresiz; ben de dilimi şişmiş ucun üzerinde gezdirip onun tadı üzerine mırıldanıyorum.

Yanlarında elleri sıkı yumruklar oluşturuyor.

Ağzımı ona kapatmadan önce, "Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldandım ve aleti dilimin üzerinde nabız gibi atmaya başladı.

Serbest kalan elim taşaklarına dolanıyor ve ondan derin, boğuk bir ses daha çekiyorum. Parmakları saçlarımın arasında, hafif bir ağırlıkla geriliyor ve sertçe emiyor.

"Ah, siktir, siktir, siktir, Hazel. Yapamam..." Onu boğazıma doğru çekip yanaklarımı boşalttığımda kırık bir inlemeyle kesildi.

Sesindeki umutsuzluk mu? Yakında.

Ben zalimim, bu yüzden onu bir anlığına uzaklaştırıyorum. Gözleri ateşli, saçları darmadağın, alnında boncuk boncuk terler var.

Onu tekrar ağzıma almadan önce, "Gelme," diye hatırlattım, o işkence dolu sesler çıkarırken kalın boyuyla gülümsedi.

Olabildiğince sert bir şekilde emerim ve o sertleşir. Taşakları gerildi ve bir saniye sonra sıcak, tuzlu ışık ağzıma doldu. Kalçaları sarsılarak dudaklarımın arasına girdi ve ben onun serbest kalmasını açgözlülükle yuttum. Kanım bacaklarımın arasında zonkluyor, tatmin ve gururla içimde dolaşıyor.

"Özür dilerim." dedi nefes nefese ve beni göğsüne doğru çekti. "Buna engel olamadım."

"Biliyorum." Güldüm. "Gelmeni istedim."

"Sen şeytansın." Hâlâ nefes alabiliyor ama gülümsüyor.

"Onu seviyorsun."

"Evet."

Doymuş ifadesi sıcaklıkla titriyor ve eli bacaklarımın arasında sürükleniyor. Duygu patlamasıyla ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Benim sıram?"

Başımı salladım ve dokunuşuna doğru eğildim. Eli belime geldi ve dudakları klitorisime gelmeden altımdaki yataktan aşağı kaydı.

"Ah, kahretsin."

"Hımm." Dilini üzerimde gezdirirken gözleri kapanıyor.

Yüzüne doğru yürürken içimden ateş hızla geçiyor; Rory'ye saldırmaktan o kadar heyecanlıyım ki bu fazla uzun sürmeyecek. Kalçalarım onun ağzıyla aynı ritimde eğiliyor ve bacaklarımın arasında baskı oluşuyor. Ağzı kaygan, sıcak ve mükemmel bir baskıya sahip ve bana baktığında göğsümde bir şeyler ortaya çıkıyor.

"Rory," diye inliyorum.

Elleri benimkilere kayıyor, parmakları birbirine geçiyor ve o aptal, küçük şefkatli an beni daha da yukarı çekiyor. Bu şimdiye kadar yaşadığım tüm ilişkilerden çok daha yoğun ve hâlâ tam seks yapmadık.

Dudakları klitorisime dolandığında ve sertçe emdiğinde bu düşünce silinip gitti. Kaslarım titriyor, inliyor ve klitorisimin arkasındaki ağrı patlıyor, içime süzülüyor, nefesim kesiliyor ve utanmadan ağzının üzerinde çalışmama neden oluyor. Zevk uzuvlarımda dolaşüyor ve her düşünce patlayıp toza dönüşüyor. Bu arada ellerimi sabit ve güçlü bir şekilde kavriyor.

Bırakma gücüm azaldığında onu kaldırdım, vücudundan aşağı indim ve göğsünün üzerine çöktüm. İkimiz de nefes nefese kalıyoruz, kalplerimiz birbirine çarpıyor.

"Şimdiye kadarki en iyi Noel," diye fısıldıyor sırtarak ve ben de kahkahalara boğuluyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 62

Hazel

Rory beni duşa taşıyıp "bileğimi dinlendirmem" için saçımı yıkamam konusunda ısrar ettikten sonra oturma odasına geçiyoruz.

Ona yaptığım çorabı kucağına koyarken içimde bir heyecan uçuşuyor.

"Bunu yaptın?" Parmakları adının altın rengi dikişini izliyor.

"Elbette."

Yanındaki kanepede battaniyeyi çıplak bacaklarımın üzerine çekiyorum ve Rory'nin çorabını açıp eşyaları tek tek sehpa üzerine özenle yerleştirmesini gülümseyerek izliyorum. Deodorant, sakız, Lindt çikolataları, yün çoraplar, portakal ve dudak kremi.

Geçen hafta satın aldığım plastik anahtarlığa kıkırdadı; öfkeli bir ifadeye sahip, ağzından alevler çıkan minik bir ejderha.

Gözlerinde eğlence kıvılcımları parlıyor. "Bu sen misin?"

Yanaklarımın elmaları ağrıyor, bu sabah o kadar çok gülümsüyorum ki. "Yollara götürebilesin diye aldım ama bu senin zaten kendine ait bir ejderha olduğunu görmeden önceydi."

Ucuz plastik parçasını inceliyor ve gülümseyerek ters çeviriyor. "Bayıldım."

Çorabın içine uzandı ve oda sıcaklığında bir kutu bira çıkarıp şaşkınlıkla gülümsedi.

"Bu türü seviyorum" diyor.

"Biliyorum." Onu yanağından öpüyorum. Annem her zaman babamın çorabına bira koyar. İtirazı anlıyorum.

"Teşekkür ederim, Hartley." Kafasını sallamadan önce masanın üzerinde dizilmiş olan şeylere bakarak iç çekiyor. "Bunu beklemiyordum."

Duygudan boğazım düğümleniyor. Bütün bunlar sona erse bile, Rory bana olan ilgisini kaybedip başka birine yönelse bile, bunun gibi anları hatırlayacağım.

Bunlardan hiçbirinden pişman değilim. Rory sevildiğini göstermeyi hak ediyor.

Beni tekrar öptü ve gülümsedim. "Teşekkür ederim" diyor.

"Rica ederim." Dönüp daha büyük olan hediyeği işaret ediyorum; mavi kağıda sarılı, üzerinde dans eden ren geyiği bulunan geniş, düz bir dikdörtgen. "Sıradaki."

Rory ağaca doğru gidiyor; ağacı taşırken hâlâ yüzünde komik, meraklı bir gülümseme var. Ambalajı yırtıp çerçeveli lacivert ve gri formayı, eski bir Storm formasını ortaya çıkarıyor. Kağıdı iterken kaşları çatıldı ve numaranın üzerindeki imzayı alarak baktı.

Kalbim hızla atıyor, beğenmiş olması için dua ediyorum.

"Ward'ın formasını benim için mi çerçeveledin?"

Onun bu konuda ne hissettiğini anlatamam. "Kapatmana falan gerek yok. Kimsenin buna sahip olduğunu bilmesine gerek yok. Ben sadece..." Bunu neden onun hediyelerinden biri olarak seçtiğimi hatırlamaya çalışarak sözünü kestim. "Onun idolün olduğunu söylemiştin. Bu yıl onu gururlandırmanın önemli olduğunu söylemiştin. Sana neyin önemli olduğunu hatırlatacak bir şey almak istedim."

Ciddi, araştırmacı ifadesi parlak bir gülümsemeye dönüşüyor ve çerçeveli formaya bakmadan önce bana gülümsüyor. "Buna bayıldım, Hartley."

Bütün kalbim yükseliyor. İmzayı incelerken gözleri hayranlıkla doluyor.

"Bunu senin için mi imzaladı?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Buna çok sevindi."

Rory boğazından memnun bir ses çıkardıktan sonra onu yere bırakıp bana bir öpücük verdi.

Teşekkür ederim dedi dudaklarıma doğru.

"Rica ederim." İçimden sıcak, coşkulu duygular akarken yüzümün her yerinde aptal, mutlu ifadeyi hissedebiliyorum.

Oturdu. "Benim sıram."

"HAYIR." Kaşlarımlı havaya kalktı ve sinirlerim sistemime hücum ederken midem çırpındı.

Bana meraklı bir bakış attı.

"Hım." Parmaklarımlı birbirine dolanıyordı, parmak ularımlı hızla daireler iziyordı. Gözlerim ağaca kaydı ve başka bir hediyeyle işaret ettim. "Senin için bir tane daha var."

işaret ettiğim hediyeyle alırken başını sallayarak, "Beni şımartıyorsun" diyor. Kanepeye döndüğünde ambalajı yırtıyor.

Bu, lise kütüphanesindeki fotoğraflımlı, ancak telefonun arka planında olduğ gibi kırılmak yerine resmin tamamı. Kütüphane masalarından birinde yan yana oturuyoruz, kitaplar ve kağıtlar önümüze dağılmış durumda, ben ihtiyatlı, isteksiz bir gülümsemeyle ve Rory kolunu bana dolayarak kulaktan kulağaya sırtıyor.

Rory mırıldanıyordı, okuyamadığım bir bakışla fotoğrafa bakıyor.

"Rafınıza koyabilirsiniz." Battaniyenin altına giriyordum. Belki tuhaf bir hediyeyle. Bu tür şeylerden hoşlanıp hoşlanmadığımı görmek için Pippa'nın yanından gemeliyordım.

Fotoğraflı bana doğru eğdi. "O zaman senden hoşlandım."

Titreşimler göğsümün her tarafına dağılıyor. "O zaman da senden hoşlanıyordum sanırım."

Birbirimize gülümsüyoruz.

"Buna bayıldım, Hartley. Teşekkür ederim."

Ayağaya kalkıyor, kitap rafına doğru yürüyor ve resmi göz hizasına getiriyor. Bana baktığında ağzı yana doğru eğiliyor ve göz kırıyor.

"Mükemmel" diyor.

Kendimi kanepeye bırakabilirim, öyle rahatlamış ve mutluyum ki.

Bir dakika sonra kucağıma küçük bir hediye bıraktı ve yanımdaki kanepeye çöküp parlak gözlerle beni izledi. "Senin sıran."

Kutu küçük, avucumdan biraz daha büyük ve ambalajını yırtıp kadife bir mücevher kutusu ortaya çıkarıyorum.

Nabzım bir sürat koşusunda atıyor.

Öyle olmadığını bilmeme rağmen, "Bu sahte bir nişan yüzüğü olmasa iyi olur," diye patladım.

Bence.

Gözleri keskinleşiyor ve sırtışı kedi gibi bir hal alıyor. "Ya öyleyse?"

"Rory." Yüzüm ısınıyor ve sırtışı genişliyor.

"Seni tHazelşlandırmak çok kolay, Hartley." Çenesini ona doğru eğiyor. "Sadece aç."

Kadifeyi açtığımda parmaklarımın altında yumuşacık oluyor ve içinde göz rengimde taşlar olan iki parlak küpe var. Nefesim kesiliyor ve uzun bir süre sadece onlara bakıyorum.

"Onlardan nefret ediyorsun."

"Hayır." Hafif bir kahkaha atarak dışarı çıkıyorum. "Onlardan nasıl nefret edebilirim? Güzeller."

Onun temkinli gülümsemesiyle karşılaştığımda göğsümde bir his oluştu; Rory ve ben birbirimize bakarken takla atma, dönme, yuvarlanma.

"Çok fazla ya da çok pahalı olduğunu söylemeyin." Gözleri elimdeki kadife kutu gibi yumuşaktı. "Onları gördüğümde seni düşünüyordum ve senin için bir şeyler satın almayı ve seni mutlu etmeyi seviyorum." Yavaşça nefes veriyor, gözleri hâlâ yüzümde geziniyordu. "Ve sen güzel bir şeyi hak ediyorsun."

Bana bir şeyler almayı seven zengin bir adama aşık olmam çok klişe. Ben bundan daha gelişmişim. Kendi lanet küpelerimi alabilirim.

Ancak bu maliyet değil. Demek ki beni dñşünüyordu. Bu bir jest, çünkü Rory Miller'ın çok ilgili, nazik ve tatlı olduğu ortaya çıktı.

"Beni mi dñşünüyordun?" Ağzımın köşesi yukarı kalktı ve tekrar küpelere baktım. Gerçekten muhteşemler. Hiç böyle mücevherlere sahip olmadım ve şimdiden onları kaybetmekten korkuyorum.

Sanki gerçeği söylemek zorunda kalmamayı diliyormuş gibi, neredeyse isteksizce, "Sürekli" diyor.

Kalbim ritimden çıkıyor, heyecanlı ve memnun. "Bunlar giyilemeyecek kadar güzel."

"Hartley. Şu küpeleri tak. Birini kaybedersen sana bir tane daha alırım. Sana on tane alacağım."

homurdandım. Temelde aklımı okuyabiliyor olmasının ne anlama geldiğini bilmiyorum.

"Onları dene." Kanepeye yaslandı ve sonunda kendi evinde rahatladı. "Uygun olduklarından emin olalım."

Küpeleri kutudan çıkarıp takarken sessizce güldüm. Rory'ye döndüğümde gözleri sevgiyle parlıyordu.

Alçak bir sesle, "Harika," diyor.

"Pippa'nın da buna benzerleri var sanırım." Onunkiyle eşleşen küpelere sahip olma fikri kalbimi ısıtıyor.

Rory, "Aynı taş, farklı tasarım" diyor. "Aynı kuyumcu."

Kuyumcu tavsiyesini Jamie'den aldı. Bunun için çaba ve planlama yaptı.

Midem titredi ve gülümsememi bastırıp yanağını öpmek için eğildim. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Bana vermeden önce sehpanın üzerindeki yeşil zarfı almak için öne doğru eğildi.

Açarken gözlerim kısılıyor. "Pippa'yla bir hafta sonu daha mı geçireceğiz?" diye soruyorum, kaşlarımı oynatarak, o da kendi kendine gülümsüyor. Kağıdı çıkardım ve onun cızırtılı, erkeksi yazısını okudum.

New York'ta beden pozitif dans stüdyosunu kuran, hayallerime ilham veren kadınla beş koçluk seansı için.

Bakışlarım ona doğru kayıyor. Aylar önce bana ilk kez paten yapmayı öğrettiğinde ondan bahsetmiştim. Adını bile söylemedim.

Tam Rory ile ilgili görülecek her şeyi gördüğümü düşündüğüm sırada arka cebinden başka bir şey çıkarıyor.

Kartını tekrar okuyarak, "Antrenörlük yaptığını bilmiyordum," diye derin bir nefes aldım.

"Yapmıyor." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Fakat ne yapmak istediğinizi açıkladıktan ve web sitenize baktıktan sonra onu ikna etmek o kadar da zor olmadı."

"Web siteme mi baktı?" Dudağımı çiğniyorum, kalbim çılgınca atıyor.

Ağzı temkinli bir gülümsemeyle yukarı kıvrılarak başını salladı. "Fazla mı ileri gittim?"

Duygularım içimde birer birer çalkalanıyor. Yeteneklerimden emin olmasam da Rory bana ve hayallerime inanıyor. Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmadı.

Hayır, diye fısıldıyorum parmağımı kartın kenarında gezdirirken. "Fazla ileri gitmedin."

Rory arkasına yaslanıp beni izliyor, sabah ışığında çok yakışıklı görünüyor ve ben milyonlarca şey söylemek istiyorum.

"Buraya gel," dedi ve ben de dikkatlice üstüne çıkıp kucağına oturdum. Altım sıcaktı ve parmaklarım dağınık saçlarına batıncaya kadar ellerimi göğsünden boynuna doğru gezdirdim.

Ağızına hafif bir öpücük kondurmadan önce, Teşekkür ederim, diye fısıldadım. "Bayıldım."

Dudaklarıma doğru mırıldanıyor, göğsünde gürleyen alçak, memnun bir ses ve ben de Rory Miller'la olan her ne ise daha da derine düşüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 63

OceanofPDF.com

RORY

O öğleden sonra otoparktan çıkarken Hazel, "Böyle bir şey kullanacağını bilmeliydim," dedi.

Ona gülümsedim ve koltuk ısıtıcısını çalıştırdım. "Hızlı, güçlü ve inanılmaz derecede yakışıklı mı?"

"Gösterişli ve pahalı." Homurdanıyor. "Ve karda böyle bir arabayı yalnızca sen kullanırsın."

"Hey, kar lastiğim var." Spor arabada vites değiştiriyorum, motor daha yüksek sesle mırıldanırken tembel bir sırıtışla ona göz kırpıyorum ve o da gülümsemesini gizleyerek gözlerini deviriyor. "Sopayı sürebilir misin?"

"Hayır. Babam bize öğretmek istedi ama Pippa ve ben reddettik."

Arabayla giderken sokaklar sessiz. "Sana öğretmemi ister misin?"

"Rory." Gözleri bana kayıyor. "Bu arabayı ben sürmüyorum."

"Neden?"

Muhtemelen çok pahalı falan diye itiraz etmek üzere direniyor.

"Bir şey için arabaya ihtiyacın olabilir."

THazelşlandığında o hızlı göz kırpma hareketini yapması çok tatlı. Tıpkı bu sabah kutuyu görüp bunun bir nişan yüzüğü olduğunu düşünmesi gibi. Ne diyeceğini görmek neredeyse bende bir tane satın alma isteği uyandırıyor.

Kimi kandırıyorum? Bir tane satın almak istememin nedeni bu değil.

"İhtiyacım olursa araba kiralarım" diye ısrar ediyor.

"Tamam aşkım." Sanki beni yıpratmış gibi iç çekiyorum. "Başka bir araba alacağım." Kuzey Vancouver'a giden köprüye doğru arabamı sürdüğümde sinirlerim gerildi. "Ne tür bir araba istiyorsun?"

Gülmekten titriyor. "Sen acımasısın."

Düşüncelerim anneme yöneliyor ve bir kez daha sınırlar üzerime hücum ediyor. Parmaklarım beklentiyle direksiyonda tempo tutuyor. Arkadaşları beni biliyor mu? Ortağı var mı? Hala patikalarda yürüyüşe çıkıyor mu? Sanki bir yabancı gibi. Ama dün bana bakışı sanki...

Nefesim ağır. Böyle olmasını istemiyormuş gibi hissetti.

Ama o gitti, o yüzden artık ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum, bugün onu ziyarete gideceğim.

Hazel'in eli uyluğuma dokundu. İçimi görebiliyor ve bugün için gergin olduğumu biliyor.

Hartley'nin başka ne bildiğini merak ediyorum. Acaba ona aşık olduğumu anlıyor mu?

Onunla yola bakarak, "Bugün benimle geleceğine sevindim," diye itiraf ediyorum.

Hazel olmasaydı, bir bahane uydurur ve düşünemeyecek kadar yoruluncaya kadar ağırlık kaldırırdım. Ancak Hazel'la birlikte hokey için yeterince çaba göstermediğime dair acil, pençe gibi bir duygu hissetmedim. Eğer ona bunu sorsaydım, kariyerimi mahvetmeden üç gün izin alabileceğimi söylerdi ve ben de aynı fikirdeydim.

Ondan sakladığım sırra adım adım yaklaşarak, Sana ihtiyacım var, diye ekledim.

Hazel hayatımı tahmin edemeyeceğim şekilde değiştirdi ve onunla birlikte olmak beklediğimden çok daha fazlasıydı.

Beni izliyor ve fazla ileri gittiğimden endişeleniyorum ama bana son birkaç ayda keşfettiğim o yumuşak, tatlı Hazel gülümsemesini veriyor.

"Ben de burada olduğum için mutluyum" dedi ve bacağıma bir kez daha sıktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 64

OceanofPDF.com

RORY

Annem partide koşuşturup içkileri doldururken ve insanlarla sohbet ederken, ben oturma odasında Hazel'in yanında oturuyorum. Annem bu evi gittikten birkaç ay sonra satın aldı ve ben buraya iki kez geldim. Hayır, üç kez. Ziyaretlerimin çoğunu garaj yolunda onu görmezden gelerek şut atmaya çalışarak geçirdim.

"Hazel," diyor annem, onun yanındaki koltuğa oturuyor. "Ne yapıyorsun?"

Eli benimkine kayıyor ve beni sabitliyor. "Takımın fizyoterapistiyim."

Hazel'in işinden ve yoga pratiğinden bahsediyorlar ve Hazel ona aldığı küpeleri gösterdiğinde annem bana sıcak bir bakış atıyor.

"Vancouver takımını beğendin mi Rory?" annem soruyor ve oda sessizleşiyor gibi görünüyor.

"İyi." Ona hızlı bir bakış gönderdim. "Streicher takımda, bu yüzden tanıdığım biriyle oynamak güzel." Odadaki herkesin konuşmamızı dinlediğinin farkında olarak kıpırdandım. "Ve Ward için oynamayı seviyorum."

Annem mırıldanarak başını salladı. "Duvarınızda onun posterı yok muydu?"

Hazel bana gülümsedi, ben de gülümsemeye çalıştım ama yüzüm kaskatı kesildi. "Evet."

Tekrar mırıldanıyor ve biz sessiz kalıyoruz. Bana bakmadan önce kucağındaki ellerine baktı. "Jamie ve annesinin durumu iyi mi?"

Başım la onayladım. "Evet."

Hazel, "O ve kız kardeşim nişanlılar," diye ekledi ve annemin ışığı açıldı.

"Nişanlandığını gördüm ama onun kız kardeşin olduğunu bilmiyordum." Annemin bakışları aramızda dolaşüyor, sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi tereddüt ediyordu. "Onları tebrik ediyorum."

Hazel başparmağını elimin üzerinde gezdirdi ve içimdeki birkaç düğüm çözüldü. O olmasaydı bunu nasıl yapardım bilmiyorum.

Hazel anneme "Jamie huysuz bir adamdır" diyor, "ama daha iyi bir kayınbirader isteyemezdim."

Annem kıkırdadı. "Her zaman sessiz ve ciddiydi. Rory gibisi yok. Sanırım bu yüzden birbirlerine iyi davranıyorlardı."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Konuştuğumuz her şey geçmişten geliyor ama ben hokey hakkında konuşmak istemiyorum. Hokeyden nefret ediyor.

Bu garip. Hâlâ mücevher yapıp yapmadığını sormak için ağzımı açtım ama kapı zili çaldı ve sanki dışarı çıkmayı bekliyormuş gibi yerinden fırladı. Kapıyı açar ve daha fazla arkadaşı içeri girer.

Arkadaşı anneme sarılırken, "Bunu başarabildiğimize çok sevindim" diyor. "Dün aradığında..."

"Ah, evet, evet." Annem onun sözünü kesti, gözleri bana ve Hazel'a çevrildi. "Seni görmek çok iyi."

Arkadaşı beni görünce nefesi kesildi, elleri ağzındaydı ve gözleri kocaman açılmıştı. "Bu Rory mi?"

Ona sıkı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "MERHABA."

"Tanrım," diye nefes alıyor. "O Rick'in ikizi!"

O kadar hızlı ki zar zor yakalıyorum, annem yüzünü buruşturuyor ve kalbim sıkışıyor.

Hazel'ın araştıran bakışlarıyla karşılaşmadan, "Yapmam gerek," diye başlıyorum, ayağa kalkıyorum. "Ben biraz su alacağım. Hemen dönecek."

Mutfağa giden yol boyunca Hazel'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Mutfak lavabosunda musluktan bir bardak döküyorum, bir bardak daha döküyorum ve pencereden arka bahçeye bakıyorum.

Burada ne yapıyorum? Sadece eski yaraları açıyorum. Arkadaşı babama benzediğimi söylediğinde verdiği tepki, bilmem gereken tek şeydi.

Bu çok büyük bir hataydı. Ortaya çıkınca ne olacağını düşündüm bilmiyorum. Birdenbire farklı insanlar olacağımızı mı düşündüm? Yeni bir başlangıç yapabilir miyiz?

Acıması, derdi Rick.

Onunla gitmek isteyip istemediğimi sorduğu, gittiği günü düşünüyorum. Eğer evet deseydim her şey farklı olurdu. Kendi annemi tanırdım. Yine de hokey oynamazdım.

"Rory." Annem tuhaf bir ifadeyle mutfaka giriyor.

Sadece ikimiz varken mutfak çok küçük geliyor ama aynı zamanda bakışlarım ona takılıp onu içine alıyor. Annem. Ona baktıkça kalbim acıyor. Her ne kadar karşımda olsa da onu özledim.

Keşke yeni bir başlangıç yapabilseydik. Nasıl olduğunu bilmiyorum.

Omzunun üzerinden işaret ederek başını sallıyor. "Erica'nın söyledikleri için üzgünüm. Babana benzediğin hakkında."

Sırf ellerimle yapacak bir şey olsun diye bir bardak su içerim. "Herkes söylüyor."

"Her zaman senin bana daha çok benzediğini düşünmüştüm."

Sessizlik aramızda uzuyor. Parfümünün kokusunu alabiliyorum; ben çocukken kullandığı parfümün aynısı.

"Baban nasıl?"

"Ah." Dün yaptığımız aramayı düşünerek enseme ovuşturdum. "O iyi."

"Tatil için şehirde mi?"

Başımı sallıyorum. "Toronto'ya geri döndüm. Pek Noel adamı değil."

İfadesi değişmeden önce hatırlamış gibi başını salladı. "Sen küçükken öyleydi. Bütün Noel işlerini seninle yapmayı seviyordu."

Yüzümü değiştiriyorum. Bu ona pek benzemiyor.

"Gerçekten Rory öyleydi." İçini çekiyor. "Baban seni seviyor. Umarım bunu biliyorsundur. Bildiği tek yolu gösteriyor."

Babam hokeyi sever. O en iyi olmayı ve onunla bağlantısı olan herkesin en iyi olmasını seviyor ama ben bunu bir kenara itiyorum.

"Geri dönmeliyim..." diye başlıyorum.

"Mutlu musun?"

Bu soru beni kalbimden bıçaklıyor ve nedenini bilmiyorum. Yüzümü izleyerek bekliyor. "Evet. Ben. Hazel'inki... Herkesin konuştuğunu ve güldüğünü duyabildiğimiz oturma odasına bakarak sustum. "Hazel muhteşem."

Annemin endişeli ifadesi yerini sevgi dolu bir gülümsemeye bıraktı. "O sevimli. Birbiriniz için mükemmel görünüyorsunuz.

Sadece başımı salladım. Ona liseden beri Hazel'dan ne kadar hoşlandığımı ve eski sevgilisini kızdırmak için bu numarayı nasıl yaptığımızı, ona nasıl aşık olduğumu ve ona ne yapacağımı ya da ne zaman söyleyeceğimi bilmediğimi anlatmak istiyorum. .

Bunun yerine tezgahdaki su bardağına bakıp tekrar başımı salladım. "Umarım."

Mutfak yine sessizliğe bürünüyor ve oturma odasına dönmek için bir adım atıyorum.

Arkamdan hızla, "Sana bir hediyem var," dedi.

Oturma odasına girip elinde küçük bir hediye kutusuyla geri döndüğünde kaşlarım havaya kalktı. "Fazla bir şey değil ama..." Kızgın bir halde onu bana uzattı. "Peki, aç şunu."

Kapağı çekip kağıt mendili bir kenara itiyorum. Bu, tıpkı Hartley'nin gözleri gibi, yününde gri noktalar bulunan lacivert bir örgü kazak. Yukarı kaldırdığımda doğru boyutta görünüyor.

"Bunu sen mi yaptın?"

Utanmış gibi başını salladı ve göğsüm gerildi. Madem gittiyse neden kazak diyor? Neden beni arkadaşlarıyla Noel partilerine, kız arkadaşımın buluşmaya ve babamı sormaya davet ediyor?

"Geçen yıl yapmıştım. O zaman sana vermek istedim ama cesaretimi kaybettim.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi hissedebiliyorum. "Geçen sene?"

Yüzünü buruşturdu. "İhtiyacın olan her şeye zaten sahip olduğunu ve bunu istemeyeceğini düşündüm..."

Göğsümdeki bu tatlı ağrı, sanırım Hazel'in bir zamanlar yogada bahsettiği o değerli duygu. Kutuyu tezgahın üzerine koydum ve anneme olabildiğince sıkı sarıldım. Sıcak tarçın kokusu etrafımızı sarıyor ve o da bana sarılıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona garip, kalın bir sesle. "Bayıldım."

Ayrılıyor ve gözlerimle karşılaşmıyor. Yeterince ısınmanı istedim. Her zaman ekiple birlikte soğuk yerlere seyahat ediyorsunuz."

Ağzımın kenarı yukarı doğru kalkıyor. Tam bir anne sözü.

Oturma odasına döndüğümde Hazel'in yanına oturdum ve elimi onun eline kaydardım.

"Her şey yolunda?" diye fısıldıyor ve ben de başımı salladım. Bana daha çok yaslanıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum" diye ekliyor ve yeniden nefes alabiliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 65

OceanofPDF.com

Hazel

O akşam geç saatlerde şöminenin önündeki kanepeye uzanıp dışarıda kar yağarken ve Noel ağacı parlarken yine sıcak elma şarabı içiyoruz. Üzerimde onun kapüşonlusu, ona yaslanmış, benim için aldığı sıcak battaniyeyle örtünmüş durumdayım ve parmakları dalgın bir şekilde saçlarımla oynuyor.

"O stüdyo alanı hakkında neye karar verdin?" Rory soruyor.

Midemde gerginlik düğümleri. Laura'nın mesaj atmasının üzerinden iki gün geçti ve hâlâ cevap vermedim. Ona hemen cevap vermediğim için kendimi aptal gibi hissediyorum ama kendi kendime konuşup duruyorum.

"Hiçbir şeye karar vermedim."

Rory hâlâ saçlarımla oynarken mırıldanıyor ve biliyorum ki ona bunu yapmak istemediğimi söylersem buna saygı duyacak ve vazgeçecektir.

Korkuyorum. Tehlikede olan çok şey var. Başarısız olursam bu utanç verici olur ve büyük bir para israfı olur, ama her şeyden önemlisi, başarısız olursam bu benim için ne anlama gelir?

Ama korktuğum için sonsuza kadar aynı yerde kalamam. Ve Rory'nin bana Noel için ayarladığı mentorluk seanslarıyla sorularıma cevap verecek birini bulacağım. Büyük bir nefesle ciğerlerim genişliyor ve omurgamı güçlendiriyorum.

"Gidip boşluğa bakmak istiyorum."

O aydınlanıyor. "Evet?"

Gülümseyerek başımı salladım.

Çenesini sehpanın üzerindeki telefonuma doğru eğdi. "Şimdi ona mesaj at."

"Şimdi?"

"Evet." Beni dürttü. "Böylece cesaretini kaybetmezsin."

O haklı. Derin bir nefes alıyorum, telefonumu alıyorum ve Laura'ya kısa bir mesaj yazıyorum.

"Muhtemelen burası çoktan gitmiştir," diye mırıldandım. "Bu iyi."

Bir süre sonra cevap veriyor. Harika! Yılbaşı gecesi sabahı boş musun? O zaman boşluğa bir göz atabilirsin.

Rory omzumun üzerinden okuyor. O sabah Lig Klasik maçı için Whistler'a gitmemiz gerekiyordu.

Tek kaşını kaldırarak, "Bunu başarabiliriz," dedi.

Dudağımı ısıriyorum.

Gülümseyerek, "Hadi, Hartley," diye mırıldandı.

Böyle büyük bir şey yapmak korkutucu olduğu için içimde bir isteksizlik oluştu ama Rory gergin olmasına rağmen annesinin evine gitti.

Kulağa harika geliyor, havayı dışarı çıkarmadan önce Laura'ya mesaj atıyorum.

Rory şakağıma doğru, "İyi iş," diyor ve ben de kızarak telefonumu bir kenara atıyorum.

Gözleri kitaplığında oturduğumuz çerçeveli fotoğrafımıza gidiyor, sonra bana bakıp gülümsüyor.

"Bir araya geleceğimize dair iddiaya girdiğinde beklediğin şey bu muydu?" Soruyorum. "Yaşlı evli bir çift gibi kanepede uzanmak."

Bana attığı delici bakış kalbimin atmasını sağlıyor. "Daha da iyi."

Nasıl hissettiğim hakkında bir şeyler söylemem gerekiyor. Bunların hiçbirinin olacağını hiç beklemiyordum ve kesinlikle Rory Miller'ın yanında sahiplenici, gururlu ve ısıltılı, fırlıdak gibi mutluluk gibi duygular hissetmeyi asla beklemiyordum. Tereddüdüm karşısında midemde öfke düğümleri oluştu.

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim" diyor.

"Elbette." Bu adamın onun için ne yapacağıma dair hiçbir fikri yok.

Nicole'ü ve bugün onu gördüğüne ne kadar sevindiğini düşünüyorum. Onu görmeyi çok istediği için bizi davet ettikten sonra partiyi nasıl düzenlediğini. Alt kattaki tuvalet doluyken beni yukarı gönderdi ve ben de ofisinin önünden geçtim.

"Annenin ofisi senin hokey eşyalarıyla doluydu," dedim ona ve kaşlarını çattı.

"Hokeyden nefret ediyor."

"Senin draft edildiğin güne ait gazete kupürü, tüm formaların ve bir sürü Storm ürünü oradaydı." Onun ve onun için göğsümde bir ağrı zonklıyor. "Seni özleyor, Rory."

Kulağıma yumuşak bir sesle, "Ben de onu özledim," dedi ve boğazım düğümlendi.

Zor olsa bile bana karşı o kadar dürüst ki, ona kendimden daha fazlasını vermek için kendimi zorluyorum.

"Connor onun gibi adamların benim gibi kızlarla bitmediğini söyledi," diye aceleyle dışarı çıktım. Ona nasıl hissettiğim hakkındaki gerçeği söyleyemem ama ona bunu verebilirim. Onunla birlikte bu küçük adımı ileriye doğru atabilirim.

Connor'ın adını duyunca gözleri keskinleşiyor. Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, kaşlarımı çatıyorum ve kafamda, yıllar önce partiye geri dönüyorum, birine yetmemenin yakıcı utancını hissediyorum.

"Ben onun için yeterli değildim." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Ben bunları söylerken boğazımı kesiyorlar.

Altımda kayarak yüz yüze gelecek şekilde hareket etti; elleri çenemi çevrelerken son derece acil, ciddi, öfkeli bir ifade takındı. Gözlerime bakabilmek için beni yukarı doğru eğdi.

"Yanılıyor, Hartley." Gözlerimiz birleşiyor, bakışlarında duygular titriyor. "Çok yanılıyor."

Kalbim göğüs kafesimde hızla çarpıyor. Ona inanmak istiyorum. Burada sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi birbirimize sarılmış halde otururken onun benden asla bıkmayacağına ya da beni bir kenara atmayacağına inanmak istiyorum.

Sanırım bu olursa ölürdüm.

Kendimi neyin içine soktum? Rory'nin gözlerine baktığımda paniğim artıyor. Canımı acıtmadan bu durumdan kurtulmamın hiçbir yolu yok.

"Yanılıyor." Rory sanki ona inanmam gerekiyormuş gibi bana bakıyor. "O asla senin için yeterince iyi olmadı ve bunu biliyordu. Sen mükemmelsin Hartley."

İçimde bir şey davul çalıyor; acil, ısrarcı, dışarı çıkmak için çaresizce. Duyguları bu şekilde içeride tutmak çok acı verici.

Artık sahte değil, diye fısıldıyorum. "Bu mu?"

Rory başını sallıyor. "Hayır, Hartley. Değil." Bakışları sanki benimle ilgili her ayrıntıyı kavramaya çalışıyormuş gibi yüzümde geziniyor ve gerginmiş gibi yutkunuyor. "Uzun zamandır benim için sahte değildi."

Odada yeterince hava yok ve gözlerimi başka tarafa çeviremiyorum.

Connor yeterli olmadığını söyledi ama belki de yanıliyordur. Rory kesinlikle bana yeterliymişim gibi bakıyor. Ne yaparsak yapalım bunu istiyorum. Bunların hepsini istiyorum.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

Onun ciddi ve gergin ifadesi karşısında nabzım atıyor ama başımı sallayıp dudaklarımı ısırıyorum.

Gözlerimi arıyor, nefes alıyor. "Seni seviyorum."

Dünya duruyor, gözden kayboluyor ve sadece ben ve Rory kalıyoruz.

"Ne?" Korkmuş gibi titrek bir nefes alıyorum ama korkmuyorum.

"Seni seviyorum." Beni izlerken boğazının uzun kısmı çalışıyor, eli saçlarıma doğru kayıyor.

İki ay önce bu duymak isteyeceğim son şey olurdu. Şimdi Rory'nin bu sözleri binlerce kez söylediğini duymak istiyorum.

"Bu kadar şaşırma, Hartley." Gülümsemesi nazik ve çarpıktı. "Sana nasıl aşık olmayayım? Bu her zaman yalnızca bir zaman meselesiydi."

Dudaklarım aralanıyor ama konuşamıyorum. Yıllar önce kalbi kırılan kız, Rory'yi bulduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyor. Bir yandan da bunun uzun sürmeyeceğinden korkuyorum.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok." Sessizliğime sessizce gülüyor. "Eninde sonunda bunu söyleyeceğini biliyorum."

Biliyormuş gibi söylüyor. Bunu sanki içimi görebiliyormuş gibi, sanki yetiyeceğime inanıyormuş gibi söylüyor.

İçime bir parıltı yayılıyor. "Çok kibirli," diye mırıldandım.

Duygudan kaçıyordum, ondan uzaklaşıyordum ama artık onu görmezden gelemiyorum.

Rory Miller'a sırılsıklam aşık oldum. Bu sözleri hiçbir zaman bir erkeğe söylemedim. Connor'ın hoş karşılanmayacağını her zaman hissettim, bu yüzden onları kendime sakladım.

Ama bu aşkın sulandırılmış bir versiyonuydu ve Rory'nin Connor'a hiç benzediği yoktu.

Daha önce de birisini incitmişti, diye fısıldıyor çirkin bir ses kafamın içinde. Bunu istememişti ama Ashley'e karşı dikkatsiz davrandı ve onun kalbini kırdı.

Beni sevse bile aynısını bana yapabilirdi. Onu sevsem ve birlikte çılgınca mutlu olsak bile. İnsanlar her zaman aşktan mahrum kalırlar.

Aklım dün Rory'nin Jamie'nin kardeşi gibi olduğunu söylediği zamana gitti. Sonsuza kadar birbirlerinin hayatında olacaklar, bu da Rory'nin sonsuza kadar benim hayatımda olacağı anlamına geliyor.

Ona her şeyi verdikten ve sonra onu sürekli görmek zorunda kaldıktan sonra işe yaramazsa bu beni kırardı.

Bir kez daha, "Sorun değil," diyor, elini saçımın üzerinde gezdirirken, anladığını görüyorum. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gülümsüyor. Bu da kalbimin onun için çarpmasının bir başka nedeni; çünkü o sonsuz derecede sabırlı ve nazik. Çünkü kırıldığımı ve onun için kendimi toparlamaya çalıştığımı biliyor.

"Bekleyeceğim" diyor.

Aman Tanrım. Evet. Onu gerçekten seviyorum. Sanırım onu bir süreliğine sevmiş olabilirim. Kabul etmeye hazır olduğumdan daha uzun. Yapmamak için çok uğraştım ama sanırım bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olabilir, ona aşık olmamaya çalışmak.

Ona binmek için hareket ettim, gözlerimiz sürekli kilitliydi. Elleri belime yerleşiyor ve ben de ağzımı onunkine yaklaşıtıyorum.

"Bileğin nasıl?" sessizce soruyor.

“Şu anda bileğim umurumda değil.”

Rory başını salladı, göz kapakları yarıya kadar düştü ve boğazı çalışıyor. Muhtemelen benim dinlenmem hakkında bir şeyler söyleyecek ama onun yerine onu öpüyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 66

OceanofPDF.com

Hazel

Biz öpüşürken, Rory beni kaldırdı ve yatak odasına taşıdı, beni yavaşça yatağa bıraktı ve önümde yere diz çöktü. Ağzı benimkinin üzerinde hareket ederken hava elektrikle uğulduyor, bir anlığına birbirimizin kıyafetlerini çıkarmak için ayrılıyor ve sonunda lavanta rengi bir sütyen ve uyumlu bir tangayla yatakta oturuyorum.

"Bugün sana gerçekten ihtiyacım vardı," diye fısıldıyor, boğazı çalışıyor ve gözlerindeki bakış o kadar yürek parçalayıcı derecede kırılgan ki içimde bir duygu nabız gibi atıyor.

Bunu biliyorum. Konu annesine gelince, o kaybolmuştur ve ben sadece elini tutup iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Tanrım, onun için o kişi olmak istiyorum. Çok fena.

"O kelimeleri bir daha söyle," diye fısıldıyorum. "Erkenden."

Dudaklarıma bir öpücük kondururken yüzümü tutarak gülümsüyor. "Seni seviyorum."

İç çekiyorum, adeta havada süzülüyorum ve o da yatağın üzerime tırmanıyor. Her öpüştüğümüzde olduğu gibi, ağzının hissi, elinin saçlarıma arkasına kayması ve dizini benimkilerin arasına sokması dışında her şeyi unutuyorum. Bacaklarıma arasına yerleşti ve klitorisime baskı yapan penisinin etkileyici uzunluğu içimde kıvılcımlar oluşmasına neden oldu. Dudaklarım aralanıyor ve dili aralarına giriyor ve hafifçe emdiğimde Rory'nin nefesi kesiliyor ve göğsünün derinliklerinden alçak, keyif dolu bir ses geliyor.

"Tanrım," diye mırıldandı ve tekrar ağzımı okşayarak tadımı tattı. Ona karşı çıkıyorum çünkü bu tek kelimedeki bir şey bana tam olarak ne kadar ihtiyacı olduğunu, daha fazlasına sahip olmazsa nasıl aklını kaybedebileceğini anlatıyor. Kalçaları bana doğru eğiliyor, parmakları saçlarımı sıkıyor ve omurgamdan aşağıya zevk ve uyarılma ürpertileri dans ediyor. "Bundan da kurtulabilirim Hartley, yemin ederim."

Midemin alt kısımlarından ağrıyan bir zonklama başlıyor ve itiraz ya da ihtiyaç ya da her ikisini de belirten bir ses çıkarmak zorunda kalıyorum çünkü o, gülümseyen ağzını yalamak istediğim kısık bir kıkırdama çıkarıyor.

"Ama yapmayacağım." Başka bir yavaş, tembel öpücük. Külotum nemli. "Ve ihtiyacın olanı almadan önce olmaz."

Öpüşmemiz yavaş ve düşünceliden hızlı ve acile doğru ilerliyor.

"Ne zaman mastürbasyon yapsam, amının tadını düşünüyorum. Bunu düşünmeye asla dayanamam.

Tekrar ona doğru eğilerek inliyorum, kalçalarımı onunkine sürterken sürtünmeyi kovalıyorum. Onun aleti bacaklarımın arasındaki sinir demetine çarpıyor ve tüm vücudum kasılıyor.

Üzerimde dolanıp kendini tekrar o noktaya bastırdı ve gözlerimin geriye dönmesine neden oldu. Ağzı kendini beğenmiş, memnun bir gülümsemeyle kıvrılıyor, gözleri sıcak ve beni sabitliyor. Boynumun dibindeki hassas bir noktayı emmeden önce beni boğazıma doğru bir dizi kısa öpücükle ödüllendiriyor ve ben de utanmadan kalçalarımı ona doğru eğerek inliyorum.

"Bunu bu gece mi yapacağız?"

Dili köprücük kemiklerimin üzerindeki oyukta küçük daireler çizerken, "Evet," diye soludum. "Umarım öyledir."

"İyi." Gözleri karardı ve derin bir nefes alırken alnını göğüs kafesime dayadı. İfadesi bana bunun başına gelen en iyi şey olduğunu söylüyor.

Ben de öyle düşünüyorum.

Ben onu istiyorum. Sonuçları umurumda değil ve incinsem de umurumda değil.

Eli bacaklarımın arasına kaydı ve külotumun önüne sert bir daire çizerek bastırdı. Zevk içimde dolaşırken sırtım kavisleniyor.

Rory'nin karanlık, tembel sırtıtışına bakarken, "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

"Benim için çok ıslanıyorsun." Elmacık kemiklerine bir kızarıklık yayılıyor. "Buna bayıldım, Hazel."

Başımı sallayıp ellerimi göğsünün üzerinde gezdirirken, eli bacaklarımın arasında hareket edip beni daha yukarıya doğru kaldırdı, ama karnıma baskı yapan sert aletine uzandığımda başını salladı.

"Henüz değil."

"Lütfen."

Hafif bir kahkaha attı ve kaşlarını kaldırdı, hâlâ o sinir tomurcuğuna sarhoş edici, zevkli vuruşlar yapıyordu. "Sana istediğini verirsem dayanamayacağım."

Bakışları göğüslerime düşüyor ve ifadesi gerginleşiyor. Bir dakika sonra dizlerinin üstüne çöküp sutyenimin kopçasını açmak ve külotumu aşağı çekmek için uzandı.

Eli amıma dönmeden ve ben ona doğru eğilmeden önce, "Böylesi daha iyi," dedi.

Dudakları göğüs ucumu buldu ve dilinin sivri uçta hissettiği his, içimde bir elektrik dalgası oluşmasına neden oldu.

Tekrar aletine uzandım ama o bileğimi yakalayıp başımın üstündeki yatağa sabitledi.

"Diğer elini ver bana," diyor, hâlâ klitorisime masaj yapıyor ve onun devam etmesini çok istiyorum, bu yüzden ne diyorsa onu yapıyorum.

Büyük eliyle bileklerimi birbirine bağladı ve ağzına yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Seninle olan bu durumdan neden hoşlandığımı bilmiyorum" diyor, elinin bileklerimi tuttuğu yere doğru bakıyor, "ama seviyorum." Boğazı çalışıyor ve

zorlukla nefes alıyor, bakışlarının arasında elinin uyluklarımın arasında hareket ettiği yere doğru yüzümü inceliyordu. "Sadece seni tamamen kendime istiyorum."

Karnımda, omurgamın alt kısmında ve klitorisimin arkasında basınç azalıyor. "Ben de bunu istiyorum." diye itiraf ediyorum. "Bunu yapman hoşuma gidiyor."

Sanki söylenecek en mükemmel şeymiş gibi yine o karanlık, memnun gülümsemesiyle gülümsedi ve ben de ona ihtiyacı olanı vermekten bir kez daha zevk aldım. Rory ne istiyorsa onu vermek istiyorum.

Parmakları ıslaklığımın üzerinde kayarken çenesi kasılıyor. "Benim olduğunu biliyorsun değil mi?"

Tekrar başımı salladım, klitorisimin arkasında artan ağrı nedeniyle göz kapaklarım düştü.

"Benim ve yalnızca benim."

Ayak parmaklarım kıvrılıyor. Rory'nin ağzından bu sahiplenici sözleri duymaktan hoşlanacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayım, onları zevkle içime çekiyorum.

"Söyle." Eğlenen sesi sahiplenme duygusuyla kesilmişti ve bakışları beni sabitliyordu.

"Senin ve sadece senin," diye nefes alıyorum. "Gelmem gerek."

Keskin bir nefes alıp bileklerimi serbest bıraktı. "Karnının üstüne kalk."

"Ne?" O diz çöküp beklerken başımı kaldırdım. Aleti dışarı fırlıyor, ilgimi çekmek için yalvarıyor, ucunda nem damlacıkları var. Öne doğru eğilip saçımı yaladım ve eli saçıma girip sınıksız kavradı. "Hazel." Beni saçımdan tutarak penisinden geri çekerken ses tonu karanlık ve alaycıydı. "Az önce ne dedim?"

Her ne kadar sıkı bir şekilde yaralanmış olsam da, sıcaklık ve basınçla girdap gibi dönssem ve çaresizce gelme isteği duysam da sessizce gülüyorum.

"Hatırlayamıyorum," diye yalan söylüyorum, ona sırtıyıyorum ve o da başını sallıyor, gözleri parlıyor ve ağzı kötü bir şekilde kıvrılıyor.

Kötü ve çok ateşli.

Saçımın arkasını hâlâ avucunun içinde tutarken, o şakacı, tehditkâr ses tonuyla, "Seni becerecektim," dedi. "Ama şimdi fikrimi değiştirdim çünkü sen lanet bir veletsin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 67

OceanofPDF.com

Hazel

Heyecan mideme hücum ediyor. İşte bu, değil mi? Bu tam olarak bir erkekte her zaman ihtiyacım olan şey. Rory ve benim her şeye damlayan şeylerimiz var. Bir erkekte her zaman ihtiyaç duyduğum şey o. Nabzım beklentiyle hızlanıyor.

"Dört ayak üzerinde durun."

Elleri kalçalarımın geldiğinde ve beni ıslak ve çıplak bir halde dizlerimin üzerine çektiğinde daha yeni döndüm. İçimden bir tereddüt geçiyor; yıllardır bu konumda değildim. İtaatkar ve savunmasızdır ve genellikle bundan hoşlanmam.

Ürkek düşüncelerimi hissetmiş gibi, büyük eli sırtımın alt kısmını okşadı. "İyi misin bebeğim?"

Tenimdeki elinin sıcaklığına odaklanıyorum ve derin bir nefes alarak başımı salladım. "HI-hı."

Beni asla fazla ileri götürmezdi. Her zaman beni izliyor, tepkimi ölçüyor.

Arkamda kıpırdandı ve dudakları sırtımdaydı, omurgamda bir iz öpüyordu. "Bana güveniyor musun Hazel?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet." Islaktım ve ağırıyordum, onun beni kurtarmasını bekliyordum ve hayal kırıklığım ses tonumdan anlaşılıyordu. "Sana güveniyorum."

Sevdiğim o alçak, memnun sesi çıkarıyor. "İyi."

Dili kıcımda daireler çiziyor ve gözlerim sıcak, ıslak hisle fal taşı gibi açılıyor. İçimden boğuk bir zevk sesi duyuldu ve parmakları kalçamda gerildi.

"Bunu daha önce yaptın mı?" ileri geri okşarken mırıldanıyor.

Hiçbir şeye gözlerimi kırıştırmıyorum, ısı vücudumda dolaşırken tüm dikkatimi dilinin bana dokunduğu yere verdim. "HAYIR."

"Hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye nefesim kesildi. Islanıyorum. "Rory," diye inliyorum. "Gelmem gerek. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Yaptığını biliyorum." Yine de dili, dar büzüşe karşı o tembel, kaygan daireler çiziyor. "Gelmeyi ne kadar çok istiyorsun?"

Ellerim yumruk haline geliyor. "Seni daha sonra öldüreceğim."

"Hiç şüphem yok." Dili içime giriyor ve ben yüksek ve muhtaç bir şekilde inliyorum. Omurgam karıncalanıyor. "Ah, kahretsin, Hazel," diye inliyor. "Az önce dilimi sıktın. Bu çok iyi bebeğim. Çok iyi gidiyorsun."

Dişlerimi sıkıyorum, zorlukla nefes alıyorum. Cildimden patlamak üzereyim.

"Daha fazlasını istiyorsanız, onu kazanmalısınız."

Çılgınlığın eşiğinde sendeleyerek sızlanıyorum. Bu bir işkence ama bunu seviyorum. "Ne istiyorsun?"

"Klasik Lig'e kadar burada benimle kal."

"Ne?" Bana bu şekilde dokunduğunda sağlıklı düşünemiyorum. "Yılbaşına kadar mı?"

Sırtımın alt kısmına bir öpücük kondurmadan önce duraklıyor ve tenime doğru nefesini veriyor. "Burada olman hoşuma gidiyor. Doğru hissettiriyor."

Sözleri ve bunları yumuşak ve içten söyleyişi tam kalbime yerleşiyor. "Tamam aşkım. Evet. Burada kalacağım."

Şu anda muhtemelen bir şey söyledim, beni hazırlama şekline bakılırsa ama son birkaç gün bir rüyaydı, kendi küçük kar küremizdeydik.

"Doğru hissettiğini söyle."

"Doğru hissettiriyor."

"Bunu yaparsak bu son sefer olmaz" deyin.

Benim kuralım. Beni duyguları yakalamaktan alıkoymasını gereken aptal kuralım. "Bu son sefer değil."

"İyi bir kız." Sesindeki rahatlama mı bu? "Tamam, Hartley." Eli bacaklarımın arasına döndü, parmaklarının düz kısmıyla klitorisimi sert, geniş daireler halinde, tam ihtiyacım olan şekilde hızlı ve hafif bir şekilde ovaladı ve tüylerim diken diken oldu. "Bu gece için egomu yeterince pompaladın."

Kenara yaklaştıkça kafam yatağa gömülüyor. Elini üzerimde kaydırırken orgazm kıpırdanıyor ve içimde büyüyor, dili arka girişime doğru okşuyor, beni sahipleniyor, beni yakına ikna ediyor. İçimde yaylar oluşması, kanıma ateş açması gerekiyor ve bacaklarım arasındaki basınç doruğa ulaştığında vücudum zevkle kasılıyor.

Rory vücudumla oynayıp ayak parmaklarımı kıvrırken, "Geliyorum," diye inledim yatağa. Karnımdaki kaslar kasılıyor, eli daha hızlı çalışırken hiçbir şeyin etrafında kasılmıyor. Eline karşı ne kadar ıslandığımı duyabiliyorum ama umurumda değil, sadece dönüyorum, nefesim kesiliyor, dilini sıkıyorum ve sıkıyorum.

Kendi kendime kirli ve ahlaksız olduğunu düşünüyorum ama umurumda değil. Rory istiyorsa ben de isterim.

Rahatlamam azaldıkça nabzım kulaklarımda kükrüyor ve yatağa doğru batıyorum ama Rory üzerime tırmanıyor ve omzumu öperken ereksiyonun alt sırtıma baskı yapmasına neden oluyor.

"Nasılsın Hartley?"

Artçı şokların arasında "Güzel," diye inlediğimde o da kıkırdadı.

"Bu gece için izinli misin?"

Dirseklerimin üzerinde irkilerek doğruldum ve başımı salladım. "HAYIR." Yüzü kızarmış, gözleri parlaktır. Saçlarım dağınık ve berbat, tam da sevdiğim gibi. "İşimiz bitmedi."

Ağzı çarpık, boğazı sanki kontrolünü elinde tutuyormuş gibi çalışıyor. "İyi."

Rory komodinin içine uzandı, prezervatif kutusunu yırtıp açtı ve bir tanesini yuvarladı.

Sessizce, "Arkanı dön," diyor ve ben de sırt üstü dönüyorum.

Dizlerimin arasına yerleşti, aletini klitorisime bastırdı ve nefesim kesildi. Rory'nin ağzı boynumda, omzumda, yumuşak, keskin öpücükler konduruyor ve elimi onun saçlarına batırıyorum.

"Nazik olma," diye fısıldıyorum, kendimi onun boyuna doğru çekerek. "İsteddiğini al, Rory. Beğendim."

Sanki tam da duymak istediği şeymiş gibi inliyor ve sonra girişimde belirip beni dürtüyor. Çenesi tik-taklayarak ve ağır, zorlu nefeslerle içime doğru iterek ifademi izliyor. Vücudum ona doğru esnerken ikinci salınımın başladığını hissedebiliyorum. Benim için çok büyük ama yanık inanılmaz, ne kadar dolgun ve gergin hissettiğim için omurgamda aşağı yukarı kıvılcımlar saçıyor. Kalçaları benimkine baskı yaptığında ve kabzasına kadar içeriye girdiğinde gözlerim geriye döndü.

"Rory," diye inledim, ona bakarak.

Sadece onun ifadesinden bunu anlayabildim. Çenesi zar zor tutunuyormuş gibi gergin, göz kapakları bulanık, odaklanmamış bir bakışla sarkıyor. Arzusunu yüzünün her yerinde bu şekilde görmek içimdeki baskıyı yeniden artırdı.

"Çok gerginsin," diye hırladı. "Sonuna kadar dayanamayacağımı biliyordum."

Dışarı çıkıp tekrar içeri giriyor ve ikimiz de inliyoruz. Yarın ağrım olacak ama umrumda değil, daha fazlasına ihtiyacım var. Ellerim Rory'nin her yerinde; saçında, kollarında, sırtını yukarı doğru kaldırıyor.

"Yapabilir miyim..." Bu sefer daha hızlı ve daha sert bir şekilde tekrar içeri girdi ve göğsünde düzensiz bir ses gürledi.

"Ne yapabilirsin?" O beni sikerken, beni sıkıştırıp gelmek için kullanırken nefesim kesiliyor. "Nedir?"

Eli boğazımın dibine geldi ve gözlerinde bir soruyla bakışlarımı karşıladı. "Bunun gibi?"

Beni sıkıkmıyor, incitmiyor, sadece elini oraya koyuyor, beni altında tutuyor. Başımı salladım. Rory'nin beni sıkıştırıp becermek istemesiyle beni uzaya gönderen bir şeyler var. "Evet. Bunun gibi."

"İyi."

Kalçaları daha hızlı hareket ederek cezalandırıcı bir ritim yakaladı ve vücudum yeniden kasılmaya başladı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 68

OceanofPDF.com

RORY

Sevdiğim kadının içinde olmak hayatımın en yoğun deneyimi.

Hazel bana sanki onun her şeyiymişim gibi bakıyor. Sonunda bana güveniyor. Son olarak bunu yapıyoruz. Onun da beni sevdiğini biliyorum ve bana söylemeye hazır olana kadar bekleyeceğim. Onunla çok pratik yaptım.

İhtiyaçtan kaşlarını çatarak dudağını ısıyor. "Daha güçlü."

"Emin misin?" Zar zor tutunuyorum, kontrolüm kenarlardan yıpranıyor. Parmaklarım boğazının alt kısmında esniyor.

Lanet olsun, benim için gitmesine, beni içeri almasına izin vermesini seviyorum. Onu bu şekilde kullanacağıma güvenmeni.

Başını sertçe salladı ve tırnakları sırtıma battı. İğne batması bu anın başka bir katmanı; burnumdaki kokusu, uyarılmanın aletime doğru ıslak kayması, altıma bakışı, çok esnek, yumuşak ve açık.

Tanrım, bundan sağ çıkamayacağım. O kadar sert geleceğim ki beni öldürecek. Kasığımdaki ağır çekiş daha da sertleşiyor, kalçalarımı daha hızlı hareket ettiriyor ve kıvılcımlar başlıyor.

Hazel sikimin etrafında kanat çırpmaya başladı ve gözlerim irileşti. "Tekrar? Tekrar gelecek misin?"

Dudağı kıvrıldı ve başını salladı. "Klitorisime vuruyorsun," dedi nefes nefese. "Ve içimdeki her şey."

Kendini beğenmiş erkek tatmini boğazımı sıkıyor. Onu yatakta siktiğimde mükemmel yuvarlak göğüsleri zıplıyor, içimdeki baskı kaynıyor. Sıkıyor, gözlerimi araştırıyor, bükülüyor ve narin dudakları aralanıyor. Nabzım kulaklarımda atıyor, toplarım vücuduma yaklaşıyor ve serbest kalmam bana çarpıyor.

Aklım bin parçaya ayrılıyor. İçine dökülüyorum, adını inlerken başımı boynuna gömüp, onun derinliklerine geliyorum.

Benim Hazel'ım. Bana ait. Her hamlemde onun adı kanımda dolaşıyor. Onu seviyorum, o benim ve artık ona sahibim, onu asla bırakmayacağım.

Seslerimiz yavaş yavaş kaybolup nefeslerimiz düzene girdiğinde, ona yaslanıp alnını öpüyorum, saçlarını okşuyorum. Hâlâ onun içindeyim ama henüz dışarı çıkmaya hazır değilim.

"İyi misin?" Soruyorum. "Fazla kaba değil miydim?"

Başını sallıyor. "HAYIR. Kusursuzdu." Başını kaldırıp bana baktığında kirpikleri titriyor, küçük, doymuş bir gülümsemeyle iç çekiyor ve düşüncelerim hâlâ onun ne kadar güzel olduğuna dair.

"Eğer gerçekten de Klasik Lig'e kadar burada kalmak istemiyorsan..."

"İstiyorum."

Bence sonsuza kadar kal.

Elini göğsüme, hızla atan kalbimin üzerine getiriyor. "Burayı seviyorum."

Acaba kalbimin atışını hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

"Kalbin hâlâ çok hızlı atıyor," diye fısıldıyor.

"Seninle çok iyi anlaşıyorum, Hazel." Bu seks değil; bu mutluluktur.

Gözleri genişliyor ve konuşmasından önceki an sonsuza kadar sürüyor. "Ben de sana aşık oluyorum." O kadar sessiz ki gözleri benimkileri araştırırken neredeyse fısıltı seviyesinde. "Korkuyorum."

Lanet kalbim.

"Biliyorum." Parmaklarımı alnında gezdirip saçından bir tutamı geriye doğru itiyorum. "Bunun korkutucu olması gerektiğini düşünüyorum ve tüm zaman boyunca burada seninle olacağım." Gözlerimiz buluşuyor. "Tamam aşkım?"

Başını sallıyor. "Tamam aşkım."

Beni seviyor ve bir gün? Hazel Hartley'le evleneceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 69

OceanofPDF.com

RORY

Noel'in ertesi günü Noel'in ertesi günü ve Pis Flamingo'da Owens, Volkov ve diğer birkaç adamla birlikte oturuyorken telefonum Hazel'ın bir fotoğrafıyla çalıyor.

Küvette, baloncuklarla kaplı, yüzü sıcaktan kızarmış ve gözleri haylazlıkla dolu. Ateş püskürten ejderham.

Benim hakkımda düşünüyor? Mesaj atıyorum. Telefonuma gülümserken dizim seğiriyor.

Belki.

İşte bu, diye cevap veriyorum. Doğruca eve geliyorum.

Cesaret etme. Bir kez olsun çocuklarla dışarıda kalın ve biraz eğlenin.

Bir kez. Gülünç. Hazel'la birlikte olduğum her an eğlenceli geliyor.

Owens, "Beni o karşılama maçına getirdiğiniz için teşekkür ederim" dedi. Hem profesyonel hem de başlangıç ligindeki diğer oyuncular, Storm'un bu sezon play-off'lara katılıp katılamayacağını tartışıyor. "Streicher başaramadı mı?"

Başımı sallıyorum. "Uçakları yeni indi. Ama bir içki içmek için bizimle buluşacağını söyledi."

Owens, pikap ligindeki oyunculara tam uyum sağlıyor ama bu hiç de sürpriz değil. Hayden Owens kana susamış uzaylılar tarafından kaçışılabilir ve bir saat içinde herkesin gülmesini, takılmasını ve harika vakit geçirmesini sağlayabilirdi. Bu gece buza bastığı anda takımın dinamiğini anladı ve ona göre oynadı. Adamlar ona pas verdi ama kendisi şutunu çekmedi. Toplayıcıların işini daha adil hale getirmek için, biz profesyonelleri tek elle ve farklı pozisyonlarda oynattılar. Volkov berbat bir kaleci gibi davrandı, biz geri kalanımız kahkahalarla gülerken ardı ardına şutların kayıp gitmesine izin verdi, ama hücumda Owens doğal bir oyuncuydu.

Geçen haftaki Storm maçıını düşünerek gözlerim kısıldı. "Bir D-adamına göre müthiş bir bilek vuruşun var," diyorum ona.

Omuz silkip barın etrafına bakıyor. "Evet, sadece eğlence içindi."

"Bu iyi bir şey." Oyunlar çok hızlı ilerliyor ve oyuncuların her şeye hazır olması gerekiyor. "Sen çok yönlü bir oyuncusun ve takımın önemli bir parçasısın."

Vay. Bunu söylerken kendimi Ward gibi hissediyorum. Göğsümde bir gurur kıvılcımı parlıyor, içimde dalgalanıyor.

Bana kısık dudaklarıyla gülümsedi ve memnunmuş gibi başını eğdi. "Teşekkür ederim Kaptan." Boğazını temizliyor. "Bıraktığım eşyalarla ilgili her şey yolunda mı?"

"Evet." Hazel'ın bana aldığı hediyeleri düşünerek sırtıtıyorum. "Onun için bunu yaptığın için teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum."

Bana el sallıyor. "Fizyoterapi sırasında benim tembel kıcıma katlandığı için ona borçluyum." Tek kaşını kaldırıp benimle dalga geçiyor. "Bu gece sende mi kalacak?"

Bu gece tavlama maçı oynarken Hazel'in tribünlerden bana gülümsemesini ve ardından birkaç dakika önce bana gönderdiği, küvette çekilmiş fotoğrafını düşünüyorum. Birkaç gün içinde burası bizim evimiz gibi gelmeye başladı.

Düşüncelerim dün geceye kayıyor, ona dalıyor ve bunun ne kadar da doğru bir his olduğunu düşünüyorum. Ve bu sabah yine. Adımı inlemesi. Yatağımda, göğsüme yaslanmış halde uyanırkenki görünüşü.

Owens, ifadem ne olursa olsun bağırıyor ve oyunculardan birkaçı ona bakıyor. "Demek bu bir evet" diyor bardağının kenarından sırtarak.

"Tüm tatil boyunca benimle kaldı. Bileği burkularak onun evinde yalnız kalmasına izin vermeyeceğim."

Owens adını koyamadığım bir ifadeyle beni izliyor. Sonunda "Hazel en iyisidir" dedi.

Kalbim daha da sert atıyor. "Biliyorum."

"Ve o en iyisini hak ediyor."

Bakışlarım keskinleşiyor ve annemin, arkadaşı babama benzediğini söylediğinde yaptığı yüz ifadesini hayal ediyorum. "Biliyorum."

Owens bana o nazik ve açık gülümsemeyi sundu. "Yani sana sahip olması iyi bir şey dostum."

Beni şakacı bir şekilde itti. Göğsümde bir şeyler rahatlıyor.

"Tatilde burada mı kaldın?"

"Evet. Kit'in ailesi kız kardeşine daha yakın olmak için Toronto'ya taşındı, ben de çoğunlukla Darcy'yle takıldım."

Sağ. Kit'in kız arkadaşı. Her zaman baktığı kişi. Gözlerim kısılıyor ve bakışlarında suçluluk duygusu parlıyor.

"Hiçbir şey olmuyor," dedi hızlıca, boğazını temizleyip başka tarafa baktı. "Ben kaçırılan kızlarla uğraşmam." Bira bardağının etrafındaki eklemleri beyaz.

"Ve Darcy yakalandı."

"Evet."

"Üniversiteye birlikte gittiniz, değil mi?"

Başını sallıyor. "Kit ve ben lisede arkadaşlık ve Darcy ile ilk yılımızda tanıştık. Hepimiz aynı yurttta yaşıyorduk ve Darcy ile benim birlikte birçok dersimiz vardı."

"O bir aktüer değil mi?" Geçen gün Hazel'ın bahsettiği şey buydu. "Neden matematik dersine gidiyorsun?"

"İngilizce derslerimdeydi."

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştiriyorum. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Biz arkadaşız." Ağzı kasılıyor. "En yakın arkadaşlar. Şimdi de Kit onların evlenmesi hakkında yorum yapıyor." Birasının geri kalanını bitirdi. "Onunla işleri tuhaflaştırmak istemiyorum." Boğazı çalışıyor. "Ve bunu Kit'e asla yapmam" dedi, sanki her şey bitmiş gibi. İfadesi alaycı bir hal alıyor. "Belki ben de senin yaptığını yaparım ve onu kıskandırmak için sahte kız arkadaşımı oynayacak bir kız bulurum."

Öksürerek biramı neredeyse boğuluyordum.

"Hadi." Bana sırtıttı. Hazel senden nefret ediyordu, sonra McKinnon ortaya çıktı ve siz birlikte miydiniz? Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

Gülmeye başlıyorum. "Herkes biliyor mu?"

Hala sırtıtarak başını sallıyor. "Hayır. Hiçbir şey söylemedim." Jordan bir bira daha bıraktı ve ona teşekkür etti.

"Sen iyi bir adamsın Owens."

"Ve sen iyi bir kaptansın." Bardağını benimkine tokuşturuyor. "Şerefe, pislik."

Biramı bitiriyorum ve henüz mola olduğu için Jordan'la göz göze geliyorum ve sessizce bir tane daha rica ediyorum.

Bugün tatil ve ben arkadaşım ile eğleniyorum. Hazel hayatımdaki güzel şeyleri hak ettiğimi söylerdi.

Owens yine şakacı bir gülümsemeyle şöyle diyor: "Soru şu ki, Hazel bunun sahte olmadığını biliyor mu?"

Tekrar söylediğini fısıldadığını düşündüğümde gülümsemem kulaktan kulağa yayılıyor. "Evet. Dün gece ona söyledim. Heyecan içimde dolaşıyor. Eve, onun yanına gitmek için sabırsızlanıyorum.

"Ah, kahretsin." Owens ayağa kalktı ve kabinin benim tarafıma doğru ilerledi, ben gülerken beni sırtıma vuran bir ayı kucaklamasıyla sardı. "Senin adına ne mutlu, dostum."

Streicher kapıdan içeri giriyor ve bize doğru ilerlemeden önce Jordan'a merhaba diyor.

Streicher kabine girerken Owens bardağını kaldırarak, "Hey," diye

seslendi. "İşte burada. Bir içki al. Kutluyoruz."

Jordan'a iyi geceler diledikten sonra bardan çıkıp soğuk, berrak geceye akıyoruz.

Başım dönüyor, bu yüzden derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. "Siz çocuklar. Hava çok güzel kokuyor."

Bu sabah yüzüm Hazel'ın boynuna gömülü, onu içime çekerek uyanmayı düşünüyorum.

Benim Hazel'ım.

Yürürken Streicher'in ceketinin önünü tutuyorum. "Hazel inanılmaz kokuyor. Pippa güzel kokuyor mu? Kızlar neden bu kadar güzel kokuyor?"

Gülümseyerek başını salladı ve arkasında Owens ile Volkov gülüyordu.

Streicher, "Sarhoşsun" diyor.

"Sarhoşum" diye itiraf ediyorum onlara. "Yıllardır sarhoş olmadım."

Owens, "Endişelenme Miller," diyor. "Seni sağ salim Hazel'ın yanına götüreceğiz."

Kendi kendime mırıldanıyorum, düşünceler yüzüyor. "O çok güzel." Cebimi karıştırdım ve bana aldığı plastik ejderha anahtarlığını tutarak anahtarlarımı çıkardım. "Bunu sana göstermiş miydim? Benim için satın aldı. Bana bir çorap yaptı." Sözlerim birbirine bulaşıyor.

Owens inliyor. "Bize gösterdin. Bardaki herkese gösterdin."

Yukarıdaki sokak ışıklarında parlayan küçük ejderhaya gülümsüyorum. Çok tatlı. Bayıldım.

"Hazel'i seviyorum. Onu çok seviyorum." Anahtarlığı tekrar cebime koyuyorum ve Streicher'a aptal aptal sırtıyorum. "Evleneceğiz."

Streicher bir kez daha sırtıyor, Volkov gözlerini deviriyor ve Owens o kadar çok gülüyor ki nefes alamıyor.

"Bunu biliyor mu?" Owens soruyor.

Onun lisedeki resmine bakmak için telefonumu çıkardım, isteksizce gülümsedim. "Henüz değil. Ama bir gün."

Benimle birlikte annemin evine gitti. Beni tanıyor. Gerçekte kim olduğumu görüyor ama hâlâ yatağında uyuyor ve bana hiçbir yere gitmeyeceğini söylüyor.

Bir dövme salonunun penceresindeki bir tabHazel gözüme çarptı: AÇIK.

"Beklemek." Parlayan harflere bakarken onu durdurmak için Owens'ın gömleğini tutuyorum ve arkamda Volkov küfrediyor.

Kocaman sırtıyorum. "Hadi içeri girelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 70

OceanofPDF.com

Hazel

Gece yarısı bir çingıraklı ses beni uyandırıyor, ardından da gürleyen bir patlama geliyor. Rory'nin yatağında yarı uykulu bir halde oturuyorum.

Telefonum alıyor. Ekranaya gözlerimi kısarak bakıyorum. Hayden'ın kişi fotoğrafi aydınlandı ve ben cevap verdim.

"Hayden?" Trpledim, kafam karıştı. "Neler oluyor?"

"Kapıyı aabılırmisin?"

Rory arka planda, "Onu uyandırma," diyor ve kafam biraz daha dağılıyor.

"Rory'nin evindeyim." Patlama sesi yeniden duyulur. Birisi kapıyı yumrukluyor.

"Biliyorum." Hayden kıkırdadı. "Senin için bir sürprizim var."

Bir dakika sonra Rory'nin n kapısını açıyorum. Kolu Hayden'ın omzundaydı ve üzeri çıplak bacakları olan tişörtüyle bana bir bakış attı ve gözleri parladı.

"Merhaba bebek." Sözleri geveliyor ve sırtışı daha da genişliyor.

Hayden, Rory'yi daireye alırken bana keyifli ve beklenti dolu bir bakış attı. "Bu sana ait. Hangi anahtarı kullanacağını zemedi."

"Hazel." Rory ayakları üzerinde dengesiz bir şekilde bana sırtıyor.

Onun kırmızı, kanlı gözlerine bir kez baktım ve kahkaha attım. "Vay canına. Bu gece eğlendin mi tatlım?"

Sevgi kayıp gidiyor ama doğru geliyor.

"Evet." Kolunu belime doladığında gülümsemesi genişledi.

"Başın belaya mı girdi?" Karnına hafifçe vuruyorum ve irkiliyor.

Hayden homurdandı ve Rory hâlâ sırtarak bana bir bakış attı. Gözlerinde hainlik parlıyor.

Hayden, "Pekala," diyerek elini kaldırıp asansöre doğru geriliyor. "Ben izinliyim."

Kapıyı kapatırken, "Onu eve sağ salım getirdiğin için teşekkürler," diye seslendim ve Rory boynumu koklayıp beni öptüğü için gülüyordum. "Hadi seni yatağına götürelim, sonra sana biraz su ve elektrolit getireceğim..."

Eğilip beni omzunun üzerinden çekiyor.

"Rory," diye gülüyorum baş aşağı. "Beni yere indir."

Dişleri kalçamı çizmeden önce kıcıma tokat attı. "HAYIR."

Ben de kıcına kendi şaplağını indiriyorum, o yürürken hâlâ gülüyor ve baş aşağı asılı duruyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı, beni koridorda taşırken eliyle uyluğumun arkasını okşuyordu. "Seni çok seviyorum ve çok güzel kokuyorsun ve bana kötü davranman hoşuma gidiyor."

Gözlerimi ona çeviriyorum ama kalbim sanki parlıyormuş gibi hissediyor. "Sarhoşsun."

"HI-hı." Yatak odasında beni ayağa kaldırdı ve ardından boynuma bir dizi öpücük kondurdu. "Ben de seni çok seviyorum. Herkesten fazla." Elleri çeneme gelip yüzümü çerçeveliyor ve tüm dikkatini bana çeviriyor, hayranlık uyandıracak kadar ciddi görünüyordu. "Senden hoşlanıyorum ve seni seviyorum."

Allah kahretsin, ona bakmak o kadar hoş ki. Sadece yakışıklı olması değil. Benimle ilgilendi, Noel için daireyi dekore etti, beni güldürdü ve aslında onunla geçirdiğim her andan keyif alıyorum.

Ayrıca gerçekten çok yakışıklı.

"Ben de seni herkesten daha çok seviyorum," diye fısıldıyorum. Ve onu seviyorum. "Yatağına girmelisin."

Gömleğini çıkardı ve gözlerim kocaman açıldı. Aniden çok ama çok uyanığım.

"Rory," diye uyardım göğüs kafesindeki şeffaf plastik ambalajla kaplı yeni dövmeye bakarak. "Bu da ne böyle?"

Mutlu bir şekilde iç çekerek bana gülümsedi. "Sensin."

Bu bir ejderha. Çıkıntılı kaslarının üzerinde uzanan siyah çizgilere göz kırpıp yutkunuyorum. Kafamda alarm zilleri çalıyor ama yüzümü ellerinin arasına alıp bana gülümsüyor.

"Çünkü sen benim ateş püskürten minik ejderhamsın" diye mırıldandı.
"Bana ait."

Ellerimi ağzıma kapattım, hâlâ şok içinde ona bakıyordum. Dövme yan tarafı boyunca uzanıyor. Duygular içimde girdap gibi dönüyor; inançsızlık ve panik, bunları sıcak bir bıçak gibi kesen sevinç. Umutluluk.

Kahretsin.

Rory'nin beni sarhoş bir şekilde dövme yaptıracak kadar sevmesini seviyorum ve bu çok çok berbat bir şey.

Bana ait. Benim hakkımda böyle söyledi. Ben onunum. Kalbim tökezliyor.
"Bunu kaldırmamız gerekiyor. Bu akıl almaz bir şey."

Gülümsemesi geri geldi. "Ben de senin hakkında böyle hissediyorum Hartley. Dengesiz. Onu kaldırmayacağım."

Aman Tanrım. Bu gerçek. Bu çok gerçek. "Herkes görecek."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken yüksek sesli ve eğlenceli bir kahkaha attı. "Öyleyse bırak da görsünler."

Bu şimdiye kadar gördüğüm en kötü dövme değil ama en iyisi de değil. Sarhoş bir gece yarısı dövmesine benziyor.

"Hazel." Gözlerim ona doğru kayıyor ve bakışlarında endişe artıyor.
"Ondan nefret mi ediyorsun?"

"Hayır," diye nefes alıyorum.

Ben ona aşık oluyorum ve o da bana bir ejderha dövmesi yaptırdı. O kadar şaşkınım ki komik bile değil ama yine de içimden bir kahkaha çıkıyor. Rory tepkim karşısında şaşkınlıkla eğlence arasında gidip gelerek kaşını kaldırdı.

Ona başımı salladım. "Sen delirmişsin. Bunu neden yaptın?"

"Neden biliyormusun."

Kadife yumuşaklığındaki bakışıyla beni izlerken kalbim hızla çarpıyor ve içimde büyüyen tüm duygular dikkat çekmek için çab alıyor.

Sarhoş ve belki yarın tüm bunlardan pişman olacak ama ben bile son birkaç haftanın kanıtlarını görmezden gelemem. Bu duvarları sürekli yukarıda tutmak çok yorucu.

Birisinin her şeyi olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettiğim Pippa'nın nişan partisini düşünüyorum.

Düşündüğüm kadar korkutucu değil.

Ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum. O bana her şeyi verdi ve ben bunu daha fazla içimde tutmak istemiyorum.

"Korkmuyorum" diye fısıldıyor, "ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

Bir dövme. Lanet bir dövme.

Parmakları çenemin altına geldi ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Beni sakla."

Onun ne kadar nazik, eğlenceli, tatlı ve özel olduğunu bilerek nasıl yapamam? Elimden geldiğince onu kol mesafesi uzaklığında tuttum ama o asla pes etmedi.

O benim inebileceğim güvenli yer ve zamanı geldiğinde ve hatırlayacak kadar ayık olduğunda ona söyleyeceğim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 71

OceanofPDF.com

Hazel

Lig Klasikleri sabahı, yılbaşı gecesi, Rory ve ben stüdyo alanının sahibiyle buluşuyoruz.

Laura'nın aile dostu Nadir bizi bir tura çıkarıyor ve ben zar zor konuşabiliyorum, çok heyecanlı ve gerginim.

Mükemmel.

Rory kulağıma, "Kablolar iyi görünüyor," diye mırıldandı ve ben de homurdanmayı bastırdım. Eminim hayatında hiç kablolama konusuna bakmamıştır ama dün gece, onu Google'da yoga ve dans alanları kiralarken nelere bakması gerektiğini araştırırken gördüm.

Nadir, "Size ikisine birkaç dakika vereceğim" diyor. "Acele etmeyin. Sorularınız olursa dışarıda olacağım."

Rory lobiyi işaret ederek, "Ayrıca fuayede insanların eşyalarını saklayabilecekleri bir sürü yer var" diye ekliyor. "Çok fazla reno yapman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Ocak ayının sonuna kadar bu alan bir yoga stüdyosu olarak hizmet verecek. "Belki yeni bir kat boya. Bale barını stüdyolardan birine ekliyoruz." Ağzım bükülüyor ve göğsümde acil bir heyecan uğultu yapıyor. "Küçük odaların raflara ve ekipmanlara ihtiyacı olacaktır." Rory'nin meraklı bakışlarıyla karşılaştım. "Hoşuma gitti." diye itiraf ediyorum.

"Evet?"

"Çok fazla." Ayak parmaklarımin üzerinde zıplarken dişlerim alt dudağıma batıyor. Bu oluyor mu? Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor.

Nadir bize 1 Şubat'tan itibaren satışa sunulacağını söyledi. Eyaletlerden gelen bir kadınla ilk mentorluk seansımda, eğer bir yer kiralarsam önümüzdeki birkaç ayın nasıl geçeceğini konuştuk. Küçük tadilatlar için muhtemelen bir aya ihtiyacım olacak ve bu arada, bir program oluşturmak, pazarlama yapmak, bir web sitesi oluşturmak ve personel işe almak gibi işin yönetici tarafını hazırlayabilirim.

Açılışa hazır olana kadar Storm'la çalışmaya devam edebilirim. Para getirmek için hâlâ başka öğretmenlik işlerim olurdu. İnanılmaz derecede meşgul olurdu ama bunu gerçekleştirebilirdim.

Pencerelerden dağlara bakarken kalbim çarpıyor. Burası için mi? Bunu gerçekleştirebilirdim.

Annemle olan durum aklıma geldi ve Noel'den önce yaptığımız telefon görüşmesini hatırladım. Bunu yapabilir miyim? Buranın bir fitness stüdyosundan çok daha fazlası olmasını istiyorum ama ya hazır değilsem?

Peki ya öyleysem? Parlak, ısıltılı bir heyecan içimde patlıyor. Ya işe yararsa ve olmasını istediğim her şey olursa?

Rory'nin elleri omuzlarıma inerek gergin kaslarımı yoğurdu ve zihnim hızla dönerken onun dokunuşu altında rahatlardım.

Eğer Pippa tereddüt ediyor olsaydı, ona sahtekarlık sendromuna orta parmağını vermesini ve kendi yolundan çekilmesini söyledim. Avucumu göğüs kafesimin üzerine sürüp boşluğa bakıyorum.

Gerçekten mükemmel. Kira biraz yüksek ama idare edilebilir.

Rory bana inanıyor ve onun cesaret verici gülümsemesi ihtiyacım olan dürtme. Elim onun eline kayıyor ve beni sıkıyor.

"Merhaba Nadir?" Rory'yi kiralık alandan dışarı çıkarmak için aradım.

"Onu alacağım."

Whistler'da o öğleden sonranın erken saatlerinde Ward, otelin toplantı odasında kaşlarını çatarak karşımızda oturuyor. Takımın ısınma pateni yarım saat sonra başlayacak ama ona acil bir toplantı isteği gönderdim.

Connor'la olan bu olay yeterince uzun sürdü. Eğer bu bir meslektaşımın ya da arkadaşımın başına gelseydi, onları birisiyle konuşmaya ve buna bir son vermeye teşvik ederdim. Bununla kira kontratını imzalamak arasında kalan tüm zor şeyleri bugün ben yapıyorum.

Derin bir nefes almadan önce, "Benimle kısa sürede buluştuğunuz için teşekkürler," dedim.

Kalbim küt küt atıyor ama kendime Connor'ın beni öptüğünü hatırlatıyorum. Profesyonelce değildi ve iğrençti ve ekibin desteklediği her şeye aykırıydı. Bunun neden sinir bozucu olduğunu bilmiyorum.

Belki Connor'ı tüm sezon boyunca yumurtaladığımız içindir. Onu bilerek kıskandırdık. Ufacık bir parçam bunun senin hatan olduğunu fısıldıyor ama ben o sesi bir böcek gibi eziyorum.

Connor kıskanmış olsa bile bu sorun değildi.

Rory'nin eli kucağıma kayarak parmaklarımı sıktı ve sinirlerim yatıştı.

Ward'a "Yardım gecesi" dedim, "Connor McKinnon çok sarhoş oldu ve beni öptü. Ona geri çekilmesini söyledim, o da vazgeçmedi."

Tiksinti boğazıma tırmanıyor, ağzımda kötü bir tat bırakıyor. Ward dinlerken gözlerinde alarm parlıyor.

"Artık onun fiziği olmak istemiyorum."

Ward'un çenesi gerildi. "Artık kesinlikle onun fiziği değilsin." Gözleri benimkilerle buluştu ve ben öfkeyi ve pişmanlığı gördüm. "Çok özür dilerim Hazel. McKinnon bu sorun çözülene kadar yedekte kalacak. Takımdaki geleceği hakkında daha fazla düşünmem gerekiyor." Boğazı çalışıyor. "Size destek olmak için ne yapabiliriz? Hangi kaynaklara ihtiyacınız olursa olsun, onlar mevcuttur."

Başımı salladım ve sıkışan ciğerlerimden nefesimi dışarı verdim. Ward'ın endişeli tepkisi şimdiden beni sakinleştirmeye başladı. "İyiyim. Bunu ciddiye aldığınız için teşekkür ederim."

"Elbette. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun. Seni destekleyeceğim. Kaşları daha da çatıldı ve başını salladı. "Tekrar çok özür dilerim."

"Biliyorum." Ward'a gergin bir gülümsemeyle Rory'nin elini sıkıyorum.

"Teşekkürler."

Dışarıdaki koridorda Rory beni durdurmak için ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimi aradı.

"İyi misin?"

Ağzımı bükerek başımı salladım. "Keşke tüm bunlar yaşanmasaydı ve Ward'la konuşmak eğlenceli olmasaydı, ama iyi ki yaptığımıza sevindim."

"Ben de." Beni göğsüne çekiyor ve sıkı, sıcak bir şekilde sarılıyor, ağzını şakaklarıma bastırıyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Neden?" Başımı heykel gibi göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinliyorum.

"Zor olanı yaptın."

mırıldanıyorum. "Benimle geldiğiniz için teşekkür ederim."

Alaycı bir ses çıkarıyor. "Bizim birbirimiz için yaptığımız şey bu, Hartley."

Isınma pateni birazdan başlıyor, bu yüzden Rory arenaya gidiyor ve ben de ertelediğim başka bir zor şeyi düşünerek süitimize dönüyorum. Oturma odasındaki şömineyi yakıp kanepeye çöküp pencerelerden kayak merkezini çevreleyen karla kaplı dağlara bakıyorum.

Yardım etkinliğinden önce konuştuğumuzdan beri annemle bu meseleyi konuşmadık ve ona karşı soğukkanlılığımı kaybettim. Ailem Noel'de telefon etti ama Rory ve ben onlarla, Pippa ve Jamie ile hoparlördeydik, dolayısıyla konuşma kolay konular hakkındaydı.

Fikrimi değiştirmeden önce numarayı çeviriyorum.

"Merhaba tatlım," diye cevaplıyor annem.

"Hey."

"Şimdiye kadar Klasik Lig'de olmalısın."

"Evet." Süitin verandasında bir kuş uçmadan önce etrafta zıplayıp duruyor.

Pippa, onun inmesi için güvenli bir yer olmaya devam edin, dedi.

Akıl hocam ilk toplantımızda herkesin yolculuğunun farklı bir hızda ilerlediğini söyledi.

Anneme, "Söylediklerim için gerçekten üzgünüm," diyorum, boğazım düğümleniyordu. "Seni bu kadar zorlamamalıydım ve haklısın. Kendiniz hakkında istediğiniz gibi hissedebilirsiniz."

"Hayır, Hazel..." Duraklayarak sözünü kesti. Diğer tarafta onun acı dolu, rahatsız ifadesini neredeyse görebiliyorum. "Seni bu kadar etkilediğini bilmiyordum. Artık küçük olmaman, söylediklerimi sünger gibi

özümsemediğin anlamına gelmediğini unutuyorum." İcini çekiyor. "Kendin hakkında kötü hissetmeni ya da güzelden daha az olduğunu düşünmeni asla istemiyorum."

"Yapmıyorum" dedim hızlıca. "Gerçekten öyle hissetmiyorum."

"İyi."

Aramızda kısa bir sessizlik var ve ilk kez onu yüzüstü bırakmadığımı hissediyorum. Ne hissettiğini hissetmesi için ona yer bıraktım ve bu konuda ona kendini kötü hissettirmiyorum.

"Biri kendisi hakkında farklı hissetmek isterse" diye başlıyor sesinde bir isteksizlik tonuyla. "Ne, imm, ya da nereden başlayacaklar?"

Duygu içimde yükseliyor ve onu gözümü kırpıştırarak uzaklaştırıyorum. "Eh," diyorum boğazımı temizleyerek, "başlamanın kolay bir yolu kendim hakkında yalnızca olumlu şeyler söylemek olabilir. İyi görüldüğümü düşündüğümde bunu yüksek sesle söylüyorum. Kendi kendime gülüyorum. "Dairemde yalnız olsam bile."

Annem kıkırdadı.

"Belki de bir günlük tutardım ve ne zaman kendim ya da bedenim hakkında olumsuz bir duygu ortaya çıksa, günlüğüme bunu anlatırdım. Bu duyguyu neyin tetiklediğini yazardım; televizyonda izlediklerim, okuduklarım veya düşündüklerim bana yeterli olmadığımı hissettirdi, böylece bir kalıp bulabilirdim."

Sessizce dinliyor.

"Ve belki bundan bir veya iki ay sonra, gizlice yapmak istediğim ama yapamayacağımı düşündüğüm şeylerin ve nedenlerinin bir listesini yapardım. Giymek istediğim kıyafetler, gezmek istediğim yerler, denemek istediğim aktiviteler."

Annemin dans ettiğini hayal ediyorum. Yirmisinde değil ama şimdi ellili yaşlarında. Güçlü, uzun boylu, mutlu ve güzel.

"Ve kendimi yeterince güçlü hissettiğimde, bunları yapamamamın nedenlerini sıralar ve bunların gerçekten doğru olup olmadığını kendime sorardım."

Onu bunaltmak istemediğim için frene bastım.

"Ve şunu da hatırlatmak isterim ki o kişiye," diye ekliyorum, "istedikleri hızda ilerleyebilirler ve mükemmel olmaları beklenmiyor, çünkü kimse öyle değil."

Annem hafifçe, "Peki, ona ne söylediğini anlatacağım," dedi ve ikimiz de kıkırdadık. "Seni seviyorum tatlım."

"Ben de seni seviyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 72

OceanofPDF.com

RORY

O akşam, maçtan birkaç dakika önce soyunma odasında Ward, "Bu maç taraftarlar için" diyor, "ama aynı zamanda bizim için de." Gözleri bana iniyor. "Kendinize neyin önemli olduğunu hatırlatın ve bu gece orada eğlenin."

O bana gülümsedi, ben de ona sıırttım. Oyuncular buza yöneliyor ve McKinnon arkadan adımı seslendiğinde soyunma odasından çıkan son kişi ben oluyorum.

"Miller."

Sokak kıyafetleri giyiyor. Oyuncular, Ward'un konuştuğu süre boyunca ona temkinli bakışlar attılar. Artık o gece barda olmayan adamlar bile onun ne yaptığını biliyor.

Bana doğru yaklaşarak, "Lanet kız arkadaşın beni kenara çekti," diye çıkıştı. "Çok teşekkürler."

"Kendini kenara çektin." Kendimi tam boyuma getirip ona baktım.

Başını sallıyor, köpürüyor. "Benim lanet sorunum ne biliyor musun?" Parmağını yüzüme doğru itiyor. "Sen. Sen her zaman benim lanet sorunum oldun, Miller."

Savaşmak istiyor. Gözlerinde nefretle bana bakışını fark ettim. Geçen yıl, hatta iki ay önce bu fırsatı değerlendirip hurdaya çıkarırdım.

Önemli olan, dedi Ward.

Hazel önemli. Streicher, Pippa, takım ve hokey önemli ama McKinnon? O bir hiç. Kızgın, bencil ve serttir. Onun adına iyi hissetmiyorum.

McKinnon'ın bir önemi yok ve ben onun gibi olmak istemiyorum.

Hazel benim çekip gitmemi isterdi ve her şeyden önemlisi Hazel için doğru adam olmak ve takımın ihtiyacı olan kaptan olmak istiyorum.

Uzaklaşırken McKinnon'a, "Umarım her şeyi çözmüşsündür," diyorum. "İyi şanslar."

Bu benim kaptanım ve olmak istediğim adam.

Üçüncü periyotta diğer takım bir gol daha atarak skoru eşitliyor ve Ward mola istiyor.

Banklara doğru kayıyoruz. Açık hava pistinin üzerinde, karanlık gökyüzünde yıldızlar parlıyor. Dağ kayak kasabasında sıcaklık sıfırın altında ve hayranlar şapkalar, eldivenler ve kalın kışlık paltolar giymiş durumda. Pikap ligi burada, onlar için ayırdığım ön sıra koltuklardan maçı izliyorlar. Ekose bir battaniyenin altında Hazel ve Pippa bir araya toplanıp sıcak elma şarabını yudumluyorlar.

Ve artık buzda asistlerle birlikte kullandığım strateji artık işe yaramıyor. Calgary iki puan önde. İçime bir ağırlık çöküyor.

Ward, gözleri üzerimdeyken, "Calgary ne yaptığımızı görüyor" diyor. "Bu sezon yem olanın sen olduğunu anlayacak kadar çok maç izlediler."

Ona kısaca başımı salladım. Bu maç sezonumuz için sayılmıyor ama hâlâ rekabetçiyiz ve hâlâ kazanmak istiyoruz. Eski rolüme adım atıp yıldız olmam gerekiyor.

Yıldızlar gol atıyor. Babamın izlediğine eminim.

"Plan nedir Kaptan?" Ward soruyor.

Omzumun üzerinden Hazel'a bakıyorum, o da bana hafifçe gülümsüyor.

O gece tavlama maçından sonra dövmemi gördüğünde aklını kaçırmışsın, dedi gülerek.

Alma oyunu. O gece Owens'a çok iyi bir bilek vuruşun var, dediğini hatırlıyorum.

Kafamda bir şey çıtırdadı ve ona baktım.

"Bence yeniden hücum oynaman gerektiğini düşünüyorum" dediğimde yüzü ifadesizleşiyor. "Merkez ileri."

Volkov'a işaret ediyor. "Her zaman birlikte oynuyoruz"

"Biliyorum."

Belki işe yaramayabilir ama Ward gözlerinde tuhaf bir kıvılcımla izliyor ve o gece Owens, pikap ligine karşı hücum mu oynuyordu? Çok mutluydu ve bunda da iyiydi. Gol attığında yüzünün nasıl parladığını ve nasıl yanlış pozisyonda olabileceğini düşünüyorum. Muhtemelen çocukluğundan beri savunmacı olarak eğitilmiştir, tıpkı benim çocukluğumdan beri forvet olduğum gibi.

"Hadi bunu bir kez deneyelim ve nasıl olacağını görelim," diye ısrar ediyorum. "Savunmada oynayacağım"

Volkov başını salladı. "Denemeye değer."

"Her zaman savunmada oynadım" Owens isteksiz görünüyor. "Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Eğer işe yaramazsa devam ederiz. Ama bu yeni bir şey denemek için bizim şansımız. Önemli olan?" Takımın geri kalanına bakmadan önce ona soruyorum. Herkes sessiz. "Bu sadece bir iş değil ve biz makine değiliz. Bundan daha fazlası olması gerekiyor."

Owens tedirgin görünüyor ama başını salladı. "Peki. Hadi yapalım."

Ward oyunda tekrar koşuyor ve oyuncular düzeni almak için kayarken Ward omzumu tutuyor.

"Bunu çözeceğini biliyordum, Miller."

Pozisyonuma doğru kaymadan önce karnımdaki ağırlığın hafif bir şeye dönüştüğünü hissederek gülümsedim.

Disk düşerken, "İşte başlıyoruz çocuklar" diye seslendim.

Owens onu çalıyor ve oyunu o kadar hızlı yürütüyoruz ki diğer takım ne olduğunu anlayamıyor. Diğer forvetlerin arasından geçip topu ağa batırıyor, hem de yirmi saniye içinde.

Taraftarlar ayağa kalkıyor, tezahürat yapıyor ve çığlık atıyor. Owens'ın yüzündeki rahatlama ve gurur ifadesi kalbimi sızlatıyor ve bu sefer, o gülüp beni iterken onu boyunduruk altına alan ben oluyorum.

"Bunu yapabileceğini biliyordum" diyorum ona ve sırtışı daha da

genişliyor.

Üçüncü periyodun sonunda 2 puan öndeyiz. Bu noktada saatin dolmasıyla ilgili bir durum var. Gol atmama ihtiyaçları yok, eskiden olduğum yıldız olmama ihtiyaçları yok. Kaptan olarak görevimi yaptım.

Oyun durduğunda camın arkasından bana göz kırpan Hazel'a bakıyorum. Esniyormuş gibi yapıyorum, gözlerimi deviriyorum ve o gülüyor, içinden ışık saçılıyor.

Stanley Park'ta koştuğumuz sırada, hayatında güzel şeyleri hak ediyorsun, dedi.

Bu akşam gol atmak istiyorum. Bu, oyunu kazanmanın verdiği ilgi ya da zaferle ilgili değil; Ben sadece oyunun sonucunun tatminini, sevdiğim şeyi yapmanın tatminini istiyorum.

Ward'a ve ekibe "Hadi eski bir oyun oynayalım" diyorum. Ben yutarım. Bencil biri gibi görünmek istemiyorum. "Kendime bir gol atmak istiyorum."

Owens bana bok yiyen bir sırtış gönderdi. "Gördüğüm ilgiyi kıskanıyor musun, Miller?"

Beni itip kaktığında onu ittim ama Ward başını salladı. "Çalıştır."

Karşılaşma için sıraya giriyoruz, ben yine merkezde oynuyorum ve disk düştüğünde uçuyorum, topu içeri sokmadan önce sert bir şekilde kaleye doğru kayıyorum. Tribünler gürültüyle patlıyor ve kalbim yerinden çıkıyor ama bu Hazel bakıyorum. Ayakta duruyor, alkışlıyor ve bana gururlu bir gülümsemeyle sırtıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 73

OceanofPDF.com

RORY

"Yılbaşı gecenizi erkeklerle geçirmek yerine burada geçirmekten çekinmeyeceğinizden emin misiniz?" Hazel o gece el ele buzun üzerinde süzülürken soruyor. Saçları rüzgarda uçuşarak arkasında uçuşuyor ve burnunun ucu soğuktan kırmızı. Gökyüzündeki yıldızların altında gözleri parlıyor ve büyüleyici.

"Bileğinin iyi olduğundan emin misin?"

Onun gülüşü soğuk gecede bir esinti gibi. "Peki. Önemli nokta alındı."

Ona dönük olacak şekilde hareket ediyorum, geriye doğru kayıyorum, iki elini de tutuyorum ve o da kısılmış gözlerle başını bana doğru eğiyor. "Bu akşamki maçta bir şeyler değişti"

"Yakaladın, değil mi?"

O gülümsüyor, bekliyor ve ben pistin etrafında dönerken sessiz kalıyorum.

"Herkes beni babamla kıyaslıyor. Onun gibi görünüyorum, onun gibi oynuyorum." Kendimi yakalıyorum. "Ya da eskiden öyleydim."

Eli benimkini sıkıyor.

"Ve ben de onun gibi olmadığımı, hayatımın onunkiyle aynı olacağına inandım. Yaşlı, sefil, yalnız ve hokeye takıntılı olurdum ve beni tanıyan her kadın, kadınların babamda gördüğü her türlü çirkin şeyi görür ve çekip giderdi.

Kalbim hızla atıyor, kulaklarımda kan uğulduyor. Bunları hiçbir zaman yüksek sesle söylemedim.

Ancak Hazel bana yumuşak, nazik bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sanırım o tüm bunları biliyordu. Onlar hakkında hiç konuşmadık ama bir şekilde biliyordu ve içimi görebilmesinden korkmak yerine rahatlardım ve minnettar oldum.

"Ama ben o adam değilim. Sadece bunu düşünmeme izin verdim." Boğazım kalınlaşıyor. "Hiçbir zaman iyi bir kaptan olacağımı düşünmemiştim ama olmak istiyorum ve bence iyi bir lider olmanın bir parçası da, insanların kendilerine söylenen kişi yerine ne istediklerini ve kim olduklarını görmek olabilir."

Hazel mırıldanıyor. "Sen iyi bir kaptansın."

Sevgi ve gurur göğsümü dolduruyor. "Senin yüzünden öyleyim."

Kendi kendine gülümseyerek aşağıya bakıyor ve acaba onun kalbi de bu duygudan dolayı patlıyor mu diye merak ediyorum.

"Yılbaşı gecesi" diyor sessizce.

"Biliyorum."

Bana yan gözle baktı ve bu ilk kez olmuyor, keşke onun aklını okuyabilseydim. "Anlaşmamız yarın sona erecekti."

Kalbim duruyor. Artık sahte olmadığını söyledik ama belki fikrini değiştirmiştir. "Bunu istiyor musun?"

"HAYIR." Bana dönerken cevabı anında geldi, gözleri yüzümde geziniyor, bakışlarımı araştırıyordu. "Bitmesini istemiyorum." Dudakları aralandı ve daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi göründü ama yine dudağını ısırdı. "Bitmesini istemiyorum."

İçimi sahiplenici bir acı dolduruyor. Onunla o kadar mutluyum ki canım acıyor, bu yüzden ellerimi beline koydum ve fren yapmada pek iyi olmadığı için ona sıkı sıkıya tutunarak bizi durdurdum.

"Ben de bitmesini istemiyorum," diyorum ona, saçlarını geriye doğru tarayıp gözlerinin içine bakarak. "Devam edelim."

"Ne kadar süreliğine?" O kadar umutlu ama kararsız görünüyor ki kalbim yeniden kırılıyor.

"Sen istediğin sürece Hartley, ben seninim. Muhtemelen daha da uzun."

Sonsuza kadar umarım.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor," diye fısıldıyor ve gözleri endişe ve sinirle parlıyor.

Ellerini tuttuğumda titriyorlar.

"Seni seviyorum," diyor sessizce, bakışlarımı inceleyerek.

Tek duyabildiğim kulaklarımda atan nabzım; tek görebildiğim Hazel'di.

"Bunu söylemekten korktum. Hâlâ korkuyorum ama..." Sözünü kesti, dudağını ısırды ve kalbim takla atarken beni inceledi. "Her zaman sevdiğini bilmeni isterim."

Tanrım, kalbim. Benim tatlı, dehşete düşmüş Hazel'im avucumun içinde tutmam için bana kırılgan güvenini veriyor. Onu korumak için her şeyi yapacağım.

"Evet." Duygu içimde dalgalanıyor, o kadar güçlü ki canımı acıtıyor. "Uzun zamandır biliyorum."

"Var?" Kaşları kalkıyor.

Başımla onayladım. Elim yanağına kaydı ve dokunuşumun altında teni soğudu. "Sen hazır olana kadar bekliyordum."

Gözlerimi tutuyor, yutkunuyor. "Çok sabırlısın."

"Beklemeye değersin."

Kaşındaki kırılganlık hafifledi ve uzun bir nefes verdi. "Sen de beni sevdiğini söylemeyecek misin?"

Ağzım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Yaparım bilirsin."

Başını sallıyor. "Evet. Yaptığını biliyorum."

Onu öpmek için eğiliyorum, ellerimi saçlarının arasına alıyorum.

Yine de "Seni seviyorum" diyorum ve dudaklarıma doğru gülümsüyor.

İstediğim her şeye sahip olmak böyle bir duygu olsa gerek.

"Ben de seni seviyorum. Yeni Yılınız Kutlu Olsun, Rory.

"Yeni yılınız kutlu olsun Hazel."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 74

OceanofPDF.com

Hazel

Rory'ye onu sevdiğimi söylemek onun içindeki bir şeyleri serbest bıraktı çünkü asansörde süitimize çıktığımız anda elleri her tarafımdaydı.

"Bütün gün bunu düşündüm," diyor klitorisimin üzerinde kaygan daireler çizerken, elini pantolonumun ön kısmına doğru indirirken güçlü bir kol beni yakınımda tutmak için önüme kilitlendi.

Aynada dudaklarımın ona doğru kıvrılmasını izliyorum. Beni gittikçe daha yükseğe okşarken ereksiyonu kıcımlı itiyor. Vücudum ona zonklayarak ve kasılarak karşılık veriyor.

Asansör bizim olmayan bir katta durdu ve Rory elini geri alıp doğruldu. Kapılar açılıyor, birisi içeri giriyor ve kalbim küt küt atıyor, klitorisim daha fazla ilgi için ağrıyorken üçümüz sessizce orada duruyoruz.

Rory yansımamızda gözlerimle buluştu ve bana hafif bir sırıttı. Gülüşümü bastırıyorum.

O vahşi ve beni de vahşileştiriyor ve eğer bir araya gelmeseydik hayatımın gidişatını hayal bile edemiyorum. O olmasaydı hayat çok sıkıcı olurdu.

Yüz yaşına geldiğimde ve hayatımı düşündüğümde, Rory Miller'a aşık olmayı düşüneceğim.

Adam dışarı adım attı ve kapı tam olarak kapanmadan ağzı benimkini ezerek beni sahiplendi. Bizim katta, süitimizin kapısına doğru yürüyoruz, öpüşüyoruz, gülüyoruz ve el yordamıyla anahtar kartı arıyoruz.

Ceketimi çıkarırken, "Henüz içeriye bile girmedik," diye gülüyorum.

"O halde acele edin" diyor.

Kapıdan girdiğimiz anda kazağım çıkıyor. Onu takip ediyor. Yatak odasına giden yol, atılmış kıyafetlerin izidir. Rory'nin elleri her yerimde. Ağzı aceleliydi, boynuma öpücükler konduruyor, sonra tekrar ağzıma dönüyor ve beni açmaya ikna ediyordu. Beni dik tutmak için bir kolunu belime doladı ve bakışları giydiğim krem rengi dantel takıma odaklanmadan önce taytımı çıkardı.

Gözleri parladı ve derin bir nefes verdi, ardından sutyenin uçlarını aşağı indirdi ve dilini göğüs uçlarımin üzerinde gezdirdi, parmakları diğeriyle oynuyordu. Nabzım bacaklarımin arasında atıyor ve ağzı çalışırken iç çekiyorum, parmaklarımin saçlarına batırıp hafifçe çekiştirip derin bir inilti çekiyorum.

Bu Rory'yle seks değil; çok daha fazlası.

Pantolonu ve boxerı kayboluyor ve sutyenimi ve iç çamaşırimi dikkati dağılmış bir şekilde çıkararak beni gülümsetiyor. Zaten sertti, formamı bana uzatırken aleti belli bir açıyla dışarı fırlamıştı.

"Şunu giy," diyor kaba bir sesle, gözleri kararıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Bağımsızım, güçlüyüm ve kendi kendime yeterliyim ama Rory'nin sahiplenici ve talepkar tarafına karşı güçsüzüm.

Formayı başımın üzerinden geçiriyorum, saçımı yakamdan çekerken kumaş sivri göğüs uçlarıma sürtünüyor ve Rory'nin bakışları üzerimde bölgesel bir sıcaklıkla dolaşıyor. Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum, ağzının benimkilerdeki hissinin, sakalının çenemdeki hafif sürtünmesinin, avuçlarımin altındaki heykel gibi göğsünün verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Elleri kalçalarıma gelip beni döndürmeden önce belki on saniye kadar öpüştük. Şifonyerin karşısına çıktık ve onun üzerinde büyük bir ayna duruyordu.

Tıpkı asansörde olduğu gibi yansımada da Rory'nin ateşli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve ağzı kıvrılıyor.

"Seni formamla görmeyi seviyorum Hartley." Dişleri boynumu ısıyor ve ben de onun uyarılmasına geri dönüyorum. Eli bacaklarımın arasında sürükleniyor, asansördeki aynı kaygan daireleri çiziyor ve ben onun yansımasındaki elini izlerken içimde daha fazla sıcaklık oluşuyor.

"Benim için iyi oynamanı seviyorum." Memnuniyetle izleyen gözleri beni yakıyor ve ıslanıyorum.

"Rory." Çevreleri daha da sıkılaşıyor ve kaşlarım çatılıyor. "Beklemek istemiyorum."

"Açgözlü," diye mırıldanıyor. "Benim için çok açgözlüsün, değil mi?"

Vücudumdaki her inatçı hücre tartışmam için bana pençe atıyor ama ben başımı sallayarak hayal kırıklığı ve sabırsızlıkla iç çekiyorum. "Seni istiyorum."

İfadesinde memnun ve kendini beğenmiş bir ifade belirdi ve prezervatif almak için çantasına doğru yöneldi ama ben onu bir elimle koluna koyarak durdurdum. "Beklemek." Kalbim çarpıyor. "Bu gece prezervatif kullanmak istemiyorum."

Rory'nin nefesi sığlaşıyor. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

"Ben de değil."

Bunu yapması için hiç kimseye güvenmedim ama Rory'ye güveniyorum. Hiç kimseyi Rory'yi sevdiğim kadar sevmedim.

"Emin misin?" Kaşını kaldırdı ve bakışları benimkine kilitlendi, o kadar endişe dolu ki.

"İstiyorum. Sen istiyor musun?"

Bana o karanlık, bilmiş gülümsemesini veriyor. "Ah, Hartley. İstiyorum."

Ağzı benimkine geri döndü ve beni çok tatlı bir şekilde öptü. Rory mükemmel bir karışım; kendini beğenmiş, rekabetçi ve şakacı ama aynı zamanda beni onun içinde eriten tatlı bir açıklığa da sahip. Dili benimkine doğru kayıyor, hafifçe emiş yapıyor ve üzerime sonsuza kadar damgasını vuran erkeksi kokusunu içime çekiyorum.

Geri çekilip beni aynaya çeviriyor, girişimde sıraya girerken elini ağırlıklı omzuma koyuyor. Ellerimi şifonyerin üzerine koyup kendimi güçlendiriyorum.

O beni dürtüp beni uzattığında düşüncelerim duruyor ve aynada aralık dudaklarımı görüyorum. Gevşek çenesi ve iğneleyici bakışları. Büyük eli omuzumda, formamı sıkıyordu.

Beni kalın uzunluğuyla doldururken, "Siktir," diye boğuluyor. "Bu işleri değiştirir. Lanet olsun, Hazel. İçimden bir ürperti geçerken bana yaklaştı ve kabzaya oturdu.

Kulağıma, "Kendini çok iyi hissediyorsun," diye sızlandı ve ben de Rory'nin zevkini tek başıma duyarak bunu başarabildim.

Dışarı çıkıp tekrar içeri itiyor ve içimdeki bir noktaya vurarak kıvılcımları omurgamdan yukarıya saçıyor.

"Burası çok derin," diye inledim.

"Biliyorum." Eli omzumu sıkıyor, içeri girip çıkarken ritmini bulurken beni sabit tutuyor ve sinirlerim yıpranmaya başlıyor. "Seninle çok iyi anlaşıyorum, Hazel. Sen tam olarak ihtiyacım olan şeysin."

Rory'nin zevk alması içime bir sıcaklık dalgası daha gönderdi. Kalın boyuna yapıştım ve içinden bir inilti yükseldi. Aynada gözleri daha da yanıyor.

"Bunu duymak hoşuna gitti mi?" Yansımamı izlerken sesi kulağımda hafif bir uğultu gibi çıkıyor. "Hayatımın tam olarak özlediği şey olduğunu ve seninle her anın daha iyi olduğunu duymak hoşuna mı gidiyor?"

Bakışlarım gövdesindeki yontulmuş kasların üzerindeki dövmeye takıldı ve başımı salladım.

"İyi." Özellikle hassas bir noktaya vurarak sızlanmama neden oldu. "Çünkü sen çok mükemmelsin, Hazel." Kalçaları daha hızlı hareket ediyor ve aç bir bakışla aynada beni izlerken gözlerinin içine bir tutam saç düşüyor.

Tekrar inleyerek ona doğru bastırıyorum. Rory'nin G noktama vurma şekli kanımın ısınmasına ve koyulaşmasına neden oluyor ve salınımın midemin aşağılarında oluştuğunu hissedebiliyorum.

"Evet bebeğim aynen öyle. Almaya devam et." Gözleri ateş saçıyor ve bacaklarımın arasındaki şiddetli ağrı yoğunlaşıyor. Bakışları giydiğim formaya bakıyor ve burun delikleri gururla parlıyor. "Mümkün olduğu kadar derin."

Uyarılmam kalçalarımı ısıtıyor ve aramızda hiçbir şey yokken onun içimdeki hissi mi? Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor.

Gözleri kontrol için çabalıyormuşçasına sımsıkı kenetlendi. "Çok yaklaştım, Hazel."

Henüz değil, diye inliyorum.

Başını salladı ve gözlerinde uyuşturulmuş, çaresiz bir bakışla bana döndü. "Henüz değil," diye tekrarlıyor kendi kendine. "Henüz değil." Lanet ediyor. "Çok sıkısın."

Kaslarımı kasten kastım ve gözleri irileşti.

"Buna cüret etme Hartley," dedi gülerek. Avuç içiyle sıkmadan önce kıcıma sert bir tokat attı. "Senin kıcına takıntılıyım," diye homurdanıyor. "Her zaman öyleydi."

Çenesi hareket ederken kendi gülümsememi takınarak tekrar daha da sıkılaştım.

"Oynamak istiyorsun?" Öne doğru eğilip beni çevreliyor, elini bacaklarımın arasına getiriyor, gelmemi sağlayacağını bildiği bir şekilde klitorisime ıslak daireler çiziyor.

Lanet düşman. Gözlerini aynada tuttum, daha sıkı sıktım ve o tembel bir gülümsemeyle başını salladı ve daha hızlı daireler çizdi. Tatlı bir şefkat sancısı göğsümdeki tüm alanı kaplıyor, içime yayılıyor çünkü Rory'yi tanımak ve onun her yönünü görmek, bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye.

Aşk göğsümde patlıyor ve titremeler başlıyor.

"Rory," diye inledim, başımı eğerek. Onun içimdeki hissi, aklımı kaybetmeme neden olan tüm noktalara baskı yapması çok fazla. Gözlerindeki rekabetçi odaklanma sadece onu daha da kızdırıyor.

"Kaybetmekten nefret ediyorum, Hartley," diye homurdandı.

Serbest kalmam bana yaklaşıyor ve yıldızları, onun uyarılma çevresinde kasılan kasları görüyorum. Zevk dalgaları içimde dalgalanıyor ama ben onun içimdeki hissine, elinin omzumu kavramasına ve ben dönerek ürpererek dönerken gözlerindeki umutsuz, sahiplenici bakışa demir atıyorum. Amım tekrar tekrar ona yaklaşıyor ve bir an sonra kasıldığını hissediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 75

OceanofPDF.com

RORY

Hazel'ın içinde olmak, aynada benim için dağılan yüzünü izlemek beni ikiye bölüyor.

Kalçalarım ona doğru hareket ediyor, kendimi serbest bırakmaya doğru kayarken ritmim düzensizleşiyor. Adımı bu kadar coşkuyla sırtına takarken, amcığı hâlâ sikimi yumruk gibi sıkarken ve kavrarken, ve aramızda hiçbir şey olmadığında ve her kaymayı ve kayganlığı hissedebildiğimde, durmak yok. onun mükemmel amının içinde. Taşaklarımdaki şiddetli ağrı artıyor ve ona vuruyorum, içine giriyorum, adını inlerken zevk ve ihtiyaçtan aklımı kaybediyorum.

Her zaman Hazel'dı.

Vermem gereken her şeyi ona veriyorum, amı etrafımda uçuşurken gözleri aynada onunkilere kilitleniyor ve orgazmlarımız azaldığında onu kendime çekiyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve ona üflüyorum koku.

"Sen benimsin," diye tısladım, göğsüm hava almak için inip kalkıyordu ve o da başını salladı.

Saf içgüdüyle ve ona her şekilde sahip çıkma arzusuyla koşarak elim bacaklarının arasına düşüyor. Ondandır dışarı çıktım, parmaklarımı içine daldırdım ve gözlerinin şaşkınlık ve arzuyla parıldamasını izledim.

"Bunun gibi?" diye soruyorum, onu okşayarak, parmaklarımı salıverdiğim ıslaklığın üzerinde kaydırarak.

Başını salladı, gözleri pusluydu.

Parmaklarımı yanaklarının arasından yukarıya doğru sürüklüyor, kıcının büzüşme yerinin etrafında daireler çiziyor ve serbest bırakmamı onun üzerine çekiyorum. Islak parmağımı içeri doğru iterken kalbim küt küt atıyor ve sahiplenme içgüdüleri içimde kükrüyor.

Nefesi kesildi. Pozisyon alması, şifonyere dayanması, eğilmesi ve bana açık olması beni hem tatmin ediyor hem de daha fazlasını istememi sağlıyor. Bana vermeye hazır olduğu kadar.

Benim mükemmel, güvenilir Hazel'ım.

"Yüzündeki o ifadeye bağımlıyım" diyorum ona.

Parmağım içeri dışarı pompalanıyor, boşalmamı tekrar ona doğru yönlendiriyor ve o da etrafımda daha da sıkılaşıyor, aynada bakışlarımla buluşuyor, dudakları ihtiyaçla kıvrılıyor. Kan aletime hücum ediyor ve birkaç saniye içinde tekrar kasıldım, ağrıyor ve gitmeye hazırım.

Parmağım hâlâ onun dar göt deliğinin içindeyken, gözlerimde bir soruyla bakışlarımı ona kaldırdım ve o da sanki sabırsızlanıyormuş gibi başını salladı.

Ne kadar ıslak ve sıcak hissettiğine inleyerek tekrar onun sıkı amına gömüldüm. Parmağımın etrafındaki kısmı tekrar sıkıyor. Diğer elim klitorisine doğru gidiyor ve bir dakika içinde gözleri irileşiyor ve aletimin etrafında kanat çırpmaya başlıyor.

"Rory," diyor nefes nefese. "Yine geliyorum."

Onu içeri ve dışarı vuruyorum, o kendini sıkarken parmağımı kıcının derinliklerine doğru okşuyorum ve bir dakika sonra serbest bırakılmam takip ediyor.

"Bu olamaz," diye bağırdım, onun içine dökülürken, sıcaklık kanıma hücum ediyor ve basınç içimde genişliyordu. Bulanık düşüncelerim arasında, bir keresinde bana bunu söylediğini hatırlıyorum. Birlikte yüzlerce ilk yaşadık ve geleceğe dair düşündüğümde, evrene yüzlerce ilkimiz daha olması için yalvarıyorum.

Sonra duşta, sıcak su teninden aşağı akarken Hazel'ı vücudunun her santiminden öpüyorum.

Bir defasında bana kendimi değerli hissettiren şeyin ne olduğunu sordu ve hiçbir şey bulamadım ama onu bir havluya sarıp yatağına taşıdığım da cevabım penceremizin dışındaki yıldızlar gibi parlıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 76

OceanofPDF.com

RORY

İki gün sonra, annemin evinin önünde arabamda oturuyorum, göğsümde gergin, gergin bir hisle eve bakıyorum. Öğleden sonra oldu ve Ocak ayı gökyüzü şimdiden loş.

"Henüz çıldırmadın mı?" Bu sabah uyandığımızda Hazel'a sordum.

Bana yumuşak, uykulu bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Hayır."

Dün League Classic'ten eve döndükten sonra, daha fazla eşyasını almak için onun evinde durduk. Saç ürünleri duşumu darmadağın ediyor, banyo çekmecesini artık onun makyaj malzemeleriyle dolu ve kıyafetleri dolapta asılı duruyor.

Hayatım Hazel'la o kadar dolu ki şimdi her şeyi mahvetmediğimden emin olmam gerekiyor. Bu akşamki maçımdan önce evde olup biraz dinlenmem gerekirdi ama Hazel bir adım atıp bu hafta sonu bana nasıl hissettiğini anlattıktan sonra, bu durumu tekrarlamamak için annemle bazı şeyleri konuşmam gerekiyor. Bekleyemez.

Ve bir yanımda bu mutlu, dolu duyguya bağımlı. Hazel annemin beni özlediğini söyledi. Belki bizim için bir şans vardır.

Annem garaj yoluna girip yanıma park ederken farlar arkamda parlıyor. Her iki elinde de bir alışveriş çantasıyla arabadan iniyor ve yolcu pencereme bakmak için eğiliyor.

"Rory mi?"

Arabadan iniyorum. "Merhaba anne."

"Bu akşam maçın yok mu?"

"Evet." Bunu bilmesine şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Elbette." İfadesi temkinli bir hal alıyor. "Dışarısı soğuk. Hadi içeri girelim."

Fuayede ayakkabılarımı tekmeleyip ceketimi kanepenin arkasına koyarken o da hızla dönüp duruyor, ışıkları sinirli bir enerjiyle yakıyor ve bana hızla bakıyor.

"Size ne verebilirim?" o soruyor. "Ne yazık ki sahip olduğum tek şey su ve badem sütü. Uğrayacağını bilmiyordum." Kaşları havaya kalktı. "Çay. Çay yapabilirim."

Başımı sallıyorum. "Ben iyiyim. Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Burada konuşabiliriz." Kanepeye oturuyorum.

"Hazel nasıl?" bacak bacak üstüne atarak karşımdaki koltuğa oturduğunda soruyor.

"İyi. Bu gece bir stüdyoda başka bir öğretmenin yerine geçecek, bu yüzden oyunumda olmayacak." Benimle buraya gelmeyi teklif etti ama bu benim kendi başıma yapmam gereken bir şey.

Annemle bu kadar rahat bir şekilde konuşmak tuhaf hissettiriyor. Bakışlarım yan masadaki çerçeveli bir fotoğrafa takıldı ve kalbim boğazımda atmaya başladı.

Ben ve annem çocukken yürüyüşe çıkmıştık. Whistler'ın dışındaki Joffre Gölleri, arkamızdaki turkuaz göl. Kolu bana sarılıydı, ikimiz de kocaman gülümsüyorduk.

Fotoğrafa kaşlarımı çatarak, "Noel partisinde o yoktu," diyorum ona. Arka cebimde telefonum bir mesajla titriyor ama görmezden geliyorum.

Utançla kıpırdanıyor. "Rahatsız hissetmeni istemediğim için onu bir kenara koydum."

O anılarımıza değer verdiğini bilmemin beni rahatsız edeceğini mi sanıyor? "Neden beni rahatsız etsin ki?"

Ağzı kasılıyor. "Çok güçlü bir ilişkimiz yok."

"Sen benim annemsin."

Sözcükler aramızda havada asılı kaldı ve gözlerindeki utanç acıyı bırakarak uçup gitti. "Biliyorum." Boğazı çalışıyor. "Ne hakkında konuşmak istemiştin?"

Bunu söylemenin yumuşak ya da kolay bir yolu yok, bu yüzden telefonum tekrar titrediğinde yıllardır kafamda oturan soruyu ağzımdan kaçırdım.

"Neden beni terk ettin?"

Bakışları kucağında kavuşturduğu ellerine düşmeden önce donakaldı ve uzun bir süre bana baktı.

"Ben ve babam hakkında ayrılmak istemene neden olan şey neydi? Ne yaptım?"

"Hiç bir şey." Bana şok olmuş bir bakış attı. "Yanlış bir şey yapmadın, Rory."

"Peki neden bizi bıraktın?" Kelimeler gergin ve kendimi hasta hissediyorum. "Neden artık birbirimizi tanımıyoruz?"

"O zamanlar doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum." Oturma odası mutfaktaki saatin tik takları dışında sessizdi. "Baban seni kendisinin daha iyi bir versiyonuna dönüştürmek konusunda takıntılıydı ama sen bir çocuktun. Hafta sonları sabahın beşinde antrenmanlara gidiyor ve garaj yolunda günde on dört saat şut atışların üzerinde çalışıyordun, ama ben gününün her saatinin hokey ve on iki yaşındayken askere alınmakla ilgili olmasını istemedim. Sanki anılar arasında geziniyormuş gibi gözleri yüzümde geziniyor ve başını sallıyor. "Ama umursadığın tek şey buydu. Sen ve baban?" Parmaklarını çaprazlıyor. "Sen böyleydin. Tek konuştuğun şey hokey şu, şu hokeydi ve sonra ben kenardaydım, hayatının bir parçası olmaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Bu kadar sevdiğin bir şeyin tadını kaçırmak istemedim. Ve o zamana kadar Rick'le ilişkim parçalanmıştı. Babanı sevdim, onu hala seviyorum ama o her zaman benim gitmemi bekliyordu.

Hazel'ı düşünüyorum ve bu benzerlik karşısında tüylerim diken diken oluyor; uzun bir süre onun beni istemediğini anlamasını bekliyordum. Telefonum tekrar tekrar çalıyor. Ve sonra çalmaya başlıyor. Onu dışarı çıkarıyorum - babam arıyor, mükemmel zamanlama - ve yüzüstü bir yan

masaya koymadan önce dünyanın geri kalanını engellemek için onu uçak moduna alıyorum.

"Ve kendime, benimle gelmek isteyip istemediğini sorduğumda sana bir seçenek sunduğumu söyledim..."

"On iki yaşındaydım!" Kelimeler kastettiğimden daha keskin ve yüksek sesle çıkıyor ve annem irkiliyor. "On iki yaşındaydım. Sen ve babam arasında seçim yapmamı mı istedin? Bu gerçekten berbat bir şey."

"Biliyorum." Derin bir nefes alarak başını salladı. "Bunun için kendimden nefret ediyorum, Rory. Her gün bunu düşünüyorum." Acı bir gülümsemeyle, boğazı çalışan bir şekilde fotoğrafımıza bakıyor. "Benimle kaldığında benimle hiçbir şey yapmak istemedin. Bana ihtiyacın olmadığını sanıyordum. Baban bana ikinizin de bana ihtiyacı olmadığını söyledi, ben de ona inandım çünkü sizin için en iyisini istedim. Ama şimdi senin sadece ergenlik çağına olduğunu anlıyorum. Karşı koymalıydım. Vazgeçmemeliydim."

"Çok kolay pes ettin." Göğsüm ağrıyor. "Sanki umurunda değilmiş gibi."

"Yapılacak doğru şeyin bu olduğunu düşündüm." Tekrar ellerine bakarak yutkundu. "Eğer hepsini tekrar yapabilseydim, farklı şekilde yapardım. Ama bunun hiçbir şeyi silmediğini biliyorum."

Sana ihtiyacım vardı. Hala yapıyorum."

Bakışlarında umut yükseliyor. "Her gün seni düşünüyorum tatlım. Telefonumda Google uyarıları var. Bütün maçlarınızı izliyorum."

Başımı sallıyorum. "Hokeyden nefret ettiğini sanıyordum."

"Hokeyin hayatındaki tek şey haline gelmesinden nefret ediyordum. Baban hokeyi her şeyden üstün tutuyordu, özellikle de benden üstün çünkü kendi kendine iyi olduğu tek şeyin bu olduğunu söylüyordu."

Benim gibi. Keşke annemle aylar önce konuşsaydım, belki de anlamamın bu kadar uzun sürdüğünü bana söylerdi. Bütün bunları yıllar önce söylememiz gerekirdi ama bunun yerine bunları kendimize sakladık ve yalanlarımızı yaşadık.

"Biraz bok gibi davrandığım için özür dilerim" diyorum ona.

Başını sallıyor. "Bizim için daha fazla mücadele etmediğim için üzgünüm."

Ayağa kalkıyor ve ben ayağa kalktığım anda kollarını karnıma doluyor ve beni sımsıkı sıkıyor. Rahatlama, mutluluk, kabullenme ve sevgi içimden geçiyor, göğsümün her köşesine yayılıyor. Bu değerli duygu içimi kaplıyor.

"Seni seviyorum," diyor beni sıkarak ve tanıdık kokusu üzerime yayılıyor, göğsüm şefkatle kasılıyor.

"Ben de seni seviyorum." dedim saçlarına doğru.

"Maçlarınıza gelip ön sırada Hazel ile Jamie'nin nişanlısının yanında oturmak istiyorum. Jamie'nin annesinin yanlarında oturduğunu görüyorum ve ben de orada olmak istiyorum."

Sıcaklık içimden yayılıyor. "Sana bilet alacağım."

"Ben de sen ve Hazel'la her ay akşam yemeği yemek istiyorum."

"Tamamlamak."

İstediğim gelecek bu; annem ve Hazel'la yemek masasında konuşup gülmek.

"Bal." Annem mutfaktaki saate endişeyle bakıyor. "Maç gecelerinde şehir merkezine giden köprüde trafik gerçekten kötüleşiyor."

O haklı. Maç öncesi takım toplantılarına katılım tartışılmaz, özellikle de kaptan için ve şu anda ayrılısam bile zar zor katılabilirim.

Kapıda tekrar "Seni seviyorum" diyorum ve gülümsemesi içimi ısıtıyor.

"Ben de seni seviyorum." Bana hızla bir kez daha sarıldı. "Şimdi git. Televizyonda izleyeceğim."

Aceleyle arabama gidiyorum. Köprüye giden birleştirme şeridinde trafik durma noktasına geldi ve kaygım tavan yaptı.

Köprü, kırmızı arka lambalardan oluşan sonsuz bir çizgidir. Bir kaza olmuş olmalı. Derin bir nefes alıyorum ve arabamın Bluetooth'unu kullanarak Streicher'ı aramaya gidiyorum ama bağlanmıyor. Elim telefonumu almak için arka cebime gitti ama orada değildi.

Kahretsin. Onu annemin evinde, yan masanın üzerine bıraktım.

Trafik santimlerce ilerliyor, yeterince hızlı değil. Hayal kırıklığı ve sabırsızlıkla dişlerimi gıcırdatarak inliyorum. Ward oyuncuların geç kalmasından nefret ediyor; bu takıma, taraftarlara ve kendisine yapılan en büyük saygısızlıktır.

Köprüde araba kuyruğunda sıkışıp kaldım bu yüzden yapabileceğim tek şey beklemek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 77

OceanofPDF.com

RORY

Soyunma odasına daldım.

Ward, "Savunma onların zayıf noktası, bu yüzden ona göre oynayın" diyor ve herkes ona bakarken onaylamayarak kaşlarını kaldırıyor.

"Üzgünüm." Zor nefes alıyorum, bağırsaklarım düğüm düğüm. Sanırım arabamın kapısını açık bıraktım.

Takımın geri kalanına dönüyor. "Pekala, son ısınma için sahaya çıkın ve bunu kazanalım."

Ekip dağılıyor ve ben de kabinime koşuyorum, kıyafetlerimi çıkarıp elimden geldiğince hızlı bir şekilde ekipmanımı giyiyorum.

"Miller." Ward hâlâ kaşlarını çatıyor. "Bu gece maç öncesi basındasınız."

Tekrar başımı salladım ve o gitti.

Pist kenarındaki basın istasyonuna gitmeden önce buz üzerinde birkaç tur atıyorum.

Muhabir bana dostça başını salladı. "İyi akşamlar. Bu öğleden sonra Vancouver Storm'dan bir kişi, ekibin size çeşitli organizasyonlardan takas teklifleri sunduğunu söyledi."

Nabzım duruyor. Muhabirin yüzüne bakıyorum, doğru duyup duymadığımdan emin değilim.

"Ve babanız ve menajeriniz Rick Miller," diye ekliyor, "bu tekliflerin varlığını doğruladı."

Ondan gelen cevapsız çağrı. Mesajlar telefonumu havaya uçuruyor.

"Bu sezon senden farklı bir oyun tarzı gördük ve artık ligin en golcü oyuncusu değilsin" diye devam ediyor ama ben yarım yamalak dinliyorum. "Profesyonel hokeyde en yüksek maaşı siz alırken Storm organizasyonu bu konuda ne düşünüyor?"

Dünyam yıkılırken mikrofonu bana doğrultuyor.

Takas ediliyorum. Ward'ın gurur duyduğunu ve tüm parçaların yerine oturmaya başladığını sanıyordum ama şimdi takas ediliyorum. Sevdiğim kadından uzaklaştırılıyorum.

Bir stüdyo kira sözleşmesi imzaladı; Vancouver'da kalması gerekiyor. Gelecek yıl stüdyosunu açarken bana ihtiyacı olacak. Onu bırakamam.

Birlikte geçireceğimiz hayat gerçekten başlamadan bitmiştir. Aklıma ilk geleni söylüyorum.

"Ayrılmıyorum."

Muhabir bana garip bir şekilde kaşlarını çattı. Karar bana değil antrenöre ve takım sahiplerine kalmış. "Tercih ettiğiniz başka bir organizasyon var mı?"

"HAYIR." Başımı sallıyorum, nabız atıyor. "Gitmiyorum." Sözlerim keskindir. "Bu takımı seviyorum, Tate Ward için oynamayı seviyorum ve kız arkadaşımı da seviyorum. Onun işi ve hayatı burada ve ben ondan uzaklaşmıyorum." Muhabirlere dik dik bakarken çenemin inatçılığını hissedebiliyorum. "Ayrılmıyorum."

OceanofPDF.com

78. BÖLÜM

OceanofPDF.com

Hazel

O akşam saat dokuzu biraz geçe ğretmenliği bitiriyorum ama evime gitmek yerine Rory'nin evine gidiyorum.

Belki ekingen bir gülümsemeyle onun için birkaç fotoğraf çekerim. Ward'ın soyunma odasında telefon yasağı var ama Rory maçtan sonra onlarla grŖecek.

Yürürken gece serin oluyor ve ona mesaj atma dürtüsüne kapılıyorum. Telefonumu çıkardığımda ekranda bir sürü mesaj ve cevapsız ağrı beliriyor.

Pippa'dan üç tane. Babamdan birkaçı. Hayden'dan ve diğer birkaç oyuncu ve personelden mesajlar.

Beni ara, diyor Pippa.

"Sonunda" diye aradığımda cevap veriyor.

"Bana neler olduğunu anlat."

Tereddüt ediyor.

"Söyle bana." Kaldırımdaki insanlar keskin sesimden rkyorlar.

"Rory takas edilebilir."

Yürümeyi bırakıyorum ve vücudumdaki tüm kaslar geriliyor. "Ne?" Yavaşça soruyorum.

Hayır, yanlış duydum.

Daha sessiz bir sesle, "Rory takas edilebilir," diye tekrarlıyor. "zgnm."

Ama hayır. Ward için oynamayı seviyor ve takımdaki yerini kazanmak için çok alıŖtı. Rory sonunda onu mutlu edecek Ŗekilde oynuyor. Takım arkadaşları kardeŖleri gibidir ve o inanılmaz bir kaptana dnŖt. Yine annesiyle konuşuyor.

Onu seviyorum. Vancouver'dan ayrılamaz.

Boğazımdan tuhaf bir ses çıkıyor ama kelimeler çıkıyor.

Pippa, "Söylentiler bu öğleden sonra internette baŖladı" diye ekliyor.

Bütün ğleden sonra ders verdim ve telefonum sessizde antamdaydı.

"Babası Storm'un başka takımlardan teklif aldığını doğruladı."

Bunun daha önce olduğunu görmüştüm. Takas söylentileri başlar ve takımlar, herhangi bir meşruiyet olması durumunda bir oyuncu için tekliflerini sunar.

Birbirimizi seviyoruz. Sonunda bunu ona söyleyecek cesareti topladım, peki şimdi bu mu? İlişkımız o kadar yeni ve kırılgan ki artık bir stüdyo kontratı imzaladıgıma göre hayalim burada gerçekleşiyor. Hareket edemiyorum. Kira kontratından vazgeçmediğim sürece onunla gidemem.

"Özür dilerim" diye fısıldıyor.

Gergin bir şekilde vedalaşıyoruz ve Google'ı açıyorum. En üstteki arama sonucu bir video ve onu tam orada, kaldırımda açıyorum.

Maç öncesi basında Rory ile röportaj yapılıyor, o zamanlar yoga sırasında giydiği aynı sert bakışla, sanki gafil avlanmış gibi. Gözlerim yanıyor. Storm'dan ayrılmak istemiyor ve kalbim onun için kırılıyor.

Muhabir, "Ve babanız ve menajeriniz Rick Miller bu tekliflerin varlığını doğruladı" diyor.

Çenesi tik tak ediyor. "Ayrılmıyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. O ne yapıyor?

"Bu takımı seviyorum" diye devam ediyor, sanki takas edilmesi onun hatasıymış gibi muhabire hançerle bakıyor. "Tate Ward için oynamayı seviyorum ve kız arkadaşımı da seviyorum. Onun işi ve hayatı burada ve ben ondan uzaklaşmıyorum."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, kalbim küt küt atıyor. "Az önce ne yaptı?"

Gözlerim zamana gidiyor; ikinci dönem yeni bitti. Acele edersem üçüncü periyot başlamadan önce arenaya gidip Rory ile konuşabilirim.

Benim dengesiz, dürtüsel, kalbi heyecanla bekleyen hokey oyuncumun bana ihtiyacı var.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 79

OceanofPDF.com

Hazel

Soyunma odasına giden koridora girmeye çalıştığım da güvenlik görevlisi, "Özür dilerim," diyor. "Çalışan geçiş kartınız yoksa sizi içeri alamam."

Zor nefes alıyorum. Üçüncü periyot her an başlayabilir. Rory buza çıkmadan önce oraya dönmem gerekiyor. Çıldırılmış olmalı.

Hayal kırıklığıyla hırlıyorum. "Fotoğrafım takımın web sitesinde. Kimlik gösterebilirim."

Güvenlik görevlisi başını sallıyor. "Yalnızca çalışan geçişi. Kurallar bunlar."

O yeni ve sadece işini yapıyor, bu yüzden vücudumdaki her hücre sabırsızlıkla titrerken bile ağzımı kapatıyorum.

Beş dakika sonra elimde bilet, oyuncuların çıkacağı tünele doğru tribünlerin basamaklarından hızla iniyorum. Beklentiyle titreyerek korkuluk boyunca bir yer tuttum. İnsanlar bana bakıyor ama umurumda değil. Muhtemelen benim takıntılı bir hayran olduğumu düşünüyorlar ya da belki beni Rory'nin kız arkadaşı olarak tanıyıp ne yaptığımı merak ediyorlar ama benim düşünebildiğim tek şey Rory'nin ne kadar perişan olduğu.

Sonunda ekip yola çıkıyor. Hayden bana sorgulayıcı bir bakış attı ama dikkatim hemen arkasındaki formasında C harfi olan oyuncudaydı.

"Rory."

Bana iki kere baktı, yüzünün her yeri şok oldu ve ben de korkuluğun üzerinden eğilip formasının ön kısmından tuttum ve onu kendime doğru çektim.

Her taraftan güvenlik görevlileri üzerimize hücum ediyor.

"Hanımefendi" diyor biri, "ellerinizi onun üzerinden çekin."

"Geri çekil," diye çıkıştım.

Ben aklını yitirmiş, dürtüsel ve kalbinin kolunda olan biriyim.

Rory benden korkuyormuş gibi gözlerini kocaman açarak gülümsemeye başladı ama arkamdaki çalışana doğru başını salladı. "Sorun değil." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ne-"

"Seni seviyorum." Onu kendime doğru çekiyorum ve parmaklıkların üzerinden düşmemem için elleri omuzlarıma geliyor.

Bir kahkaha attı, gözlerinden bir rahatlama aktı. "Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum. Gitmene izin vermiyorum."

"Gitmene izin vermiyorum."

Bunu gözlerinde görüyorum; ciddi. Rory var ama ben de öyleyim.

Oyuncular ya buzda ya da yedek kulübesindeydi ve Ward bize bakıp kaptanın ne yaptığını merak ediyordu. Bakışlarım Jumbotron'a kaydı ve nabzım hızla atmaya başladı. Kamera benim ve Rory'nin üzerinde. Harika.

Rory'ye, "Eğer takas edilirsen, bunu çözeriz" diyorum. Her şeyi çözeceğiz. Korkmadım."

İfadesi o kadar ciddi ki kalbimi kırıyor. "Seni bırakmıyorum."

"Biliyorum." Onu yakına çekip öpmek için eğiliyorum. Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve arenada tezahüratlar yükseliyor. Ayaklarım havada ve bir dakika sonra Rory beni korkuluğun üzerinden çekip yere yatırıyor ve daha sert öpüyor.

Alkış bir uğultuya dönüştü; Rory'nin eli başımın arkasına gelip beni daha derin öptüğünde insanlar yuhalamaya ve bağırmaya başladı. Öpücüğünü ayak parmaklarıma kadar hissediyorum, vücudumdaki her siniri ve hücreyi ısıtıyor. Jumbotron'a gizlice bakmak için ayrıldığımızda, yüzlerimiz hala herkesin görebileceği şekilde oradadır.

"Bu takımdan ayrılamam Hazel," diye fısıldıyor gözlerinde endişeyle.

"Biliyorum."

"Maçtan sonra" diyor yüzümü tutarak, "trafik hakkında Ward'la konuşacağız, tamam mı?"

Başımı salladım ve o da ağzıma bir öpücük daha koydu. Tanrım, umarım Ward onu korur. Bu sezonki onca şeyden sonra Rory'nin başka bir takımda oynaması fikri çok yanlış geliyor.

Ward, "Miller, gidelim" diye sesleniyor.

Rory geri çekilmeden önce ağzıma bir, iki, üç öpücük daha bastırdı ve ben de onun diski düşürmek için buzun ortasına kaymasını izledim.

Maçın geri kalanında, taraftarlar etrafımızda takas hakkında mırıldanırken midem bulanıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 80

OceanofPDF.com

RORY

Ward'ın ofisinin dışında onun telefonda konuştuğunu, muhtemelen diğer organizasyonlardan gelen aramaları yanıtladığını duyabiliyoruz. Mide bulantısı içimden geçiyor ama Hazel elini benimkine kaydırıyor.

"Henüz çıldırmadın mı?" Soruyorum.

Başını sallıyor, gözleri sabit bir şekilde üzerimde. "Hayır. Bunu çözmemiz konusunda söylediklerimde ciddiydim.

"Stüdyonun..." diye başlıyorum ama eliyle ağzımı kapatıyor.

"Bunu çözeceğiz dedim."

İç geçirerek başımı salladım ve elini ağzının yerine benimkine koydu. Bana beni sevdiğini söylerken güvenlik görevlisine tersleyerek geri çekilmesini düşünüyorum ve gülmek istiyorum ama sonra gönderilip bu sezon biriktirdiğim tüm güzel şeyleri bırakabileceğimi ve içimdeki çirkin duyguyu hatırlıyorum. göğsüm sertleşiyor.

Bizim yanımızda birisi boğazını temizledi ve ayrıldık.

Karşıımızdaki adamı görünce kanım dondu. "Baba."

Onun şehirde olduğunu bile bilmiyordum. Şu anda görmek istediğim son kişi o.

"Rory." Benimle Hazel'ın arasına baktı ve ilk defa beni büyüten o sert adama benzemedi.

Endişeli görünüyor.

Hazel sertleşiyor ve parmağını babamın suratına sokmadan önce elini benimkinden çekiyor.

"Sen" dedi şeytani bir sesle. "Seninle seçeceğim bir kemiğim var."

Babamın gözleri kocaman oluyor.

Hazel, "Sen en kötüsüsün," diye tükürdü ve parmağını onun göğsünün ortasına sapladı.

"Yapabilir miyim?" diye başladı.

"HAYIR." Onu tekrar dürttü. "Konuşuyorum. Senin tek işin Rory'yi sevmekti ama sen çuvalladın Rick. Çok fena çuvalladın."

O çok korkutucu.

Babam tuhaf bir ifadeyle bana dönüyor, kaşları saç çizgisinde ve gözleri acıyla parlıyor. Annem dışarı çıktığında yüzündeki ifadenin bu olduğunu fark ettim ve göğsüm ağrıyordu.

"Düşündüğün bu mu?" alçak sesle soruyor. "Seni sevmediğimi mi?"

Nefesim titrek çıkıyor ve yutkunuyorum. "Sanırım hokeyi seviyorsun."

Bana doğru bir adım attı ama Hazel aramıza girdi. Bölgesel ejderham saldırmaya hazır. Elim omzuna geliyor.

"Sorun değil," diyorum ona. Sinirlerim bozuluyor ama bugün annemle yaptığım konuşmadan sonra aileme karşı daha açık sözlü olmam gerektiğini biliyorum. Onunla bu durumdan kaçamam.

Babama, "Sana asla yetmeyeceğim," diyorum, "ve şimdi sen beni oynamayı sevdiğim tek takımdan uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun? Örnek aldığım tek

koç?" Kalbim hızla çarpıyor. "Artık menajerim olmanı istemiyorum. Benim için farklı şeyler istiyoruz."

Ezilmiş görünüyor. "İstedığinin bu olduğunu sanıyordum." Kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor. "Artık elinden gelenin en iyisini yapmıyorsun. Teklifler almaya başladığımızda, yeni bir takımın seni geçen yıl olduğun yere geri götüreceğini düşündüm."

"Ne, berbat bir durumda mı?" İçimden soğuk bir kahkaha çıkıyor. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum ama senin tek umursadığın tahtadaki puanlar."

Anlamayarak tekrar başını salladı. "Ben sadece ligin zirvesinde olmanı istedim, böylece mutlu olurdun."

Yorgunluktan göğsümde bir şeyler sönüyor. "Bu artık beni mutlu etmiyor. Hiç oldu mu bilmiyorum. Senin olmamı istiyorsun ama değilim. Artık yıldız olmak istemiyorum. Bu..." Yutkundum. "Yalnızlık."

Babam düz bir ses tonuyla, "Hayat yalnızdır" diyor, sanki bu bir gerçekmiş gibi.

Birkaç ay önce telefonda, hayatlarımızın öncelikle hokeyle ilgili olduğunu söyledi.

"Hayır değil." Bakışlarım Hazel'a gitti ve bana küçük, destekleyici bir gülümsemeyle baktı. "Olması gerekmiyor." Duygu boğazımda düğümleniyor. "Senin için asla yeterli olmayacağım ama artık onayına ihtiyacım yok."

Benim Hazel'ım var, benim de var. Takas edilsem bile bu sezon dönüştüğüm oyuncuyu seviyorum.

"Benim için yeterli değil?" Babam bana göz kırpmıyor. "Sen benim için her şeysin."

"Her maçı, her geçişi izliyor ve not alıyorsunuz, böylece beni arayıp yanlış yaptığım her şeyi anlatabiliyorsunuz. Ancak bununla işimiz bitti." Kollarımı göğsümün üzerinde birleştiriyorum. Bunu söylemek acı veriyor.

Bakışlarını kaçırmadan önce bana bakıyor. Yenilgi, yüz hatlarını iyice belirginleştiriyor. "Babam hokey oynamamı asla umursamadı. Profesyonel olarak oynamam ya da rekor kırmam önemli değildi."

Dedem de ben bebekken onun yanından geçti; Onunla hiç tanışmadım ve babam onun hakkında hiç konuşmadı. Annem bir keresinde onun bir profesör, işkolik ve alkolik olduğundan bahsetmişti. Babam elini saçlarının üzerinde gezdiriyor, sanki aynaya bakıyormuş gibi.

Umursamadığımı düşünmeni istemedim, dedi sessizce.

Bildiği tek yolu gösteriyor. Onun gözlerinden çağrılarını ve e-postalarını farklı bir ışıktaki görüyorum. Beni mutlu edeceğini düşündüğü şeyi istediğini görüyorum. "Annem de öyle söyledi."

Sakinleşiyor. "Nicole'la konuştun mu?"

"Olayları düzeltmeye çalışıyoruz" Savunmasız dürüstlük, musluktan akan su gibi akıyor içimden. Gerçeği böyle söylemek bağımlılık yapıyor.

Uzun bir süre bana baktı, kaşlarını çattı, gözlerinde pişmanlık parlıyordu.

"Seni sordu."

"O yaptı?"

"Evet."

Uzun bir duraklama. "Her gün onu düşünüyorum."

Dürüstlüğü beni şok ediyor. Rick Miller hokey dışında hiçbir şeyi umursamıyor, ya da ben öyle sanıyordum. "Belki de onu aramalısın."

Çenesini sertçe tutarak başını salladı. "Benden ayrıldı."

Ağzımın kenarı hüznü bir gülümsemeyle kıvrılıyor çünkü yıllarca kendi kendime onun beni terk ettiğini söyledim ama babamın kendine söylediği yalanlar var.

"Herkesi ona benzetiyorum" dedi sessizce. "Bu yüzden bütün ilişkilerim bozuluyor. Kimse Nicole değil ve bunu anlamaları an meselesi."

Göğsüm ağrıyor ve yıllardır yeterince iyi olmadığımı hissettirse de, hokeyin tek değerim olduğunu düşünmemi sağlasa da o hâlâ babam.

"Onu ara" dedim, "çünkü onun da seni düşündüğünü düşünüyorum."

Homurdanıyor, kabul ediyor ama aynı fikirde değil ve üçümüz de sessizce duruyoruz.

Sonunda kaybolmuş gibi görünerek, "Tek ortak noktamız hokey" dedi. "Seninle başka ne konuşacağımı bilmiyorum."

"Belki de bunu değiştirmeliyiz."

Hazel yanımda izliyor, beni koruyor. Babamın bakışları ona döndü ve boğazını temizledi.

"MERHABA." Elini ona uzatıyor. "Rick."

"Hazel."

Babam göz korkutucu bir adamdır -uzun boylu, geniş, yoğun ve hükmeden bir duruşa sahip- ama Hazel da hemen korkutucu olabiliyor. Gözlerini tutuyor ve bakışlarında mesaj açık. Rory'ye bulaşma.

Bir gülümsemeyi saklıyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki.

Başını sallayarak "Fizyoterapi ve yoga öğretmeni" dedi. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum Hazel." Boğazını temizleyip bana bakıyor. "Seni seviyorum Rory. Bunu yeterince söylemiyorum."

"Hiç söylemiyorsun."

Utanc yüz hatlarından geçiyor. "İstiyorum, bu sadece..." Adem elması göğüsleri. "Zor."

Büyükbabam gibi bir adamın babama onu sevdiğini söylediğini hayal edemiyorum.

Bu sezon yaptığım şeyleri düşünüyorum; fena halde başarısız olduktan sonra pikap ligine geri dönmek, takımla maçlarda risk almak, Hazel'a onu sevdiğimi söylemek.

"Zor şeyler pratik yaptıkça kolaylaşır." Göğsümdeki düğüm gevşemeye başlıyor ve ben kendi tavsiyeme uyuyorum. "Ben de seni seviyorum."

Beni kucaklıyor ve biz kucaklaşırken bunca yıldır özlediğim her şey göğsümde açılıyor ve her santimetrekare alanı kaplıyor.

Ayrılıyor ve boğazını temizliyor. "Birkaç günlüğüne şehirdeyim" diyor. "Belki ikinizi akşam yemeğine götürebilirim." Gerginlik olabileceğini düşündüğüm ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Sorun olmazsa seni daha iyi tanımak isterim Hazel."

"Elbette." Gülümsüyor, daha önceki tüm öfke izleri kaybolmuştu. "Rory Salı geceleri bir toplama liginde oynuyor," diye ekliyor hafifçe. "Eminim gelmenizi çok isterler."

Tek kaşını kaldırarak bana yan yan baktı. "Pikülasyon ligi mi?"

"Hımm. Eğlenceli."

Babam sanki bu kelimeyi söylemeye alışkın değilmiş gibi "Eğlenceli" diye tekrarladı.

"Yine de diski geçmek zorundasın. Çekimleri kaçırmak yok."

İfadesi şaşkına döndü ve ben homurdandım çünkü onun elli beş yıllık yıldız olduktan sonra bir takım oyuncusu olmaya çalışmasını izlemek bir yolculuk olacak.

Babam, "Paketi geçiyorum," diye mırıldanıyor. "Tamam o zaman."

Yıldızlar gol atar ama hayatta yıldız olmaktan çok daha fazlası vardır.

Ward'ın ofisinin kapısı açılıyor ve koçum bize bakıyor.

"Haydi Miller." Başını ofisine doğru eğdi. "Hadi Konuşalım." Babam öne çıkıyor ama Ward ona sert bir bakış atıyor. "Sadece Rory."

Babam itiraz etmek için ağzını açtı, bana bakarken gözlerinde korku vardı.

Ward, "Pazarlık yapmıyoruz" diyor. "Bunun için bir ajana ihtiyacı yok. Sadece oyuncumla konuşmak istiyorum."

"Sorun değil" diyorum babama. Artık menajerim olmayacağın konusunda söylediklerimi geri alıyorum ama Ward'la yalnız konuşmak istiyorum.

Başını sallamadan önce benimle Ward'ın arasına baktı. "Tamam aşkım."

Ward'un peşinden ofisine gidiyorum, kapıyı kapatıyorum ve onu beni yanında tutmaya ikna edebilmek için dua ediyorum.

81.BÖLÜM

RORY

Ward masasının arkasında uzun bir iç çekip gözlerini kapatıyor ve burun kemiğini ovuşturuyor.

"Ne berbat bir durum," diye mırıldanıyor ve beni oyun sonrası basına göndermediği için minnettarım.

Bütün sorular ticaretle ilgili olurdu ve cevaplarım profesyonel olmazdı.

"Peki." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bazı şeyleri açıklığa kavuşturalım. Sanırım tüm spor kanallarında yayınlanan maç öncesi röportajınıza dayanarak cevabı biliyorum ama ayrılmak istiyor musunuz?"

"HAYIR." Boğazımdaki kayayı yutarak Ward'a ölü gibi baktım. "Bu takımı seviyorum. Kendimi ait hissettiğim ilk yer orası. Geçen seneki gibi oynamadığımı biliyorum, imzaladığın süperstar olmadığımı biliyorum ve muhtemelen istediğin kaptan bile değilim—"

"Sen." Durakladı. "Bu sene işini kolaylaştırmadım Miller ama kaptan olmanın senin için ne anlama geldiğini ve gerçekte kim olduğunu görmek istedim." Gözleri parlıyor. "İnanılmaz bir ilerleme gösterdin. Bu sezon şu ana kadar neler yaptınız? Kolay değildi. Biliyorum ki. Rick'in yorum yaptığını görüyorum, senin hakkındaki manşetleri görüyorum." Pencereden şehre bakıyor. "Bu işin bir kısmı, önemli olmayan şeyleri engellemeyi ve önemli olana tutunmayı öğrenmek."

Aklıma bir an geldi: Hazel kahkahalarla çığlık atarken onunla birlikte merdivenlerden yukarı koşmak, pikap ligindeki adamlara pas vermek, bir oyun işe yaradığında takımımın kutlama yapmak. Zor da olsa aileme onları sevdiğimi söylemek.

Önemli olan bunlar.

"Ve bu gece bile" diye devam ediyor, "eski yöntemlerinize dönmeniz yönündeki baskı her zamankinden daha yüksekken, bunu yapmadınız."

Bunu düşündüm; oyunları görmezden gelip diski kendime aldım, rakamlarımı yükseltmek ve yönetime benden istedikleri kişi olabileceğimi göstermek için topu ağlara batırdım.

Ama yapamam. Artık takım olarak kazanmanın tadını aldığım için geri dönmek istemiyorum.

"Bununla birlikte," diye ekliyor Ward, "sahibin masasında üç teklif var."

Ciğerlerim sıkışıyor ve odada yeterince hava yok. Sahibinin beni satmak istemesinin hiçbir önemi yok. Ben ya bir varlığım ya da bir borcum. Sonuçta hepsi para.

"İşte yapacağım şey." Ward öne doğru eğilip parmaklarını birbirine kenetliyor. "Sahibinin bana borçlu olduğu bir iyilik isteyeceğim ve seni takımda tutmamı isteyeceğim, sen de bu sezon ne yapıyorsan onu sürdüreceksin."

Bir rahatlama tsunamisiyle vuruldum. Ayrılmıyorum. Hepsi boşuna değildi.

"Hazel'di. O benim hayatımı değiştirdi."

"Daha önce oldukça gösteri yapmıştın." Yorgunluğunun arasında gözleri eğlenceyle dans ediyor.

ürktüm. "Üzgünüm."

Kendi kendine gülümseyerek başını sallıyor. "Sorun değil. Senin adına sevindim Miller. Bunu her gün bulamazsınız.

"Biliyorum." Derin bir nefes alıp endişemin üzerimden akmasına izin verdim. "Teşekkür ederim koç. Bunun benim için ne anlama geldiğini bilmiyorsun."

"Benim formam evinde asılı duruyor." Omuzlarını silkiyor, gözleri parlıyor. "Bir hayranını takas edemem."

Bana iyi huylu bir gülümseme gönderdi ve ben de kıkırdadım.

"Aslında henüz bitmedi. Asmaya fırsatım olmadığı için yere sabitlenmiş durumda."

"Beni yere mi yatırdın?" Başını sallıyor, hâlâ gülümsüyor. "Anlaşma iptal edildi."

Birlikte gülüyoruz ve ben onun formasını ve kariyerini düşünüyorum. "Oynamayı özölüyor musun?"

Bana gergin bir gülümseme göndermeden önce duruyor ve aşağıya bakıyor. "Her gün, Miller. Ama oyuncularını geliştirmek, birisinin kim olabileceğini kendileri farkına varmadan önce görmek ve sonra haklı olmak mı? Aynı derecede ödüllendirici, belki daha fazlası. League Classic'te yaptığın, Owens'ı hücumla çıkaran şey çok ilginçti. Birkaç şey hakkında düşünmemi sağladı."

Düşüncelerime bir şeyler takılıp kalıyor. "Yaptıklarımın dolaylı bir takım teklifte bulundu mu?"

Ağız düzleşiyor. "HAYIR. Teklifler dedikodular başladıktan sonra geldi." Kapıya bakıyor. "Hazel'ı çağırır mısın?"

Ward'ın kapısını açtığımda Hazel ayağı fırlıyor. Babam onun yanında yürüyor, bekliyor.

"Ne dedi?" Hazel soruyor.

"Beni elinde tutmak için bir iyilik isteyeceğini."

Bana sınıksız sarılıyor ve ondan ayrılmak zorunda olmayacağını anlayınca rahatlıyorum.

"Tanrıya şükür," diye fısıldıyor ve ben de başımı sallayıp sırtını ovuşturuyorum.

Ward ofisinden, "Miller, Hartley," diye seslendi. "Hadi gidelim."

Hazel bana şaşkın bir bakış attı ve ben de elini tutup onu ofise doğru çektim. Oturduğumuzda Ward boğazını temizliyor.

"McKinnon reşit olmayanların yanına geri gönderildi."

Hazel kasıldı. Bu yüzden bu gece orada değildi. Hala yedekte olduğunu düşündüm.

"Beni öpmeye çalıştığı için mi?" o soruyor.

Ward derin bir iç çekiyor. "Hayır, ama bu olduğunda aramayı yapmalıydım." Aramıza bakıyor. "Bu odadan çıkmıyor ama söylentileri başlatan içeriden kaynaklı. Söylentiler çıkana kadar herhangi bir teklif yoktu."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Evet" diyor etkilenmemiş bir tavırla. "Bok. İlk günden itibaren takıma uygun biri değildi ama düşündüm ki," beni işaret etti, "senin kaydettiği ilerlemeye bakılırsa belki o da öyle yapar. Ona şüphe avantajını yaşatmak istedim ve kendisinden bir şeyler öğrenebileceği yeni bir grup adamın onu değişime iteceğini düşündüm." Çenesini ovuşturuyor. "Ama hayır. İçimden bir ses onun uygun olmadığını söylüyordu ama ben bunu görmezden geldim." Pişmanlık ve hayal kırıklığıyla başını salladı. "İkinizden de özür dilerim."

"Sorun değil." Hazel'ın ağzı büküldü. "Arkamızda."

Ona kısaca başını salladı ve bunun ona daha ne kadar yük olacağını merak ettim. Hazel'ın eli benimkine kayıyor ve birbirimize gülümsüyoruz.

Ward, birleşen ellerimize bakarak, "Geç oldu," dedi. "Eve git."

İyi geceler diyoruz ve Hazel'ı ofisinden çıkarıyorum. Babamı arabasına kadar götürüyoruz ve o da sürücü koltuğuna çıkmadan önce bana hızlı ve kararsız bir şekilde sarılıyor.

Hazel ve ben onun uzaklaşmasını izliyoruz ve o da hayatım boyunca aradığım sevgi ve şefkatle bana bakıyor.

"Rory. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler bebek." Göğsüm gurur ve mutlulukla çarpıyor. "Hadi eve gidelim."

Ben yorulduğum, o da bitkin ve onu en az on iki saat boyunca yatakta tutmayı planlıyorum.

Bana yaslanarak gülümseyerek başını salladı. "Hadi eve gidelim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 82

OceanofPDF.com

Hazel

Ertesi sabah, biz yatakta uzanırken, zayıf kış güneşi Rory'nin yatak odasının pencerelerinden içeri sızıyor. Onun üzerinde yatıyorum, göğsünün düzenli nefes alıp vermesiyle inip çıkarken kalp atışlarını dinliyorum.

Parmaklarımı düz karnında yukarı aşağı gezdirirken, "Yanıma taşın," diye mırıldandı. Kaburgalarındaki ejderha dövmesi büyük oranda iyileşti.

Başımı kaldırıp onun ezici mavi gözlerine baktım, boğazımda bir duygu düğümü oluştu. "Sence?"

Başını sallıyor.

"Yakında." Dudağımı ısıırıyorum.

"Bu mu?" Ağzında tuhaf bir gülümseme beliriyor. "Bana çok erkenmiş gibi gelmiyor."

Kendimi burada yaşarken, her gün Rory'nin yanında uyanırken hayal ediyorum. Görüntüler kusursuz ve neşe dolu.

"Evet." Kaşlarım kırışıyor. "Sanırım haklısın."

Hayal gücümün çılgına dönmesine izin verirken heyecan içimde ısık çalıyor: Arkadaşlarımız ve ailemizle akşam yemekleri düzenlemek, birlikte kanepeye kıvrılmak, şehre bakan verandadaki jakuzide oturup birbirimize günümüzü anlatmak.

Bakışlarım ona geliyor ve gülümsüyorum. "Tamam aşkım."

"Aynen böyle?" Gözleri alaycı bir şaşkınlıkla parlıyor. "Tamam aşkım? Seni ikna etmeme bile gerek yok mu?"

"Hayır." Daha geniş bir şekilde sırtıyorum. "Ben varım. Tamamen varım."

Gözleri şefkatle ısınıyor. "Nihayet."

Kalbim sıkışıyor ve ona yumuşak bir öpücük veriyorum.

"Dünkü maçtan dolayı ağrın var mı?" Soruyorum.

"Biraz."

"Devir."

Rory yüz üstü dönerken inliyor ve ben de onun üstüne oturup omurgasını aşağı yukarı yoğurarak kas gerginliğini arıyorum. Kürek kemikleri arasındaki kaslar gergin ve düğümlenmiş durumda.

"Orada." Başparmağımı gergin kaslara batırıyorum.

Alçak, işkence dolu iniltisi yastık tarafından bastırılıyor. "Sen şeytansın."

"Kapa çeneni ve al şunu," diyorum gülerek ve onun sırtıttığını görebiliyorum.

"Bana kötü davranmanı seviyorum, Hartley."

Dudaklarımı sırtına götürdüm ve ona yumuşak, şefkatli bir öpücük daha verdim. "Biliyorum."

Yaramaz bir bakışla ters dönmeden önce yaklaşık altmış saniye boyunca sırtını ovmama izin verdi. Kalçalarının üzerinde duruyorum, ellerimi sert göğsünde yukarı aşağı gezdiriyorum ve altımda tamamen dik duruyor.

"Bahse girerim klitorisine dokunmadan gelmeni sağlayabilirim."

İnanamamayı ifade eden yüksek bir kahkaha attım. "Senin egon çok saçma, Miller."

Kaşları havaya kalktı ve gözlerindeki o alaycı kıvılcım içimi ısıttı. "Biraz meraklı değil misin? Bu rekabetçi ruh nerede Hartley?"

Tişörtümü çıkarıp beni sadece külotumla bıraktı. Elleri göğüslerimi kaplarken gözleri ısınıyor, nasırları tenimi sıyrıyor ve beni zevkten ürpertiyor.

Bana açlıkla bakarken, "Mükemmel memeler," diye mırıldandı.

Meme uçlarımla oynama şekli doğrudan klitorisime gidiyor. Uyarılma harekete geçiyor ve külotumu ıslatıyor.

"Bahsi nedir?" diye sordum, parmağımı çıkıntılı göğsünün ve karnının üzerinde gezdirerek. "İstediğin herhangi bir şey?"

Başını salladı ve beni kendine çekerek boynumu öptü.

"Zaten istediğim her şeye sahibim. Bu sadece senin yanıldığını kanıtlamak için."

Beni kendine yaslayıp külotumu kenara çekti ve parmaklarını dikiş yerimde gezdirdi. Zevk içimde yayılıyor ve onun güçlü omzuna doğru inliyorum.

"Ben de zaten istediğim her şeye sahibim." Bacaklarımın arasında sıcaklık biriktikçe sesim ince çıkıyor.

"Biliyorum bebeğim." Büyük parmağını içime itti ve kaslarım ona kasıldı. "Hazel," dedi küfür eder gibi. "Çok ıslaksın."

Dudakları benimkileri buldu ve öpüşmemiz çılgınca, umutsuz ve tüketiciydi. Yüzümdeki sakalı, dilinin benimkini okşaması, ikinci parmağının içime girmesi, başımı döndürmesi ve sert, güçlü bedeninin benimkinin altında olması gibi duygulardan bunaldım. Onun horozu acilen bana baskı yapıyor.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum ve penisine uzanıp boxerını aşağı doğru iterken ellerim beceriksizce hareket ediyor.

Başını salladı ve külotum ortadan kayboldu. Sıraya giriyor ve gözlerindeki o kadar sevgi, ihtiyaç ve huşu dolu bakışı görünce kalbim yerinden fırlıyor.

Onun üzerine çöktüm ve birlikte inledik. Kalın uzunluğunun etrafındaki keskin gerginlik vücuduma ateş gönderiyor.

"Sen benim her şeyimsin," diye iç çekiyorum, ta ki o kabzaya gelene kadar daha da batarken. İlk kıvılcımlar omurgamın dibinde patladı ve nabzım kulaklarımda uğuldamaya başlarken dişlerimi göğsünün üzerinde gezdirdim.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye gıcırdadı, çenesini sıkılaştırdı ve elleri belime uzanarak beni aletin üzerinde ileri geri hareket ettirmeye başladı.

Yukarı ve aşağı değil. İleri geri ve...

"Ah, kahretsin." Arzu içimde dalgalanıyor, sıkılaşıyor ve spiralleniyor. "Rory."

Bana şeytani, tembel bir sırıtışla bakıyor ve beni kendisine doğru hareket ettirışini hayranlıkla izliyor. Sanki sikinin tam olarak doğru noktaya çarptığını biliyormuş gibi.

"Biraz öne eğil," diye fısıldıyor.

Yapıyorum ve klitorisim onun tabanına doğru kaydığında çenem gevşeyiyor.

Ağzı tıkanıyor. "Oraya gidiyoruz."

Bir sıcaklık dalgası içimi kaplarken, "Sen kötü olansın," diye soludum.

Rory beni daha hızlı hareket ettiriyor, bacaklarımı esnetiyorum. Hiç şansım olmadı. Titremeler başlıyor ve sanki hissediyormuşçasına gözleri parlıyor.

"Bırak gitsin," diye tısladı, gözleri parlıyordu. "Bırak beni ve kazanmama izin ver."

İçimden çıkan ses yarı hüsrana, yarı yenilgi çünkü zaten geriliyorum. Baskı artıyor ve inlememi durdurmak için dudağımı ısııyorum ama G noktama vurma şekli çok iyi, vücuduyla klitorisimi ovalama şekli fazla mükemmel. Dayanamıyorum.

"Aman Tanrım." Serbest bırakılmam bana çarptığında Rory'nin üzerinde titreyerek ve gerilerek öne doğru atıldım. Keskin bir zevk bedenime hücum ederken, tırnaklarım kaslarına batarken ben akılsızdım. Dalga dalga üzerime yayılıyor ve ben sıkı tutunurken dişlerim omzuna batıyor.

"Gelmem gerek," diye homurdandı ve ben hararetle başımı salladım.

"Benimle gel" diye yalvarıyorum.

İçimde şişiyor ve adımın inleyip kasılmadan önce kalçaları yukarı doğru fırlayıp bana çarpıyor. Orgazmın son titremelerinde dudaklarının nasıl aralandığını, bana nasıl çaresizlik ve sevgiyle baktığını, nasıl beni asla bırakmayacakmış gibi sımsıkı sardığını hatırlıyorum.

Kalplerimiz çarparak, boynuna, yanaklarına ve dudaklarına öpücükler kondurarak dünyaya geri dönüyoruz.

"Sana söylemiştim," diye mırıldandı ve ben de onun ağzına karşı güldüm.

"Sanırım ikimiz de kazandık."

Derin bir nefes alıp doğrulmadan önce mutlu bir şekilde iç çekiyor.
"Tamam, Hartley. Artık tembellik etmek yok. Önümüzde büyük bir gün var."

Beni yataktan kaldırmaya çalıştığında sırt üstü dönüp onu tekmeledim.
"Bugün antrenmanın yok."

Bana sırtı baktı. "Seni içeri taşımamız lazım."

"Bugün?"

Başını sallıyor. "Bugün Hartley. Sonunda sana evet dedirttim ve bir saniye daha beklemeyeceğim."

Kalbim aşkla patlıyor ve beni yatağımdan kaldırıp omzuna alıp duşa taşıdığı anda kahkahalarla çığlık atıyorum.

"Fikrini değiştirmediğin sürece."

"Asla."

Hâlâ gülüyorum, suyu açarken hâlâ omzunun üzerinden kıvranıyorum.
Beni ayağa kaldırdı ve ben de kollarımı boynuna doladım ve yakışıklı, dengesiz hokey oyuncuma baktım.

"Seni tutuyorum Rory Miller."

OceanofPDF.com

Sonsöz

OceanofPDF.com

RORY

Bir ay sonra

Partiyi ikinci odaya yönlendiren Hazel, "Bu stüdyo dans dersleri için kullanılacak" diyor.

Hazel dün stüdyosunu kontrol etti ve bugün bunu kutlamak için alanda bir parti veriyoruz. Tabiki henüz bitmedi ama web sitesi ve sosyal medyası çalışıyor ve ivme ve ilgi kazanıyor.

Ember Stüdyoları. Hareket sevginizi ateşleyin.

Herkes burada; onun ailesi, benim ailem, Storm oyuncular, takım personeli ve onun yoga öğrencileri. Birisi müziğin sesini açıyor, şampanya patlıyor ve insanlar North Shore Dağları'na bakan büyük pencerelere doğru yürüyor, konuşup gülüyorlar.

Yanımda Hazel özlem dolu bir bakışla gülümsüyor, sanki gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi.

Nasıl hissettiğini tam olarak biliyorum. Hazel Hartley'nin bana aşık olmasından dolayı hâlâ kendimi çimdikliyorum.

"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki Hartley." Ağzına bir, iki, üç öpücük konduruyorum. "Çok gururlu."

"Teşekkürler." Avuç içleri göğsümün üzerinde düzleşiyor ve bana bakıp dudağını ısıyor. "Seni seviyorum."

Bunu bu kadar sık duymanın heyecanının geçeceğini düşünürdüm ama hayır. Hazel Hartley'nin bana beni sevdiğini söylediği her an hayatımın en güzel anıdır. "Ben de seni seviyorum. Çok fena, Hazel. Hiçbir fikrin yok."

Gülümsemesi alaycı bir hal alıyor. "Bir fikrim var."

Ona verdiğim sırtış saf kibirden ibaret. Bu sabah Hazel merhamet dilenmeden önce kaç kere gelebilir oyununu oynadık ve bütün gün bunu düşündüm. Özellikle dizlerinin üzerine çöktüğü ve sikimi o kadar iyi emdiği kısım ki, ruhumun bedenimi terk ettiğinden oldukça eminim.

"Emin misin?" Dudaklarım boynuna değiyor ve o ürperiyor. "Çünkü sadece kelimeyi söyle, ben de sana hatırlatayım."

"Kendini beğenmiş." O gülümser. "Çok kendini beğenmiş."

Ona bağımlı olarak boynuna bir öpücük daha konduruyorum. "Biliyorsun."

Annemle babam önümüze çıkıyor ve biz doğruluyoruz.

"Tebrikler tatlım," diyor annem, Hazel'a kocaman sarılıyor ve o çekildiğinde babam Hazel'la sıkı bir şekilde el sıkışıyor.

"Harika iş çıkardın, Hazel."

Sırıttıyor. "Teşekkür ederim Rick."

Annemin yanına bir adım attı ve sanki tekrar kaçabilecekmiş gibi tutunarak elini tuttu. Annem birleşen ellerine gülümsemeden önce göz göze geliyor.

Annemle babamı el ele tutuşurken görmek hâlâ biraz tuhaf. Bunu daha önce hiç yapmadılar ama çift terapisine de gitmediler, randevu gecelerine gitmediler veya şimdi olduğu gibi birbirlerine gülümsemediler.

Onlarla birkaç kez terapiye gittim. Yavaş yavaş ailemizi eskisinden daha iyi bir şekilde yeniden bir araya getiriyoruz.

Annem, Hazel'ın annesine, "Hazel senin dansçı olduğunu söyledi," diyor. Dün gece Hazel ve ben ailelerimizi akşam yemeğine çıkardığımızda tanıştılar.

"Ah." Yüzü bembeyaz oluyor ama biraz gülerek iyileşiyor. "Eskiden olduğum dansçı değilim." Boğazı çalışıyor ve Hazel ona cesaret verici bir gülümsemeyle bakıyor. "Ama eskisi gibi görünmesem bile bu sadece eğlence için."

Hazel'ın gözleri parlıyor, gözleri parlıyor. "Kesinlikle."

Annelerimiz hafta içi öğle yemeği yemeyi planlarken Ken ve babam Streicher'ı sohbete dahil ediyor ve Pippa ile Owens oyuncu grubundan uzaklaşıyor.

"Şuraya bakın!" Pippa adeta Hazel'ın üzerine atlıyor ve ona sarılıyor. "Çok güzel görünüyor."

Hazel, birbirlerinden ayrılırken iç çekiyor ve yine o ısıltılı, hüznü ifadeyle etrafa bakıyor. Geçtiğimiz ay boş zamanlarının her anını stüdyo planlarına ayırdı.

"Teşekkürler." Ağzı bükülüyor ve bana ve Owens'a bakıyor. "Yoğun olmasına rağmen takımda yarı zamanlı olarak kalmaya karar verdiğim için mutluyum."

Hazel stüdyoyu yenilemeye başlamak için istifasını sunduğunda Ward onun sevdiği işten ayrılma konusundaki isteksizliğini görmüş olmalı ve ona bir teklifte bulundu. Yarı zamanlı, istediği kadar çok veya az oyuncuyla çalışabilir ve esnek çalışma saatleri. Streicher, Owens ve Volkov, fizyo seansları için stüdyosuna gelmeye gönüllü oldular ve bu da onun kararını kolaylaştırdı.

"Ah." Owens ona ayı gibi sarılıyor ve ayaklarını yerden kesiyor. "Seni arenada özleyeceğiz."

Kıkırdadı. "Beni maçlarda göreceksiniz. Miller'ın formasını giyen kişi ben olacağım."

Birbirimize gülümsüyoruz ve kalbim gurur ve sevgiyle atıyor.

Owens'ın telefonu çalıyor ve kaşlarını çatarak telefonu çıkarıyor. "Darce?" Dinlerken hâlâ kaşlarını çatarak uzaklaşıyor ve geri döndüğünde yüzünde endişe okunuyor.

"Her şey yolunda?" Soruyorum.

"Bilmiyorum." Şok olmuş bir halde gözlerini kırıştırıyor. "Darcy ve Kit ayrıldılar."

Hazel, Pippa ve ben sustuk. Owens kendini silkmeden önce dikkati dağılmış bir halde yere bakıyor.

"Gitmem lazım" diyor Hazel'a. "Stüdyo için tebrikler."

Kapıdan aceleyle çıkmadan önce ona hızlıca sarıldı ve üçümüz onun gidişini izledik.

"O nereye gidiyor?" Pippa soruyor.

Hazel omuz silkiyor. "Emin değilim."

Ejderha dövmemi yaptırdığım gece barda Owens'la yaptığım konuşma bulanık ama temel şeyleri hatırlıyorum, bu yüzden ağzımı kapatıyorum ve tek bir kelime bile söylemiyorum. Suda kan kokusu almış gibi Hazel ve Pippa bana doğru dönüp beni köşeye sıkıştırdılar.

"Ne biliyorsun?" Hazel bana sıkıcı bir bakış atarak soruyor.

Sanki masummuşum gibi ellerimi havaya kaldırdım. "Hiç bir şey."

"Yalan söylüyor." Pippa'nın gözleri kısılıyor ama gülümsüyor.

"Kesinlikle yalan söylüyor." Hazel, daha sonra bana vereceği bilgiye işkence etmek için ağzını kullanabileceği tüm yolları düşünüyormuş gibi dilini alt dudağında gezdirdi.

Bundan sonra bizim için planlarım olması iyi mi kötü mü bilmiyorum.

"Streicher," diye seslendim. Hartley kardeşlerin beni sorguya çektiğini fark ettiğinde ağzı eğlenceyle seğirerek bana baktı. Kelimeyi test ederek, "Nişanlınızın bir içkiye daha ihtiyacı var" diyorum.

Kulağa hoş geliyor. Sanırım yakında kendim de kullanmaya başlayabilirim.

Streicher, Pippa'yı uzaklaştırır. Hazel ve ben gülerken seni bulacağım diyor ve partiye katılırken - ailelerimiz, arkadaşlarımız, insanlarımız - kolumu Hazel'in omzuna atıyorum.

"Şimdiye kadar beklediğin her şey oldu mu, Hartley?"

Gülümsüyor, çok mutlu ve huzurlu görünüyor. "Miller, hepsi ve daha fazlası."

O gece geç saatlerde, yalnızca ay ve yıldızların aydınlattığı dairemizin yakınındaki loş açık hava pistine gizlice girerken, Hazel, "Başımız belaya girecek," diye tısladı.

"Başımızı belaya sokmayacağız." Onu yakındaki bir banka oturtup patenlerinin bağlarını bağlamaya başlıyorum.

Personel burada olduğumuzu biliyor çünkü bunu aylar önce ayarladım. Ancak gözden uzak durmaları gerektiğini biliyorlar çünkü bu sürprizi bozar.

Kendi patenlerime geçiyorum ve Hazel özlem dolu bir gülümsemeyle yıldızlara bakıyor. "Böyle soğuk bir gecede ne zaman yıldızlara baksam, Lig Klasikleri'nden sonra dışarıda kaymayı düşünüyorum."

Bana dönüp o yakıcı hayranlık bakışıyla elini uzattığında, sanırım kalbim patlayacak.

Ağızına hızlı bir öpücük konduruyorum ama geri çekiliyorum. Personelin bana gösterdiği kontrol kutusuna gitmeden ve üzerinde RORY yazan düğmeye basmadan önce, "Bir saniye bekle," diye mırıldandım.

Tahtaların etrafında parıldayan ışıklar yanıyor ve pisti sıcak, ışıltılı bir ışıkla aydınlatıyor.

Hazel hareketsiz duruyor, ağzında minik bir gülümseme beliriyor. "Rory."

"Hazel." Elimi uzatıp ona doğru döndüm.

Kalbim boğazımda atarken, onun buza çıkmasına yardım ediyorum ve el ele süzülüyoruz. Odak noktam saçlarının rüzgarda uçuşması, gözlerinin bu ışıpta parıldaması ve ceketimin cebindeki kadife kutu arasında kaldı.

Onu döndürüyorum ve gülüyor, ellerimi tutuyor.

"Düşünüyordum da," diye başlıyorum, nabzım kulaklarımda hızla çarpıyor.

Bana meraklı bir bakış attı.

"Artık stüdyon var, muhtemelen kariyerimin geri kalanında takımla birlikteyim" -takas söylentisi fiyaskosundan birkaç gün sonra yedi yıllık bir sözleşme imzaladım- "ve aynı evi paylaşıyoruz."

İfadesinde merak ve eğlence artıyor.

"Sırada ne var, Hartley?"

Patenlerimizin buza çarpma sesini dinleyerek tepkisini bekliyorum.

Mutlu bir iç çekişle, "Gülümsemeni seviyorum," diyor. "Onu o kadar çok seviyorum ki, her zaman bunu düşünüyorum."

İçimden bir kıkırdama çıkıyor. "Bana cevap vermedin."

"Bana evlenme teklif edeceksin," diyor çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakarak.

Midemde kelebekler hareketlendi ve derin bir nefes aldım, gözlerimi kıstım ve onunla dalga geçtim. "Evet?"

"Hımm." O kadar kendinden emin, o kadar emin görünüyor ki. "Rory, yüzüğü gördüm. Peki şimdi bu?" Daha geniş gülümsüyor.

"Yüzüğü gördün mü?" Kaşlarım havaya kalkıyor ama gülümsüyorum.

"Onu bulmak istemedim. Açıkçası."

"Hoşuna gitti mi?" Nadir mavi-gri pırlantalardan oluşan beyaz altın bileziğin mükemmel olduğundan emin olmak için Pippa ve Streicher'ı yaklaşık on kez kuyumcuya sürükledim, ama eğer beğenmezse onu pencereden dışarı atıp onu alırım. ne seviyorsa.

"Evet," diyor sessizce, bana bakarken boğazı çalışıyor. "Onu sevdim."

"Çok gösterişli değil mi?"

Gözlerini deviriyor. "Öyle ama..." Gülüp omuz silkiyor. "Bana seni hatırlatıyor."

Ağzımda sinsi, kibirli bir sırıtış beliriyor. "Devasa, pahalı ve muhteşem mi?"

Kulaktan kulağa gülümseyerek başını salladı ve kalbim yıldızlı gökyüzüne yükseldi. "Evet. Bütün bunlar. Ayrıca," gülümsemesi yumuşadı ve yutkundü, "milyonda bir. Benim için mükemmel. İstedüğimin farkına varmadığım her şeyi."

"Çok erken değil mi?"

Dikkatsiz ve düşüncesiz olduğumu biliyorum ve muhtemelen nişanlanmadan önce en az bir yıl çıkmamız gerekiyor ama Hazel benim için öyle.

Yine kendi kendine gülümsüyor ve başını sallıyor. "Bizim için değil."

Duygularla dolu değilmişim gibi sıradan bir havayla başımı sallayarak mırıldandım. "Öyleyse sana benimle evlenme teklif ettiğimi söyle. Sonra ne?"

Gözleri yumuşadı. "O zaman evet diyeceğim."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde hareket ediyorum, geriye doğru kayıyorum ve ellerim onun kalçalarına geldiğinde, bizi yavaşlatıp duruyorum ve onun muhteşem mavi-gri gözlerine bakıyorum. "Bundan emin misin?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Fikrini değiştirebilirsin."

O gülümser. "Yapmayacağım."

"Ben de yapmayacağım."

"Biliyorum."

Kutuyu cebimden çıkarırken elimi takip ediyor ve diz çöktüğümde gözleri parlıyor.

"Hazel Hartley, benim kahrolası hayatımı yaşayıp benimle evlenir misin?"

Onun gülüşü? Her şey bu ve bu anı sonsuza kadar hatırlayacağım.

"Evet, Rory Miller, yapacağım."

Ayağa kalkıp sevdiğim kadını öpmeden önce sol elini tuttum ve o çirkin ışıltılı yüzüğü parmağına taktım. Beni kendimin en iyi versiyonuna dönüştüren kadın. Yıllar önce sırlıslıkam düştüğüm ve sonunda bana yetişen kadın.

Hayatımın geri kalanını birlikte yaşamak için sabırsızlandığım kadın. ile evlen. Birlikte çocuk sahibi olun. Torunlar.

"Seni seviyorum" diye fısıldıyor dudaklarıma doğru.

"Ben de seni seviyorum Hartley ve bunu unutmana asla izin vermeyeceğim."

OceanofPDF.com

YANLIŞ BAY. DOĞRU ALINTI

"Yani onu öptün ve aralarında bir kimya yoktu." Wyatt elini saçlarının arasından geçirdi, ağzı sert bir çizgi halindeydi.

"Onu öptün mü? HAYIR." Hayal kırıklığıyla dolu bir ses çıkardım. "Hiç bu kadar ileri gitmedik. Bütün randevuyu şunun hakkında konuşarak geçirdim..." Utanç verici bir şey söylemeden önce sözünü kestim.

"Ne hakkında konuşuyorsun, kitap kurdu?" Karanlık bakışları yine üzerimdeydi.

Başımı salladım ve ağzımı kapattım.

Bana doğru bir adım daha attı, ben de geri çekildim, dizlerimin arkası yatağa çarptı. "Konuşuyorum. Hakkında. Ne."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Sen. Senin hakkında konuşuyor. Aman Tanrım. Çok saldırgansın." Gözlerimi devirdiğimde gerçekten kalbim hızla çarptı, cildim karıncalandı ve göğüs uçlarım sertçe sıkıştı. Bütün bu enerjiye sahiptim ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

Onu bir adım geriye itmek için ellerimi göğsüne koydum ama o bileklerimi yakaladı. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış oluştu. Karanlık bakışlarıyla birleştğinde etkisi hipnotize ediciydi.

"Ben?" Kaşlarını kaldırıp kafasını salladı. Elleri bileklerimi yaktı. Sanki normal insanlardan daha ateşli koşuyordu. Belki de bu yüzden suda hiç üşümüyordu.

Tekrar gözlerimi devirdim. "Sörf dersleri yüzünden sohbete dahil oldun."

"Sağ. Sörf dersleri yüzünden." Bakışları hala kızgın ve kızgın bir şekilde üzerimdeydi. "Yani onu doğru hissetmediğin için öpmedin?"

Ona küçük bir baş selamı daha verdim.

"İlginç." Baş parmağı sanki bunu yaptığının farkında değilmiş gibi bileğime dokundu. Kolumun yukarı ve aşağı karıncalanmasına neden oluyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. Bu onun yakınlığından da kaynaklanıyor olabilir. Ya da nasıl da inanılmaz koktuğunu.

Burnundan nefes verdi ve çenesindeki bir kas seğirdi. "Hayal kırıklığına uğradın mı?" Konuşurken göğsü ellerime çarpıyordu.

Dudağımı çiğnedim. "HAYIR. Beck çok hoş..." Adının söylenmesiyle elleri bileklerimi sıktı. "—ama o sadece bir arkadaş." Yutkundum ve bakışlarıyla

karşılaştım. "Bu gece birisiyle sevişmeyi dört gözle bekliyordum ama bunu yanlış kişiyle yapmak istemiyorum."

Bu kulağa anlamlı geliyordu. Hâlâ o karanlık bakışıyla beni izleyen Wyatt'ın kaşı kalktı ve sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Sıcak elleri bileklerimi yakıyordu. Kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Titrek bir nefes aldım ama Wyatt parmaklarını bileğime bastırınca nefesim boğazımda kaldı.

"Nabızın," diye mırıldandı.

Tekrar başımı salladım. İçimde bir başka kanat çırpış, hiçbir şeyin etrafında bir başka sıkışma.

Ağır göz kapaklarıyla yüzümü izledi. "Birini öpmeyeli uzun zaman oldu, kitap kurdu."

Benden bir selam daha.

"Antrenmandan ayrılmanı istemiyorum." Bakışları dudaklarıma kaydı ve boğazını temizledi. "Bilirsin, doğru kişiyle tanıştığında."

"Ben de antrenmandan çıkmak istemiyorum."

Tekrar yutkundum, Wyatt'ın ağzının kıvrımını izledim, göğsünün ellerime doğru inip kalktığını fark ettim. Ellerim gerildi, tırnaklarım ona battı ve nefesi kesildi.

"O halde pratik yapmalıyız." Yarım omuz silkerek omzumu kaldırdım. Gündelik, çok gündelik. Wyatt'inki gibi.

Yırtılmış gibi kaşlarını çattı. Bir benden pencereye, sonra tekrar bana, sonra da arkamdaki yatağa baktı. Kalbim yine sertçe sıkıştı ve neredeyse inleyecektim. İç çamaşırım ıslanmıştı. Bu asla olmadı ve kesinlikle bir erkeğin yanında birkaç dakika durmaktan kaynaklanmadı.

Tekrar ağzına baktım. Onun tadına bakmak istedim. Sadece bir tane. Bu yeterli olacaktır.

Biliyor musun? Boş ver şunu.

Parmak uçlarımda yükselerek Wyatt'ı öptüm.

YAZARIN NOTU

The Fake Out'u okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer memnun kaldıysanız bana yorum yazarsanız sevinirim. İncelemeler okuyucuların sevdikleri kitapları bulmalarına yardımcı olur.

Bu ikisinin gitmesine biraz üzülüyorum. Rory ve Hazel muhtemelen bugüne kadar en sevdiğim karakterler oldu. The Office'te çok sevdiğim bir alıntı var: "Keşke eski güzel günlerde olduğunuzu, o günleri gerçekten terk etmeden önce bilmenin bir yolu olsaydı." Hayden ve Darcy'nin kitabını yazacağım için şimdiden heyecanlıyım ama Rory ve Hazel sonsuza kadar kalbimin bir parçası olacak.

Hazel'in vücut pozitif bir fitness stüdyosu hayalinin ardındaki ilham, en yakın arkadaşlarımdan biri olan Fat and Happy Yoga'nın sahibi Helen Camisa'dır. Helen hemen aşık olacağınız insanlardan biri çünkü o çok komik, bilge ve şefkatli. Hazel "bedeninde iyi hissetmeyi hak ediyorsun" ve "yemekten keyif almanın bir sakıncası yok" gibi şeyler söylediğinde Helen bana her bedenin güzel olduğunu söylüyor ve medyamızın bize söylediklerini siktir et. Helen, seni tanıdığım için çok şanslıyım. Bu kitap size ve yaptığınız işe yazılmış bir aşk mektubudur.

Yazar arkadaşlarım Grace Reilly, Brittany Kelley, Olivia Hayle, Lily Gold ve Maggie North. Bu hikayeyi mümkün olan en iyi şekilde şekillendirmeye yardımcı olduğunuz ve bu inanılmaz kariyer yolunda rehberlik sağladığınız ve güldürdüğünüz için teşekkür ederiz.

Gerçek hayattaki arkadaşlarım (gülüyorum), Sarah, Alanna, Anthea, Bryan: elimi tuttuğunuz, beni desteklediğiniz ve tuhaf benliğim olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Yorumlarıyla beni neşelendiren ve bu hikayeyi çok daha iyi hale getiren neşeli beta okuyucularım Maggie, Esther, Wren, Jess, Marcie, Brett, Callan ve Nicole'e çok teşekkürler.

Becca Hensley Mysoor'a, Rory ve Hazel hakkındaki bilge ve coşkulu rehberliği ve aşırı pahalı kristal ejderhaya ilişkin dahice fikri için teşekkür ederiz.

Ve kocam için, şimdiye kadar tanıştığım en nazik, nazik, sabırlı insan, beni herkesten daha çok güldürüyor. Kitaplarım sevgiyle dolu çünkü onları seni düşünerek yazıyorum.

Ve son olarak sevgili okurlarım! Kitaplarımı okuduğunuz, arkadaşlarınıza, kız kardeşlerinize ve annelerinize anlattığınız, sosyal medyada onlar hakkında paylaşımlarda bulunduğunuz, güzel e-postalarınız ve DM'leriniz için ve hayallerimi gerçekleştirmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim!

Bir sonrakine kadar,

Son

Sitemizde yayınlanan Tüm Pdf Kitaplarımız ücretsizdir.

Pdfoku.net sitemizde bulunan tüm dosyalar farklı paylaşım sitelerinden alınmış olup; Bilgi amaçlı olarak websitemizde paylaşılmıştır.

Yasal haklara sahip olduğunuz yani telif hakkı bulunduğunu düşündüğünüz kitapları pdfokunet@gmail.com adresine mail atarak bizi bilgilendirebilirsiniz. Bildirilen kitaplar en kısa sürede sitemizden kaldırılacaktır.